

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEATHER LONG

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Merciless SPY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MERCILESS SPY

82. CADDE VANDALLARI

YEDİNCİ KİTAP

OceanofPDF.com

HEATHER LONG

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2023 Heather Long

Fotoğrafçı: Wander Aguiar Model:

Philippe Bélanger

Kapak Tasarımı: Crimson Phoenix Designs

Düzenleme: Leavens Editing

Proofreading by Lunar Rose Editing Services

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap tekrar satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen en sevdiğiniz kitap perakendecisine geri dönün ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. izinsiz kullanılamaz. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Merhametsiz Casus/Heather Long - 1. baskı.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Acımasız Caşuş
Serisi Şimdiye
Kadar Önsöz
Vandallar

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Pervasız Hırsız](#)

[Sonsöz](#)

[Heather Long Hakkında](#)

[Ayrıca Heather Long](#)
tarafından

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

MERCİLESS SPY

Vahşı ikiz.

Karanlık kardeş.

Vahşı olan.

Etiketler umurumda değil. Hiç umursamadım. Konu ben olduğumda değil. Ama kardeşlerimden uzak dur. Hepsinden. Onlar için çok şey feda ettim ve çok daha fazlasını vermeye hazırım.

Eğer kanıma, terime, gözyaşlarıma ve hayatıma ihtiyaç olsaydı, hepsini verirdim. Her damlasını. Kardeşlerim için kaybetmeyeceğim hiçbir şey yoktu.

Ona kadar.

Pervasız, vahşi ve görünüşe göre mizaç ve ruh olarak benimle eşleşmek için doğmuş olan Hellspawn, herkesin sandığı gibi kırılgan bir çiçek değil. Hiç de öyle olduğunu sanmıyorum. Geride kalmayacak, saklanmayacak ve hayatın ona attığı saçmalıklara katlanmayacak.

Hayatlarımızı kurtardı, bizi savundu, bizim için savaştı ve bizim için kendini feda etti. Bizi ona karşı kullanmaya kalkarlarsa ne yapacağına dair hiçbir şüphem yok. İşte bu yüzden kimsenin onu bu teste tabi tutmasına izin vermeyeceğim. Bize kanıtlayacak hiçbir şeyi yok.

O bir Vandal.

Benim adım Liam O'Connell. Hellspawn benim. Emersyn bizim. Bir sonraki saldırı için beklemeyeceğiz. Hayır, savaşı doğrudan onlara götüreceğiz.

Snow için, tanıdığım en tatlı küçük psikopat.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ŞİMDİYE KADARKİ SERİLER

82ND STREET
VANDALS

Vahşi Vandal
Gaddar Asi
Acımasız Hain
Kirli Şeytan
Acımasız
Savaşçı
Tehlikeli Hain Acımasız
Casus
Pervasız Hırsız

OceanofPDF.com

ÖNSÖZ

Sevgili okuyucu,

82'nci Sokak Vandalları serisinin yedinci kitabına hoş geldiniz. Eğer ilk altısını okumadıysanız, durun. Sakın geçmeyin. Birinci kitabı alın: Vahşi Vandal, ve oradan başlayın.

Ciddiyim.

Bu gerçekten sırayla okunması gereken bir seri.

Pekâlâ, hoş geldiniz dememe geri dönelim. Merhametsiz Casus, Tehlikeli Hain'de kaldığımız yerden kısa bir süre sonra devam ediyor. Anlık bir görüntüye mi ihtiyacınız var? Kendinize bir içki doldurun, bir koltuk kapın ve arayı kapatalım.

82. Cadde Vandalları'nda son kez:

Emersyn ve Rome, Liam'ın gizemli kralına karşı koz arayan yeni oyuncular tarafından kaçırılır. Temas kurdukları adam Brixton istediğini yapacaklarını açıklarken, Rome yanlış ikizi kaçırdıklarını örtbas etmek için Liam'ın rolünü oynar. Ayrıca "Liam "ı hizada tutmak için Emersyn'e bir şok tasmaı takarlar. Bu arada Vandallar onları bulup geri getirmek için çalışmaktadır.

Rome, "Liam" ve ring kişiliği "Renegade" olarak dövüşmeye zorlandığında, Emersyn'in kafasına silah dayandığı için bir maça çıkmaya ve kaybetmeye zorlanana kadar iyi iş çıkarır. Rome karşılık vermeden dayağı yedikten sonra, Emersyn kendisine silah doğrultan adamı bıçaklar.

Doğrudan cezalandırılmasa da, bir sonraki dövüşte kelepçelenir. Adam ve Ezra onları geri alma çabasına katılır. Liam ve Rome soyunma odasında yer değiştirerek Rome'un diğerleriyle birlikte dışarı çıkmasını sağlar. Adam kendini Emersyn ile takas etmek için inisiyatif alır. Kralın düşmanları

müttefiklerini kanıtlayabilir. Daha fazla bilgi istiyor ve Emersyn'in bu işin dışında kalmasını istiyor.

Vandallarla yeniden bir araya gelen Emersyn ve Rome eve döndükleri için çok heyecanlıdır. Her zaman olduğu gibi başka sorunlar da vardır ama Freddie Em'i ilk öpücüğüyle karşılar. Jasper'ın kurşun yaraları hâlâ iyileşmemiş olsa da, Lainey'nin teşvikiyle çocuklar Emersyn için sürpriz bir doğum günü partisi düzenler ve kulüp binasının tamamı, Brutal Fighter'daki yangın savaşının hasarını onarmak ve aynı zamanda Emersyn'inkilerle birlikte yeni bir süitin içine yerleştirilmiş erkek "odaları" ile yeni bir "yaşam alanı" düzenlemek için tadilatın geçer.

Rome ve Emersyn de dekorasyon çalışmalarıyla biraz vücut boyama yaparlar. Emersyn ve Liam da Rome'un kardeşinin kafasına vurarak onu istemesinde bir sakınca olmadığını söylemesinin ardından birlikte olurlar. Doc, Emersyn'in fizik tedavisi ve affedilmesi için onunla çalışmaya devam eder.

Hatta çocuklar Noel'i bir ağaçla kutlayarak Emersyn'e yeni bir anı ve kendilerinin de hoşuna giden bir anı daha yaşıyorlar. Son olarak, Emersyn bir Vandal dövmesi yaptırmak istediğini itiraf ediyor ama buna uygun olup olmadığından emin değil. Önce bir sıçan mı olması gerekiyor? Çocuklar, özellikle de Milo, onun her zaman bir Vandal olduğuna dair güvence verirler. Bunu daha fazla kutlayamadan, Bodhi Mama Sharpe ile ilgili haberlerle çıkagelir.

Ve... Tehlikeli Kaçak burada sona erdi.

Bu, olan biten her şeyin üst düzey bir görünümü, ancak çok fazla sayfa var, bu nedenle yeniden okumalar sadece memnuniyetle karşılanmıyor, aynı zamanda teşvik ediliyor.

Elbette Merhametsiz Casus bizi ve Vandallarımızı bu ifşadan sadece birkaç hafta sonra buluyor. Savaş yaklaşıyor ve yolculukları henüz bitmiş değil.

Hayatlarını sarsan sismik değişimler sona ermiş değil. Hem de hiç. Lütfen bunun karanlık bir aşk romanı olduğunu ve istismar, saldırı, şiddet ve bağımlılıkla ilgili kesinlikle tetikleyici anlar olduğunu unutmayın. Kendinize iyi bakın.

Ve şimdi, her zaman olduğu gibi, temizlik notları:

Daha önce hiç neden seçim ya da ters harem okumamış olanlarınız için, öncelikle bunu alıp bir şans verdiğiniz için teşekkür etmeme izin verin. İkincisi, kadın kahraman bu kitapta ya da başka bir kitapta hayatındaki erkekler arasında bir seçim yapmayacak. Bu sonuca ulaşması biraz zaman alabilir, ancak bu yolculuk onu yönlendirir. Bu tür bir ilişkiyi çerçevelemenin birçok yolu var, şu anda neden seçim yapmak buna çok iyi uyuyor.

Ayrıca, bu bir serinin yedinci kitabı. Bu kitapların her birinin sonunda belirli bir mutlu son olmasa da, tüm seride bir mutlu son olacak, size söz veriyorum. Bu kitaplardan bazıları, büyük ölçüde hikayenin büyüklüğü nedeniyle uçurumlara sahip olacak, ancak mutlu sonun kazanılması gerekiyor.

Son olarak, son bir not eklemek istiyorum. Kitaplar boşlukta yazılmaz. Dünyalar sessizlik içinde yaratılmaz. Bu kitap üzerinde çalışırken son derece zorlu anlar yaşadım ve harika bir şekilde destek olan bazı insanlar ve gelmiş geçmiş en iyi kız çetesi sayesinde başardım. Başardık.

Mutlu okumalar.

xoxo

Heather

OceanofPDF.com

VANDALLAR

82. Sokak Çocukları

Jasper "Hawk" Horan Kellan

"Kestrel" Traschel

Rome "Hummingbird" Cleary

Vaughn "Falcon" Westbrook

Liam "Mockingbird" O'Connell

Freddie "Unknown" Cleary Milo

"Raptor" Hardigan

Mickey "Doc" James, nam-ı diğer Vandal

Emersyn "Dove, Serçe, Starling, Swan, Küçük Bit, Boo-Boo, Hellspawn, Ivy" Sharpe

Diğer Karakterler

Elaine "Lainey" Benedict Adam

Reed

Ezra Graham

Bayan

Stephanie

BÖLÜM 1

OceanofPDF.com

T Motorun uğultusu, kabinin arkasındaki yatağa yayıldığı yerde içimi titretti. Jasper sekiz kişilik bir yatakta ısrar etmişti. saat uyumuştı. Onun üç saatten fazla uyumadığından oldukça emin olsam da, diğer beş kişi çok hevesliydi.

"Kahve içmek için burada ineceğim Swan," dedi içimi ürperten boğuk, seks kokan bir sesle. "Tuvaletler temiz ve güvenli. İstersen duş da alabiliriz."

Çıplak bir bacağımı uzatıp ayağımı yolcu koltuğuna dayayarak sırttım. "Biz mi?"

Yumuşak kıkırdaması duyduklarımı doğruladı. "Evet, hanımefendi. Eğer bir yerde soyunacaksanız, hemen orada olacağım. Önce güvenlik."

Yan dönerek başımı yumruğumun üzerine koydum. "Güvenlik konusunda hassas olmadığım asla söylenmesin. Kellan'a tüm kurallara uyacağıma söz verdim."

"Hepsi mi?" Ses tonundaki ima düzeyi sırtımdaki daha da artırdı. "Hatırlat da döndüğümde Kellan'a teşekkür edeyim."

"İstersen ona ikimiz adına da teşekkür edebilirim..."

"Kahretsin," diye nefes verdi. "Biliyor musun, sanırım bu koşuya geri dönmekte biraz geç kalmış olabiliriz."

Doğrulup elbiselerimin nereye düştüğünü ararken hâlâ gülüyordum. Kellan bu koşuda Jasper'la birlikte gitmemi ilk önerdiğinde, bunun nedeni konusunda biraz endişeliydim. Bodhi'nin sürpriz bir şekilde ortaya çıkmasından ve annemle ilgili haberlerden beri düşünebildiğim tek şey buydu.

Annemi kurtarmak zaten listede yer alıyordu ama kimse onun tutulduğu tesise gitmemi istemiyordu. Kızı olarak bile. Özellikle de kızı olarak. Onun hastaneye yatırılmasının arkasındaki tek kişi babam ya da Bradley Amca olmalıydı.

Endişelerini anlayabiliyordum ama bu onun için endişelendiğim gerçeğini değiştirmiyordu. Bir süredir onun için endişeleniyordum ve biraz da korkuyordum. Bilip bilmediği, ne bildiği ve ne zaman bildiği soruları

-Hepsi oradaydı.

Ama o hala benim annemdi. Hala beni istiyordu ve benim yanımdaydı. Belki de bu düşünceye tutunmak aptalcaydı...

"Swan?"

Gözyaşlarımı kırıştırdım ve yanaklarıma sıçrayan izleri silmek için elimi yüzümde gezdirdim. "Ben buradayım." Boğazımı temizledim. "Kıyafetlerimi oraya sen mi attın?"

Bana doğru bir bakış attı. "Arkanda... ve sorun ne?"

Kıyafetlerimi bulmak için dönüp dururken ıslak bir kahkaha attım. Gerçekten de onları yukarı fırlatıp atmıştı. "Annemi düşünüyordum. Sonra..." Tişörtümü silkeleyerek başımdan geçirdim. Sütyenin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sonra bulabilirdim.

Külotumu çekmeden önce biraz temizlenmek için bir mendil kullandım ve sonunda kot pantolonun içine girdim, sonra yolcu koltuğuna tırmandım.

"Sonra?" diye sordu bana su uzatırken.

Şişenin kapağını açarak camdan dışarı, ilerideki dağınık trafiğe baktım. Katıldığım onca gösteriye ve tur otobüsünde geçirdiğim az sayıdaki saate rağmen, açıkçası ilk kez bir 18-Wheeler'a biniyordum.

Ben beğendim.

Bir elimi saçlarımin altına sokarak gömleğimin yakasından çıkardım ve çıplak ayaklarımı gösterge paneline dayayarak arkama yaslandım. "O zaman endişelenmeli miyim diye düşündüm. Bodhi bize bilgiyi neredeyse bir hafta önce getirdi ve biz henüz hiçbir şey yapmadık."

İç çekerek başımı arkaya yatırdım.

"Ve bu bir şikâyet gibi geldi." Benim için yaptıkları onca şeyden sonra, biraz sabır ne kadar zor olabilirdi ki?

Jasper ironi ya da suçlama yapmadan, "Bu bir şikâyetti," dedi. "Şikâyet etmeye hakkın var, Swan. Bu ne beni ne de başkasını rahatsız edecek."

Ona bir gülümseme attım, o da parmaklarını yanağımda gezdirdi. Çok geçmeden gülümsemem soldu. "Ya onun hakkında yanılıyorsam?" Yanıldığımı düşünmüyordum. Yanılmak istemedim.

"O zaman öğrenirsin," dedi Jasper, sesi bir an bile titremeden. "Onları sevmemiz için ebeveynlerin mükemmel olması gerekmez. Zayıf olabilirler, çelimsiz olabilirler. Kötü kalpli orospu çocukları da olabilirler. Onları sevmek bizi daha az mı kötü yapar?"

Koltukta biraz dönerek ona baktım. "Filozof olarak seçeceğim kişi sen değilsin."

Homurdanması beni sevindirdi; çok alaycıydı. "Ben filozof değilim. Ben bir hayat öğrencisiyim ve bunu kanıtlayacak yaralarım var."

Evet, yara izleri vardı. Bu düşünce beni ayılttı. O yaralardan ikisi hala iyileşiyordu ve Doktor onu kısıtlamalardan çıkarmış olsa da, yine de ağırdan alması gerekiyordu. Bu onu yavaşlatmıyordu.

Ben daha cevap veremeden elimi tutmak için uzandı. "Emersyn, onu sevebilirsin. Şimdi, ona güvenip güvenemeyeceğin sorusunu yanıtlamamız gerekiyor, ama onu senin için dışarı çıkaracağız ve sen de çözen gereken şeyi çözmek için zaman bulabilirsin."

Elini sıktım. "Benim için çok şey yapıyorsunuz."

"Yeterli değil," dedi, sesindeki gürleme derinleşiyordu. "Yeterince yakında da değil."

Yanağımı koltuğa bastırarak profilinin sert hatlarını inceledim. Ön camdan kaşlarını çatarak bakarken yüzünde sert bir ifade yerleşmişti.

"Jasper," diye mırıldandım ve ağzının köşesi kıvrıldı. "Beni teselli etmek zorunda değilsin."

Gerçekten mi? Kaşlarımı kaldırdım. "Beni kurtarmak zorunda da değildin."

Fırtınalı gri gözlerini bana dikince hırladım. "Bu hiç komik değil."

"Bilmediğin ya da değiştiremeyeceğin bir şey için üzülmen de öyle..." İçimi çektim. Son molamızdan sonra vücudum hâlâ onun dokunuşuyla uğuldarken bu konuşmanın bu noktaya geleceğini tahmin etmemiştim.

"Seni korumak bizim görevimizdi," diye karşı çıktı. "Seni evlat edindikleri andan itibaren bunun bizim görevimiz olduğunu hep kabul ettik ve seni takip etmek istedik. Bize ihtiyaç duyduğunuz her an yanınızda olabilmek. O değil..." Kaybolma sırası ondaydı.

Elimi bıraktı ve iki elini de direksiyonun üzerine koydu, parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

"Neler olduğunu kimse görmedi," dedim ona elimden geldiğince nazikçe. "Kimsenin bilmesine izin yoktu, bunu çok genç yaşta öğrendim. Anlattığım tek insanlar... onlar da öldü."

Direksiyonda parmaklarını oynattı. Bu henüz onunla yaptığım bir konuşma değildi. Diğerleri biliyordu ama ben hazır olana kadar açıklamıyorlardı. Jasper yaralıyken ona söylemek konusunda endişeliydim.

Yaralı ya da değil, aslında ona söylemekten korkuyordum. Ne yapacağını bilmiyordum. Aralarında Jasper'ın öfkesi en kötüsü gibiydi. İlk ortaya çıktığımda neredeyse volkanik olmuştu.

Yine de tüm bakışların, kaşların ve sert sözlerin altında, özünde derin bir sadakat barındıran güçlü bir kalp vardı. Liam'a duyduğu öfke ihanet algısıyla ilgiliydi ve Milo'yla olan kavgası da Milo'nun beni hiçbiriyle istemediği düşüncesiyle birleşince onu kaybetmek üzerineydi.

Bu Jasper'ı zor bir duruma soktu. Sonra o gün Jasper bana Eric'e işkence etme fikrinin beni tahrik edip etmediğini sordu ve evet, kesinlikle tahrik etmişti. "Sana bir şey söylemek istiyorum," dedim yavaşça. "Benimle, ailemle ve neden endişelendiğimle ilgili bir hikâye..."

Su şişesini açarak daha uzun ve derin bir yudum aldım. Neredeyse alkol olmasını dileyecektim. Ya da bir sigara. Ya da... sinirlerimi yatıştıracak herhangi bir şey.

"Dinliyorum," diye teklif etti ve sesindeki gürleme daha alçak, daha topraksı bir şeye dönüştü. "Bana her şeyi anlatabilirsin, Swan."

"Yapabileceğimi biliyorum." Bu kadarı çok açıktı. Her kelimemden nefret ettiklerinde bile, hepsi beni dinlemeye ve duymaya istekliydi. Kavga ettiğimizde bile. Belki de özellikle kavga ettiğimizde. "Seninle dövüşmeyi seviyorum," dedim ona, düşünce şekilleniyordu ve onu rehin tutmak için bir neden göremiyordum. Onun hakkında sevdiğim her şeyi bilmeyi hak ediyordu.

Hepsi hakkında.

Bir kahkaha attı ve bana doğru bir bakış fırlattı. "Bildiğim iyi oldu. Bir dahaki sefere beni hayal kırıklığına uğrattığında bunu aklımda tutacağım."

Bu beni kıkırdattı ve kan dolaşıma karışan buzların bir kısmını kırdı. Ne zaman amcamı düşünsem, hemen ürperiyordum. Sanki bir korku filminden fırlamış gibiydi. Nefesimin havada donduğunu görmeyi bekliyordum.

Düşüncesi ne kadar saçma olursa olsun, her zaman bir adım arkamda olduğundan endişelenirdim. Ne söylediğimi ya da ne zaman söylediğimi *bileceğinden*. Benden başka bir müttefik ya da arkadaş alacağından.

"Ciddiyim," dedim bir süre sonra.

"Benimle kavga etmekten hoşlandığını mı?" Alaycı not bir kahkaha attırdı Ben.

"Hayır... Yani evet, seninle kavga etmek hoşuma gidiyor, ancak ihtiyacım olan şey

Sana şimdi söylüyorum... Bu kavga etmek istediğim bir şey değil. Dinleyebilir misin?

tepki vermeden? Yoksa geceyi geçireceğimiz bir yere gidene kadar beklemeli miyiz?"

Belki de bu konuyu şimdi açmamalıyım. Uzun bir yolculuktaydık ve bir saat daha mola vermememiz gerekiyordu. Ya da belki daha erken. Kahve ve duş getirmişti.

"Emersyn." İsmimin içinde o kadar çok sevgi ve duygu vardı ki, beni yerimde tutuyordu. "Sorun yok. Her neyse, biz hallederiz. Kendimi kaybetmememi istiyorsan. Sinirlenmem. Ama bu seni düğüm düğüm ettiğine göre, bana söylemeni istiyorum ki düzeltebileyim."

Hepsi benim için bir şeyleri düzeltmek istedi. O kadar kolay değildi ama imkânsız da değildi. Vandallar hayatımı daha iyi hale getirdiler ve soyunma odama girip kilidi değiştirdiği günden beri hayatımı iyileştiriyorlardı.

"Eric bana saldıran ilk kişi değildi," dedim yara bandını yırtarak. "Onunla olan ilişkim bir saldırı bile değildi... sadece hayatımın kontrolünü ele geçirme ihtiyacından kaynaklanan bir hataydı."

İçimden bir iç geçirdim. "Sadece hayatımı değil, bedenimi de."

Parmak eklemleri daha da beyazlaştı. Bakışlarımı ellerinden çekerek çenesinin yapısına odaklandım. Sakallarını yeniden uzatmaya başlamıştı, çok hoşuma gitmişti ama eskisi kadar yumuşak değildi.

En azından henüz değil.

"Bu konu hakkında konuşmakta zorlanıyorum," diye itiraf ettim. "Ama giderek güçleniyorum. Bunun bir parçası da sizsiniz. Beni daha güçlü kılıyorsunuz." Bundan daha fazlasıydı. "Ayrıca daha güçlü olmak istememi sağlıyorsunuz."

Bu da işin bir parçasıydı. Ben de onları korumak istedim. Hepsi ne kadar canlı ve güçlü olsalar da aynı zamanda savunmasızdılar. Hepsinin kendi şeytanları, karanlık geçmişleri ve sınavları vardı. Ayrıca bana yardım etmekle kaybedecekleri çok şey vardı.

Bir kez bile onları yavaşlatmadı.

Eric'ten kaçmama yardım ederek değil. Eric'i ortadan kaldırmaktan. Beni aramaya gelen ödül avcılarından korumaktan. Hayatlarının etrafındaki diğer çetelerden. Güvenli bir yaşam sürmüyorlardı, ancak benim varlığımın yarattığı ek tehditleri de sineye çekiyorlardı.

"Bunun üzerinde çalışıyordum, bunun hakkında konuşuyordum. Eskiden bir şey söylersem bunun gerçek olacağını düşünürdüm. Bunu bir sır olarak saklamak ondan ne kadar nefret ettiğimi değiştirmiyordu." Dudaklarımı yaladım, sonra tırnaklarımdan birinin köşesini kopardım. Oradaki kuru deri parçası dikkatimi çekti. "En zor kısmı ise

Olanların yanlış olduğunu ve yardım istemem gerektiğini biliyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Tek bildiğim kaçmam gerektiği idi ve sonra kaçtığımı düşündüm..."

Her şey karmakarışık geliyordu. Jasper otoyoldan çıkıp bir dinlenme tesisine girene ve kamyonu durdurana kadar titredığımı fark etmedim. Koltukta iki büküm oldu ve ellerimi avuçlarının içine aldı.

"Onlara ara verdiğini söylemen gerekmiyor mu?"

"Bekleyebilirler," dedi kararlı bir şekilde. Yan aynalara bir bakış attı ve sonra ellerini benimkilerin üzerinde sıktı. "Seni bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu söyle bana."

Konuyu açtığım için bile özür dilemek istedim. Ona ve Liam'a söylemek için zaman kolluyordum. Milo ile birlikte bilmeyen sadece ikisi vardı. Onların tepkileri beni endişelendiriyordu.

Ancak, bu kabuğu çoktan kaldırmıştım ve daha önceki her yeniden anlatımda olduğu gibi, daha kolay çıktı. Ona amcamı anlattım. Olanları anlatırken bakışlarımı ellerimizde sabit tuttum.

Bu sefer gözyaşlarının gelmesi daha uzun sürdü. Utanç da öyle. Bunun ne kadar benim suçum olmadığı önemli değildi, bir parçam her zaman suç ortağı hissedecekti. Amcamın yaptıklarını kendime sakladım. Aileme söylememiştim.

Bunu itiraf ettiğim çok az sayıda insan ölmüştü. Anlatmaya çalıştığım son kişi doktordu. Çok nazik ve şefkatliydi. Beni tekrar bir araya getirmeye yardım etmişti, sonra da yetkililere gidecekti. Birkaç gün sonra bir araba kazasında öldü.

Ondan sonra hiçbir şey söylememeyi öğrendim. Her şeye dayanabilirdim ve eğitimimi iki katına çıkardım. Yolda ne kadar çok kalırsam, ondan uzak durma olasılığım o kadar artıyordu. Her zaman işe yaramadı.

"...ama siz beni alana kadar başka ne yapacağımı bilmiyordum."

Sonra, ancak o zaman, bakışlarımı Jasper'inkilerle buluşturmak için kaldırdım. Gözlerindeki fırtınanın içindeki duygu derinliği beni şaşırttı. Orada öfke vardı ama öfkeden daha fazlasıydı. Sevgi ve endişenin vahşi bir karışımı vardı.

"Bana söylemeye korktun mu?"

"Dehşete kapıldım," diye itiraf ettim. "Onun peşinden gideceğini düşünmüştüm."

Jasper bakışlarımı tutarken sesi yumuşayarak, "Kesinlikle o pisliğin peşinden gideceğim," dedi. "Onu doğduğuna pişman edeceğiz ama bu daha sonra olacak. Şu an seninle ilgili."

Karşı koymaya çalıştığım gözyaşlarım, rahatlamamla birlikte sel olup aktı.

"Bana söylemekten gerçekten bu kadar korkuyor muydun?" Başımı sallayınca bir of çekti ve beni koltuktan kaldırıp kendi koltuğuna doğru sürükledi.

"Senin tarafın."

"Siktir et yanımı, Swan. Senin sarılmaya ihtiyacın var ve benim de sana sarılmaya ihtiyacım var." Bana sarıldı ve ben de ona sokuldum.

"Sadece sana bir şey olmasını istemiyorum," diye itiraf ettim. "Sen vurulduğunda zaten çok yaklaşmıştık."

"İyi olacağız Swan," dedi bana. "Bize güven. Biz hallederiz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

OceanofPDF.com

T Emersyn'i kollarımla yukarı kaldırdığımda sıcak su spreyi ikimizin de üzerine döküldü. Elini aletimin etrafına sardı ve açtı verdi, Böylece üzerime doğru kayabilirdi.

"Siktir," diye inledim bir kolumu onun etrafında tutup diğer elimi duvara dayarken. Duşlar oldukça temiz tutuluyordu ve mahremiyetimiz vardı, ama onu burada herhangi bir duvara çarpmıyordum.

"Yaptığımız şeyin bu olduğundan oldukça eminim," diye alay ederek kulak mememi ısırdı.

İçimde dönüp duran karanlığın içinden kahkahalar yükseldi.

Kamyondaki itirafı içimi parçalamıştı. Amcasını ve onun tacizlerini anlatırken aklımdan vahşi bir düşünce kakofonisi geçiyordu.

Ölü adam yürüyor. Onu zihnimin karanlık bir köşesine hapsettim. Kalçaları sikimin üzerinde kıvrılırken ona odaklanmayacaktım. Kendini kaldırırken ve sonra tekrar aşağı inerken içindeki güç baş döndürücüydü.

Aminin sıcak kadife yumruğu her hamlede beni sarıyordu. Kalçalarım devrilmek için ne kadar titrese de, bana karşı sallanırken yüz ifadesinde sarhoş edici bir şey vardı.

Tırnaklarını omuzlarıma geçirdi ve ben aşağıya baktım, birlikte hareket ederken onun her bir santimi alışının tadını çıkarıyordum. Yanımda bir sancı vardı ama görmezden geldim. Onu becermenin verdiği zevkle kıyaslandığında birazcık acının ne önemi vardı ki?

Saçlarımdaki parmaklarını hafifçe çekerek başımı yukarı kaldırdı ve ağzımı onunkine yapıştırmadan önce istekle onu takip ettim. Boğazında titreşen yumuşak çığlıklar benim sistemime de yansıyor gibiydi. Tek istediğim daha fazlasıydı.

Arzuma rağmen, hareketsiz kalmaya zorladım, liderliği onun almasına izin verdim. Etrafımda esnedikçe kas kontrolü beni kendimden geçiriyordu. Yine de dudaklarını yalayıp yuttum. Öpücük, uzaktan uzağa pasif kalabileceğim bir şey değildi.

Bu işi devralmamak ve ikimizin de dikkatini dağıtmamak için kendimi zor tutuyordum. Üzerimize dökülen sıcak su

hissettim. Etinin her santimetresinin benimkiyle aynı hizada olduğunun farkındalığı beni perçinledi.

Beni kavrayıp eve çarparkenki hafif ağırlığı. Baldırlarının kıcıma yaptığı baskı. Göğüs uçlarının göğsüme sürtünmesi. Dişlerinin dudağıma sürtünmesi. Dilinin beni kendininkiyle karıştırmaya cesaretlendirmesi.

Çılgınlıkları arttıkça arzumu dizginlemek çok tatlı bir şekilde yanıyordu, sonra başını geriye çekti ve bana bakmak için o tatlı bal-kahverengi gözlerini açtı.

"Jasper..." Adıma yaptığım sevgi dolu vurgu beni sakinleştirdi ve onu inceledim. Bana karşı titriyordu. Elimi kıkına doğru esneterek ağzına hafif bir öpücük kondurdum.

"Neye ihtiyacın var, Swan?" Sesim boğuk çıkıyordu, ona vurma ihtiyacından, görebildiği, hissedebildiği, tadabildiği ya da duyabildiği tek şey ben olana kadar onu öpme ihtiyacına kadar her şey kilitlenmişti. Tüm karanlık düşünceleri silmek, sanki hiç yaşanmamış gibi ortadan kaldırmak istiyordum.

Ona hak ettiği kanlı kurbanı, parçalanmış amcası şeklinde sunana kadar, onu silmek istedim. Ondan sonra... şey, ondan sonra o kötü bir anı olabilirdi, silinip gidebilirdi.

Neye ihtiyacı varsa.

Ne isterse.

"Sik beni." Yalvarma notası beni pençeledi. "Lütfen."

Evet, bana hiç yalvarmak zorunda kalmadı. "Bana tutun, Swan." Komutumla kendini daha yukarı kaldırdı, tutuşunu sıkılaştırdı ve duruşumu değiştirmeden önce kıkını sıktım.

Serbest elimi duvara dayarken onu öne doğru eğdiğimde açığı mükemmeldi.

"Sakın bırakma," diye uyardım onu.

"Asla." Bu söz beni bir yemin gibi sardı. Anlaştık. Ben de onun gitmesine asla izin vermeyecektim. Sakalımın hafif yanığı yanaklarını al al, kırmızımsı bir tona dönüştürmüştü. Bu işaretleri onda görmeyi seviyordum. Göğüslerinde. Karnında. Uyluklarında.

Aralarında. Şehvetin nabzı kendimi tuttuğum kısıtlamayı aştı ve ileri atılarak kendimi daha derine ittim. Kısık bir çılgılık attı, tırnakları bana batıyordu ama gözleri benimkilere sabitlenmişti. Şişmiş gözbebekleri daha fazlası için yalvarıyordu ve dudakları öpücüklerle şişmiş ve pembeleşmişti.

O... mükemmeldi.

Tasma gitti, içine doğru sallandım. İnlemelerinin artan sesinden etkilenerek, onu çıldırtmak için içindeki o noktayı hedefledim. Emersyn tüm temkinli ifadesine ve endişeli ürkekliğine rağmen benden hiçbir şey saklamıyordu. Kıvranıyor, her hamlede kalçaları dönüyordu. Onu becerme dansı, asla tedavi edilmesini istemediğim bir bağımlılıktı.

Kaslarının şiddetli kasılması orgazmı için tek uyarıydı. Dişlerimi gıcırdatarak, kendi yükümü patlatmadan önce onu tekrar göndermek için savaştım.

Çılgılık atarken dişlerinin omzumu ısırması ihtiyacım olan her şeydi ve kendimi bıraktım. İçimden boşalırken omurgam sıvılaştı ve sonra sadece birbirimize sarıldık. Lanet olsun, bacaklarım bile titriyordu. Yan tarafımdaki sancı gerçek bir yanığa dönüşmüştü ama bu inanılmazdı.

Küçük öpücükler ve diliyle omzuma yaptığı cömert dokunuşlar beni uyandırdı ve başımı kaldırdığımda onu etimde bıraktığı ısırik izini okşarken buldum. Deri kırılmamıştı ama dişlerinin detayları oldukça netti.

"Sanırım Kel haklı," diye takıldım ona. "Sen bir yırtıcı kuşsun."

Yüzünü kaplayan pembe, ışıltısını daha da artırdı ve bir kakhaha attı. "Üzgün olduğumu söylemek istiyorum..."

"Yapma," diye emrettim. "Senin tarafından işaretlenmek hoşuma gidiyor."

"Zaten benim işaretimi taşıyorsun." Parmaklarını dövmelerimin içine ve çevresine dolanmış sarmaşıklardan birinin üzerinde gezdirdi. "Onu uzun zamandır taşıyorsun."

"Evet, ama ben Emersyn'in işaretini seviyorum." Aynen böyle, başımı salladım. "Üzerimde sizin, Ivy'nin ve Emersyn'in işaretini istiyorum." İkimiz de omzuma baktık. "Ne olmasını istiyorsan onu seç Swan, döner dönmez Vaughn'a işaretini yazdıracağım."

Bunu daha önce yapmalıydım. Onsuz kendimi birdenbire çıplak hissetmem ne tuhaftı. İç kasları hala etrafımda kasılıyordu ve sonunda serbest kaldığımda ikimiz de huffing sesleri çıkardık. Sonsuza kadar sert ve içine gömülü kalabilseydim, kalırdım.

Ama handa yer olmadığını söylersem çocuklar şirretleşebilir.

İçimden kakhahalar yükseldi ve o bacaklarını gevşetip ayağa kalkarken ben de ona sıkıca sarıldım. Neyse ki tek titreyen ben değildim. Benim ona sarıldığım kadar o da bana sarıldı.

"Bu kadar komik olan ne?" Merakı çok sevimliydi, ben de ona anlattım. Gözlerinin genişlemesi ve kahkahalara boğulması benim de gülümsememi artırdı. Yüzünü ellerimin arasına alarak dudaklarındaki mizahı ve sıcaklığı tattım.

"Seni seviyorum," dedim ona. Bu sözler onun için çok zahmetsizce söylenmişti. Bu sözleri kendi annem dışında başka birine hiç söylememiştim ve o da ölmeden önceydi. Ancak Emersyn bu gölgeleri kovdu, onları parçaladı ve bana sevmenin ve sevilmenin ne olduğunu hatırlattı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. Beni sözlü kucaklamalarıyla sarıp sarmaladıklarında her heceye değer verdim. "Bunu söylemediğimi biliyorum..."

"Şşş." Parmağımı dudaklarına bastırdım. "Bana güveniyorsun. Benimle konuşuyorsun. İşte aşk budur."

Gözlerinde şaşkınlık titreşti.

"Sana güveniyorum." Ona her şeyimle güveniyordum. "Sana hepimiz için güveniyorum."

Şampuana uzanarak avucuma biraz döktüm ve saçlarına yedirmeye başladım.

"Bana kendinle ilgili bir şey söyledin," dedim yavaşça, dağılmış duygularımı bir araya getirerek. Beni nasıl ters yüz ettiğini ve eşit ölçülerde zayıf ve güçlü kıldığını görmek beni hayrete düşürdü. "Şimdi sana kendimden bahsetmek istiyorum."

Kafa derisine masaj yaparken gözleri yarı kapalıydı. Çok fazla zamanımız kalmamıştı. Çift kişilik rezervasyon yaptırmıştım ama seksi de aceleyle getirmemişim. Parmaklarını yanlarımda aşağı yukarı gezdirdi, dokunuşunun hafifliği beni topraklıyordu.

"Milo'yla koruyucu aile yanında tanıştığımı biliyorsun," dedim. "Seninle de o zaman tanıştım."

Onu suyun altına itip saçlarını durulamaya başladığımda bir kahkaha attı. Onu bütün gün yıkayabilirdim. Etrafında dolaşmama ve onu idare etmeme izin vermesi. Yüzüme vuran o hırçın kız hâlâ oradaydı ama şimdi bana karşı değil, benim için savaşıyordu.

Gerektiğini düşünürse benimle dövüşmeyeceğini umduğumdan değil.

"Evet."

"Koruyucu ailede kalmamın bir nedeni de," dedim, geçmişimin bu bölümünü gizlediğim karartma perdelerini kavrayıp sürükleyerek açarak, "babamın annemi öldürmesiydi."

Acıttığını söylemek. Aslında beklediğimden daha az. Yine de acı oradaydı, kalbimde asla tam olarak iyileşmeyen bir çürük vardı.

"Tacizci bir adamdı," dedim, sonra biraz homurdandım. "Hâlâ küfürbaz bir orospu çocuğu. Onu üzmekten korkmadığım, aralarına girmeye çalışmadığım bir zaman hatırlamıyorum. Onları düşündüğümde... Annemi her zaman yara bere içinde olan biri olarak görüyorum. Annem babamdan çok daha küçüktü ve babam en aptalca şey için bile hiç düşünmeden anneme tokat atardı."

Başka darbeler de vardı. Başka çılgınlıklar. Duyduğum ama görmediğim şeyler.

Beni rahatsız eden sesler.

Nazik elleriyle yüzümü kavradı ve ona göz kırptım. "Bana geri dön," diye fısıldadı ve alnımı onunkine doğru eğdim.

"Üzgünüm... Bu konuda konuşmuyorum." Konuşmak istemedim. Onları düşünmek istemedim. Annem... "Çok güzel bir kadındı ve bana karşı hep nazikti."

İstedğimden daha sert çıktı.

"Ama onu asla terk etmezdi. Bir keresinde ondan kaçmasını istediğimi hatırlıyorum..." Hatıra geçmişten çıkıp geldi ve küçük saç kremi şişesine uzanmadan önce iç çektim. Kendi eşyalarını getirmişti ve bunun kokusu hoşuma gitmişti.

Saçlarında gezdirerek parmaklarımı saç tellerinin arasından geçirdim. Saçları geçen yıl daha da uzamıştı. Tenime yayıldığında ya da ellerimi içine soktuğumda verdiği hissi seviyordum.

"Bir gece, neyin başlattığını bile bilmiyorum. Asla bilemedim. Sinirlendi. Bağırışmalar oldu. Ona vurmaya başladı. Durmadı." Üzüntü beni pençesine aldı. "Öldüğünü fark etmedim, sadece adamın durduğunu ve kızın hareket etmediğini fark ettim. Masanın altına saklandım..."

Bana sarıldığında titrediğimi fark ettim ve ona daha sıkı sarıldım.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Ben de." Boğazımı tıkayan gözyaşlarımı geri yuttum. "Ben de, Swan. Bu yüzden... bu yüzden gözlerindeki korkuyu fark ettiğimde seni bırakamadım."

İkimiz de bir an sessiz kaldık ve sonra bakışlarımızla buluşmak için geri çekildi. "Beni kaçırdığın için sana teşekkür ettim mi?"

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Bundan bahsetmiş olabilirsin." Gerçek buydu. O avluya çıkıp sigara içmek istediğinde, korkuyu tekrar gördüm. Sonra o orospu çocuğu onu takip etti.

"Bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim," diye yemin ettim. "Hiçbirimiz vermeyeceğiz. Sana cezanı vereceğiz. Hepsinin sana verdikleri zarardan pişman olmalarını sağlayacağız."

Amcası.

Babası.

Annesi.

Ailesini suçlamıyordu, belki de suçlamak istemiyordu. Ama onlar oradaydı ve işleri onu korumaktı. Sadece annesinin bilmemesini umabilirdim.

Öyle olsa bile mi?

Evet, hiçbir şey onu kurtaramazdı.

"Jasper... babana ne oldu?"

"O hapiste," dedim ona. "Asla çıkamayacak. İçerideyken başka birini öldürdü ve bu da cezasına eklendi. Bir noktada şartlı tahliye edileceğini umuyordum."

İtiraf ağzımdan kaçtı.

"Neden?" Soruyu sorar sormaz kafası karıştı. "Onu öldürmek istedin. Annenin etinden payını almak istedin."

Evet, evet. Başımı salladığımda hiçbir utanç beni boğmadı ve gözlerinde hiçbir yargı titreşmedi.

"Eğer dışarı çıkarsa," dedi bana, beni daha sıkı kavrayarak. "Yardım edeceğim."

"İşte benim vahşi Kuğum, seni bu yüzden bu kadar çok seviyorum."

Parmak uçlarında yükseldi ve uyarı zili çalarken bile beni öptü. Buradan çıkmamız gerekecekti ama kendimi yıllardır hissetmediğim kadar temiz hissediyordum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 3

OceanofPDF.com

"T Geç kaldın," dedim saatimi dördüncü kez kontrol ederken. Sabırsızlık içime işledi.

Kellan ofisten çıkarken, "İşler yolunda," dedi. Depo da kulüp binası gibi bazı tadilatlardan geçmişti. Ofis gerçekten de bir ofis gibi görünüyordu. Ayrıca güncellenmiş kayıt defterleri, iki masa, yeni duvarlar ve buzdolabını kaplayan güçlendirilmiş sahte bir duvar vardı.

Ofisin ev gibi görünmesinin, burayı Hellspawn için süslemekle ilgisi vardı. Etrafında sıcaklık olmasını hak ediyordu. Ben de onayladım.

"Programa göre dün gece geç saatlerde ya da bu sabah erken saatlerde geleceklerini sanıyordum." Sesime kızgınlık karıştı. Temizlenmesi gereken bazı şeyler vardı ve yeni tehditler söz konusuysen onu Jasper'la birlikte dışarı göndermek onu başıboş bir hedef haline getirmiş ve köşeye sıkıştırmayı zorlaştırmıştı.

"Evet," dedi Kellan, yüzündeki şaşkın ifadeyle yanımdan geçip farelerin bu *sabah* gelen kamyonlardan birini boşaltmakla meşgul olduğu yere bakarken. "Kıçına ne girdi de öldün? Genelde bu kadar ürkek olmazsın."

Ne kadar doğru olursa olsun bu tanımlamadan hoşlanmamıştım. Kellan'a bir bakış attıktan sonra kollarımı kavuşturdum. "Ben hallediyorum."

"Doğru," dedi, sesindeki ılımlı tını bu yanıttan pek de hoşlanmadığı konusunda beni uyarıyordu. "Kuralları biliyorsun Liam. Sen neyle uğraşıyorsun?"

"Çok fazla." Mübalağa değildi. Şu anda elimizde çok şey vardı ve kralın son mesajında benden pek de memnun olduğu söylenemezdi. Ama şimdilik bunu yutabilirdi.

"Konuş benimle," dedi Kellan ama dikkati aniden benim üzerimde değildi ve bakışlarımı Freddie'nin market poşetleri taşıyarak ve "yeni" arkadaşı tarafından takip edilerek girdiği yere kestim. Bodhi Cavendish.

Birinin arkadaşı olmak için ilk tercihim değil. Hellspawn'a olan ilgisi ya da bu kadar yolu ona annesinden bahsetmek için gelmiş olması kesinlikle hoşuma gitmedi. Ne bulabileceğimi görmek için etrafı yokladım ama Sharpe'lar son derece sessiz davranıyorlardı.

Anladığım kadarıyla kimse Emersyn'in nerede olduğunu ya da Pinetree'den kaçtığını bile bilmiyordu. Para bile amcasının onu öldürdüğünü bilmediklerini söylüyordu. Bir de o pislik vardı... Karanlığa gömülmekle kalmamış, yeryüzünden de silinmişti.

Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Dubai, Amsterdam ve son zamanlarda Panama City'de olduğu söyleniyordu. Hepsinin doğru olduğundan şüpheliydim. Saklanmaya gitmişti. Gerginlik sırtımı, omurgamı ve boynumu sararak beynimi sıkıştırmaya başladı.

"Onun hakkında ne biliyorsun?" Kellan sordu ve ben başımı salladım. "O bir sorun." Bu hafif bir ifade oldu. "Çılgın kart. Kesinlikle Tahmin edilemez. Hiçbir uyarı olmadan sıfırdan bir seksene çıkabilir. Okulda uyuşturucu kullandığına dair söylentiler vardı ama ben buna dair hiçbir işaret görmedim." Her şeyden çok bir bahane gibi geldi.

"Ondan hoşlanmıyorsun." Bu bir soru değildi.

Cevap vermeme gerek yoktu. "Freddie'nin onu araması beni rahatsız ediyor."

"Freddie ona güveniyor gibi görünüyor." Kellan'ın sesinde bir uyarı notası vardı ama ben o kısmı zaten anlamıştım.

"Bu bir sorun olabilir." Kellan'ın yankıladığı bir sesle iç çektim.

"Anlaştık." Bana baktı. "Paylaşmadığın diğer sorunlar neler?"

"Hiçbir şey-"

"Yapma," dedi, tek bir kelime ve sert bir bakışla sözümü kesti. İfadesi acımasızlaştı ve başımı salladım.

"Selam," dedi Freddie ve Kellan'ın ifadesi Freddie'ye döndüğünde rahatladı. "Ne var ne yok? Boo-Boo döndü mü?"

Kellan Bodhi'ye bakarken yumuşak bir sesle, "Hayır," dedi. "Bay Cavendish.

Sizi beklemiyorduk."

"Geleceğim konusunda seni uyarmadım," dedi herif sırtarak. "Üstelik davetliydim." Bakışlarını bana da çevirdi. "O'Connell."

"Ahmak."

"Hey," diye itiraz etti Freddie, çantaları bir elinden diğerine geçirirken. "Bodhi bir arkadaş."

"Biliyoruz," dedi Kellan, bana bir bakış fırlatarak, ama ben öylece pes etmeyecektim. Adamın bir iyilik yapmış olması başka bir iyilik yapacağı anlamına gelmiyordu. Çok az insan karşılıksız bir şey yapardı.

Bir Cavendish, karşılığını fazlasıyla almayı beklemediği bir iyiliği *asla* yapmazdı. Her şeyden yararlanmaya fazlasıyla istekliydiler. Verdiğimden değil.

bir bok. Emersyn için yaptıklarını gerekirse kanımla öderdim. Ona bir bok borçlu değildi.

Freddie de öyle.

Cavendish'in yüzündeki sırıtış hiç azalmadı.

"Boo- Boo'yu beklerken Bodhi'yi bilardo oynamaya çağırdım."

Kaşlarımı çatmadım. Ya da ters ters bakmadım. Cezbediciydi ama kendime sakladım. Oyunu her neyse, izliyor olacağımı bilmesi gerekiyordu.

"Rome ve Vaughn üst katta çalışıyorlar," dedi Kellan benden daha rahat bir şekilde. Onu aşağıda tutmak için açık bir emir değildi ama Freddie başını salladı. Yeni süit halkın kullanımını için değildi.

"Kulağa hoş geliyor." Freddie bana bir bakış attı ama başımı bir kez salladım. Bana Cavendish hakkında daha sonra soru sormak isterse sorabilirdi. Ama şimdi değil. "Boo-Boo döndüğünde bize haber verir misin?"

"Elbette," dedi Kellan ona ve Cavendish bana bir sırıtma daha attı. Elimi büktüm, her boğum patladığında parmaklarımı kıvırdım. O sırıtışı ortadan kaldırılabildim. İfademi nötr tutmak çaba gerektiriyordu ama o pislige bu zevki tattırmayacaktım.

"Hey, Freddie," dedim onlar uzaklaşırken. "Beni sonra bul, tamam mı?"

"Yapacağım." Sonra Freddie sırıttı. "Bana ağabeylik mi yapacaksın?" "Belki," dedim ona. "Asla bilemezsin."

Güldü ve beni kolaylıkla tersledi. İkisi de içeri girip kulak misafiri olmadıklarında gülümsememin kaybolmasına izin verdim.

"Keşke onunla vakit geçirmeseydi."

"Anladım," diye cevap verdi Kellan. "Ama dediğim gibi, Freddie ondan hoşlanıyor." "Evet ve ona güveniyor gibi görünüyor."

"Freddie öyle herkese güvenmez," diye hatırlattı Kellan. "Bizim dışımızda ve hatta burada bile-" İçini çekti.

"Evet." Freddie'nin bize onu koruyacak kadar güvenmediği zamanlar oldu. Bu güvenmeyeceğimiz anlamına gelmiyordu. Sadece ona burada olduğumuzu hatırlatmak için daha çok çalışmamız gerekiyordu. "Ona hatırlatmamız gerekecek."

"Ve Cavendish'e göz kulak mı olacaksın?" Kuru ses tonunda bir eğlence izi vardı.

"Kesinlikle."

"Öyleyse yaparız. Şimdi bana neler olduğunu anlat." Emir, ses tonundan belli oluyordu. "Ve beni seninle ilgili bir saçmalıkla parlatma

ilgilileniyorduk. Sana söyledim, artık bunu yapmıyoruz."

İçimi çektim. "Şu anda değiştirebileceğin bir şey yok, Kel."

"O zaman bana söylemen seni öldürmez. Yalnız koşturuyoruz. Bu savaşları tek başımıza yürütmüyoruz. O yüzden söyle bana... yoksa Sparrow'a sır sakladığını söylerim. Senin için endişeleniyorum."

Dönerek bakışlarını ters bir bakışla karşıladım. "Buna cesaret edemezsin."

"Beni test etme. Seni önemsiyor ve bir cevap alana kadar bu işin peşini bırakmayacak. Bu hepimiz için iyi bir şey, sinir bozucu olsa bile."

Lanet olsun, gerçek bu değil miydi? Başımı salladım. "Onu bu işin dışında tut, en azından şimdilik." Zaten meselenin farkında olmadığından değil. Sadece şimdilik dikkatini dağıtmayı başarmıştım.

"O zaman beni de oku."

"Şantaj sana yakışmaz." Kollarımı kavuşturdum. Bir şeyleri yumruklamaya başlamadan önce bir şeyler yapmam gerekiyordu.

"Öyle olmaması senin için üzücü." Eğlenmesi bu sözlerin kenarını yumuşattı.

Piç kurusu. Yine de hepimiz öyle değil miydik? Başımı bir o yana bir bu yana çevirdim. "Kral onunla tanışmak istiyor."

Bir silah sesi muhtemelen onu daha fazla şok etmezdi. Kellan bana bir bakış attı.

"Onu Roma'yla olan kavgalarından kurtardığımızdan beri bunu istiyor." Ve bu gerçekleşmeyecekti. "Ben hallederim."

"Eğer bununla başa çıkabilseydin," dedi Kellan eşit bir tonda, "zaten çıkardın."

Bir yandan, inancı her şeyiydi. Diğer yandan... "Ben hallederim. Onu o orospu çocuğunun yanına bile yaklaştırmam."

"Bunu tartışmıyorum... henüz. Neden onunla tanışmak istiyor?" Ciddi miydi? "Fark eder mi?"

"Evet." Bakışlarını bana kilitledi ve ben başımı salladım. "Elinin tersiyle itme."

"Cevabım hayır."

"Liam..."

Sikeyim beni. "Bana karşı o mantıklı ses tonunu kullanma, Kel. Onu onunla tanıştırmaya götürmek bir başlangıç değil." Onu o ne yapacağı belli olmayan orospu çocuğunun karşısına çıkarmadan önce sikime bir kurşun sıkmayı tercih ederim. Onunla yaptığım son "görüşmede" Adam'ın öldürülmesini istemişti.

"Bitti mi?" Kellan sordu, ben de başımı iki yana salladım ve çenemi kilitleyerek kıldım. Cevabımı bulmamı beklerken başka bir şey söylemedi.

Nefes vererek ona baktım. Amansız yüz ifadesinden anladığım kadarıyla ne öfkemden ne de gittiğim yönden etkilenmişti.

"Hayır," dedim ona. "Hayır," dedim. Ama nedense bunu *tartışmak* istiyorsun." Öfkemi bastırarak ona bir bakış attım. "Dinleyeceğim ama onu götürmeyeceğim."

"Daha önce hiç sizinle şahsen görüşmek istedi mi?"

Gözlerimi kapattım ve kanıma karışan öfkeyi, kapanmayacak bir yara gibi sıkıca kavradım. "Kel, benden bunu yapmamı isteme."

"Sana sormuyorum," dedi bana kararlı bir şekilde. "Sen ve Milo yıllardır bu görevdesiniz ve hedefiniz ilk kez sizinle yüz yüze görüşmek istiyor."

"Ona güvenmiyorum. Ne olacağına güvenmiyorum. Ve onu riske atmak istemediğimden de eminim."

"Hiçbirimiz değiliz," dedi beni tuzağa karşı dikkatli olmam konusunda uyaran o sakın ses tonuyla. "Ama bu başka türlü elde edemeyeceğimiz bir fırsatsa, bu kararı vermek bize düşmez."

Tamamen dönerek onunla yüzleştım ve aradaki mesafeyi kapattım. Hakkını vermek gerekirse, Kellan benden bir santim bile geri adım atmadı. Kardeşlerimle kavga etmek hiçbir zaman en sevdiğim şey olmamıştı. "Bunu yapacak çünkü bizi *kurtarmak* istiyor."

"Biliyorum."

"Nasıl bu kadar sakın olabiliyorsun?" Her bir kelimeyi çıkarabilmek için cam çiğniyor gibi olduğuma yemin edebilirim. "İstiyor olamazsın..."

"Hayır, onu bu işin ortasında istemiyorum. Gereğinden fazla götlük yapma." Gözlerinde parlayan öfkesine rağmen ses tonu sakindi. "Ama onun adına karar verecek de değiliz. Hayatı boyunca kontrol edildi. Biz burada bunu yapmıyoruz."

Bir şeyler içmek istedim.

"Ona dövüşmeyi öğretiyordun," diye hatırlattı Kellan. "Ona ateş etmeyi öğretiyordum. Araba kullanmayı. Freddie ona bıçak kullanmayı öğretiyor. Yaptığımız her şey onu silahlandırmak ve kendini korumaya hazırlamak için."

"Yani, onu aslanlara atacağız. Tamam, sorun değil."

Kellan bana bir bakış fırlattı ve yemin ettim, ellerimi kaldırarak ondan uzaklaştım.

"Bundan nefret ediyorum, Kel."

Sadece Rome'un kızıyken bile ona hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin dokunmasını istemiyordum. Gerçi kendi saçma yalanlarıma hiç inanmamıştım.

Daveti zaten biliyordu. Adam onu davet ettiğinde o da oradaydı.

"Onunla konuşuyoruz," dedi Kellan, ben deponun diğer ucuna bakarken. "Herkesle konuşacağız. Bu senin ya da benim yapabileceğimiz bir plan değil, sonra da herkesi bilgilendiririz."

"Milo bunu asla kabul etmez." En azından bu konuda o benim yanımdaydı. Kellan bana, "Milo onu hiçbirimizle birlikte istemedi," diye hatırlattı. Dick.

"Onu bu hayatta istemiyordu," diye düzelttim, Kel haksız değildi. Milo onu bir yetişkin olarak görmek istemiyordu. Vazgeçmek zorunda kaldığı küçük kız kardeşini istiyordu, ama elde ettiği şey cesur, zeki ve sevgi dolu bir kadındı.

Elimizde ne var.

"Ama bu *onun seçimi*." Kellan haksız değildi. Bu konuda onunla ne kadar tartışmak ve ona karşı çıkmak istesem de, haksız değildi. Bundan nefret ediyordum. "Onu tehlikeye atabilecek hiçbir şeyin hayranı değilim ama o bizden biri Liam. Sparrow saklanmayacak. Ondan istersek bir süreliğine bunu yapabilir. Ama onu o kafese koyarsak ve kapıyı kilitlememize izin verirse..."

Onu kullanan diğer herkesten daha iyi değildik. Sikeyim. "Bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmez."

Kellan başını sallarken omzumu tutarak, "Hayır," dedi. "Yapmayacağız. Sadece onun haklarına ve kendisine saygı göstermeliyiz."

Sanki konuşmamızdan etkilenmiş gibi, uzaktaki kapılar açılmaya başladı ve zincirler kapıyı geri çekip raylar boyunca açmak için yönlendirirken depoda yankılandı.

"Geri döndü," dedim kardeşime bir saniye bile bakmadan ve Jasper kamyonu yükünü boşaltmak üzere depoya sokarken bile deponun öbür ucuna doğru yürüdüm.

Kellan'ın kahkaha sesi beni takip ediyordu ama bir ergen kadar hevesli görünüp görünmediğim umurumda değildi. Öyleydin zaten. Onu Jasper'la birlikte göndermiştik, böylece buradaki güvertiyi temizleyebilir ve onu hareketli bir hedef olarak tutabilirdik.

Bu bir *hafta* önceydi. Bir hafta o kadar uzun gelmemeliydi ama sonsuzluk gibi gelmişti. Kulüp binasının kapısının arkamdan açılması, kızımızı görmeye hevesli tek kişinin ben olmadığım fikrini kanıtlıyordu.

Yolcu kapısını açmak için tırmanmadan önce kamyonun hareket etmeyi bırakmasını bile beklemedim. Bana döndüğünde cehennem zebanımın yüzünde bir gülümseme belirdi. Seks kokusu kabini doldurmuştu, onları suçlayamazdım. Eğer onu bir hafta boyunca kendime saklasaydım, giyinmekle uğraşacağımızı sanmıyordum.

Zavallı Jasper hala araba kullanmak zorundaydı.

Yüzünü kavradım ve o kıkırdarken ağzımı onunkine yapıştırdım. Öpücüğüme, Kellan'la olan konuşmamızın bıraktığı tüm acı verici kenarları zımparalamaya yardımcı olan hoş bir iç çekişle açıldı.

Eve dönme vakti gelmişti.

Diğerlerinin aklına bir şey gelmeden onu çalmalıydım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

OceanofPDF.com

T Jasper'ın 18 tekerlekli devasa kamyonu depoya kolayca sokması beni hayretler içinde bıraktı. İleriye doğru çok araba sürmüştüm.

Henüz geriye doğru. Ama arkasını dönüp arka camdan bakabileceği gibi bir şey de değildi. Hayır, tek rehber olarak yan aynaları kullanmak zorundaydı.

Ona olan inancım tam olmasına rağmen nefesimi tuttum. Bir yanım hâlâ treylerin deponun bir yerine çarpmasını bekliyordu. Kamyonu henüz park etmişti ki, kabinin benim tarafımdaki kapısı açıldı.

Liam boşluğu doldurdu ve beni bir öpücükle sarmalamadan önce zar zor tek bir ses çıkarabildim. Dilini benimkinin üzerinde gezdirirken zevkten dört köşe oldum. Neyse ki kahvaltı molamızdan sonra dişlerimi fırçalamıştım. Jasper'ın kahkaha sesi beni yeni bir mutluluk dalgasıyla doldurdu.

Uzakta geçirdiğim bir hafta tam bir maceraydı ama kığım koltuktan ve kamyonetin titreşiminden uyuşmuştu. "Seni özledim," diye fısıldadım Liam'ın dudaklarına, beni tekrar öpmeden önce tek bir nefes almama izin verdiğinde.

Havayı bir ıslık sesi böldü ama zihnimin uzak bir kısmı Kellan'ın orada olduğunu fark etti ve kabul etti. Liam beni koltuktan yarı kaldırıp yarı indirirken içimi bir heyecan kapladı.

Dudaklarının ılık masajı, dilinin itiş ve beni sıkıca tutan kollarının bandı, sonsuza dek değerini bilmek istediğim bir hoş geldin eviydi. Boğazından alçak bir hırıltı yükseldi. Parmaklarımı saçlarına gömdüm ve o da benimkileri avuçlayınca sonunda başını kaldırıp alnını benimkine bastırdı.

"Vaughn, parmaklarını kıracağım," dedi Liam büyük bir hararetle ve bakışlarını tekrar bana çevirmesi için saçlarını çekti. "Lafın gelişi, Hellspawn."

"Hayır, değildi," dedim ona nefesimi toplamaya çalışırken hırıltılı bir sesle.

Vaughn usulca gülerek, "Merak etme Dove," dedi. "Liam'la başa çıkabilirim."

Liam'ın çıkardığı homurtu bir anlaşma değildi. Yine de gözlerindeki sıcaklığın arasındaki mizah parıltısı? Bu beni sıcaklıkla doldurdu. "Gördün mü?" diye alay etti sert bir sesle. "Parmaklarını kırmamla başa çıkabilir."

"Paylaş," dedi Kellan en ufak bir ironi ya da alay olmadan. Liam'ın iç çekişi ağır, zoraki ve sadece bir parça şakacılıkla doluydu.

"Peki," diye mırıldandı ama ağzının köşesinin biraz daha yukarı kalkması ona ihanet etti. Alt dudağını ısırdı. "Bu gece benimle eve geliyorsun, Hellspawn."

Jasper'ın kahkahası bize doğru sürüklendi. "Kel ve çocuklar üzerine bahse girerim, Liam." Liam yavaş bir ses tonuyla, "O işi ben hallederim," dedi. vücudunu yere indirdi. Tutuşu hem eğlenceli hem de sahipleniciydi. Ona sürtünme isteği güçlüydü ama diğerlerini görmeye hevesli olmama rağmen zaten bırakmak istemiyordum.

Bir hafta o kadar uzun değildi ama sonsuzluk gibi gelmişti. Liam yer değiştirmeden önce kalçalarını sıktı ve ardından Vaughn beni kucağına alırken Kellan bana sırttı. Vaughn bana sarılırken içimden kahkahalar döküldü.

Cüssesi her zaman etkileyiciydi ama beni neredeyse tüm vücuduyla koruduğu için ona sarılmanın verdiği bir güven vardı. Öpücüğüne güldüğümde dişlerimiz bir kez takırdadı. Caydırılmak yerine, o da kendi kıkırdamasıyla gürlledi.

"Dove mutlu," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Seni çok özledim ama böyle dönersen haftalarca gitmene izin veririm."

Kollarımı boynuna doladığımda içimi bir sevinç kapladı. Vaughn'un omzunun üzerinden Kellan'la bakışlarımızı kilitledik. Benden Jasper'a, sonra tekrar Jasper'a bakarken gözlerindeki onay beni daha da ısıttı.

"Mutluyum," diye itiraf ettim. "Geri döndüm ve sizi özledim çocuklar." Ama Jasper'ın harika olmadığını düşünmelerini istemiyordum. "Jasper harikaydı," diye devam ettim ve o da kıkırdadı, gülümsemesi neredeyse hoşgörüye dönüştü. Vaughn'dan gelen bir öpücük daha beni susturdu.

Dudaklarına karşı iç çektim, sonra beni Kellan'ın önünde ayağa kaldırmak için döndüğünde gülümsedim. Davet edercesine kolunu kaldıran Kel kaşlarını kaldırdı. Yanına kaydım, Jasper ona yolculuğumuz hakkında hızlıca bilgi verirken kendimi kolunun altına sıkıştırdım.

"İyi geçmişe benziyor," dedi Kellan bana bakarak. Vaughn ve Liam'ın yakın durmasının sıcaklığı, onlara sarılmış olma hissine katkıda bulundu.

"Öyle oldu." Jasper'ın ses tonu sertti. "Bizim de yükümüz dolu. O yüzden bunu bölmemiz gerekiyor."

Kellan, "Vaughn'da var," dedi ama Vaughn gülümsemesi yerinde kalsa da sadece inledi.

"Yardım edebilirim," diye teklif ettim ama Kellan kolunu sıktı. "Bugün olmaz, Sparrow. Vaughn'da bu var ve sıra onda."

Vaughn yüzünü buruşturdu, sonra bana bir sırıtış fırlattı. "Sıra bende, Dove. Git çocuklarla takıl. İşim bitince yemek işini hallederiz."

Liam kollarını kavuşturarak, "Benimle eve geliyor," dedi. "Karnını ben doyuracağım." "Buna henüz karar vermedik," diye karşılık verdi Kellan.

"Biz değil, sadece ben." Liam'ın neredeyse sakın olan ifadesi gözlerindeki ateşle uzaktan yakından uyuşmuyordu. "Sen onu göndermeden *önce* üç gün boyunca onu göremedim. Dolayısıyla, bu gece benim."

"İyi deneme," diye iltifat etti Jasper. "Hala yetkili değilsin. Swan gidecek..."

Dudağımı ısırırken Vaughn'un eğlenen ifadesini yakaladım. Kahkahalar topaz gözlerini doldurdu ve göz kırpı. "Sanırım kuralları unuttun... çoğunluk kurallarını."

Kendini beğenmiş gülümsemesini tarif etmeye yetmiyordu. Vaughn'un ipeksi sesi beni bir kez daha kucakladı. Onun derin mırıltısını da en az onu özlediğim kadar özlemiştim.

Liam ona, "Senin oy hakkın yok, Jas," diye bilgi verdi. "Onu tamamen kendine aldın, bu yüzden senden gelecek herhangi bir oyu tamamen iptal ediyor."

"Çoğunluğu elde etmek için benim oyuma ihtiyaçları yok. Roma bile onun burada kalmasını isteyecektir."

"Roma da benim evime gelebilir." Liam'ın sırıtışı, sanki onların bilmediği bir şey biliyormuş gibi, caydırıcı olmaktan çok uzaktı.

Kellan, "Sparrow'un bakımı ve muhafazası konusunu *daha sonra* tartışırız," diyerek tartışmaya son verdi. "Şimdilik Vaughn, kamyonu boşalt. Jasper, kayıtlarını dosyala ve faturalarını topla. Liam..."

"Hellspawn'ı alıp gidelim mi?" Kel'in cevabını beklemedi, sadece elini bana uzattı. "Hemen hallediyorum."

İçimden kahkahalar fişkırdı. Dürüst olmak gerekirse, benden ve nereye gideceğimden ya da nerede kalacağımın üçüncü şahıs olarak bahsedilmesi - özellikle *de tam* orada dururken- muhtemelen beni kızdırmalıydı. Neredeyse başka bir zaman olsa, kesinlikle beni sinirlendirirdi.

Ama şimdi değil, ve bu adamlar değil.

Bunu kafamda biraz evirdim çevirdim. Hayır, yaptıkları tartışma beni uzaktan yakından rahatsız etmiyordu. Hem de hiçbir düzeyde. Sözlü meydan okumalarındaki sıcaklık ve bakışlarındaki şakacılık, ne kadar ciddi olduklarını hafifletmiyordu.

Tartışsınlar ya da tartışmasınlar, eğleniyorlardı. Birbirlerine sataştıklarını görmek beni derin ve ilkel bir düzeyde tatmin ediyordu. Özellikle de Jasper. Diğerlerinin onu bu şekilde ne kadar sık görebildiğinden emin değildim.

Bayıldım.

Onu.

Onlar.

Liam'ın onunla gitmemi istemesi kesinlikle cezbediciydi. Kendi yatağında uyuma ve kulüp binasında tüm erkeklerle birlikte olma fikri de öyleydi. Seçim yapmak tam bir baş belası olurdu.

"Sparrow'un çantasını al," dedi Kellan, başımın yanına bir öpücük kondurmadan önce hafifçe gülerek. "Döndüğün için mutlu musun?"

Sorusunun alçak mırıltısı iliklerime kadar işledi.

"Çok mutluyum," dedim ona, bizi depoya doğru yürümek üzere çevirirken. Acele etmiyorduk. Kamyonu boşaltmaya çalışan farelerin sayısı şimdiden iki katına çıkmıştı. "Orada..."

"Evet," diye yanıtladı Kellan beni yanlarından geçirirken. "Bazı şeylerle ilgileniyorduk ve birkaç değişiklik yaptık. Seni bilgilendireceğim."

Kellan bizi kulüp binasının kapısına doğru yönlendirdi ve ben de Liam'ın onu takip ettiğini görmek için arkama baktım. Bakışlarımız kilitlendiğinde göz kırptı. İçimde taze bir kahkaha yükseldi. Deponun içi de daha yoğundu, sadece yük indiren yeni ekipten değil, bir sürü yeni yüzle doluydu, aynı zamanda yeni kamyonlara yüklenmeyi bekleyen paletlerdeki malların çokluğundan da.

Daha temizdi. Arabaları çıkışa bakacak şekilde yan yana dizilmişti ve Liam'ınki sanki her zaman oraya park ediyormuş gibi Rome ve Vaughn'unkinin arasına düzgünce yerleştirilmişti. Olması gerektiği gibi...

Çünkü o oraya aitti.

"Neden bir haftadan çok daha uzun süredir yokmuşum gibi geliyor?" Depodaki hava bile farklıydı. Kapıda durduğumuzda Kellan'a bir bakış attım ve o da yeni kodu girdi.

"Çünkü bizi özledin, Hellspawn, belli ki." Liam'ın basit cevabı beni homurdandırdı.

Dış kapı açıldı ve Liam bizi içeri kadar takip etti. Sırtımdaki sıcaklığı başımı kaldırıp ona sıırtmamı sağladı.

Kellan ikinci kapıyı açarken, "Seni gerçekten özledim," diye söz verdim. Işık, müzik ve taze kahve kokusu bizi karşılamak için etrafa yayıldı.

"Boo-Boo!" Freddie'nin haykırışıyla Kellan'dan ayrıldım ve Freddie'nin sarılışına kendi sarılışımınla karşılık verdim. Kel'in yumuşak kıkırdaması bizi takip etti ve gülümsemekten yanaklarımın acıyacağına yemin ettim. Freddie beni sıktıktan sonra başını geriye yaslayarak bana baktı. "İyi görünüyorsun. Aç mısın? Biz de tam bir şeyler yapmaktan bahsediyorduk."

"Biz mi?" Roma'yı görmeyi bekliyordum ama Bodhi tam bir sürpriz oldu. "Hey, Bodhi."

"Hey, PPG," dedi yeni bilardo masasının yanında durduğu yerden. "İyi görünüyorsun. Anneni bulmaya hazır mısın..."

"Henüz değil," diye cevap verdi Kellan ben daha cevap vermeden. "Bunu daha sonra konuşuruz."

Kellan'la yüzleşirken Freddie kolunu omuzlarıma doladı. "Belki Boo-Boo da gitmek ister," diye önerdi.

"İstiyorum," dedim bu iş bir yere varmadan önce. "Ama bir plan yapana kadar olmaz." Kellan'ın bakışlarıyla karşılaştım ve o da yavaşça başını salladı. "Hazır olana kadar olmaz."

Bodhi'nin tek yorumu "Harika," oldu, sonra tekrar atış sırasına girdi. Bodhi'yi severdim. Bize daha önce de yardım etmişti. Beni doktorun muayenehanesinde bulduğunda verdiği tepki ve Freddie'yi nasıl yakaladığı, bu adamı bana sonsuza dek sevdirecekti. Ama ben adamlarıma güvenirdim.

Kellan daha fazla araştırma yapmak istedi, biz de bekleyip daha fazla araştırma yaptık.

"Git oyununu bitir," diye önerdi Kellan. "Sparrow, Liam ve benim konuşmamız gerekiyor."

Öyle mi yaptık?

"Kaybolmuyor musun?" Freddie bana sordu ve çenesini öpmek için ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim.

"Liam'a gidersem, önce sana söylerim."

"İyi anlaşma." Beni bir kez daha sıktı ve sonra masaya döndü. Oturma odasında oyalanmadık ya da mutfığa gitmedik. Bunun yerine Kellan beni merdivenlere doğru itti.

Liam da onu takip etti, az önceki gülümsemesi yoktu. Aksine, tüm tavırları acımasız bir ton almıştı. Kel yeni oturma odamızın kapısını açtığı anda midem dibe vurdu.

Büyük boy kanepeler, sehpa, devasa televizyon ve koltuklara ek olarak köşeye normal bir kahve makinesi de eklemişlerdi. Liam odama gitmeden önce çantamı odama bıraktı.

"Sorun nedir?" Liam hareket halinde kalmaya kararlı görünürken Kellan'a sordum.

Kahve tükürmeye ve tıslamaya başladığında Liam, "Bu konuşmayı şimdi yapmamıza gerek yok," diye karşı çıktı.

"Aslında," diye karşı çıktı Kellan. "Biliyoruz. Sparrow'u da ilgilendiriyor, bu yüzden onunla görüşüyoruz."

"Gerek yok..." Liam kollarını kavuşturdu, isyan onun üzerinde titreşiyor gibiydi.

"Bu hala bir şeylerin yanlış olup olmadığına dair sorumu yanıtlamıyor." Nereye gideceğim ya da nerede kalacağım konusundaki üçüncü taraf tartışması eğlenceliydi. Ama bu değildi.

Kellan, "Belki de," derken Liam, "Hayır," dedi.

İkili birbirlerine ters ters baktı ve aralarında öfkeden daha fazlası olduğuna yemin edebilirim. Liam önce geri çekildi ve başını salladı.

"Bu onu korkutacak."

"Belki," dedi Kellan ve ben de dönüp ona baktım. "Ama Sparrow görüldüğünden çok daha sert."

"Oldukça kızgın görünmek üzereyim. Neyin var?"

Ağzının kenarı gözlerine değmeyen bir gülümsemeye dönüştü. "Görünüşe göre kral hâlâ seninle görüşmek istiyor. Bu yüzden Liam'ı yerinde mi tutacağımız yoksa tamamen geri mi çekeceğimiz konusunda bazı kararlar vermemiz gerekiyor."

Oh.

Kah

retsi

n.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 5

OceanofPDF.com

KELLAN

Liam'ın bakışları beni Emersyn'i bu meseleye dahil etmekten vazgeçirmedi. Her ne kadar onun bu işe karışmasını istemesem de onu. Onu buraya getirerek, etrafındaki safları sıklaştırarak ve hak iddia ederek dahil ettik.

Kalmak istediğini söylediğinde onu daha fazla dahil etmiştik ve ona bir Vandal olduğunu ve her zaman da öyle kalacağını söylemiştik. Belki de Milo'nun aklındaki bu değildi. *Belki diye* bir şey yok. Milo geldiği dünyanın daha *iyi* olacağını düşünüyordu ama daha zengin ve elit olmak daha güvenli ve daha iyi olmak anlamına gelmiyordu.

Belli ki olmamış. Hiçbir zaman da olmadı. Liam'ın sözde seçkinler arasında yaşadığı hayata bir bakın. Siktir et onları. Şu anda Milo'nun ne istediği umurumda değildi. Liam'a da söylediğim gibi, onu *dahil* etmeden onun adına karar veremezdik. Artık kimse onu kontrol edemezdi.

Hayır. Bir.

Beni incelerken kaşları gerildi, sonra yavaşça kanepeye otururken Liam'a baktı. "Bu, bizi kavgadan kurtardığınız gece gelen telefonla ilgili."

Liam sert bir nefes verdi ve kahveyi bırakıp onun önünde çömeldi. "Hellspawn, o adamla tanışmak zorunda değilsin..."

"Ama tüm bunları bu yüzden yapmıyor muydun?" Bu mantıksız bir soru değildi. Liam bu işi tek başına yapmak için çok uzun yıllar harcamıştı. Ona artık yalnız *olmadığını* hatırlatmak hepimizin göreviydi. Zaten hiç yalnız olmamalıydı.

Milo ve ben, biz daha *ergenlik* çağındayken aldıkları kararın ardındaki *neden* konusunda asla hemfikir olamayacaktık. Sinirimi bir kenara bırakarak, diğer öfkemle birlikte onu da paketledim. Bu, o kararlara karşı sabırsızlığım ile ilgili değildi. Sadece o zamanlar mantıklı olduklarını umabilirdim.

Duygusal şantaj muhtemelen doğru yol değildi ama Emersyn hepimiz için bir dayanak noktasıydı. Benim serçem de azılı bir savaşçıydı; hayatta kalmak için öyle olmak zorundaydı. Onu kızdırmak, onunla kavga etmek ya da onu teselli etmek, bunların hepsiyle iyiydim.

Liam bana doğru tek bir bakış bile atmadan, "Bunu diğerlerini korumak için yapıyorum," dedi. "Onları korumak seni korumayı da içeriyor. Kral son kez bir toplantı talep ettiğinde, Adam'ı vurmamı istedi."

Başladığı işi bitirmek için kahve makinesine doğru yöneldim. Bırakalım da Emersyn'le mantığını çözsün. En azından "hayır "dan daha fazla şey söyleyebildi.

"Ama onu vurmadin," diye dikkat çekti.

"Hellspawn..."

"Yapmadın," diye devam etti. "Onunla buluşmaya beni de götürmezsen sana ne olur? Seninle buluşur mu? Biri seni vurmaya mı çalışacak? Seni vurur mu?"

Liam kederli bir iç çekti. "Onunla tanışmanı istemiyorum."

"Ben de onunla tanışmak zorunda kalmanı istemiyorum," dedi ve kaçmadan önce bir gülümsemeyi bastırmak zorunda kaldım. *İyi şanslar Liam.* Hiçbirimizden geri adım atmıyordu. Kırılğanlık havası bir yana, bunun için bir nedeni vardı: o kırılğan değildi. Ona bu şekilde davranmak saygıyla ilgili değildi ve muhtemelen zarar verebilirdi.

Liam yavaşça, "Şey, onu bir kez gördüğümde," dedi. "Anonimliğini kaybediyor. Bu kadar yaklaşmak yıllarımı aldı."

"Seninle gitmem için bir neden daha." Argümanında bir acı unsuru vardı. "Onunla tek başına yüzleşmek zorunda kalman fikrine dayanamıyorum. O insanlar Roma'yı ve beni kaçırdıklarında bile onlarla yalnız değildim. Rome her zaman benimleydi. Ve ben *yardım* edebilirim."

Arkamdaki odayı sessizlik kaplamıştı ve ben kahve makinesine doğru ilerlerken onların birbirlerine hançer gibi baktıklarını gördüm. Liam'ın yaptığı ve bir kenara attığı tartışmaları neredeyse *duyabiliyordum*.

"Şimdilik masaya yatıralım," dedi sonunda. "Daha yeni döndün. Ve *kesinlikle* benimle eve geliyorsun. Bu pislikler beni otobüsün altına atarak bunu kaybettiler."

"Yani şimdi ben *bu pislikler* miyim?" Eğlenerek kollarımı kavuşturmak ve ikisini de incelemek için döndüm. Emersyn o yumuşak kahverengi gözlerini kaldırıp bana baktı ve endişeli ifadesi biraz hafifledi. Liam'ın bu adamla yalnız buluşmasını istemiyordu.

Bu konuda hemfikirdik. Tek başına daha fazla düşmanla karşılaşmasını istemiyordum. Bu *kralın* bir düşman olduğuna dair aklımda en ufak bir şüphe yoktu.

"Evet," dedi Liam omzunun üzerinden yarım bir bakışla, ama bana bakmadı çünkü Emersyn yüzünü ellerinin arasına almıştı. "Sen bunlarsın

Pislikler... Hellspawn, şimdilik bırakalım mı? Eğer bu işi sen onunla karşılaşmadan halledebilirim, bunu tercih ederim."

"Seni bütün ve güvende istiyorum," dedi sesi boğuk bir aralığa düşerek. "Bu sadece bir şeyi başarmak değil Liam. Diğer tarafta orada olmakla ilgili. Ya Adam'ı öldürmek *zorunda kalsaydın*? Ya bu maskaralığı beceremeseydin?"

"Bir yol bulduk..."

"Ama ya yapmadıysan?" Haksız bir soru değildi. Liam bile bu kısma itiraz edemezdi ama yine de cevap vermek istemedi. Muhtemelen cevap ya onu gerçekten öldürmek ya da ikisinin de ölmüş olmasıydı.

Bunlar herhangi bir ölçüde rahatlık getiren düşünceler değildi.

Liam ellerini onunkilerle kapatarak kızın yüzünü tutuşundan çekti, sonra onu kucağına aldı ve koltuktaki yerine oturttu. "Mutlu musun?" diye sordu, yüzünde sert bir ifade vardı.

Kahve tıslayıp arkamdaki cezveye tükürürken "Hayır," dedim. "Çünkü bu konuda Sparrow'la birlikteyim. Seni tek parça halinde geri istiyoruz. Onun sana ihtiyacı var. Roma'nın sana ihtiyacı var."

Homurdandı. Sparrow kafasının arkasına bir tokat atınca alaycı ses kesildi. Bu onun tüm öfkesini benden uzaklaştırdı ve dikkatini yeniden ona odakladı. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Dikkatinizi çekebildim mi?" diye öyle bir ses tonuyla sordu ki, gülmemek için elimi ağzıma götürmek zorunda kaldım.

Liam ise gözlerini kırıştıtarak ona baktı. Ağzını açtı ama kadın parmağını onun dudaklarına götürdü.

"Başını salla, eğer dikkat ediyorsan. Bunu masaya yatırıp daha sonra tartışmak istiyorsan, tamam. Daha sonra tartış~~aca~~ğız. Ama beni dinlemeni istiyorum."

Parmağını öptü, sonra dişlerinin parıltısı bir şey ifade ediyorsa ısırdı. Kadının elini yakalayarak ağzından uzaklaştırdı. "Dinliyorum."

"Güzel. Sizler benim için her şeysiniz."

Onu önemseydiğini bilmek ve bu açıklamayı sesini kaplayan duyguyla birlikte duymak omurgamı sertleştirdi. Yavaşça başını sallayana kadar ona bakarken midem bulandı, sonra o yoğun bakışlarını bana çevirdi.

"Seni duyuyorum, Sparrow."

Başını sertçe sallayınca dudaklarım seğirdi, sonra Liam'ın kucağında dönerek tekrar ona odaklandı. Eğer Liam'ın dikkatini zaten çekmemiş olsaydı, bunu yapardı.

onu. Vahşiliğinde son derece büyüleyici bir şey vardı. Belki de çok küçük olduğu için. Ya da belki çok kırılğan görüldüğü için.

Kahretsin, belki de hepimiz onu bu kadar uzun süre el üstünde tuttuğumuz içindi. Özellikle de çürükleri ve yara izlerini gördükten ve geçmişini anlatırken sesindeki acıyı duyduktan sonra. Bu bende onun etrafında bir kale oluşturma isteği uyandırdı. Burada inşa etmeye başladığımız gibi, her birimizin onu güvende tuttuğu bir kale.

Alnını Liam'inkine bastırıp daha yumuşak bir tonda konuştuğunda, onları yalnız bırakmak için kahveye geri döndüm. Kale asla bir kafese dönüşemezdi. Eğer onun için başka bir şey yapmazsam, o kapıları açacak anahtarlara sahip olan tek kişinin o olduğundan emin olacaktım.

Her zaman onun seçimidir.

Kahve bitene kadar onlara zaman verdim. Üç fincan doldurdum ve onları çiftin oturduğu yere götürdüm. Onlarla birlikte kanepeye oturmak yerine bir sandalyeye yerleştim ve kahve fincanlarını masanın üzerine koydum.

"Teşekkür ederim Kellan," diyerek Liam'ın kucağından incekmiş gibi davrandı ama Liam onu yeniden oturttu. Yüzünü ona doğru çevirdi, şakacı bir isyandı bu, ama Liam'a doğru gevşemesi tam da olması gereken yerde olduğunu gösteriyordu.

"Tehlikede olman gerekebileceğini söylediğim için bana teşekkür etme," dedim. "Liam ne düşünürse düşünsün, ben bundan hoşlanmıyorum."

"Ama bunu benden saklamıyorsun." Ağzının kenarlarında bir gülümsemenin en ufak izi belirdi.

"Hayır." Bakışlarımı ondan ayırmasam ve yüz ifadem sakın olsa da başımı salladım. "Artık sır yok. Bazen sırlar korur, ama çoğu zaman bilmediğimiz şeyler bize zarar verebilir."

Kupasına uzanmadan önce kirpiklerini kırıştırdı. Gözlerini tekrar kaldırdığında başıyla onayladı. Bildiğim kadarıyla Liam ve Jasper bilmeyen tek iki kişiydi. Bunu değiştirmenin zamanı gelmişti.

"Anlaştık."

"Hâlâ hayranı değilim," diye homurdandı Liam. "Kahrolası kral, Kraliyet ailesi ya da geri kalan hiçbir şey hakkında hiçbir fikrin olmamasını tercih ederdim." Ona yalan söylemek istediği için değil, onu güvende tutmak istediği için.

"Ben de onlardan biri olabilirdim," diyerek ona baktı ve yüz ifadesi karardı. "Adam ve Ezra öyle... ama Lainey değil."

"Çünkü onu bu işin dışında tuttular," dedi Liam. "O bir kozdu. Kral muhtemelen onları hizada tutmak için kaldıraç kullanmıştır."

Bu son sözle birlikte beni bir bakışla kıstırdı.

"Onu koruyacağız," diye hatırlattım ona. "Sparrow aptal değil. Hiçbir şey için acele etmiyor ve bize güveniyor. Ona güvenmek zorundayız."

"Bu güvenle ilgili değil." Her kelimeyi ısırdı, onları kurşun gibi ateşledi.

"Hayır," dedi yumuşak, neredeyse alaycı bir tonda. "Bu göğsünü yumruklamak ve kadını korumakla ilgili."

Kahveyi neredeyse burnuma çekecektim. Liam'ın durumu da pek iyi değildi, kahve içmemiş olması dışında. Adam ona bön bön bakarken çok kendini beğenmiş görünüyordu.

"Biliyor musun," dedi bir süre sonra, düşündüğümünden çok daha hızlı toparlanmıştı. "Haklısın. Ben kadını koruyorum. *Bizim kadını*. Bununla yaşamak zorunda kalacaksın."

"Bunu yapabilirim," diye cevap verdi. Kahve fincanımı sonuna kadar indirdim. Bu çok uysalcaydı. İşbirliğinin de ötesinde. Liam'ın gözleri kısıldı. Kahvesinden uzun bir yudum daha aldıktan sonra bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. "Senin evine döneceksem duş alıp üstümü değiştirmem gerek."

Liam'ın yaşadığı şok onu serbest bırakmasından da anlaşılıyordu. Yanımda duraklayarak bir elini omzuma koydu. Bu açıdan Liam onun yüzünü göremiyordu.

"Bu gece burada kalmamamın herkes için sorun olmayacağından emin misin?" "Hiç de değil, ama anlayacaklardır, Sparrow. Yarın tekrar gelir misin?"

Çünkü Liam'a sırrını açmasını ve herkesin aynı fikirde olmasını istesem de, bu hafta onu özleyenler sadece onlar değildi.

"Söz veriyorum." Sonra alaycı bir şekilde fısıldadı, "Gizlice kaçmak zorunda kalsam bile..." "Bunu duydum," diye karşılık verdi Liam, ama kız sırtınca ona gülümsemekle yetindi. O odasına doğru gözden kaybolurken ikimiz de tek kelime etmedik. O gözden kaybolduğu anda Liam bana odaklandı. "Ne oluyor?"

Siktir...? Bana bir şey söylemiyorsun."

Ne doğrulayabilirdim ne de yalanlayabilirdim. Ona söylemek bana düşmezdi ama Sparrow bunu yapamazsa, yardıma ihtiyacı varsa ben yapardım.

Liam kaşlarını çattı, sonra bir elini çenesine götürdü. "İyi, sen sırlarını sakla."

"Sızlanman bitti mi?"

Başını salladı, sonra öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Onu onunla tanışmaya götürürsem ne olacağını düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok. Siz de bilmiyorsunuz. Ancak, bu hepimizin yapması gereken bir tartışma. Böylece daha iyi plan yapabiliriz. Ayrıca Freddie'nin arkadaşına annesi hakkında baskı yapmamız gerekiyor..."

Bunun üzerine Liam başını sallayarak alay etti. "Cavendish'e güvenmek kötü bir fikir."

"Biz kendimize güveniyoruz," diye hatırlattım ona. "Freddie ve Sparrow ona güveniyor gibi görünüyor." O daha bu konuya girmeden ben ekledim: "Ve onlara bir şey olmamasını sağlayacağız. Şimdi, bu gece doğruca evine mi dönüyorsun?"

"Neden? Bizi takip etmeyi mi planlıyorsun?"

"İçimizden biri yapacak," diye hatırlattım ona. "Şehirde tek başımıza koşturuyoruz."

Yol farklıydı. Orada o kadar kolay takip edilemiyordu."

Amcası ona bir kez elini sürmüştü, bu bir daha olmayacaktı. Hâlâ elleri olduğu gerçeği beni rahatsız ediyordu.

Çocuklar kısıtlamalardan rahatsız olabilirdi ama Sparrow söz konusu olduğunda değil.

"Seni davet etmediğime bakma, bir arkadaşını getirsen iyi olur."

Ona güldüm. "Bunu planlamıştım. Eğer dışarı çıkmaya karar verirsen, önceden haber vermeni beklerim."

İfadesinden hoşnutsuzluk süzülüyordu, ama oradaydı ve tekrar kayboldu. "Tamamdır."

"İşbirliğinde boğulma, Liam."

Beni tersledi ve ben de kıkırdadım. İsteddiği kadar hoşlanmayabilirdi ama yapacaktı. Hepimiz yapacaktık. Birlikte kalmak daha iyiydi. Eskiden bunu bilirdik.

"Kel..."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Eğer onu bu işin dışında tutabilirsem, bunu planlıyorum."

"Biliyorum," dedim. "Yapabilirsek onu bu işin dışında tutmaya karşı değilim... ama ona yalan söyleyerek değil."

Ya da sır saklayarak

"Peki, ona gidemeyeceğini söylerim."

"Sana iyi şanslar." Elimdeki kupayla onu selamladım ve o da kahvesini içmeden önce kaşlarını çatı.

"İkna edici olabilirim," diye mırıldandı. "Dick."

Ona gülmemeliydim. Ben de onun bu işe karışmasını istemezken olmazdı. Ama Liam er ya da geç, gördüğü vahşeti kabul etmek zorundaydı.

ilk günden beri içinde olan şeyle karşı karşıyaydı.

Oraya

varacaktı.

Sonunda.

Kızımız inatçıydı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

OceanofPDF.com

EMERSYN

I duştan sonra saçımı örmek için zaman ayırdım. Yanımda getirdiğim çantada temiz giysi namına pek bir şey k a l m a m ı ş t ı . Neyse ki burada her halükarda kıyafetlerim vardı. Tişörtümün üzerine geçirmek için Roma'nın kapüşonlularından birini aldım. Taytlar yeterince sıcak tutuyordu ve ayaklarımı botların içine soktum.

Liam'la vakit geçirmeyi ne kadar istesem de, onunla her şeyi konuşmak zorunda kalmaktan korkuyordum. Jasper'a anlatmak iyi gitmişti... iyi gitmişti. Amcamla ya da geçmişimle bağdaştırmak istediğim bir kelime değildi bu. Kellan'ın gözlerindeki sessiz uyarı bana zamanımın tükenmekte olduğunu söylüyordu.

Annemi yakalamak istiyordum. Sadece onu elde etmek risk almak anlamına geliyordu ve bu aynı zamanda hepimizin açığa çıkmasına neden olabilirdi. Bunu aklımda tutarak, hepsinin amcamı bilmesini istedim. Milo dışında bilmeyen tek kişi Liam'dı.

Liam kafasını içeri uzatmadan önce kapının çalınması beni kendime getirdi. "Kahretsin," diye gürledi biraz da gülümseyerek. "Şimdiden giyinmişsin."

Bu alay dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdi. "Hayal kırıklığına mı uğradın?"

Homurdanarak başını salladı. "Bu bir tuzak." Odanın etrafına bir göz attıktan sonra başıyla çantayı işaret etti. "İhtiyacın var mı?"

"Hayır, Roma'nın odasında hala eşyalarım var, değil mi?"

"Kıyafete ihtiyacın olmayacak, Hellspawn." Bu sözcükleri yalayan sıcaklık içimi ısıttı. "Sadece diğer mankafalar fark etmeden eşyalarını alıp gitmek istedim."

"Beni kandıramazsın," dedim ona ceketimi alırken. "Onlardan şikâyet ediyorsun ama onlar için her şeyi yaparsın."

"Kesinlikle," diye kabul etti, bir kolunu belime doladı ve beni ona doğru sürükledi. "Ve şimdi, onlar fark etmeden önce seninle birlikte buradan çıkarak hayatlarını kurtaracağım."

Kahkahalar içime doldu ama kahkahadan daha fazlası, sıcaklık ve güvenlikti. Kolundaki kaslar beni sardığında esnedi ve ellerimi ona doğru açtığımda göğsünde yer değiştirdi.

"Sizi özledim," dedim ona. Hepsini çok özlemiştim ve eğer Kellan bilmesi gerektiği konusunda haklı olmasaydı, bu gece hep birlikte takılabilmek için burada kalmak için yalvarırdım. "Belki yarın tüm çocukları pizza, bira ve bilardo için bir araya getiririz?"

Ve dans etmeye ihtiyacım vardı. Egzersize ihtiyacım vardı. Jasper'la geçirdiğim zaman şüphesiz biraz jimnastik yapmamı sağlamıştı. Kesinlikle esnemiştim ama aynı şey değildi.

"Bunu yapabiliriz," dedi Liam, başparmağını alt dudağımda gezdirmekten önce çenemi avuçlayarak. "Siktir."

"Şu anda mı?" Bu sataşma onu içten bir kahkahaya sürükledi. "Yani..."

"Beni kışkırtma, Hellspawn. Beni kışkırtma."

Gözlerindeki oyun daveti beni heyecanlandırdı. "Yoksa ne olur?"

"Ya da o muhteşem kışına sıcak ve pembe olana kadar şaplak atacağım. Sonra da tekrar iyi hissedene kadar seni beceririm." Ağzının her kelimeyi şekillendirmesi, neredeyse bir okşayış gibi üzerlerinde durması, amımın sıkışmasına ve kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

Bana şaplak atma düşüncesi ateşli olmamalı.

"Orada caydırıcı bir şey duymadım..." Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim, bakışlarının onu takip ettiğinin farkındaydım. "Yani, muhtemelen bir tane duymalıyım ama..."

Ama bana zarar vermezdi. İçimde kabaran güven duygusu tüm nefesimi kesmişti. Bir kahkaha yükseldi, son kalan havayı kovaladı ve sonra ayak parmaklarımda üzerinde yükselirken bir öpücük boğazına, diğerini çenesine bastırdım. Bu adamlara güveniyordum. *Liam'a* güvenmiştim.

"Bildiğim iyi oldu, Hellspawn," dedi fısıltılı bir iniltiyle, dudaklarımı dudaklarıyla yakalamadan önce. Öpücük, içime çekmeyi başardığım tüm havayı benden aldı ve ben de isteyerek bıraktım. Herhangi birini öpmek baş döndürücüydü ve hepsi çok farklı öpüşüyordu. Onları, öpüşlerini öğrenmek ve üzerime yağdırdıkları şefkati yutmak bana hayat veriyordu.

İçimde bir inilti titreşti ve hangimizin çıkardığından emin değildim. Sonunda, ben gömleğini yumruklarken bile başını yukarı kaldırdı.

"Gitme zamanı," dedi elimi sıkmadan önce sertçe. Dudaklarındaki ıslaklık ve gözlerindeki kavurucu sıcaklık beni memnun etti.

"Odamda yatak olduğunu biliyorsun," diye yardımcı olmaya çalıştım ama o beni sürükleyerek dışarı çıkardı. Ateşle mi oynuyorum? Kesinlikle.

"Üç etti." Liam kelimeleri hırıldayarak söyledi.

Evet, bu heyecan vericiydi. Çok yakından incelemeye niyetim yoktu. Şimdilik, onu bu kadar ileri itebildiğim için çok mutluydum ve o da

en az benim kadar keyif alacaksınız.

Alt katta Freddie oyundan başını kaldırıp bize baktı. "Gidiyor musunuz?"

"Evet," dedim ve Freddie'ye sarılmak için Liam'ın elinden çekip aldım. Bir kolunu bana doladı ve Liam'a ters ters baktığını *hissettiğime* yemin edebilirim. "Bu önemli," diye mırıldandım ona. "Bilmesi gerekiyor."

Freddie'nin duruşundaki sertlik azaldı ve çenesini omzuma yasladı. Eli benimkini bulduğunda onu kavradım.

"Bana ihtiyacın var mı?" Teklif beni çok daha sıkı bir sarılmayla sardı. "Her zaman," diye itiraf ettim, arkama yaslanarak. "Ama bunu yapabilirim."

Freddie bir dakika beni inceledikten sonra arkama baktı. Liam yanıma gelmemiştir. Freddie'nin hafifçe kaşlarını çatması üzerine Liam'ın Bodhi'ye baktığını görmek için döndüm ama Bodhi ona pek dikkat ediyor gibi görünmüyordu.

"Bana ihtiyacın olursa," dedi Freddie yumuşak bir sesle, "sadece ara ya da mesaj at. Orada olacağım."

Ona dönerek sırttım, "Aynı şey senin için de geçerli. Yarın geri geleceğim. Pizza, bilardo ve akşam takılmak?"

"Bunu yapabilirim." Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Ağzının köşesine bir öpücük kondurmadan önce bitirmesine izin verdim. Her şey derecelerle ilgiliydi. Ben teması hafif tutarken bile parmaklarımı sıkıca kavradı.

Daha parlak sırtışının hızı içimi ısıttı.

Liam'a, "Boo-Boo'ya iyi bak," dedi. "Onu tek parça ve mutlu bir şekilde geri istiyorum."

Güldüm.

"Tamamdır." Liam bakışlarını Bodhi'den ayırmadı. "Ben de senden aynısını bekliyorum Freddie."

Freddie'ye sorgulayan bir bakış attığımda başını salladı. Liam'ın Bodhi ile sorununun ne olduğunu bilmiyordu. Belki de Bodhi'nin ona yabancı olmasından kaynaklanıyordu. Dürüst olmak gerekirse ben de onun yanında pek rahat değildim.

"Sonra görüşürüz Bodhi," diye seslendim.

"Tamamdır, PPG. Yarın gece için bira olacak mı?"

"Davetli değilsin," dedi Liam ben daha cevap veremedim, aramıza girip görüş alanımı kapatarak. Doğru, bunu sonra tartışırız. "Sadece aile."

Son iki kelime Freddie'nin tartışmasını bastırdı, her ne kadar Liam'a soruları varmış gibi gözlerini kısarak baksa da. Sonra ben ağzımı açtım ve Freddie başını salladı.

Elimi bir kez daha sıktı ve Liam'ı kapıya doğru çekme sırası bana geldi. Ön odada ceketimi alıp yukarı kaldırmak için durakladı, ancak ben ceketimi giydikten ve o da fermuarını kapattıktan sonra kapıyı açtı. Depo içeri girdiğimizden bile daha kalabalıktı.

Fare sayısı sadece...

"Daha fazla insan geldi mi?" Bu konuyu burada açmanın doğru olup olmadığından bile emin olamayarak sordum. Kellan değişiklikler yaptıklarını ve beni bilgilendireceğini söyledi ama bu *çok fazla* insan demekti. Liam yük indirenlere baktı. Paletleri kamyonlardan indiren yükleyiciler geri geri giderken bip sesleri geliyordu. Burada daha da fazlası istiflenmişti ve envanter sayfalarını kontrol eden adamlar vardı.

Liam omuz silkti. "Kel onları beladan uzak tutmak için mahalleden çocukları işe aldı. Onlar fare değil. Onlar çalışan."

İçimde bir şok dalgası oluştu. Bu tehlikeli değil miydi? Kel çenesini bize doğru kaldırdı ve beş parmağını havaya kaldırdı. Liam lacivert cipin yolcu tarafındaki kapısını açarken homurdandı.

Bisikleti ve spor arabası gibi, bu renk de şıktı ve neredeyse ilkel görünüyordu. Bu renkte bir performans mayosuna ihtiyacım vardı. Harika bir rutin olurdu.

Bu düşünce aklıma düşer düşmez kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bir daha gerçekten sahneye çıkabilecek miydim? Ceket ve uzun kollu gömlek kollarımdaki yaraları gizliyordu ama o yaralar hâlâ oradaydı.

Fizik tedavi yardımcı olmuştu. Doktorun yapmam için ısrar ettiği egzersizler, sürmemi istediği kremler işe yaradı. Artık resmi seanslarımız olmasa da devam ettim. Ama hasarı ortadan kaldırmadı. Hepsini değil. Hayır, amcam ve serserileri bana kesinlikle bir numara yapmıştı.

Muhtemelen bir daha onu terk etmek için bahanem olmasını istemedi.

"Hey," Liam'ın sesi beni şimdiki zamana geri döndürdü ve bakışlarımı ona çevirdim. Bir elini çatıya, diğerini de kapıya dayayarak beni deponun geri kalanından korudu. "Nereye gittin sen?"

Başımı salladım. "Olmam gereken hiçbir yerde değilim." Bir daha asla. Beni inceledi, gözleri kısıldı ve soruları ya da şüpheleri hayal etmek zorunda kalmadım. Bunu saklamıyordu.

"Bana her şeyi anlatabilirsin, Hellspawn."

"Şimdi değil mi?" Sordum, çünkü depodaydık ve kafamı o anılardan kurtarmam gerekiyordu, böylece kendimi toparlayabilirdim

yapmamız gereken konuşma için.

Ona söylemem yeterliydi.

Bakışlarımı süzerken çenesindeki bir kas kıpırdadı. Bir anda döndü ve depoyu taradı. İfadesinin vaat ettiği cinayeti yanlış anlamak mümkün değildi.

"Burada kimse yok," dedim ona, dikkatini tekrar bana çekerek. Derisinin altında uğulduyormuş gibi görünen vahşi öfke tam orada, açıkça görülebiliyordu. Burada bulunduğum ilk birkaç hafta içinde, bu ifade muhtemelen beni dehşete düşürürdü.

Şimdi mi?

Şimdi sadece güvende olduğumu söylüyordu. Tıpkı dövüşlerde ortaya çıktığında olduğu gibi. Beni sahneden çektiği zamanki gibi. Kulüpte önüme geçtiğinde olduğu gibi.

Tıpkı o lanet uçağa binmemem için bana bağırdığı zamanki gibi... Bu Bradley Amca'ya biraz fazla yaklaşıyordu, bu yüzden onu susturdum.

"Burada bir şey yok," diye tekrarladım. "Sana söyleyeceğim ama şimdi değil."

Beni incelerken zaman uzadı, sonra uzun bir nefes verdi ve başını salladı.

"Bu hikâyeyi bekliyor olacağım. Şimdi, içeri gir, Hellspawn."

Gürültüyü bir ıslık sesi böldü ve Vaughn ile Kellan'ın bize doğru geldiğini görmek için yana eğildim.

Mickey'yi görmemiştim ama muhtemelen klinikteydi. "Roma nerede?"

"O iyi," dedi Liam, telefonunu çıkarıp bana bir mesaj gösterirken bile sesi sakinleştiriciydi.

BEN:

Hellspawn'ı daireye geri götürüyorum.

Roma orta parmağıyla karşılık verdi.

Ben de güldüm. "Çok yetenekli."

"Evet, öyle." Hoşgörü ve şefkat bıkkınlığın etrafını sarmıştı. "Ayrıca yeni bir projesi var ve nerede olduğunu kimseye söylemiyor."

Oh.

"Yani, eğer ondan öğrenirsen," dedi Liam ve ben sırttım.

"Üzgünüm, bana güvendiğiniz sırları saklıyorum."

"Evet, öyle." Vaughn gelip omzuna dokunduğunda dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Çok geç dostum, onu çalışıyorum."

Liam bir adım geri çekilirken Vaughn ona "Ödünç alıyorum," dedi. "Ve Kel bana söyledi." Bana odaklandı ve o topaz gözlerinde güvenimi artıran bir soru vardı. İyi miydim? Ona ihtiyacım var mıydı?

Evet. İhtiyacım vardı. Freddie, Kel, Liam ve Rome'a ihtiyacım olduğu gibi ona da ihtiyacım vardı... Jasper ve Mickey'e ihtiyacım olduğu gibi. Hepsine ihtiyacım vardı ve bu düşünce her aklıma geldiğinde hem korkutucu hem de rahatlatıcı oluyordu. Çünkü onlar buradaydı ve hiçbir yere gitmiyorlardı.

Benim için savaşmışlardı ve savaşmışlardı. Ben de onlar için savaşırdım.

"Bu gece Liam'la kalmam gerek," dedim Vaughn'u rahatlatmak için olduğu kadar gideceğim için özür dilemek için de.

Liam arabanın diğer tarafından, "Yarın aile gecesi," dedi. "Bira. Havuz. Pizza. Bizim kız."

"Bunların hepsini yapabiliriz," dedi Vaughn yavaş bir sırtısla. Hepsinin beni becermesi fikrine vurgu yapmak istememiş olmasına imkân yoktu ve kahretsin... bu fikirle içimden bir ürperti geçti. Bunun korku mu yoksa beklenti mi olduğundan emin değildim.

Belki de ikisiydi.

Parmak uçlarımda yükseldim ama Vaughn beni gerdirmedi. Sadece beni kaldırdı ve sonra ağzını benimkiyle birleştirdi. Tüm bu güçle sarılmışken, korkuya kesinlikle yer yoktu.

Vaughn dilimi kendi diliyle kovalarken önceki karanlık ürperdi ve kayboldu. Ağzının içine doğru iç çektim, o beni kucaklarken bile içine gömüldüm. Başımı kaldırdığımda alt dudağını hafifçe araladım ve o da sırttı.

"Yeni dövmemi hâlâ istiyorum," diye fısıldadım.

"Ne zaman istersen, nerede istersen." Elini sırtıma sürttü. "Şimdi, fikrimi değiştirip seni içeri götürmeden ve Liam'ın canı sıkılmadan arabaya bin."

Liam'ın alay etmesi Vaughn'un sırtımasına neden oldu ve ben de güldüm. "Yarın," diye söz verdim.

"Seni bu konuda tutacağım." Göz kırptı, sonra beni ayağa kaldırdı. Arabanın üzerinden Liam'a bakarak, "Ona göz kulak ol," dedi.

"Hayatım pahasına," Liam bunu bir şaka gibi söylemişti ama kastettiği bu değildi.

o.

"Ve ben de ona göz kulak olacağım," di y e ikisine de hatırlattım çünkü Liam'ın benim için ölmesi fikri romantik değildi. Kalp kırıcıydı.

Hiçbirinin benim için ölmesini istemedim.

"Evet," dedi Liam, yüz ifadesi yumuşayarak. "Zaten biliyorsun."

"Bunu sakın unutma." Vaughn'un kolunu sıktım, sonra arabaya kaydım.

Vaughn kapımı kapatmadan önce ona "Bir dakika," dedi ve ben de emniyet kemerimi taktım.

Depodan çıkana kadar bekledim ve Liam'a bakmak için bizi takip ediyorlardı.

"Ne kadar kötü?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

OceanofPDF.com

EMERSYN

L Yol boyunca bir elimi kalçama koydum. İlk başta bunun sadece depodaki değişiklikler hakkındaki endişelerimi yatıştırmak için olduğunu düşündüm.

Eskortumuzu ikiye katlamak. Sonra aklıma geldi, sadece bana dokunmak istiyordu, ben de elimi onun elinin üzerine koydum. Hem eylem hem de düşünce beni sakinleştirdi.

Liam birkaç dakika sonra, "Sen yokken kötü bir şey olmadı, Hellspawn," dedi, dikkati sürücüye odaklanmıştı. Sürekli olarak her şeyi kontrol ediyor, bakışlarının herhangi bir yönde durmasına izin vermiyordu.

"Öyle hissetmedim." Artan hareketlilikten duyduğum endişeyi dile getirmek neredeyse gölgelere atlamak gibi geliyordu. "Kel ve Vaughn'un bizi neden takip ettiğini biliyorum..."

"Evet, güvenlik." Düzgün ses tonu, çalkalanan sinirlerimin bir kısmını yatıştırdı. "Kimse senin güvenliğini riske atmıyor. Vaughn geri dönerken Kel'in yanında biri olsun diye geldi. Yarın seni geri götürdüğümde de yanımızda biri olacak - tabii yataktan çıkmaya izin verirsem."

Şehvetli bir alaycılık etrafımı sardı. "Ve tüm bu yeni insanlar Kel işe alım yaptığı için mi?"

Liam iç çekti. "Evet, biz-o işe almıyor."

"Biz diyebilirsin," diye azarladım, elinin tersini hafifçe ovuşturarak. "Sen de 'biz'in bir parçasısın. Öyle görünmek zorunda olsa bile onları asla terk etmediğini bana kendin söyledin."

Bana baktığında gözlerinde bir parça bıkkınlık vardı. "Bir konuşmanın her küçük nüansını hatırladığın için teşekkür ederim."

Bir sırıtış dudaklarımı gerdi. "Sanki sen bilmiyorsun ve bir şey değil." Birbirimizdeki rahatsız edici gerçekleri görmek, mutfakta kanamam olduğunu söylediği ilk andan beni ara sokağa kadar takip ettiği ve bana prenses dediği için onu yumrukladığım ana kadar aramızdaki şeydi.

Kelimeler, şiddetli ve nahoş çağrışımlara neden olana kadar sadece kelimelerdi. Her şey dönüp dolaşıp amcama geliyordu.

Eli kalçamda esnedi ve bana sadece nerede olduğumu değil, kiminle olduğumu da hatırlattı.

"İşe alım yapmıyoruz ama mahalleyi güçlendiriyoruz. Sokaktaki insanlar aracılığıyla mı bize geliyor? Mükemmel olmayabilir ama

işe yarıyor. Zaten yardım alan insanlara rüşvet vermek daha zor ve daha fazla çocuğun temiz kalmasını sağlıyor. Vandallarla meşru bir şekilde çalışmak çok havalı hissettiriyor ve başka bir yerden para kazanma peşinde değiller."

"Kemiklerini sen mi yaptın?" Bazen hepsiyle ilgili her şeyi bilme ihtiyacı beni tüketiyordu. Kemiklerini yapmak kulağa bir filmde ya da Netflix dizisinden fırlamış gibi geliyordu ama komik değildi. Aksine, onlarla geçirdiğim ilk birkaç haftada bu hayatın ne kadar ciddi olduğunu görmüştüm.

Bana bir bakış atan Liam başını salladı. "Duymak isteyeceğin bir hikâye değil."

"Bütün hikâyeler güzel olmak zorunda değil," diye hatırlattım ona. Ona anlatmak zorunda olduğum hikâyenin güzel olmayacağını biliyordum. "Kardeşinle birlikte koruyucu aile yanında kaldığınızı, oradan ayrılmayı seçtiğinizi ve onlardan uzakta kendinize bir hayat kurduğunuzu hatırlıyorsunuz ama onları asla gerçekten terk etmediniz."

Uzun bir iç geçirdi.

"Onları destekleyebilecek ve onlara yardım edebilecek bir hayat kurdunuz. Onları korumak için risk aldın. Onlar için kişisel güvenliğini ve sağlığını tehlikeye attın... O dövüşleri gördüm Liam. Beni dövüşmek için eğittin. Hayatın hakkında bir fikrim olduğunu sanıyordum ama gerçekten yokmuş. Ta ki onlar bizi alana kadar."

Ta ki Rome'u ringe çıkarıp bir şeyi kanıtlamak için onu dayak yemeye zorlayana kadar.

"Hellspawn." Önümüzdeki yola odaklanmadan önce bana bir kez daha bakarken ses tonundan sabırsızlık süzülüyordu. Öfkesi sesindeki kızgınlığı yumuşatmıştı.

Parmaklarımı elinin arkasında gezdirerek içimi çektim. "Bunu tartışmak istemediğini biliyorum ama seni gördüğümü ve duyduğumu anlamamı istiyorum. Paylaştığın her kelimeyi, sessiz kaldığın her zamanı ve bizim için geldiğin her zamanı, benim için. Seni görüyorum, Liam O'Connell."

Elini çevirip benimkini yakaladığında parmaklarımı onunkilere geçirdim.

"Göründüğünden çok daha tehlikelisin, Hellspawn." Bu homurdanan iltifat beni güldürdü.

"Bunu ilk günden beri söylediğine eminim."

Bu bana bir kıkırdama kazandırdı ve çenesindeki gerginliği biraz hafifletti. Nefes vererek elini sıktım ve koltukta gerindim. Gerçekten de stüdyoya gitmem gerekiyordu. Hiç değilse doğru dürüst esnemek için.

Liam daha fazla konuşmaya yanaşmadı, ben de onun elini tutmakla yetindim ve arabayla giderken mağazaların ve binaların önünden geçişini izledim. Köşedeki kahve dükkânı, diğer köşedeki elbise dükkânı. Bir dizi bakkal, bir antika dükkânı ve henüz açılmamış bir bar. Bu şehir tanıdık gelmeye başlamıştı. Bu yerlerin çoğunda çok az zaman geçirmiştim ama tanıdık geliyorlardı.

Çok az yerin tanıdık geldiği bir şekilde. Braxton Harbor'da bir yıl, yani bir yıldan fazla. Vandallarla bir yıl. Ailemle birlikte. Kardeşimle daha az zaman geçirdim ama birbirimizi daha çok tanımaya başlamıştık.

Kulüp binasında Milo'yu ya da Lainey'i görmemiştim. Ama tekrar geri dönmüş olabilirdi. Bir haftadır ortalıkta olmayan bendim. Daha sonra telefonumu çıkarıp onu kontrol edecektim. Milo pekâlâ Roma'yla birlikte olabilirdi. Liam binasının otoparkına döndüğünde, beklenti ve korku buz gibi parmaklarını omurgamda gezdirdi.

Titrediğimde kaşlarını çattı. "Üşüdüğünü bana söylemeliydin."

"Ben iyiyim," dedim ona. "Sadece biri mezarımın üzerinde yürüyor." Bu eski bir deyişti ve neredeyse refleks olarak içimden döküldü.

Kaşları çatıldı ve kaşları çatıldı. "Bu hiç komik değil."

"Bunun bir şaka olmaması gerekiyordu," dedim ve sonra dilimi ona doğru uzattım. O ters ters bakarken ağzımın kenarlarında seğiren gülümsemeye karşı koymak zordu. Yerine geri dönmesi gerekene kadar elimi bırakmadı.

Kellan ve Vaughn arabayı önümüze çektiler. Vaughn yolcu koltuğundan göz kırptı ama Kellan bakışlarımı sabit bir şekilde karşıladı.

"Kel'e hoşça kal dememin sakıncası var mı?"

"Evet," dedi Liam, gözlerinde hınzır bir ışık dans etse de alaycı bir tonda. "Ama yine de git yap."

Eğilerek çenesine bir öpücük kondurdum. Aslında niyetlenmişim ama dudaklarımı nefes nefese bırakan yakıcı bir öpücükle yakaladı. "Çabuk olacağım."

"Uh-huh," diye dalga geçti. Seyircilerimiz sadece eğlenen bir çift sırtışıla izlediler, ancak arabayı sürücü tarafına çevirene kadar Kel'in gözlerindeki endişeyi okumadım.

"Bunu yapabilirim," diye yumuşak bir sesle ona güvence verdim. Liam beni takip etmemişti ama dudak okuma gibi gizli bir yeteneği vardır diye ağzımı saklamak için hafifçe eğildim. Bu adamlarda çok fazla gizli derinlik var.

Vaughn, "İhtiyacın olursa bizi ara, Dove," dedi ama Kellan sadece açık pencere çerçevesindeki elimi örttü.

"Ona söylediğinde burada olabiliriz," dedi ama orada olsalardı ve Liam bunu kötü karşılasaydı, kalmak için bir nedeni olmazdı. Sadece gider ve beni korumaları için onlara güvenirdi.

"Hayır, yalnız daha iyi. Her ne kadar nefret etsem de, Jasper için de daha iyiydi." Hikâyeyi her anlattığımda Bradley Amca'nın kontrolü biraz daha kırılıyordu. Yalanlar ve sırlarla ördüğü ağ artık beni boğmuyordu.

Başımı arabanın içine eğdim ve Kellan'ın dudaklarına bir öpücük kondurdum. Beni birkaç saniye daha yerinde tuttu. "Bize ihtiyacın olursa ara." Bu bir rica değildi.

"Söz veriyorum." Sonra Vaughn'a da bir veda öpücüğü vermek için arabanın etrafında döndüm. "Yarın mı?"

"Planlarla biz ilgileniriz." Vaughn'un sesinin yumuşaklığı beni rahatlatmakta asla başarısız olmazdı. Telefon rehberini okurken onu dinleyebilirdim.

Belki ondan bunu yapmasını isteyebilirim... sadece kontrol etmek için.

"Hadi, Hellspawn. Onlar gidene kadar onları kaçıramazsın."

Vaughn Liam'ı tersleyince güldüm ama geri çekilirken onlara bir öpücük gönderdim. Liam bir kolunu bana doladığında ona doğru eğildim ve beni içeri götürmesine izin verdim.

Asansördeki yolculuk sessizdi ve Liam telefonunu kontrol etti. Ekranına bakma isteğime karşı koydum. Gerçi pek bir dürtü de yoktu, konuyu nasıl açacağımı düşünürken midem yeniden düğümlendi. Dairesinin kapısını açarken hiçbir şey söylemedi. İçeri girdikten sonra kapıyı kilitledi ve beni incelemek için arkasına yaslandı.

"Benim sıram, Hellspawn," dedi alçak bir sesle. "Durum ne kadar kötü?"

Arkama bakmadan ellerimi yumruk yaptım. Sonra dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirirken ellerimi gevşemeye zorladım. Az önce Kellan'a bunu yapabileceğimi söylemişim. Tüm o cesaret ve kabadayılık nereye kaçmıştı?

"Belki önce kahve yaparız?" Bu bir saptırmaydı ama ona söylemek istemiyordum. Kimseye söylemek *istememedim*. Bu onu...

Sıcak eller omuzlarıma yerleşerek beni aşağı çeken paniğin ağırlığını üzerimden attı. Gözlerimi kapatıp tekrar onun içine düştüm. Liam düşmeme izin vermeyecekti. Tüm yıpratıcı, sert doğasına rağmen beni hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Ona benim için gelmesi için hiçbir sebep vermediğim halde yine de gelmişti. Onun için. Roma. Freddie.

"Konuş benimle, Hellspawn," dedi, dudakları kulağımdaydı. "Seni neyin bağladığını söyle, çünkü çok şey hayal edebiliyorum. Hiçbiri bana sorunu ortadan kaldıracak bir hedef vermiyor."

"Sana bir şey söylemem gerekiyor ve şimdiye kadar yaptığım her seçimi sorguluyorum." Korkakça bir çıkış yolu mu? Belki de. Yapmak istediğim en son şey onlardan birine acı çektirmektir.

Beni arkasını döndürecekken başımı salladım. Onunla yüzleşmek yerine, kollarını bana sararken göğsüne yaslandım.

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım ve ancak yavaşça verdikten sonra konuşmaya başladım. "Beni oynamak, sevişmek ve sadece kendine ait olmak için kaçırdığını biliyorum. Açık olmak gerekirse, bunların hepsini seninle istiyorum."

"Ama...?" sorusunu o kadar yumuşak bir sesle fısıldadı ki, o kısma hızlıca geçemediğimiz için pişmanlık duydum.

"Ama bilmeniz gereken bazı şeyler var. Sorduğun ve benim yanıtlamaktan kaçındığım soruların yanıtları."

İfademi sessizlik karşıladı ama beni biraz daha sıktı ve biraz daha yaklaştı. Elimi koluna dolayarak başımı omzuna yasladım ve o da yanağını saçlarıma yasladı.

Beni bekledi, bana teselli verirken bile bunu kendi hızımda yapmama izin verdi. Gözlerimden yaşlar süzüldü. "Sana tapıyorum," diye fısıldadım. "Beni delirttiğinde bile. Ya da belki de beni delirttiğin için. Ama... Sana, kardeşini ve Vandalları nasıl sevdiğine bayılıyorum. Onları nasıl koruduğuna, hatta onlara nasıl düşmanlık ettiğine." Benden ıslak bir kahkaha kaçtı. "Ben de senin beni düşmanlaştırmaya bayılıyorum."

"Her zaman yapmazdın," diye mırıldandı.

"Hayır," diye itiraf ettim. "Senin tam bir pislik olduğunu düşünüyordum. Bazen... Bence hâlâ öylesin ama bu genellikle senin yaptığın bir seçim."

Yumuşak kahkahası hiçbir şekilde bir inkâr değildi. "Bazen nazik olmak için zalim olman gerekir." Bu bir özür değildi, zaten özür dilemesini de beklemiyordum.

"Bana hak ettiğimden daha nazik davrandın." Nefesimi üfleyerek gözyaşlarımı geri akıttım. Uçmak inanç ve sıçrama gerektirirdi. Liam düşmeme izin vermezdi.

"Bazen itiraf etmek istediğimden çok daha fazla birbirimize benziyoruz." Tüm pislği kazımak, her şeyi ortaya çıkarmak acı verecekti. Evet, her seferinde biraz daha iyi oluyordu. Ama Liam... onun başka soruları olacaktı ve belki de o, içine düştüğüm tuzağı herkesten daha iyi anlayacaktı.

Ne anlama geldiğini bile anlamadan çok önce etrafımı saran o çelik kafesin çeneleri. Gücün para birimi olduğu ve sessizlikten idama kadar her şeyin satın alınıp ödenebildiği arenalar.

"O ara sokakta bana prenses dediğin ve benim de seni yumrukladığım gün," dedim, dişlerimi pek sıkmadan, sadece o nefret dolu heceleri seslendirmek bile kabus gibi anıların cehennemini açsa da.

"Sana asla böyle hitap etmememi söylemiştin," dedi Liam yavaşça, dudakları kulağıma yakındı. Tenime değen nefesinin sıcaklığı ne kadar üşüdüğümü daha da belirginleştiriyordu. Kollarını etrafımda sıkarak belli belirsiz ama açık bir kahkaha attı. "Neredeyse burnumu kırıyordun, o yüzden bunu oldukça ciddiye aldım."

"Özür dilemeyeceğim." Hellspawn'ın doğduğu gündü. Diğerlerinden ayırdığım o parçaya tutunmak için.

"Özür falan istemiyorum," diye kıkırdadı. "Muhteşemdi. Eminim şu anda sana hoşlanmadığın bir isimle hitap etsem burnumu kırabilirsin."

Yüzümü buruşturarak başımı salladım. Onu asla incitmek istemedim.

"Şimdi burnunu kırmak istemiyorum," dedim yavaşça, bakacak başka bir şey ararken nefesimi yavaşlatmaya zorlayarak, çünkü onu incitmeyi de hayal etmek istemiyordum.

"Özür dilemeni istemiyorum, Hellspawn. Benden özür dilemene hiç gerek yok. Sadece seni görmek istiyorum."

Liam beni delirtti ama sesinde ve dokunuşunda çok fazla sıcaklık vardı. İkisi de beni kaldırdı ve ihtiyacım olursa beni taşıyacağına söz verdi.

"Bunu nasıl yaparsınız? Karanlık, acı verici ve pişmanlıklarla dolu olması gereken bir şeyi nasıl neredeyse eğlenceli hale getiriyorsunuz?"

Omuz silkti. "Ağlamaktansa gülmek daha iyidir. Sana zarar verenlere geri zarar vermek daha iyidir. Hayatımda bazı seçimler yaptım, Hellspawn. Bazılarını yapmaktan başka seçeneğim yoktu, bazılarını ise sadece istedim. Yol boyunca bir yerlerde, kontrol edebildiğim şeylerle barıştım."

Bunu biliyordum, onları izlediğim için biliyordum. Aynı zamanda, paylaştığı her lokma için can atıyordum.

"Kardeşim için daha iyi bir hayat istedim. Vandallar için. Bir seçim dışında yaptığım her şey hep onlarla ilgiliydi."

Bakışlarımız kilitlendi. Aralarında bu kadar düşmanlık varken bile, bu da açıktı.

"Sana ailemin Rome'u kollarını açarak karşılayacağını söylemiştim ve bunu istediler de. Annem onunla birden fazla kez denedi ama Rome bu hayatı istemedi. Ben istedim."

Roma, Liam'ın da buna sahip olmasını istemişti. Aralarındaki aşk o kadar içgüdüsel ki içim sızladı.

"İstediği hayat bu değildi. Çocukları bırakmak istemedi. Hiçbir zaman çok şey istemedi."

Ama o istemişti.

"Kesinlikle," dedi yavaşça başını sallayarak. "Sen onun istediği tek şeysin ve benim almayı reddettiğim tek şeysin. Benim de seni ne kadar istediğimin bir önemi yoktu."

"Size ulaşabildiğimize çok sevindim o zaman." Bunu da gördüğün için teşekkürler Rome. "Fark ettiniz mi bilmiyorum ama ben de oldukça inatçı olabiliyorum."

"Yok artık." Bıkkınlık bu sözlerde balonlaştı ve ikimiz de güldük. Buna ihtiyacım vardı. Sonra ayıldı. "Yara bandını yırt, Hellspawn. Bana bilmemi istediğin şeyi söyle. Bana her şeyi anlatabilirsin, kesinlikle her şeyi."

"Biliyor musun, grup evini ya da Milo'yu hatırlamıyorum, ben bebekken. Sahip olduğum hayattan önce bir hayat bilmiyordum." Yavaşça konuştum, çünkü o yırtıp atmamı söylerken benim de kendimi rahatlatmam gerekiyordu. "Annem ve babam, onlar benim ailemdi. Her zaman yanımdaydılar. Bana değer verdiler. Yani, annem önemsiyordu. Sanırım babam da. Onun önemseydiğini hatırlıyorum."

Garipti. Babam ve ben çok fazla konuşmazdık. Doğum günlerinde kartlar. Her zaman bir hediye. Arada bir telefon. Herkes bir aradayken akşam yemeği. Ama hiç gerçek bir anımız oldu mu?

"Gerçi düşündükçe babamın ne kadar orada olduğunu bilemiyorum. Öyleymiş gibi hissediyorum." Son zamanlarda, bu ilişkiler hakkında gerçekte ne hatırladığımı ve boşlukları doldurmak için ne ürettiğimi sorgulamaya başlamıştım.

"Kendimi bildim bileli," dedim parmaklarımı koluna geçirirken. "Amcam bana hep Prenses derdi. Onun prensesi. Benim sevgili tatlı prensesim."

Her bir yakıştırma ağzımdaki ekşi tadı daha da artırdı.

"Bana hiç Emersyn dediğini sanmıyorum. Hatırlamam için değil. Ben onun prensesiydim. Mükemmel prenses. Onun-" Ürperdim. Bunu yapabilirdim. Bunu yapmam gerekiyordu. Liam bilmeyi hak ediyordu.

Duvardaki fotoğraflardan birinin yansımada bakışlarının bana sabitlendiğini gördüm. Cam tam olarak net değildi ama gözlerinin gölgesini görebileceğim kadar netti. Manzaraya ve ona kilitlenerek cesaretimi topladım.

"Beni mükemmel prensesi olarak övdüğünü gerçekten hatırladığım ilk an, bana aldığı fırfırlı, dantelli elbiseyi giydirmek için beni odasına götürdüğü gündü."

Üzerimi değiştirmek için çok zaman harcadı. Çıkardığı her katmanda beni okşar ve överdi. Sonra beni giydirirken bunu tekrarladı.

"Geriye dönüp baktığımda beni terbiye etmeye çalıştığını anlıyorum. Dokunuşuyla beni rahat ettirmek, istemediğim zamanlarda bile bunu doğal hale getirmek istiyordu. Belki de özellikle ben istemediğimde. Beni hep giydirmek isterdi. Her zaman giyecek yeni şeyler, yeni kıyafetler vardı... prensesi için en iyisinden başka bir şey yoktu."

Gözlerim yaşlarla doldu ama onları geri kııptım. "O sokakta bana prenses dediğinde, onu gördükten hemen sonra, tek duyabildiğim onun sesi ve dokunuşuydu ve ben-"

Liam temkinli bir ifadeyle, "Gözlerini kaçırdın," dedi. "Gerçek ya da hayali, onu yakınında hissetmek istemedin."

"Hayır," diye nefes verdim ve bir kez daha ürperdim. "Bana böyle seslendiğinde hissettiklerimden nefret ediyorum. Bana parmaklarını içime soktuğu, meme uçlarımı çimdiklediği ya da kıcıımı okşadığı her anı hatırlatıyor."

Çıbanlı bir yarayı deşmek gibiydi, her şey içimden dökülüyordu.

"On yaşıma kadar okşama ve parmaklarla yetindi... Sonra doğum günümde okşamayı ağzıyla, parmaklarını da sikiyle değiştirdi." Her ne kadar tatsız olsa da, bu tanımlama gerçeklere en çok yaklaştığım tanımlamaydı.

Liam kaskatı kesildi ve etrafındaki öfkenin çatırdayarak canlandığını duyabildiğime yemin edebilirim. Eğer bir filmin içinde olsaydık, hava yanmaya başlar ve rüzgâr eserdi. Muhtemelen bütün pencerelerin camlarını patlattırdık.

"Neden kimseye söylemedin?" Soruyu sorduğu anda tekrar kaskatı kesildi. Pişmanlık oradaydı, yüzünün gölgelenmemiş kısımlarında görülebiliyordu. Penceredeki yansıma bana onun ruhuna giden yolu gösterdi. "Çünkü parası ve nüfuzu vardı. Biri sana inansa bile... lanet olsun."

Bu kısmı açıklamak zorunda kalmamak Liam'ın anlayabileceğinden çok daha fazla yardımcı oldu. Başkalarının gözlerindeki soruları görmüştüm. Haberlerde aile içi taciz ya da tecavüz hikayeleri yer aldığında küçümseyerek söylenen sözleri duymuştum.

"Hiçbir şey söylemediğine göre hoşuna gitmiş olmalı."

"O çok iyi bir adam. Onun böyle bir şey yaptığını hayal etmekte zorlanıyorum. Sence ödeşmeye mi çalışıyor?"

"Belki de o istedi..."

"Uzun bir süre," diye itiraf ettim. "Onunla mücadele edebileceğime ya da hayır diyebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Kaçtım, aramıza mesafe koymaya çalıştım. Ama o bana her zaman tura çıkmama izin verdiği için ve... ve bana verdiği diğer tüm hediyeler için teşekkür ettirdi."

Liam'ın bakışlarından ya da gözlerinde yanan ateşten başımı çevirmeye cesaret edemesem de, içimdeki kin geri gelmişti. "Bana prenses dediğinde, duyduğum tek şey bütün o şeylerdi. Beni parçaladı... Ondan *nefret ettim*. Ondan nefret ediyorum. Kulesine hapsolmuş, amcasının canı istediğinde taciz ve tecavüz ettiği o kız olmak istemiyorum. Daha da kötüsü, kule gerçek kapılar ya da sürgülerle değil, para, nüfuz ve güçle kilitlenmiş. Anlatıyı ve gerçek bilgiyi kontrol ederek, bana gerçekten yardım etmeye çalışan... anlattığım tek insanlar kimlerdi? O insanlar öldü."

Her zaman nasıl biliyordu, hiç anlamadım. "Bu sadece cezalandırılmama neden olur."

"Anala karşı bu kadar dirençli olmanın nedeni o," dedi Liam yavaşça, sesindeki kalp kırıklığı yüzünden.

"Beni bununla cezalandırdı. Bir gün hoşuma gideceğini söyledi. Ancak, bana yaptığı hiçbir şeyden hoşlanmadım... beni orgazm ettiğinde bile, her zaman..." Ürperdim, sonra yüzümden süzülen gözyaşlarımı sildim. "Bana tüm o kıyafetleri aldığında ve beni giydirmek istediğinde, bana prenses dediğinde... nefret ettiğim sen değildin, Liam."

"Hellspawn," dedi iç çekerek.

"Hayır, asla sen değildin. Balolardaki matronlar, diğer sosyete kızlarının anneleri ve hatta içlerinden biri yeterince iyi olsaydı arkadaşım olabilecek çocukların lanet olası dadılarıydı." İçimi bir tiksinti kapladı. "Ama hiçbirisi değildi. Lainey bile. Beş yaşındayken, çok lüks bir yatılı okulda tanıştık. Oraya gittiğim için çok mutluydum, bir oda arkadaşım, gerçek bir arkadaşım olduğu için... Sonra o değiştirdi, böylece oda arkadaşı olmadık."

"Hayır, ben tek başıma olacaktım. Onun *prensese*," diye tükürdüm son kelimeyi, "asla paylaşmaya ihtiyaç duymadı. Hiçbir şeye ihtiyaç duymadım ya da hiçbir şey istemedim... ve herkesin gördüğü tek şey benim şefkatli amcamdı. Tüm kaprislerimi şımartan adam, ben şanslı, şanslı kız değil miydim?"

Dudağımı ısırđım, gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım ama her şeyi tıkadılar... boğazımı, ağzımı, burnumu ve gözlerimden kaçtıkları yeri yaktılar.

"O benim kişisel gardiyanımdı ve toplum özgürlüğümü yakan anahtarı ona verdi ve acım için onu övdü."

Zehirli geçmişimin enfeksiyonunu kazımak için kendimi her kestiğimde, biraz daha rahat kanıyor ve biraz daha kolay geliyordu. Liam kesinlikle düşmeme izin vermedi, ben ilk anılarımdaki tüm kirli detayları ortaya dökerken kolları taşa dönüştü.

Bir parça daha. Bir parça daha. "O benim tüm hayatımın mimarıydı... ve her şeyi benim onun prensesi, varisi, mükemmel Sharpe'ı olmam etrafında şekillendirdi... ve hiç kimse benim için yeterince iyi değildi. Bu yüzden Eric'in peşinden gittim. Bir şeyleri geri almak istedim... ama on sekiz ay önce? Belki biraz daha uzun... Hamile olduğumu öğrendim.

"Panikledim. Lainey'i aradım..."

Liam karanlık bir sesle, "Yardım etti," dedi.

"Hiç tereddüt etmedi. Başka bir isim altında saklamama yardım etti. Hâlâ bilmiyor. Hiç bilmesini istemedim."

Konuşmaya devam ettim, beni almalarından önceki haftalara, Bradley Amca'nın beni Pinetree'ye koymasından önceki günlere geldiğimizde boğazım da ruhum kadar çiğdi.

Muhafızlardan, yaralardan bahsettiğimde göğsü gümbürdedi... ve başparmaklarını yara izlerine sürtebileceği ön kollarına doğru kaydırđı.

Sonra... İşim bitti.

"Artık buradayım," dedim. "Ona asla geri dönmeyeceğim."

"Hayır, Hellspawn," dedi Liam kaya gibi sabit bir sesle. "Sen değilsin. Aslında, onu bir daha asla düşünmek zorunda kalmayacaksın."

Keşke son kısım doğru olsaydı. "Hala annemi almam gerekiyor..." "Yapacağız," diye söz verdi.

Biri iplerimi kesmiş gibi sarkmıştım ve başımı bile dik tutamıyordum.

"Sadece bir sorum var," diye sordu Liam, hiçbir şeye ihanet etmeyen ve aynı zamanda kollarının sunduğu aynı güçle beni saran bir tonda.

"Yani?"

"Etinizi nasıl alacağımız konusunda bir tercihiniz var mı? Yoksa onu bir odun öğütücüsüne mi atayım?" Bana kahvemin üzerine krema isteyip istemediğimi de sorabilirdi, ama elimde değildi.

Güldüm.

Güldüm ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akana kadar güldüm.

Sonra biraz daha güldüm.

Liam beni çevirdiğinde, bu sefer ben gittim ve beni kucağına alırken kollarımı boynuna doladım. Bir süre sonra kahkahalarım hıçkırıklara dönüştü ama beni bırakmadı.

Ve düşmeme asla izin vermedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

OceanofPDF.com

T Hellspawn'ın yumuşak, eşit nefesleri dışında daire sessizdi. Kahkahaları yerini gözyaşlarına bıraktığında, yemin ederim ki içinde bir şey çökmüş ve yol vermişti. Kellan ve Vaughn'un dikkati birdenbire çok daha anlamlı gelmişti. Freddie'ninki de öyle.

Biliyorlardı. Bahse girmem gerekirse, Roma da biliyordu. Peki, bu karanlık, çarpık ve çirkin sırrı en son öğrenen ben miydim? Muhtemelen. Milo *kesinlikle* bilmiyordu çünkü aklını kaybetmemiştir.

Öfke, sert viski içiyormuşum gibi sistemime yayıldı. Kanımı da aynı şekilde ısıttı. Bir seviyede, bunun kötü olduğunu biliyordum. Öyle olmalıydı. Adam'ın amcasına duyduğu saf nefret. Orospu çocuğunun, muhafızları ona işkence ettikten *sonra* onu öldürttüğü gerçeği.

Korkunç olduğunu *biliyordum*. Aşağı bakarak onu inceledim. Uyurken bile, dünyevi tutkuları ve ateşli mizacıyla çelişen o ruhani niteliğini koruyordu. Aynı zamanda, yüzündeki gözyaşı lekeleri de gözden kaçmıyordu. Gözlerindeki kızarıklık onları şişkin bırakıyordu.

Hayatının çoğunda tüm bu sefaleti tek başına taşımak mı? Hepsini mi? Bize güvenmeyi nasıl öğrenmişti ki? O herif parasını ve nüfuzunu bir silah gibi kullanıyor, dünyanın geri kalanı onun elini sıkmak isterken onu zincirliyor ve cezalandırıyordu.

O orospu çocuğunu parçalara ayırmak istedim. Kızı o lanet hastaneye yatırdıktan sonra onu öldürmek istemiştım. Şimdi de acı çekmesini istiyordum. Tek yapmam gereken onu bulmak, sonra da başlamak için bağırsaklarını deşmekti. Gerçek ya da hayali, kıza verdiği her zararı ona da vermem gerekiyordu.

Çok şey hayal edebildiğim gerçeği yardımcı olmadı. *Lanet olsun, Hellspawn. Neden bana daha önce söylemedin? Saklanmaya başlamadan önce? Şu anda onu dosyalıyor olabilirdik.*

Ancak bu onunla ilgili değildi. Bu benim ona ve sahip olduğu her düşünceye zarar verme ihtiyacımla ilgiliydi. Ona kızamadım bile çünkü bu itiraz içimde bir kibrit çakıp dünyayı yakmaya hazır hale getirir getirmez onu söndürdüm.

Bana hiçbir şey borçlu değildi. Bana anlatmak için içini dışına çıkarmış ve bilmem gereken her şeyi anlatmıştı. Hepimize farklı zamanlarda

ve farklı şekillerde... bize anlatmaya çalışmıştı.

Prenses denmesinden nefret ediyorum.

Ailesiyle hiçbir şey yapmak istemiyor.

Korku -ve onu otelde gördüğünde de *korkmuştu*. Lanet olsun bana. Onu gördüm ve sonra bıraktım. Dikkatimi dağıtmasına izin verdim.

Parmaklarımla saçlarını okşadım, dallarını dikkatlice yüzünden uzaklaştırdım. Kulüp binasından ayrılmadan önce saçlarını örmüştü ama saçları örgüden çıkmaya başlamıştı. Sesinde bu kadar acı olması beni mahvetmişti, özellikle de bunu anlatmaya çalıştığında.

Hayır, her ne kadar şu anda o pisliğin bağırsaklarını deşmek istesem de, onu terk edemezdim. Bunu hak etmediği için değil, nasıl olduğunu söylemeyi hak ettiği için.

Bu konuda karar vermeyi hak ediyordu. Bunu yapmak istemem fikrimi değiştirmede ama sonra diğer adamlar da bekliyordu. Bu bana bir plan olduğunu söyledi.

Telefonumda tanıdık bir alarm öttü, kilitler açıldığında kapıyı kimin açtığını gösteren bir düzen beni uyardı.

Omzumun üzerinden baktım ve diğer yarımın bakışlarıyla karşılaştım. Önce bana, sonra aşağıya baktı, sanki kanepeden onu görebiliyordu. Bir kez başımı salladım. Kapıyı sessizce kapatan Roma odaya doğru ilerledi. Ellerini kanepenin arkılığına dayayarak ona baktı.

"Sana söyledi." Bu bir soru değildi.

"Zaten biliyordun." Bu da bir soru değildi. Cevap vermek zorunda değildi.

"Ne zaman?" Buna da bir cevap istiyorum.

"Pinetree'den döndükten sonra."

Roma'nın odasında kilitli kaldıkları ilk birkaç gece.

İçimi çektim.

"Bu benim sırrım değildi."

"Öyle olmadığını biliyorum, öyle değil." Başımı salladım, sonra saç tutamlarından birini parmağımın etrafında kıvırdım. Adam amcasından nefret ediyordu. Gerçekten nefret ediyordu.

Biliyor muydu?

Bu fikir aklıma gelir gelmez bir kenara attım. Adam onu ailesinden korumak istiyordu. Lainey'i korumak. Emersyn'i koruyun. Hayır.

-Bradley Sharpe hakkında bildiği her şey kötüydü ama bu o değildi.

Adam benim cehennem dölümden gerçekten hoşlanıyor gibiydi. Ona evlenme teklif edecek kadar hoşlanıyordu, böylece onu kendi adıyla koruyabilecekti. Bunu yapmasına asla izin vermeyeceğimden değil. Ona kendi ismimizi verirdik ve onu bu şekilde korurduk.

Ya da ona Milo'yu ver-

Siktir. Hayatım.

Hayatım.

Milo.

Kıpırdamamak için mücadele ederken bir elimi yüzümde gezdirdim. Onu hiçbir şey için rahatsız edemezdin. Saat gece yarısı gibi gelse de hâlâ öğleden sonraydı.

"Neye ihtiyacınız var?"

Roma'nın orada olduğunu neredeyse unutmuştum.

"Bir zaman makinesi." Sadece biraz şaka yapıyordum.

"Sana kahve yapayım." Elini omzuma koydu ve ben de ona baktım. Gözlerindeki anlayışı okumak için fazla bir şey gerekmiyordu. Her şeyi hallettiğimiz gibi bunu da halledecektik.

Birlikte.

"Onun için de bir tane yap."

Tereddüt ettim. Köpürtücünün sesi onu uyandırabilirdi. Belki de.

Kahveye hayır mı demeliyim? Bir yandan, sert içkiyi kahveden daha çok isteyebilirdim. Hayır, kesinlikle bir ya da dört shot viski fikrini tercih ederdim. Bu da kahveyi tercih etmem için yeterli bir sebepti.

Bir içki istedim ve gözlerini görmek istedim. Gölgelelerin geri çekilip çekilmediğini görmek için. Onu rahatlatmak istedim-

Onu istiyorum.

Her köşe yazısının son cevabı buydu. "Onu uyandırmak istemek bencillik mi?" Soru, kilitlemem gereken kafesin arkasından sinsice yürüyen bir hırsız gibi ağızımdan kaçtı.

Roma tereddüt etmeden, "Evet," diye yanıtladı.

"Benim için yumuşatma ya da başka bir şey yapma." Alay etmek çok daha kolay geldi.

Roma omzumu sıktı. "Ben de ona karşı bencilim."

Hayır, değildi. Onu beklerken bulmak için tekrar yukarı baktım. İzin versem kendi kendine uyanana kadar beklerdi.

"Kahveyi yap," dedim. "Lütfen. Onu uyandıracağım." Çünkü onun iyi olduğunu bilmeye gerçekten ihtiyacım vardı.

"Tamam."

Roma'nın durduğu yerin yerini serinlik almıştı. Öğütücünün sesi, ardında bıraktığı sessizlikte çok daha yüksek görünüyordu. Dudaklarımda bir sırıtış belirdi ve bana doğru kayarak gözlerini açtığı anda hâlâ gülümsüyordum.

Saçlarını okşamaya devam ederek kendi düzensiz duygularımı yatıştırdım. Onu bu kadar yakından izlemiyor olsaydım, yüz ifadesindeki korkuyu fark edemeyebilirdim. Göz bebekleri büyüdü, sonra bana odaklandı. Bir anda ifadesi gevşedi ve dudaklarını bir gülümseme süsledi.

"Merhaba," diye fısıldadı sert bir sesle, az önceki ağlamasından dolayı biraz boğuk çıkmıştı. "Hâlâ buradasın."

"Gerçekten seni terk edeceğimi mi düşündün?" Hayatında o kadar çok hayal kırıklığına uğramıştı ki, sadakatin onu şaşırtmasına sinirlendim.

"Hayır... belki..." Yüzünü buruşturdu. "Sadece uyumak istememiştim ve kızgın olduğumu biliyorum. Uyanık kalmam gerekiyordu ve..."

"Beni çılgınca bir şey yapmaktan alıkoymak mı? Acı çekmesi gereken o orospu çocuğunu avlamak gibi mi?" Kaşlarımı kaldırdım. Hayat hikâyesi beni ne kadar üzmüş olsa da ona uzaktan yakından kızgın değildim. "Öncelikle, sana hiç kızgın değilim. Sana yapılanlar yüzünden mi kızgınsın? Evet, bu konuda kızgıyım. Ama *sana* hiç kızgın değilim. Sana hayranlık duyuyorum." Aşındırıcı ve biraz kaba mı? Evet, ama o benim cehennem dölümdü ve bu açık dürüstlüğe ihtiyacı vardı.

"Ya ikincisi?"

"O orospu çocuğunu avlamak, bunu yapmak için seni terk etmem gerektiği anlamına gelir ve ben *seni* terk etmiyorum. Geri kalanına gelince, ne zaman ve nasıl olacağına sen karar vereceksin."

Gözlerinde yeni bir şaşkınlık belirdi ve sonra mutfaktaki öğütücü tekrar çalışmaya başladı. İçinden bir şaşkınlık sarsıntısı geçti. Ayağa kalkarken kanepeden ya da benden ayrılmadı ama mutfağa doğru baktı.

"Roma burada," dedim parmak uçlarımı kolunda gezdirerek. Sarkarken içindeki gerginliğin akıp gittiğini görmekten çok hissettim.

Onu yakınımda tutma isteğime boyun eğerek bir kolumu ona doladım ve kucağıma çektim. "Kendimizi daha iyi hissetmemiz için bize kahve yapıyor," diye mırıldandıktan sonra kulağının hemen arkasına bir öpücük ekledim. Daha da yaklaştı ve burnunu boğazıma dayadı.

"Bizimle ilgileniyor." Bu onu şaşırtmadı. Aynam Jasper onu çalmadan çok önce de ona odaklanmıştı-

"Orospu çocuğu," diye mırıldandım. Bana bakmak için arkasına yaslandığında yüzünde merak ifadesi belirdi. "Jasper'a teşekkür etmem gerekecek." İtiraf edebileceğimden çok daha huysuz çıktı ama oradaydı.

Emersyn bana şaşkın bir bakış fırlattı ama sonra bakışlarını daha yukarıya çevirdi. Roma cevap vermeden önce kahveyi kokladım, "Seni kaçırdığı için. Borcu var

Bunun için Jasper."

Kahvesini ona uzattı ve kucağında kayarak eğilip teşekkür etmek için ona bir öpücük fırçaladığında, aletime karşı yavaşça öğütmenin tadını çıkardım.

Evet, dünyanın yanmaya ihtiyacı vardı ve Jasper'a teşekkür etmeliydim. İkisi de varoluşumun acı gerçekleriydi. Onu fark etmemek ya da sadece varlığıyla tüm benliğime uyguladığı baskıyı takdir etmemek için ölmüş olmam gerekirdi.

Ellerini kahvesine sardıktan sonra bana gülümsedi. "Ben de ona teşekkür ettim."

İçimden bir sırtış çıkarken bile ağzının kenarları seğirdi. Zamansız bir an boyunca birbirimize baktık, sonra ben güldüm.

Yumuşak kahkahası benimkine eşlik etti ve birlikte gülerken ensesini avuçladım. Neyse ki gözlerinden yaş gelmedi ama gözlerimin yandığına yemin edebilirim. Sonunda nefesimizi tuttuk ve o dikkatini bizimle birlikte kanepeye oturmaya gelen Roma'ya kaydırırken kahvemi bir yudum almak için kaldırdım.

Rome bize açıkça, "Jasper'a teşekkür etmeme gerek yok," dedi. "Ben zaten ettim."

İkimiz de tekrar gülmeye başladık. Onu öpmek için uzandığında kahvesini dengeledim ve ikisini birlikte görmek içimde oldukça ilkel bir şeyi tatmin etti.

Geri döndüğümde onları çıplak ve yatağında bulduğumda, belli ki çoktan sevişmişlerdi, kardeşim için hem çok sevinmiş hem de onu biraz kıskanmıştım. Asla onun yerini almak istemedim. Hatta hiçbir şeyi almak istemiyordum.

Sonra bana aptal olduğumu söyledi ve ona olduğu gibi bana da sık sık uzandı. Yakınlıklarının tadını çıkarabilir ve bunun için minnettar olabilirdim. Arkasına yaslandığında, gülümsemesi biraz daha vahşi ve gözlerinde bir parça çılgınlık vardı, kahvesini yudumlayabilmesi için bıraktım.

"Liam..."

"Hmm?" Ona odaklandım. Dürüst olmak gerekirse, şu anda burada onlarla birlikte oturmaktan oldukça mutluydum. Mutluluk garip bir duyguydu.

"Bana buraya döneceğimi söylediğinde aklından geçenin bu olmadığını biliyorum."

"Fark etmez," dedim ona. "Sevişiyor, kavga ediyor ya da sadece eğleniyor olmamız umurumda değil, seninle geçirdiğim zaman buna değer."

Ağzını açtı ve Roma'ya bakmadan önce tekrar kapattı. "Kavga etmek istemiyorum," dedi ona. "Yine de sevişmek iyidir."

İşte komik olmaya başlamıştı. Sırıttı ve tekrar kıkırdamaya başlaması için fazla bir şey gerekmedi. Kavgayı o kadar da umursamıyordum. Sinirlendiğinde çok ateşli oluyordu.

"Bu hafta sonu seni randevumuza götürüyoruz," dedim ona. "Üçümüz."

"Şu bizim-" diye başladı ve Roma bana bir bakış fırlattı. Gerçekten mi? Bunu tekrar yapmak istiyor muydum?

"Evet," diye cevap verdim ikisine de. "Evet. Güvenliği artıracam, çünkü önlemler iyi. Kulüp önümüzdeki hafta yeniden açılıyor ve gitmek isteyebileceğinizi düşündüm ama bu hafta sonu üçümüz için. Planladığımız şey için."

Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirerek benden Roma'ya baktı, sonra tekrar geri döndü. "Evet."

"Bana ne planladığımızı bile sormayacak mısın?" Onun güveni, boşa harcamayı reddettiğim bir hediyeydi.

"Hayır. İkinizle birlikte olacağım. Sen beni korurken ben de seni koruyacağım."

Bir parmağımı alnından burnuna, oradan da dudaklarına götürdüm. "Bizi geçmişindeki diğer korku hikâyelerinden mi koruyorsun? Çünkü eğer öyleyse, lütfen yapma. Bize sadece isimlerini ver."

"Ve ne kadar acı çekmeleri gerektiğini," dedi Rome, benimle bire bir eşleşerek.

"Benim için onların peşinden giderdin, değil mi?"

"Bir kalp atışında," diye yemin ettim ona. "Sana zarar veren herkesi ve her şeyi. Sadece bize isim ver, Hellspawn."

Çok narin bir ürperti geçirdi ve bana bakmadan önce kahvesine göz attı. Bakışlarındaki yoğunluk, az önce aklına gelen şeyi söylemeden önce beni uyardı.

"O zaman sana kral konusunda yardım edeyim." Evet. İşte bu.

"Seni de korumama izin ver."

"Biz," diye düzeltti Rome ve ona bir sırıtış fırlattı. Yalakalık.

"Biz," diye başını sallayarak onayladı ve ben de iç çektim.

"Eğer makul bir alternatif bulamazsam," diye teklif ettim. "*O zaman* bunu tartışırız." En fazla bu kadar ileri gidebildim.

Uzun bir aradan sonra, "Alternatifleri bizimle tartışmalısınız ki neler olduğunu bilelim," dedi. "Ve biz de görüş bildirebiliriz."

"Kıpırdamadan *önce*," diye ekledi Rome ve ben ona ters ters baktım, ama o sadece yumuşak bir bakışla benim hararetli bakışlarımı karşıladı.

"Peki," diye kabul ettim. "Bir şey yapmadan önce bunu tartışacağız ama bir plan yapacağım."

"Tamam," dedi, sesi uysal olmak için biraz fazla oynaktı ve ben inledim. "Beni yine tokatlamakla tehdit ettiğin bölüm bu mu?"

Ona baktım. "Karar verilecek."

"O zaman ne karar vereceğini merakla bekliyorum," diye gerçekten alay etti ve Roma kıkırdadı. İyi, bırak bana gülsünler. Yine de... geçmişinin tüm ağırlığını anlamadan önce onu bir şaplakla tehdit etmiş olmam beni rahatsız ederdi - gülüyor olması dışında.

Gülmek. Yaşamak. Gelişmek.

Bırak gülsünler. Kahvemden uzun bir yudum daha aldım. Bu gece, bu gece sadece ona göz kulak olmakla geçecekti. Yarın, amcasını aramak için daha fazla insan görevlendirecektim.

BÖLÜM 9

OceanofPDF.com

A Dikkatim bilgisayar ekranındaki kayıtlar ile son sevkiyat serisinin kitap kayıtları arasında bölünmüşken kahvemden bir yudum aldım.

Freddie mutfığa girerken, "Bir saat," dedi. "Bodhi ve ben birazdan pizza siparişini alacağız. İstedığınız özel bir şey var mı?"

"Sadece bir şey," dedim ama ben ona odaklanırken bile Freddie bir parça sertleşti. Dönerek bana baktı. "Nasılsın?"

Bodhi'yle ne kadar çok vakit geçirdiğini gözden kaçırmamıştım. Liam ona karşı hislerini açıkça ortaya koymuştu. Jasper ise alışılmadık bir ihtiyat ve çekingenlikle tepki veriyor gibiydi. Bu bana her şeyden çok onun bu adamla ne yapacağından emin olmadığını söylüyordu.

Doc ve Milo güvensizliklerini gizlemediler ama bunu belli bir gözlem ölçüsüyle birleştirdiler. Kendini asmasına izin vereceklerdi. Vaughn ve Rome'u okumak daha zordu. Bu konuda çok daha tarafsızdılar.

Liam'ın okuldaki "arkadaşları" ile yakın zamanda kurduğumuz ittifaka rağmen, Adam Reed ya da Ezra Graham'a tam olarak güvenmiyordum. Bununla birlikte, onlara da güvenmiyor değildim. Sparrow'un arkadaşı Lainey bile tam güvenimi kazanmamıştı. Şüphecilik sağlıklıydı.

Şüphecilik en azından birimizin tüm alanı görmek için geri dönmesini sağladı. Gerçek bir tehdide karşı hazırlanmak için, bir arkadaş gibi giyinmiştik. Bizim için hiç de alışılmadık bir durum değildi. Gerçek şu ki, bu bizim için muhtemelen rahat olmamız gerekenden daha yaygındı.

O zaman yine bildiğinizi okuyun.

Bodhi-Bodhi güvenimi kazanmamıştı. Güvensizliğimi de kazanmamıştı. Bu yüzden ben gözlem yaparken onu uzakta tutarak kardeşlerimi ve Sparrow'u korudum.

Freddie duraksadı, eli buzdolabının kapısında idi. "Ne demek istiyorsun?" Belki de soruyla cevabı arasında ne kadar uzun bir duraklama olduğunu anlamıştı, çünkü kaşlarını çatı.

Kahve fincanını kaldırarak bir yudum aldım ve onun çıkmasını bekledim. Freddie'yi köşeye sıkıştırmak Emersyn'i köşeye sıkıştırmak kadar etkiliydi. Ortaya çıkmamaları için hiçbir neden yoktu.

Bir gün... Bir gün ikisi de yeterince iyileşecekti. O zaman Vandalların olduğu yerde köşe olmadığını bileceklerdi. Freddie oraya doğru gidiyordu, yıllardır olmadığı kadar iyi. İyileşmek çok şey gerektiriyordu ve o Sparrow için iyiydi, Sparrow da onun için.

"Harika olduğumu söylemek istiyorum," diye itiraf etti Freddie sonunda, ses tonu sertti ama kapalı buzdolabına yaslanmadan önce bir kutu soda açarken iç çekerek bitirdi ifadesini. "Her şeyin harika olduğunu söylemek istiyorum. Bu iyi bir şey. Bazı açılardan her zamankinden daha iyi..."

Teneke kutudan uzun bir yudum aldı, bakışları binlerce mil ö t e d e y d i . Başını hafifçe sallayarak tekrar bana odaklandı.

"Sorun şu ki, sanki diğer ayakkabı da düşecekmiş gibi hissediyorum. Bu bir paranoya mı yoksa gerçekten ters giden bir şeyler mi var bilmiyorum. Son birkaç ayda ciddi düşüşler oldu ama aynı zamanda yükselişler de. Anlıyor musun?" Yüzünü buruşturdu.

"Evet." Kesinlikle.

"Şimdi, annesi." Bu çok hamile ifadeyi uzun bir içki daha izledi.

"Seninle onun hakkında konuştu mu?" Bana söylediği çok az şey, onu o tesisten öyle ya da böyle çıkaracağımızı söylüyordu. Daha sonra onunla ne yapacağımız büyük ölçüde kayınbiraderinin Emersyn'le ne yaptığı hakkında ne kadar şey bildiğine bağlı olacaktı.

"Çok fazla değil." Konservesine bakarken, söylemediği kelimeleri çiğniyor gibiydi. "Bir yanım bırak çürüsün diyor. Boo-Boo'yu koruması gerekirdi ama yapmadı."

Bu mantıkta hata yapamam.

"Ama Boo-Boo onu almamızı istiyor."

"Yani belki de onu suçlamıyordur." Bu bir soru değildi. Dürüst olmak gerekirse, spekülasyon bile değildi. Kadınların ne bilip bilmediklerini bilmiyorduk.

"Boo-Boo'nun onu suçlamasına gerek yok," dedi Freddie yavaşça, her kelimenin altını çizerek. "Ama ben suçlayabilirim. Onu bir çocuk *istedikleri* için *evlat* edindiler, değil mi? Neden bunu yaptılar ve sonra onu korumadılar?"

"İşte on milyon dolarlık soru bu Freddie." Hepimiz onun için kızgınken, acı çektiği için öfkeliyken ve bundan nefret ederken, Freddie bunu farklı bir düzeyde hissedecekti. Eski yaraları deşti, yeterince temizlenmediğini düşündüğüm yaraları. "Ve cevaplarını alacağımız bir soru. Onu koruyacağız."

Elindeki soda kutusunu aniden yere bırakıp iki büklüm olduğunda ne yukarı doğru sarsıldım ne de ona doğru döndüm. Ellerini kalçalarına dayayan Freddie derin bir nefes aldı, sonra bir nefes daha. Neredeyse saydığını duyabiliyordum.

Bakışlarını keserek bana dikti. "Bunun onun başına gelmesinden *nefret ediyorum*." İkisinin de başına gelmesinden nefret ediyorum.

"Bir daha asla." Bunun bir söz olması gerekmiyordu. Gerçektir. İkisinin de başına bir daha asla gelmeyecekti. Bakışlarını tuttum, yüz ifademden bunu okuyacağına güveniyordum. Freddie ona bakmama izin vermek için kapıyı nadiren açardı. Jasper'ın da kapıyı tekmelemesi muhtemeldi, bu yüzden mesafemi koruyabilir ve uzun vadeli düşünebilirdim.

"Bana inanıyor musun?" Sonunda sordum.

Doğrulurken başını salladı. "İstiyorum." Bu iki kelime neredeyse bir fısıltı gibiydi ama bağırmasına gerek yoktu. "Teşekkür ederim." Uzun bir nefes daha aldıktan sonra yüzündeki kara bulutlar dağıldı ve ağzının kenarlarında ukala bir sırıtış belirdi. "Bu işte korkutucu derecede iyisin, Kel."

"Maaş çekini hak etmek lazım," diye karşılık verdim. Ön taraftan kapı kilitlerinin açıldığını gösteren bir ses gelince saatimi kontrol ettim. "Devam et ve pizzaları sipariş et. Nakit lazım mı?"

"Anladım."

Kaşlarımı kaldırdığımda sırıttı.

"Anladım. Bodhi ve ben bılardo oynuyoruz. Kazandığından daha çok kaybediyor."

Huh.

Elinde gazozuyla kapıdan yarı yolda çıkan Freddie daha geniş bir sırıtış attı. "Bazen insanların benim için üzülmeleri kârlı oluyor."

"Defol git buradan," dedim gülerek. Göz kırptı ve el sallayarak uzaklaştı.

"Boo-Boo," dedi Freddie üretim yapmak zorunda kalmadığı için duyduğu sevinçle.

Sadece varlığıyla bile buradaki havayı değiştirdi. Ötedeki konuşmaların mırıltısı bana ikizlerle birlikte döndüğünü söyledi.

Güzel, bir eskort çağırılmamışlardı, bu da ikisinin de hâlâ onunla birlikte olduğu anlamına geliyordu. Milo, Roma'yı bıraktıktan sonra geri döndüğünde pek bir şey söylememişti. Lainey hakkında da pek bir şey söylememişti. Gelme-yişleri giderek sıklaşıyor ve dikkati daha da dağılıyordu.

Kitaplara bakarken telefonumu çıkardım. Uğraştığımız çok şey vardı ama hepimizin kaynakları vardı. Doktora bir mesaj gönderdim. Klinikteydi ama bu akşam bize katılması için davette bulunmuştum ve o da burada olacağını söylemişti.

BEN:

Arkadaşlarının Bodhi'yi araştırmasını sağlayabilir misin?

DOC:

Sorun mu var?

BEN:

Herhangi birinden kaçınmak istiyorum. Phillip Cavendish yasal adı.

DOC:

Ben hallederim. Oraya gittiğimde bir şeye ihtiyacın var mı?

Ötesindeki ses yükselirken soruyu düşündüm ve sonra Sparrow kapı aralığındaydı. Gözleri biraz kızarmıştı, ağlamasının izleri burnunun parlaklığından belli oluyordu.

BEN:

Bira mı? Eğer vaktin varsa. Geç kalmayın. Sparrow bunun bir aile meselesi olmasını istiyor.

Cevap vermeden önce ekranı kapattım ve ayağa kalkarken telefonu kapattım. Bana doğru geldi ve kollarımı ona doladım.

"Her şey yolunda mı?" Onu kucaklarken sesimi alçak tutarak sordum.

"Evet," dedi uzun bir iç çekişin sonunda. Başını kaldırarak bana baktı. "Ona söyledim."

"Toptan katliamla ilgili bir rapor yok, bu yüzden iyi gidip gitmediğini sormayacağım." Kuru bir ifadeyle gülümsedi. Açıkçası daha azını beklemiyordum. Bir, onu asla terk etmezdi ve iki, Roma da iyi geçti. İkizi ve Emersyn, Liam'ın gezegende en çok değer verdiği iki kişiydi. "Nasılsın?"

"Beklediğimden daha iyi," dedi ve arkasına yaslanıp ellerini gömleğimde gezdirdi. "Bunu söylemek hiç kolay değil ama... bunu dile getirmek giderek kolaylaşıyor. Sanki artık beni boğmuyor."

Sesi biraz sertti. Gözyaşlarının sesini ya da daha da yaklaştığında duyduğu ürpertiye yanlış anlamam mümkün değildi. Kollarımı ona dolayarak, "Bu geceyi iptal edebilir ve sessiz kalabiliriz-" dedim.

"Sakin buna cüret etme." Gözlerini şiddetli bir ışık doldurdu. "Lütfen yapma. Bu gece hepinizle birlikte olmak istiyorum. Pizza. Havuz. Belki biraz alkol... Sadece ailemle birlikte olmak istiyorum."

Parmağımı çenesinin altına sokarak bakışlarımı ondan ayırmadım. "İstedığınız her şeye sahip olabilirsiniz. Ama herhangi bir noktada zorlanırsan ya da bir molaya ihtiyacın olursa,

sadece söyle."

"İstemiyorum-"

Vaughn kapı aralığından, "Kimseyi üzmeyeceksin, Dove," diye ona güvence verdi. Geldiğini fark etmemiştim ve bakışlarımı salona çevirdiğimde başını salladı. "Kendine zarar verirsen bu bizi daha çok üzer."

Alnını hafifçe göğsüme çarptı, neredeyse başını yere vuruyormuş gibi bir mimik yapıyordu. "Ben bundan daha iyiyim. Gerçekten, şu anda biraz ağlamaklı olduğumu biliyorum ama Roma ve Liam harikaydı." Önce bana sonra da omzunun üzerinden Vaughn'a bir bakış fırlattı. "Bana çok iyi baktılar, film izledik ve biraz da güldük."

Güzel.

"Ama?" Vaughn sordu.

"Kötü rüyalar," diye itiraf etti. "Uyumak çok zordu. Düşündüğümünden daha zordu ve unuttuğum şeyleri parça parça hatırlıyordum."

"Bu konuda konuşmak ister misin?" Onu zorlamazdım. Şu anda olmaz.

Vaughn'u görebilmek ve onu da sohbete dahil edebilmek için geri çekilirken alt dudağını çiğnedi. Ama beni bırakmadı. Onun yerine göğsüme yaslandı ve ben de yanağımı saçlarına sürttüm.

"Henüz değil," dedi. "Bu gece daha iyi anılar biriktirmek istiyorum. Milo burada olacak, değil mi?"

Bu mantıklı. Onun için endişeleniyordu. "Kimse ona söylemeyecek." Bu, öylesine ya da sırası gelmeden verdiğim bir söz değildi. Hiçbirimiz Milo'ya söylemeyecektik. *Eğer* hazır olursa ve hazır *olduğunda* onu destekleyeceğiz. "Bu şimdi vermen gereken bir karar değil..."

"Ya da hiç," diye ekledi Vaughn. Aradaki mesafeyi kapatmadı. Aksine, kimsenin duymadığından emin olmak için gözlerini koridordan ayırmadı.

İç çekti. "Bunun ne kadar gerçekçi olduğunu bilmiyorum. Özellikle de annemi almayı tartışırken."

"Gerçekçi ya da değil, bu sizin kararınız olacak." Onun yerine başkasının karar vermesine izin veremezdik. Vaughn bir kez başını salladı.

Kollarını kavuşturarak ona sert bir bakış attı. Onu buraya getirdikten sonra aralarındaki ilişki gerçek anlamda ilk filizlenen ilişki olmuştu. Bazı açılardan, geri kalanımıza güvenmeden önce ona güvenmişti ve adil olmak gerekirse, onun güvenini tekrar kazanmam gerekiyordu.

"Ne istiyorsun?" Soru iyi bir soruydu. "Dediğini biliyorum *daha iyi* anılar. Ama ne istiyorsun? Bugün mü? Yarın mı? Gelecek hafta mı?"

"Ailemizi istiyorum," diye yanıtladı tereddüt etmeden ya da duraksamadan. "Hepimizin güvende olmasını istiyorum. İstiyorum-" Uzun bir nefes verdi. "Üzerimde bıraktığı her korku izini silmek istiyorum."

Bunun üzerinde
çalışıyorduk. "İstiyorum...
Hepinizi istiyorum."

Vaughn yavaşça, "O zaman büyük bir şey yok," dedi, ağzının köşesi yukarı kıvrıldı ve serçem gerçek bir kahkaha attı. "Yani, bize bir meydan okuma yapacağını sanıyordum."

"Annemi dışarı çıkarmak zor olabilir."

"Belki," dedim. "Yine de hep birlikte çalıştığımızda başaramayacağımız çok az şey olduğunu gördüm."

Başını geriye eğerek bana baktı. "Ne istiyorsunuz çocuklar?"

"İstediğim şey tam burada," dedim ona. Milo evdeydi. İyileşiyordu. Sparrow bizimle birlikteydi. O da iyileşiyordu. Mickey ve Liam ait oldukları yere dönmüşlerdi.

Vaughn, "Çoğunlukla," diye onayladı ve kaşlarımı çattım ama yavaş gülümsemesi bana güvendiğini gösteriyordu.

"Hangi parçası eksik?" diye sordu.

"Kel'i bırakıp sarılmak için buraya geldiğin kısım."

İçinden kahkahalar döküldü ve ellerime hafifçe dokunduğunda onu bıraktım ve Vaughn onu kucağına aldı.

"Göt," dedim, hiç sinirlenmeden ve o da sırıttı.

Önce saatime sonra da kitaplara bir göz attıktan sonra bir karar verdim. "Aile gecesi şimdi başlıyor..."

"Dove," dedi Vaughn en dramatik ses tonuyla. "Başardın.
Kel'in rahatlamasını sağladın."

Onu tersledim ama kitapları ertesi gün bitirmek üzere istifledim ve odama taşıdım. İkizler çoktan bilaro masasına oturmuşlardı ve ben de Liam'ı kontrol etmek için durakladım.

"İyi misin?"

Başını salladı. "Sonra konuşacak mıyız?"

Başımı sallama sırası bendeydi. "Önce aile gecesi." Sonra Vaughn'un Sparrow'u koridorda tuttuğu yere baktım. "Diğer her şey birkaç saat bekleyebilir... ama sonra plan yaparız."

"Ben de varım."

"Aklımda hiç şüphe yok."

Rome atışını sıraya dizerken hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek
yoktu. Emersyn'di.
Hepimiz içerideydik.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

OceanofPDF.com

VAUGHN

"B "Kellan sanki onu bütün gece dışarıda tutacakmışım gibi beni bilgilendirdi. Bu fikir aklıma gelmemiş değildi.

Ben.

Üzerime eğilen Dove, Kellan'a sırtıttı. "Geç kalırsak ne olur? Vaughn'a şaplak atabilir miyim?"

"Hey," dedim, sonra sırtıttım. "Biliyorsun..."

"Hayır," dedi Kellan ben daha sözümü tamamlayamadan. "Bu düşünceni kendine sakla."

Dove'a ve onun şakacı sırtışına bir bakış attım. Gözlerindeki kırmızılık ve burnundaki parlaklığın bir kısmı solmuştu. Herhangi birimize korku hikayesini anlatmak kolay değildi.

Liam bütün gece bakışlarını ondan ayırmamış, sadece ona doğrudan baktığında üzerini örtmüştü. Jasper bu davranışı takip etmişti, Kel de öyle. Gözden kaçırmak zordu. Farkında olmayan tek kişi Dove'du. O zaman bile, onun habersiz olduğunu düşünmüyordum.

Sikeyim.

Bu düşüncelerin türbülansını üzerimden atarak Kel'e bir başparmak salladım. "Gir ya da çık, ama Dove'la bir randevumuz var."

Kıkırdadı, sonra arabasına dönmeden önce tavana vurdu. Rome da onunla birlikte arabaya bindi ve ben de başımı salladım. Kel'in birkaç saatliğine dükkâna gitmesi gerekiyordu, böylece Rome da onunla takılabilecekti.

Gözlerini hafifçe devirmesi beni eğlendirdi ama gülen Emersyn oldu. "Kimse yalnız koşmaz," dedi sırtarak ve ben de ona göz kırptım.

"Aynen öyle. Kel'in de hassas kичının korunması gerekiyor."

Depo kapısı yukarı doğru yuvarlanırken ve ben dışarı doğru hızlanırken bu bana bir kıkırdama daha kazandırdı. Gerçek bir kıkırdama. Sık sık kıkırdayan biri değildi. Bu sese bayıldım.

"Seni eğlendiren bir şey mi var, Dove?"

"Sana şaplak attığımı hayal ediyorum," diye itiraf etti ve yüzü pembeleşti. Eğlence ve arzu içimde dalgalandı. Her iki tepkiyi de inceleyemeyecek kadar zevk aldım.

"Gerçekten mi?"

"Evet," dedi, elleriyle ağzını kapatarak ve gizlice bana bakarak. "Bunu itiraf etmekten utanıp utanmamam gerektiğinden emin değilim."

"Diğer seçenekler neler?" Çünkü artık merak ediyordum. Çünkü sesi bu konuda o kadar da rahatsız edici gelmiyordu.

"Eğlendin mi?" Bana söylüyor muydu yoksa soruyor muydu? Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Açılmak mı?"

Sırıtarak sürücüye odaklandım. "Bak ne diyeceğim, daha sonra senin için kışımı açacağım, sen de bana nasıl bir his olduğunu anlatırsın."

Saf kahkahalar yine ondan döküldü ve vites kolundaki elimi örtmek için elini uzattığında, parmaklarımı açtım ki kendi elini geçirebilsin.

"Vaughn?"

"Evet, Dove?" Dikiz aynasında Kel'in yüz ifadesini yakaladığımda içimi bir eğlence kapladı. Rome ile her ne konuşuyorsa, Rome onu dinlemiyordu.

Roma, Roma olacaktı.

"Teşekkür ederim."

Bu tüm dikkatimi arabaya geri çekti. "Ne için?"

"Senin için. Sadece... en başından beri benim yanımdaydın ve evet, *şimdi* herkesin öyle olduğunu biliyorum ama sonra..."

"Ben duygularıyla onlardan daha fazla temas halindeyim." Sözcükler kolayca yuvarlandı. "Arkadaşın olmayı da seviyorum."

Kahkahasında tek bir alay notası bile yoktu. "Roma'nın duygularıyla teması var."

"Roma'da filtre yok," diye düzelttim. "Arada bir fark var. Ama duygularıyla kesinlikle temas halinde olduğunu kabul ediyorum."

"Hepimiz kendi yöntemlerimizle biraz berbat durumdayız," diye mırıldandı.

İstesem de buna daha fazla katılamazdım. "Tüm kırık parçalarımız bizi eşsiz kılar. Çentikler, ezikler ve yaralar..."

Kollarına baktı. "Bir süre bunlardan nefret ettim."

"Anlıyorum. Senin rızan olmadan başına gelen her şeyden nefret ediyorum." Bazen konunun etrafında dans ediyorduk, ama diğer zamanlarda? Diğer zamanlarda kelimeleri duymaya ihtiyacı vardı. "Şimdi onlar hakkında ne hissediyorsun?"

Dükkân depodan çok uzakta değildi ama Kel, ben arabayı dükkânın hemen önündeki boşluğa çekene kadar bizimle kaldı. Genelde arabamı

Geri. Ama bu hafta sokakta çalışan ve araçlara göz kulak olan bir farem vardı.

"Beni mi bekleyeceksin?"

Arabayı kapatıp sürücü koltuğundan indiğimde başıyla onayladı. Kel tam arkamıza park etmiş ve dörtlüleri yakmış olsa da, etrafından dolaşp kapısını açmadan önce caddeyi taradım.

Bir elini benimkine koyarak Roma ve Kel'e doğru bir öpücük gönderdi. İkisi de çenelerini kaldırdı ve sokağı tekrar taramadan önce el sallarken kıkırdadım.

İşte oradaydı.

Fare gitarını çaldığı yerden başını kaldırdı, kılıf yerde açıktı. Göz teması kurduğunda arabama baktım ve o da başını salladı. Bölge, üst katlardaki barlar nedeniyle pek çok insan için popüler bir gece mekânıydı. Bir sokak müzisyeni özel bir ilgi görmezdi.

Bunu hallettikten sonra, onu sokaktan çıkardım. Hoparlörlerden müzik sesi geliyordu. Lauren kasanın arkasında durduğu yerden baktı.

Karalama defterine bir şeyler karalarken telefonu kulağına dayamıştı. "Eğer iki inçten daha küçük siyah mürekkepli bir dövme yaptırmak istiyorsanız, genellikle bunu yaptırabilirsiniz. Belirli bir sanatçıya yaptırmak istiyorsanız

."

Bize sırtarak bakarken gözlerini devirdi.

Dove'u koridora doğru iterken Lauren, "Bitirmeme izin verirsen seve seve açıklarım," diye homurdandı.

Müşteriler eğlenceliydi. Bazen. İstasyonuma geldiğimizde kapının kilidini açtım ve onu içeri aldım. Bekleyen müşteri yoktu ve ben de şu anda müşteri kabul etmiyordum. Bugün mürekkep yapmayı planladığım tek kişi benimle gelen kadındı, bu yüzden kapıyı açık bırakmadım.

İçeri girdiğimizde ve kapıyı kilitlediğimde, Dove sandalyeye yerleşti ve beni inceledi.

"Başlamadan önce içecek bir şey ister misiniz?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, diğer soruna cevap vermedim."

"Biliyorum," dedim kurmaya başlarken. "Yapmak zorunda değilsin..."

"İstiyorum ama..." Kaşlarını çatı ve bakışları duvardaki sanat eserlerine kaydı. Bir duvar dolusu fotoğrafım vardı. En sevdiğim eserlerden bazıları oradaydı. Duvara bir göz attıktan sonra mürekkebi doldurmaya ve kalemin iğnelerini doğru boyuta getirmeye döndüm, ardından çekmeceyi açıp birkaç kâğıt çıkardım.

Roma ve ben hâlâ kollarının tasarımı üzerinde çalışıyorduk ama bakması için birkaç eskiz çizmiştim. Odamdaki müziğin sesini açtım ve onun en sevdiği şarkıları çalan bir istasyon seçtim.

Bunu yaptıktan sonra ona tekrar odaklandım.

"Onları hiçbir zaman *seveceğimi* sanmıyorum," dedi sonunda, gözlerindeki hüznün beni kendine çekiyordu. "Mickey bana yara izlerinin hayatta kaldığını gösteren işaretler olduğunu hatırlatıyor..." Tekrar kollarına baktı. "Bunlar muhtemelen en belirgin yaralar ama... Başka yaralarım da var."

Onları gördüğüm için açıklamasına gerek duymadım.

Koltuğun üzerinde öne doğru kayarak nefes verdi. "Bunlara her baktığımda onu hatırlıyorum. Daha önce..."

Kahretsin, anılar ve onların uyandırdığı duygular arasında gezinirken kelimelerle boğuşmasını izlemekten nefret ediyordum. Her ne kadar o anılara dalmak ve onun için savaş açmak istesem de yapamıyordum. Ellerinden birini kendi ellerimle kapatarak hafifçe sıktım.

Ağzının kenarları yukarı doğru titredi. "Ben iyiyim," diye söz verdi. "Sanki söz sahibi olmak için bu anılarla savaşmak zorundaymışım gibi geliyor. Artık bu güce sahip olmasını istemiyorum ve bu kadar uzun süre..."

"Onları tehlikeye atmadan kimseye söyleyemezsin." Bunu biliyordum. Bir nefes verdi. "Hâlâ aklımda olmasından *nefret ediyorum*."

"Zehrin akması zaman alır. Dahası, o yaraların bazılarının kapanmasına izin vermişsin." O gözlerinde alevlenen itirazı dile getiremeden ben ekledim, "Hayatta kalmak için yaralarının kapanmasına izin vermeliydin, Dove. Paylaştıkça bunu daha iyi anlıyorum. Daha önce hiç seçeneğin yoktu. Yoksa yanılıyor muyum?"

Gözlerini gölgeleyen acıdan nefret ediyordum. Bu beni parçaladı. Ancak şu anda teselli istemiyordu. Yardım istiyordu.

Ona istediği her şeyi verirdik, buna onu hırpalanmış ve yaralanmış ruhunun kafesine kilitleyen ve tek kaçış yolu başkalarını riske atmak olduğu için onu nefes almaya çalışmak zorunda bırakan orospu çocuğunu parçalamak da dahildi.

Jasper tüm meseleyi onun elinden alana kadar almayı reddettiği bir risk. Onu çaldı ve ben de yardım ettim.

Tek üzüntüm, o orospu çocuğu Eric'in biz onu almadan önce yeni fiziksel yaralar açmayı başarmış olmasıydı. Ama o ölmüştü ve biz de buradaydık. Cehennemde yansın.

"*Bradley*'nin bana bunu yapabilmesinden nefret ediyorum. Onun her şeyi kontrol etmediği bir hayatı hiç bilmedim. Kendime toplulukta sahne alacağımı söyledim-

Bu benim kaçışımdı. Öyleydi, ama..."

Dişlerimi sıkarak söylediğim her kelime içime işledi. Bunu onun için kolaylaştırmak istedim. Siktir et, onun için savaşmak istiyordum. Ne yazık ki bunu yapamadım.

Yine de burada olabilirdim. Onun oyununa destek olur, ona destek verir ve bu gücü ondan tekrar almaya çalışan herkesin canına okurdum.

Bunu yapmayacağız. Kel'in buna hakkı vardı; bırakın o bize gelsin. Bırakın ihtiyacı olanı bizden istesin. Etrafındaki çemberi kapatın.

Vandallar kendilerini korudu.

O da en az bizim kadar Vandal'dı ve çok fazla kan kaybetmişti.

"Biliyorsun," diye devam etti sonunda, çenesi kalkmış ve gözlerinde ateş parlıyordu. Güvercinim zarar görmüş olabilirdi, çünkü hepimiz kendi yöntemlerimizle mahvolmuştuk, ama o uyum sağladı ve gelişti. Kumruların her ortama uyum sağlama konusunda mükemmel bir becerileri vardı. Kafese kapatılsa da isyanını ve özgürlüğünü bulmuştu. Özgür mü? Onları başka bir şekilde buldu.

Tek fark, daha önce tek sadık müttefiki bunun tam boyutunu bilmezken, şimdi onun için burada olmamızdı. Lainey'nin hakkını vermeliyim, o kız Dove'u kafese geri koymaya çalışan herkesin başına ateş yağdırırdı.

Ve lanet meşaleleri getirirdik.

"Biliyor muyum?" Sessizleştğinde ve dürttüğüm için bana kızmış gibi burnu kıristığında sordum. Gözlerindeki soğukluğu kovalayan sıcaklık bu fikri desteklemiyordu.

"Biliyor musun, gerçekten özgür olduğum tek yer uçtuğum zamanlardı." Kelimeler yumuşaktı. "Daha önce."

"Haklısın," diye kabul ettim. "Bunu biliyorum."

Dudaklarında bir sırıtma dans etti ve ceketini çıkardı. "Uçtuğumda ne kadar özgür olsam da, artık onun için endişelenmek zorunda kalmayana kadar özgürlüğün ne kadar tatlı olduğunu bilmiyordum."

Sürpriz içimde bir kibrit çaktı. Onunla henüz uğraşmamıştık.

"Evet," dedi, bakışları benimkilere kilitlenmişti. "Liam'a söylemek bir şeylerin kilidini açtı. Hepinizin Milo'ya söylememi istediğinizi biliyorum-"

Düzeltiyorum, bir parmağımı dudaklarına bastırdım. "Hayır, bunu istemiyorum. Hiçbirimiz de istemiyoruz. Milo'ya söylemek ikinizi de incitir ve hiçbirimiz ikinizi de incitmek istemeyiz."

Parmağımı öptü ve yakaladı. "Gerçi bunu benden duymalı."

"Belki," dedim, bu konuda o kadar emin değildim. Milo bunu iyi karşılamazdı, nokta. Lainey'den başkasının söylediğine *inanmayabilirdi*. O zaman bile bunun sorunlara yol açabileceğini görebiliyordum.

"Belki mi?"

"Dove, sana asla canını yakacak bir şey yapman gerektiğini söylemeyeceğim. Bence bunun uzun vadede faydası olacak." Bunu anlamaya çalışıyordum. "Gözünden kaçmış olabilir ama biz kelimelerden çok yumruklarla iletişim kurma eğilimindeyiz."

"Hayır mı?" Kadın şaşırmış gibi yaparak kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?" "Hmm, bu şaplak teorisini test etmek istiyorsun, değil mi?" Bu şakacı tehdit gözlerinde bir kıvılcım yarattı ve ben de sııttım. "Geri kalanına gelince... Kesin olarak bildiğim tek şey, eğer Milo öğrenirse ve öğrendiğinde, bunun senden olmasını istiyoruz. Çünkü her ne kadar acı verse de, pusuya düşürülmeyi ya da bilginin kendisine zarar vermek için bir silah gibi kullanılmasına izin vermemelidir."

İşin özü buydu. Bu şekilde kimse onlara zarar veremezdi.

"Biliyorum."

Yumuşakça söylenen iki kelime anlam ve güven zenginliği taşıyordu. Gömleğini yukarı çekip üzerinden çıkardı ve sadece kıvrımlarının yavaş yavaş yeniden dolmaya başladığı sütyenini bıraktı.

Kendime bir an için izin verdim ve onun içini nasıl doldurduğunu takdir ettim. Esaretinden kalan çukurlar neredeyse yok olmuştu. Kasların dalgalanması geri dönüyordu ama kalçalarında daha önce olmayan bir şişlik ve hafif göğüslerine daha fazla ağırlık veren bir dolgunluk vardı.

Henüz bir avuç dolusu değillerdi ama onlarla oynamak hoşuma gidiyordu. Göğüs uçları sütyen kumaşının altında boncuk boncuk olmuş, sanki o güzel göğüsleri ne kadar görmek istediğimi anlamışlar gibi geriniyorlardı.

Göğsüne kırmızı bir kızarıklık yayıldı ve onu hem sırtırken hem de kızarıırken bulmak için bir bakış attım. Hâlâ kızarabiliyor olması beni çok sevindirmişti. Göz bebeklerinin belli belirsiz büyümesi utanmaktan çok tahrik olduğunu gösteriyordu.

Aletim nabız gibi atıyor, ereksiyon fermuarımı zorluyordu ama onu rahatlatmak için hiçbir hamle yapmadım. Arzu ve beklenti başlı başına bir zevkti.

"Eğer sütyenini çıkarmak istiyorsan, seni durdurmana izin verme."

Bir kahkaha attı. Bir gece önce Milo'yu bilardo oynamaya davet ettiğinde attığı kahkahanın aynısıydı bu. Milo'yu içinde debelendiği bunalımdan çıkarmak için ona hakaretler yağdırdığını ilk kez görüyordum.

İşin daha da komik yanı, hepimiz onu çok iyi tanıyor *olmamıza* rağmen, morali bozuk *değilmiş* gibi davranarak iyi bir iş çıkarıyordu. Dove'un onun bu yönünü henüz fark ettiğini sanmıyordum. Ama oyun tarzıyla onu cezbetmişti. Kardeşlerin paylaştığı acımasız bir kararlılık.

Milo güvercinimizin kendisine ne kadar benzediğini gördü mü acaba? Gecenin sonunda kahkahaları daha zahmetsiz geliyor, ifadesindeki gölgeler geri çekiliyor ve tüm harikaların harikası artık bize kaşlarını çatmıyor ya da gözlerini devirmiyordu.

Sonra, Kel'in yanına kıvrılıp uyuyakaldığında, Kel onu yatağına götürmeden önce Milo'nun tek yaptığı başının tepesine bir öpücük kondurmak olmuştu.

Evet, Dove toparlandı, ama Raptor da öyle. "Dövme için bana ihtiyacın var mı?"

"Hayır," dedim ona. "O kısım sadece benim için."

Bunu düşünür gibi görünürken kıkırdadı.

"Oh, ve dövmeni *nerede* istediğini bana söylemelisin, Dove."

Dudaklarını dişlerine bastırarak beni inceledi, sonra arkasına uzanıp sütyenini açtı. Sütyen kollarından aşağı kayd ve o güzel göğüslerini hayranlığım için ortaya çıkardı. Meme uçları kesinlikle boncuklu ve gergindi.

Onları daha sonra emmekten zevk alacaktım. Şimdilik, gözlerinin daha da aydınlandığını ve dudaklarındaki gülümsemenin derinleştiğini görmek için bir bakış attım.

Bir parmağını göğsünün kıvrımı boyunca, göğüs kafesinin üzerindeki noktaya, sonra da parmakları tam göğüslerinin arasında, kalbinin üzerinde durana kadar aşağıya doğru okşadı. "İşte."

"Bu biraz acıtacak."

"Hayat acıdır," dedi bana. "Aşk da öyle. İkisi de buna değer."

Kalem hâlâ elimde duruyordu, öne doğru eğilip boştaki elimle çenesini kavradım ve onu öptüm. Bu son derece tutkulu bir öpücük değil, daha çok iddialı bir öpücüktü. Dişler ve dil, o da aynı şekilde karşılık verdi. Elimi o noktanın üzerine kaydırduğımda, avucunu elimin arkasına bastırdı.

Parmak uçlarımin altında kalp atışlarının sabit tınısı. Dudaklarına karşı, "Emin misin?" diye fısıldadım.

"Evet," dedi basitçe. "Seni seviyorum."

Bu heyecan tüm sistemimi doldurdu ve kelimeleri dudaklarından öptüm. Tadı tatlı ve ekşiydi ama bir o kadar da muhteşemdi. Yüzümü kavradı ve orada ne kadar kaldığımızı bilmiyorum, başparmağımla çizmem gereken desenin izini sürerken öpüşüyorduk.

Sonunda geri çekilip onun ağırlaşmış bakışlarıyla buluştum. Dudakları şişmiş ve parlıyordu. Muhtemelen başlamadan önce onu birkaç kez orgazm edebilirdim ama o zaman dövmeye asla ulaşamayabilirdik.

Vandalların işaretini istemişti ve ben de onun bunu aldığından emin olacaktım.

"Daha sonra ağrı tedavisi için en az dört beş orgazm gerekecek," diye fısıldadım. "Bunları hemen ardından mı yoksa kulüp binasına döndükten sonra mı istiyorsun?"

Evet, bu fikirle sikim zonkladı ve gülümsemesi büyüdü. "Farkı bölüşelim mi?"

"Burada üç mü? Orada üç mü?" Bu fikri tekrar gözden geçirdim ve başımı salladım. "Tamamdır."

Titredi ve meme uçları daha da sivrildi. Bu işkencenin en tatlısı olacaktı. Müziğin sesini açarak onu sandalyeye geri ittim, böylece bölgeyi hazırlayabilecektim. Dövmeyi serbest elle yapacaktım.

Karnındaki dövmeye baktım ve diğer kuşları nereye ekleyebileceğimi düşündüm. Düşünmek için yiyecek...

"Vaughn?"

"Evet, Dove?"

"Pantolonumu da çıkarmamı ister misin?"

Şimdi o söyleyince...

BÖLÜM 1 1

OceanofPDF.com

EMERSYN

"F "Vaughn dilini klitorisimin etrafında dolaştırıp dişleriyle okşamadan önce bir an okşarken nefes verdim. Zevk sıcak bir çöl rüzgârı gibi içime doğru esiyordu. Vaughn beni sessiz olmam için uyardıktan sonra bile *çığlık atma* ihtimalime karşı müziğin sesini yükseltmişti.

Üçüncü bir parmağını içime sokarken, aynı anda hem tutuşundan kurtulmaya hem de ağzına sürtünmeye çalıştım. Hem dilinin hem de dişlerinin baskısı, parmaklarıyla birleşince beni ikiye ayırdı ve bir çığlıkla boşaldım.

Vaughn başını kaldırdı, yüzünde ukala bir sırıtiş vardı. Dudakları ve yüzü beni yediğı yerden kayganlaşmıştı. Parmakları içimde kıvrıldı ve içime bir zevk dalgası daha gönderdi.

"Sana sessiz olmanı söylemişim," diye alay etti. "Sorun mu var?" Sorarken bile parmaklarını makasladi ve beni ürperten o noktayı okşadı.

Cevap vermek için ağzımı açtığımda, meme uçlarımdan birini dişleriyle emdiği için sessiz bir çığlık kaçtı. Birbiriyle yarışan hisler beni birbirimden ayırıyordu. Parmaklarının darbelerinden, meme ucumu yaladığında çıkan sesin uğultusundan, dövmenin ruhuma yerleşen yanığına kadar. Siyah hançerlerden kan damlalarına kadar sembollerini seviyordum.

Ben bir Vandal'dım ve

Kalçalarım yukarı doğru kalktı ve parmaklarını çektiğinde neredeyse ağlayacaktım. Başını kaldırıp parmaklarını yalarken alaycı gözlerle beni izledi.

İçimden ürperti üstüne ürperti geçti ve kot pantolonunu açmak için titreyen ellerimle öne doğru uzandım. "Hevesli misin, Dove?" Sesinin yumuşak tınısı çikolataya batırılmış seks gibiydi, baş döndürücü ve davetkârdı.

"Evet," dedim hâlâ titreyen bir sesle. Aletinin sıcak ağırlığı avucumu doldurdu ve ellerini kalçalarımaya yerleştirmeden önce elime doğru bir itme hareketi yaptı. "Sen başlattın."

Son üç kelime ondan bir kahkaha kopardı ve başparmağıımı ucunda gezdirip çok sevdiğim piercingi okşadığımda nefesi kesildi. Her uzvum titrerken bile daha fazlası için can atıyordum.

Onun için acıdı.

Beni kendine çektiğinde, bir elimi sikinin üzerinde tuttum ve diğerini omzunda sabitledim. Müzik etrafımızda zonkluyordu ama dükkânda olmamız ya da etrafımızda insanların olması umurumda değildi.

Önemli değillerdi.

Önemli olan tek şey bizdik. Dövme için çıplak olmak bir oyun olarak başlamıştı, kaybetmekten çok mutlu olduğum bir oyun-kazanmak mı? Kazanmak mı? Kaybetmek mi? Bilirsin, kazan/kazan benim için işe yaradı.

Vaughn beni kucağına oturturken öpücüğüme sert bir öpücükle karşılık verdi. Isınma konusunda endişelenmedim. Evet, kalındı ve gerginliği yakıyordu. Ama aynı zamanda sırlıskılandım ve delici aleti benimle alay ederken bile geçişini kolaylaştırmaya yardımcı oldu.

"Siktir," diye küfretti öpüşmenin ortasında. Onun tamamını almayı başardığımda duygularımdaki sertlik beni sadece kıkırdattı. Bu açıyla hâlâ biraz zorlanıyordu ama kahretsin...

Başımı arkaya eğdim, yukarı ve sonra tekrar aşağı sallanırken gözlerimi kapattım. Kasların kasılması bana kontrol sağladı; aşağı doğru her itiş göğsümdeki derinin sızlamasına neden oldu.

Acı, zevke zevk kattı. Yanma ve çekme... içimde hissettiklerini daha da artırıyor gibiydi. Aletinin baskısı, deliciliği etkiyi artırırken beni girmesi, hepsi enfesti. O mükemmeldi.

"Vaughn," diye dua eder gibi nefes verdim. Belki de öyleydi. Ellerini kalçalarımda birleştirdi ve bu sefer ayağa kalkarken beni kaldırdı ve sonra sırtım duvara dayandı. İçime girdi, kalçalarının sarsıntısı hiç azalmıyordu.

Aletinin her darbesi beni aydınlatıyordu. Ben çıplak olsam da o hâlâ çoğunlukla giyinikti. Tişörtü vücutlarımızın her sürtünmesinde meme uçlarımı okşuyordu. Saçlarımı okşadığında öpücüğüne gömüldüm.

Hangimizin diğerini yutmaya çalıştığından emin değildim ama bu lanet bir yarıştı. Dillerimiz düello ederken bile, o içime girerken onu orada tutmak için yüzünün yanlarını kavradım. Bir elini duvara dayarken diğer eliyle kalçamı dengeledi.

Nefes almanın isteğe bağlı olmaması gerekiyordu, ama öpücüğünün etrafında nefes almayı başarır başarmaz, bir hamleyle nefesimi içimden dışarı itti. Kalçalarımla onu daha sıkı kavradığımda baş döndürücü etki gözlerimin önünde dans eden noktalar bıraktı.

Başka bir orgazmın üzerime çökmesi için neredeyse çok erken görünüyordu ve sonra sesi yutarken ağzına çığlık atıyordum. Kalçalarının pistonu amansızdı, sanırım bayılana kadar beni daha da yükseğe çıkardı.

Ya da belki de sadece boşaldım çünkü o zaman onun salgısı içime akarken içimde sıvı bir ateş patladı. Isı beni kızarttı, cildim çok sıkı görünüyordu ve gömleği bana yer yer yapışıyor gibiydi.

Yol boyunca bir yerlerde Vaughn örgümü çekip çıkarmıştı. Hava değerli bir meta gibi görünürken bunu önemsemek gerçekten zordu. Kapı çalındı ve Vaughn başını kaldırıp kapıya baktı.

"Ne?" Seksi mırıltısındaki hırıltı içime bir ürperti daha gönderdi. Aletinin etrafındaki kasılma belli ki fark edilmemişti çünkü bana yavaşça sıırttı.

"Bugün hiç müşteri kabul ediyor musun?" Kızı tanıımıyordum ama ön taraftaki kız olduğunu düşünmüştüm. Yemin ederim, onunla en az iki kez karşılaşmıştım ama adını hiç hatırlamıyordum. Bu korkunç bir şeydi. Vaughn'un yarı sert siki hâlâ içimde gömülü olduğu için şu anda pek de umurumda değildi.

"Yeni kimse yok," diye cevapladı Vaughn.

"Anladım." Kapıyı tekrar çalmadı ya da başka bir şey söylemedi. Bana baktı. "İyi mi?"

"Oh," diye cevap verdim heceyi uzatan ve neredeyse onu içimden dışarı iten bir kahkahayla. "İyiden de öte. Dövmem nasıl görünüyor?"

Bakışlarını göğsüme indirdiğinde dudaklarında flört eden sırıtış büyüdü. "Muhteşem, ama muhtemelen oynamayı bırakıp kulüp binasına dönmeden önce her şeyi güzelce hallettiğimizden emin olmalıyım."

Sesi neredeyse kederli geliyordu ve ben kendi kıkırdamamı bastıramadım. "Onu ve seni seviyorum."

Bana hafif bir öpücük vermeden önce "Önemli olan da bu," diye kabul etti. Dudaklarını kulağıma bastırarak, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Bu sözler içime bir başka keyifli ürperti gönderdi. Hem orgazmın hem de açıklamanın etkisiyle süzülüyordum. Dövmeye merhem sürdüğünü ya da hafif bir plastik parçası yerleştirdiğini hissetmedim bile.

"Daha fazlasını istiyorum..."

"Hmm?" Beni temizlemek için soğuk mendillerle değiştirmişti. Bacaklarımın arası neredeyse çok fazlaydı, ama o bundan zevk alıyor gibi görünüyordu.

nemli mendili üzerimde gezdirdi.

"Daha fazla dövme."

"Ne istiyorsun?"

Onun ısrarıyla bacağını kaldırdım ve beni temizlemek ve incelemek için zaman ayırırken omzuna yasladım. O kadar fazla "incelemeye" ihtiyacım olduğunu düşünmüyordum ama onu acele ettirmek de içimden gelmiyordu.

"Henüz bir fikrim yok. Seninkilerden bazılarını beğendim..." Bu onun dikkatini çekti.

"Her biriniz için birer tane almayı düşünüyordum... tıpkı sarmaşık ve vandallar gibi."

"Bir şahin ve bir doğanınız var," diye mırıldandı, parmaklarını karnımda gezdirirken ben de sııttım. "Çocukları da ekleyebiliriz ama başka bir yerde çalışmamız gerekebilir."

"Öyle mi?"

"Denge," diye önerdi. "Ve burada sahip olduğum yeri elimde tutma konusunda biraz bencilim."

Karnımdaki kuşuna bir öpücük kondurdu.

"Ama üzerinde çalışacağız... Her birimiz için kuş ya da tılsım ister misiniz?"

Bu fikri kafamda evirip çevirdim. Ağzım bir an açık kaldı, kaşlarımı çattıktan sonra tekrar kapattım. "Muhtemelen her şey için yeterli derim yok."

Kıyafetlerimi bana uzatmaya başlarken yumuşak kıkırdaması beni kızdırdı. "Dove, her şeyi gerçekleştirebiliriz, ama teninin her yerini mürekkeplemeyi planlıyorsan, bunları nasıl planladığımız konusunda farklı bir yol izlememiz gerekecek."

Bu da muhtemelen işe yaramazdı. "Her yerimin mürekkeplenmesini istediğimden emin değilim." Kollarıma bir göz attım. Yara izlerini kapatmak istiyordum ama ya dış kısımları? Peki ya bacaklarımın geri kalanı?

Ayağa kalkarken uzuvlarımdaki titremeyi görmezden gelmeye çalıştım. Evet, henüz dengede değildim ve Vaughn'un sırtışı hafifçe kendini beğenmiş bir hal aldı.

Çok hoştu.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Çünkü dövmeler hakkında düşündükçe, sahip olmam gereken başka hususlar olduğunu fark ettim.

"Bana her şeyi anlatabilirsin."

Külotu yavaşça çektim ve sütyeni yeni dövmenin üzerine giymek yerine, tişörtü onsuz giydim. Ceket dövmemi gizleyecekti.

meme uçları ve eğer olmasaydı? Şirketime baksana. Tahrik olduğum için beni kim suçlayabilir ki?

"Sahneye çıkmaya devam etmeye karar verirsem kollarıma ve bacaklarıma başkalarının görebileceği kaç tane dövme eklemek istediğimden emin değilim." Ben onlara ses verdikçe kelimeler neredeyse silikleşiyor gibiydi. Ya da belki de her biriyle daha da sessizleşen bendim.

Bunu ilk kez gerçekten yüksek sesle söyledim.

Ben heceleri test ederken Vaughn tozluklarımı uzattı. "Tamam."

Bu basit kabullenme beni ürküttü ve tozluğu kavradığımda tereddüt ettim. Aşırı duyuşal yüklemeye rağmen, gördüğüm ve hissettiğim tek şey Vaughn'du.

"Tamam mı?"

"Başka bir şey söylememi ister misin?" Bu soru neredeyse ilk konuşmalarımızdan birine geri dönüş gibiydi ve gülümsemek istedim ama aynı zamanda...

"Hayır," dedim yavaşça. "Ben sadece... Tekrar turneye çıkmayı ya da çıkmak isteyip istemediğimi düşünmemiştim. Sonra burada oturmuş dövmeler hakkında konuşuyorduk ve birdenbire..."

"Turne yapmayı düşünüyorsun." Bu bir soru değil, söylediklerimi doğrulayan dikkatlice ifade edilmiş bir yorumdu.

"Evet," dedim, kulağa nasıl geldiğini test ederek. "Belki... belki kendi şovumu yapabilirim? Bütün bir şirkete ihtiyaç duyan bir gösteri değil." Bunu yapmak istiyor muydum?

"Yapmak istediğin bu mu?" Sanki düşüncelerimi yankılamış gibiydi.

"Belki?" Taytları aldım, çorapları çekiştirmeden ve ayaklarımı botların içine sokmadan önce onları giymek için bir an harcadım. Vaughn bütün bu süre boyunca beni bekledi. "Sanırım olabilir, ama... bu yola çıkmak anlamına gelir."

Önceden, turne özgürlük ve bir kaçıştı. Evde olmak istemiyordum. Ama şimdi?

Hiçbirini bırakmak istemedim.

Bana bir el uzattı ve avucumu onunkinin üzerinde kaydırdığımda beni kendine çekti. Özenle yanağımı kavradı ve bakışlarını benimkilere kilitledi. "Eğer senin için önemliyse, o zaman bir yolunu buluruz. Bazılarımızın seyahat etme özgürlüğü diğerlerine göre daha fazla, bu yüzden birinin ya da birilerinin seninle gelmesini sağlayacağız."

Şaşkınlık içime doldu, belki de dolmamalıydı. "Ama ya - yani, Kellan'ın dükkânı var ve Jasper araba kullanıyor. Sen burada çalışıyorsun."

"Yani?" Omuzlarını kaldırdı. "Doktorun kliniği var. Freddie ve Roma oldukça esnekler ve Liam muhtemelen turlarınızı finanse edecektir."

Bu göz kırpmama neden oldu.

"Her iki şekilde de Güvercin, sen uçarsan biz de seninle uçarız. Belki hepimiz değil ama daha yakın olduğunuzda gelip sizi görebilir ve ziyaret edebiliriz."

Bu hem çılıncaydı hem de- "Sizi özlerim çocuklar."

"Seni özleriz," dedi hiç melodrama kaçmadan. "Ama yeniden birleşme seksini bir **d ü ş ü n ü n** . Her şeyin olumlu yönleri vardır."

Kendimi tutamadım, güldüm. "Şimdi Freddie gibi konuştun."

"Adamım Freddie'nin sağlam fikirleri var."

Öyle yaptı.

"Mesele şu ki, eğer turneye *çıkma*k istiyorsanız, eğer bunu tekrar yapmak istiyorsanız, o zaman biz çözeceğiz. Birlikte."

Bu sesi çok sevdim. "Kulağa kötü gelmiyor mu?"

"Bizden kaçmak mı istiyorsun, Dove? Mesele bu mu?"

"Hayır," dedim tereddüt etmeden. "Hiç de değil. Sadece..." Döndüğümünden beri ipeklerin üzerine çıkmamıştım ve aynı zamanda oraya geri dönmek istiyordum. Uçmak istiyordum.

"O zaman kulağa hiç de kötü gelmiyor. Bir hayalin peşinden gitmek istiyorsun ve bunu bana -yani bize- söylüyorsun ki biz de bunun bir parçası olalım."

Bu daha da iyi geldi.

"Şimdi," diye devam etti. "Sanırım sana en az üç orgazm daha borçluyum, ama bunlar için kulüp binasına geri dönmemiz gerekiyor."

"Seni sevdiğimi söylemiş miydim?"

Sırıttı. "Sen söyledin ama ben bunu duymaktan asla bıkmayacağım."

Bunu söylemekten bıkaçağımı da hiç sanmıyordum. Yumuşak bir öpücükten sonra toparlanmayı bitirdi ve bir mesaj göndermeden önce ceketimi giymeme yardım etti. Muhtemelen diğerlerine yolda olduğumuzu haber veriyordu.

İçimi bir sıcaklık kapladı. Bana ve birbirlerine nasıl baktıklarını sevdim. Eve gidiyorduk, orada planlar yapabilir ve orgazm olabilirdik.

Adımlarımda biraz daha fazla sıçrama varsa, o da Vaughn'a aitti.

Hepsine dövmemi göstermek için sabırsızlanıyordum. Dövmeyi benimde *hissedebilmem* her şeyi daha da güzelleştirdi. Onlardan biri olduğumu söylediler. Onlardan biriydim.

Şimdi bunu kanıtlayacak bir izim vardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

OceanofPDF.com

FREDDIE

T Dartı bıraktığımda elimden uçtu ve üçlü halkanın üzerine düştü. "Otuz dokuz," dedi Bodhi, çiğnediği sakızın baloncuğunu patlatmadan önce. Ona bira içebileceğini söylemişim ama adam sadece ikimiz varken alkol içmezdi. Kendi başına kafayı bulmaktan hoşlanmıyordu ve benim de kafayı bulmamamdan hoşlanıyordu.

Çok baktandı, değil mi?

Ona omuz silktim ve bir sonraki atışı yapmasına izin vermek için geri çekildim. Dart sevdiğim bir oyundu. Kendi başıma ya da başkalarıyla oynayabilirdim. Hedeflediğim şeyi vurmaktan zevk alırdım. Başını bir o yana bir bu yana çevirirken dart tahtasını inceledi.

Dürüst olmak gerekirse, Bodhi'nin gelip kalmasını beklemiyordum. Şikayet etmiyordum. Ona bir oda teklif etmek istedim ama Kel buna ancak Boo-Boo'yu yola çıkardıktan *sonra* izin verdi. Anladım. Onu incelemek istediler. Onu koridorun sonundaki bir odaya yerleştirdiler, eskiden benim olan bir odaya. Boo-Boo'nun odasında bizden başka kimse kalmadı.

Bodhi'yle takılmak, süit odada değil, ortak odada olduğumuz anlamına geliyordu. Poposunun duvarda asılı olduğunu düşünürsek, benim için sorun yoktu. Bizden başka kimsenin görmesine gerek yoktu. Bu beni biraz rahatsız ediyordu ama o bunu çok hoş buluyordu.

Yine de kimsenin görmesine izin vermeyecektim. Mahremiyeti hak ediyordu. Bodhi tahtaya odaklanmış *görünürken* ensemdeki tüyler diken diken oldu. O da beni izliyordu.

Dartı fırlatmadan önce hiçbir şey söylemedi ve dart iç halkanın tam içine, beşin üzerine düştü. Beşe otuz dokuz mu? Ona bir bakış attım ama o kayıtsızca karşılık verdi. Onun yerine geçerek dartın düşmesini istediğim yeri seçtim ve kolaylıkla fırlattım. Bu sefer on beşte üçüncü iç daire.

"Seksen dört." Destansı ve kuru ses tonu beni gülümsetti. "Beşe kadar," diye teklif ettim. "Şimdi gerçekten oynayacak mısınız?"

Tahtaya bakmadan Bodhi dartını fırlattı. Hedefin üzerine düştü. "Elli beş," diye sırtarak düzeltti ve ben başımı salladım.

Bakışlarını tutarak üçüncü dartımı attım ve üçüncü çizgiye, bu sefer yirmiyeye düştü. Bu da puanıma altmış puan daha ekleyerek yüz kırk dört yapmıştı.

Üçüncü oku benimkine katıldı, ikisi yan yana titriyordu. "Yüz on beşe karşı kırk dört." Evet, sırtışı hâlâ yerindeydi.

"Bana Pilgrim Hills'ten bahset," diye önerdim tahtaya geçip dartlarımızı alırken.

Bir baloncuk daha üfledi ve omuz silkti. "Üst düzey bir tesis, çok güvenli. İnsanları sadece içeride tutmak için değil, uysal ve gözden uzak tutmak için de tasarlanmış. Eğer gezerseniz, lüks bir tesis gibi görünüyor."

"Ama?" Pinetree'nin de aynı olduğunu iddia edebilirdiniz. Ön taraftaki odalar ve broşürlerin hepsi konforlu odaları, iyi yemekleri ve ilgili personeliyle sakın bir kampüsü gösteriyordu. Yine de uyuşturucu, ihmal ve istismar cephesini delmek için o kadar derine inmenize gerek yoktu.

Verdikleri ilaçları düşününce içimde bir titreme oldu. Bazıları her şeyi ne kadar etkili bir şekilde uyuşturdukları için düpedüz tatlıydı. Bu anı, kendi sınırlarımın titremesiyle birleşince titreme hissi daha da arttı. Su almak için arkamı döndüğümde üst dudağımda ter lekeleri belirdi.

Bira kulağa daha hoş geliyor.

Neyin daha iyi olduğunu biliyorsun.

"Önce ben mi?" Bodhi bana odaklanabileceğim başka bir şey vererek sordu. Üç yudum su içtikten sonra arkamı döndüğümde onun beni değil, tahtayı incelediğini gördüm.

Evet, beni fark etmediğine ben de inanmadım. Öte yandan, Bodhi tek kelime etmedi, bu yüzden onu yalnız bıraktım. "Evet, bu raundu ben kazandım, şimdi bir sonrakine sen başla."

"Harika." Dartı kolaylıkla fırlattı. "Pilgrim Hills'e gelince, orası da diğer tüm tesisler gibi zenginlerin sorunlarını dışarıda tutmak için tasarlanmış. Bir halkın gördükleri var, bir de kapalı kapılar ardında olanlar."

"Kapalı kapılar ardında neler oluyor?" Boo-Boo'nun sesi üzerime bir kement gibi dolandı ve beni sürükledi. Yukarıdan inmiş olmalı. Geri döndüğünü fark etmemiştim bile. Belki de uyukluyordu?

İzimi mi

kaybediyordum?

Kahretsin.

Ancak sormaya fırsat bulamadan kendimi onun önce çıplak ayaklarına, sonra da çıplak bacaklarına bakarken buldum. İnciklerinin ve ayak parmaklarının etrafındaki morlukları fark etmem bir saniye sürdü. Sonra dans şortuna ve tişörtüne odaklandım.

Stüdyosundaydı.

Bu beni biraz daha iyi hissettirdi.

"Hey, PPG," dedi Bodhi, ben kelimeleri bulmakta zorlanmaya devam ederken. Daha önce Boo-Boo ile konuşurken hiç sorun yaşamamıştım. Neden şimdi? "Kapalı kapılar ardında mı? Pinetree'deki serseriler gibiler. Uyuşturur, yakar, salyalarını akıtmaya bırakırsın."

Boo-Boo'nun yüzündeki şaşkın ifade içimdeki tüm rahatsızlığı silip attı. "Bu annene yaptıkları anlamına gelmiyor, Boo-Boo."

"Bu onların da öyle olmadığı anlamına gelmez," diye ekledi Bodhi ve ona bakmak için döndüm. Omuz silkti. "Sen Bay Pozitif ol, ben de gerçeklerle ilgileneyim. Pilgrim Hills daha süslü, daha seçkin ve içeri girmek için siyah bir karttan daha fazlasına erişim gerektiriyor. O yüzden belki de seni sikerken süslüyorlardır."

Bunu düşünüyor gibiydi.

"Öğrenebilirim. Ben de biraz merak ediyorum."

Avucumu yüzümde gezdirerek kaşlarımı çattım ve Boo Boo'ya baktım. Yüzündeki endişeli ifade kaşlarını çatmasıyla birlikte bir parça değişmişti. "Bodhi, çoktan oraya gittiğini sanıyordum."

Bekle, orada olmakla ilgili bir şey söylemişti. Sharpe Anne'yle böyle tanışmıştı. Öyle değil mi?

"Uzun süre takılmadım," dedi sodasını alırken. "Daha uzun kalmayı planlıyordum ama sıkıcıydı. Ayrıca dostum, sıra sende."

Bodhi'yi bir anlığına görmezden gelerek Boo-Boo'ya odaklandım. "Bizimle takılmak ister misin? Dart oynuyoruz."

"Ben de oynuyorum," diye ekledi Bodhi. "Freddie seninle konuşuyor." "Sen de onunla konuşuyordun," diye hatırlattım ona.

"Çünkü onu görmezden gelmek kabalık olur." Sırıttı beni gaza getirdiğini gösteriyordu, ben de onu tersledim.

"Hadi, Boo-Boo. Hadi seni güldürelim. Hiç dart oynadın mı?"

"Pek sayılmaz." Kollarını kavuşturarak yaklaştı. Vandals dövmesinin üst kısmının, atletinin kumaşının üzerinden u şeklinde aşağıya doğru indiğini görebiliyordum. Sadece birkaç gün olmuştu ama sanki hep varmış gibi görünüyordu. Onda olmasını seviyordum. Hepimiz sevmiştik. "Göster bana?"

Soruya rağmen alt dudağını çiğniyordu. Oyunu bırakıp ona sarılmak istedim. Belki yukarı çıkıp onu bir filme ya da dikkatini dağıtacak bir şeye ikna etmeye çalışabilirdim. Henüz gidemezdik. Bodhi'yi "gözetimsiz" bırakamazdık.

Kel ve Liam, Bodhi'nin bize anlattığı her şeyi doğrulamaya çalışıyorlardı. Detayları öğrendiler. Onlar her şeyi öğrenene kadar Boo-Boo için riske giremezdik. Amcası dışarıdayken olmaz. Bir parçam bunun Boo-Boo'yu tuzağa düşürmek için bir tuzak olup olmadığını merak ediyordu.

Öte yandan, haberlerde Pinetree ya da yangınla ilgili hiçbir şey yer almamıştı.

Tabii ki, olmazdı.

Kalçasıyla bana çarptığında, bakışları artık daha çok bana sabitlenmiş olsa da ona bir sırıtış attım. "Ben iyiyim," dedim o sormadan önce. "Hadi oynayalım."

Bir sonraki dartı fırlatmadan önce dart tahtasına doğru bir bakış attım, sonra tekrar ona döndüm ve puanıma bir altmış daha eklemek için yine yirminin üzerindeki üçlü iç daireye düştü.

Bodhi, dartı benimkinin hemen yanındaki çizgiye isabet etmesine rağmen, "Sen bir zilcisin," dedi.

"Sen de öylesin." Dartı isabet ettirmek için gönderdiğimde tam o kenarda titredi ama altmış puan daha kazandırdı. Bodhi bir kahkaha attı ve bu sefer dartları topladığını görmek için ona baktım.

"Bak ne diyeceğim, PPG. Neden benimle oynamıyorsun çünkü erkek arkadaşın beni kızartacak."

Erkek arkadaşım.

Bu tanım midemi alt üst etti. Boo-Boo'nun serçe parmağı benimkini okşadı ve ben de aşağı bakmadan benimkini onunkine doladım. "Eğer nasıl oynayacağını bilmiyorsa, ona beş yüz puan vermelisin."

"Tabii, sana beş yüz dolar vermemi ister misin, PPG?"

"Kimin kazandığının bir önemi var mı?" Aramızdaki bakışları fark etmemesi gerektiğini söylüyordu ama ben sadece omuz silktilim.

"Kıçını tekmelediğim için bunu değiştirmek istiyor ve sana puan kazandırabilir." Bu mantıklıydı ve Bodhi de kabul etti. Bodhi dartları ona doğru uzatırken derimin altında kazınan tedirginliği görmezden geldim.

Ona sadece dart veriyordu, uyuşturucu ya da silah ya da beynimin çağrıştırmak istediği her neyse onu değil. Ayaklarının topuklarından ayak parmaklarına ve sonra tekrar topuklarına zıplayarak önce dartları, sonra da tahtayı inceledi.

"Sence annemi Pilgrim Hills'ten çıkarmak, bizi Pinetree'den çıkarmak gibi dikkat dağıtıcı bir şeye mi ihtiyaç duyacak?"

O sandalyede pencereden dışarı bakarken görmeyen gözlerinin parıltısı tenimi ürpertti ve ardında buzdan bir iz bıraktı.

"Duruma göre değişir," dedi Bodhi. "Önce ben mi gideceğim, yoksa sen mi?" Oraya ilk o girecekti ya da başka bir şekilde.

"Sen," diye cevap verdi ben itiraz edmeden. "Dart demek istediğinizi varsayıyorum."

Oh. Dart.

Ağzım kurumuştı ve tenimi kaplayan ter, tişörtümü üzerime yapışmıştı. Burada kaloriferi mi açmıştık? Bodhi atışını yaparken ben suyumı boşalttım. Mükemmel bir hedef.

Hepsi yirmi beş puan.

Dönerek Boo-Boo'ya baktı. "Nasıl fırlatılacağını biliyor musun?"

"Ona yardım edeceğim," dedim o daha dokunamadan. Bodhi'yi seviyordum, gerçekten seviyordum. Ama Boo-Boo'nun istemediği birinin ona dokunmasına ihtiyacı yoktu.

Asla. Tekrar.

Sırtına doğru bastırarak aramızda biraz mesafe bırakmaya çalıştım, o da bileğini kaldırıp bana baktı. "Yardım edebilirim," diye teklif ettim. Belki de önce bunu söylemeliydim.

Her şey karmakarışıkta ama onun gülümsemesi sistemimdeki çalkantıların bir kısmını yatıştırdı. "Bu hoşuma giderdi," dedi. "Ama yapmak zorunda değilsin."

"Benim için hiç sakıncası yok." Tabii ki sakıncası yoktu. Ona yardım etmek *istiyordum*. Elimi onunkinin üzerine koyarak parmaklarını dartın üzerine yerleştirdim. "Namluyu bu şekilde tutuyorsun. Sonra dartın inmesini istediğin *yere* odaklan. Dartı oraya ulaştıracak kadar güç kullanmalısın ama tahtadan sektirecek kadar değil."

Güldü, ben çekimi yapmasına yardım ederken kolu gevşedi. Bu açıdan kolundaki yara izini fark etmemek imkânsızdı. Bir anda oyunu bir kenara bırakıp gidip amcasını bulmak istedim. Eğer onu yeterince oyarsam, yara izlerinden **başka** bir şey kalmazdı.

"Freddie?" Yumuşak soru beni şimdiki zamana çekti ve iç çektim.

"Üzgünüm, Boo-Boo." Omzuna bir öpücük kondurduktan sonra Dersimi. Sıraya girdiğinde açısını ve duruşunu kontrol ettim. Bu kadar yakından, şampuanının ve losyonunun kokusu burnumu gıcıklıyordu. Narenciye ve vanilya kokuları terin altını çiziyordu. Her şey *temizdi*.

O temizdi. Onun teri iş ve sanattı, benimki ise ekşi ve kırık.

"Bunun gibi mi?"

Başımı biraz salladım. Odaklanmam gerekiyordu. "Evet. Sadece dartin nereye düşmesini istediğini bilmeli ve vücudunun gözlerini takip etmesine izin vermelisin..."

"Dönerken yerimi seçmek gibi mi?"

"Sanırım." Bu konuda dart kadar çok şey bilmiyordum. "Çoğu zaman, olmak istediğimiz yere odaklanır ve gözlerimizi o ödülünden ayırmazsak, geri kalanımız da bizi takip eder."

Ama benim için pek öyle olmadı. Biraz ürperdi, kolu biraz düştü ama tekrar hizalayıp fırlatmadan önce onu düzeltmeme bile gerek kalmadı. Dart uçtu. Ortaya ya da üçlüye isabet etmedi ama üçlü ve ikili halkanın arasına, tam yirmiye düştü.

"Evet!" Küçük bir tezahürat yaptı ve en ufak bir tereddütle bana döndü. Oh, sarılmak istedi. Bunu yapabiliyordum. Boo-Boo'nun bana doğru bastıran yumuşaklığı her şeydi ve aynı anda çok fazlaydı.

"Teşekkür ederim," diye kulağıma öyle bir duyguyla fısıldadı ki bocaladım. Tek yaptığım ona nasıl atış yapılacağını göstermekti. O kadar da önemli bir şey değildi. Kokusu burun deliklerimi doldurdu, ama kendi kokumun ekşi, acı notaları onu bastırdı. Bu onun için boğucu olmalıydı.

Sonra yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Kahretsin," diye küfrederek onu bıraktım ve aniden geri çekildim. Onu itmedim ama itmiş de olabilirdim. "Gitmem gerek." Sonra döndüm ve doğruca deponun kapısına doğru yürüdüm.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Dışarı ve Boo-Boo'dan uzak. Benden çok daha iyisini hak ediyordu. Yavaşlamadan önce bloklar ötedeydim ve koşmadığım halde yüzümden ve saçlarımdan ter damladığına yemin edebilirdim. Nefes almak çok zordu. Sanki biri göğsümü sıkıyor gibiydi.

Cebimden bıçağı çıkardım, hafifçe vurarak açtım ve sonra kapattım. Bir vuruşa ihtiyacım vardı.

Ya da öyle bir şey.

Hayır. Yapmadım.

Temizdim. Temiz olmayı severdim. Çocuklardan birini çağırmalıyım.

Onlara ne söyleyeceksin? Boo-Boo bana sarıldı diye çıldırdığımı mı? Bıçağı kapattım, sonra tekrar çıkardım.

Hayır, belki de sadece tek bir sekme vurabilirdim - gerginliği azaltacak bir şey. Elimi yüzümde gezdirdim, sonra bir daire çizdim. Hangi cehennemdeydim ben?

Nefes nefese kaldığım için odaklanmakta zorlanıyordum ve çok sıcaklamıştım. Bıçağa baktım. Kolumun üzerinden kesersem, acı odaklanmama yardımcı olurdu, değil mi?

Daha önce işe yaramıştı.

Bir ayakkabının sürtünmesi, sanki biri sistemime binlerce volt göndermiş gibi beni sarsmıştı. Bodhi kapı aralığından bana baktı.

Bir nakliye konteynerinin içindeydim. Limana inmiştim.

Sikeyim.

Boğazımın arkasındaki safra yandı. "Ne istiyorsun?"

"Yok bir şey," dedi. "Sadece seni kontrol ediyorum. PPG endişelendi."

Boo-Boo'yu korkuttum. Hay sikeyim. Metal duvara yaslandım ve başımı duvara vurdum. Darbeler hafifti ve bana hiçbir şey yapmadılar. Titreyen sağ elime ve içindeki bıçağa baktım.

Avuç içlerini dilimleyin. Hızlı bir kesik. Kan akacaktı... "Bir vuruş istiyorum," diye itiraf ettim. "İhtiyacım var. Ama istemiyorum."

"Tamam."

"Ben çıldırıyorum ve senin tek söylediğin tamam mı?"

Gözlerimi ona diktim. "Ne söylememi istiyorsun?"

Ağzım açıldı ve sonra tekrar kapandı. Gri günün arkadan aydınlatmasına rağmen Bodhi'nin yüz ifadesini neredeyse seçebiliyordum. Nötrdü. Gülümsemiyor, kaşlarını çatmıyordu, hiçbir şey.

"Beni nasıl öldüreceksin?" Bunu bilmek iyi olurdu.

"Öldürmezdim," dedi bana. "Senden hoşlanıyorum."

Oh.

"O şekilde sallanmadığımı biliyorsun."

Homurdandı. "Kendini övme. Senden o kadar da hoşlanmıyorum."

Bu ifadedeki mutlak mülayimlik o kadar normaldi ki gülmek zorunda kaldım. Kapıyı kapatmadı ama içeri de girmedi.

"Sevdiğiniz birine zarar veren birini nasıl öldürürsünüz?"

"Silinmeden mi yoksa gerçekten berbat bir acı ve ıstıraptan mı bahsediyoruz?"

Gürültülü bir nefes aldım ve bıçağı kapatırken Bodhi'ye baktım.

"Gerçekten berbat."

Bodhi'nin tüyler ürpertici sırtışı muhtemelen başka birini korkuturdu ama Be

n. Bodhi'nin bunu nasıl yapacağını çok iyi bildiğini gösteriyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

OceanofPDF.com

JASPER

I Freddie kulüp binasından çıkıp deponun dış cephesine doğru ilerlediğinde son kayıt defterlerini henüz ofise bırakmıştı.

Kapı.

"Hey," diye seslendim ama dış kapının çarpma çubuğuna çarpmadan önce yavaşlamadı bile ve neredeyse JD'yi devirerek dışarı çıktı. Sıçan arkasından bir bakış attı ve sonra içeri bana doğru döndü. Kulüp binasının kapısı açıldığında peşinden gitmeye başladım.

Emersyn çıplak bacakları, çıplak ayakları ve atletikle göründü. Bir kurt ısılgı havayı ikiye böldü ve ben dönüp ona bakınca boğazı kesildi. Ceketimi çıkarıp ona doğru yöneldiğimde fareler kaçışmaya başladı.

Freddie'nin yeni arkadaşı onun yarım adım gerisindeydi. "Hey, PPG, ben giderim."

Yanına gittiğimde önce ona, sonra da bana döndü. "Ne oldu?" Paltoyu üzerine örterken sordum. "Ayakkabıların nerede?"

"Freddie üzüldü-"

"Ben hallederim." Adam cevap beklemedi ve sanki deponun sahibiymiş gibi bir adım attıktan sonra Freddie'nin kaybolduğu kapıdan çıktı. Evet, Bodhi hakkında ne düşündüğümde emin değildim.

Freddie ondan hoşlanıyordu ve o pek çok kişiden hoşlanmazdı. Dahası, Freddie ona güveniyor gibiydi. Bu adama bir şans vermem için yeterliydi ama yine de.

"İçeri, Swan," dedim ona. Bana attığı sert bakış beni en ufak bir şekilde korkutmadı. "Ya içeri girersin ya da ben seni içeri sokarım. Dışarıda olmak istiyorsan, üzerine daha sıcak bir şeyler giy. Hava yalınayak gezmek için çok soğuk."

Bana ters ters baktı, sonra gözlerini devirdi ve ceketimi giyerek geri çekildi. Aferin kızıma. Ne gariptir ki, bana karşılık verirken bakışlarındaki sıcaklığı ve zekâsındaki ateşi kaçırmıştım.

Onu ön odaya soktuğumda ortak odanın iç kapısı açıktı. Kötü güvenlik, ama onu daha sıcak olan iç odaya sokup kapıyı kapatırken bunun için onu azarlamadım.

"Şimdi sana ne olduğunu anlatabilir miyim?" Dönüp bana baktı ve ben de paltomun önünü onu örtecek şekilde kavrayıp kendime çektim. Tatlı kahverengi gözlerinde isyan alevlendi.

"Evet."

Gözlerini kırıştırmadan önce tartışmanın alevlendiğini görebildiğime yemin edebilirim, sonra bir nefes verdi. "Gerçekten mi?"

Ayılmadan önce dudaklarımda bir gülümseme dans etti. "Gerçekten mi? Bana neler olduğunu anlat."

"Dans ediyordum. Dışarı çıktığımda Freddie ve Bodhi dart oynuyor ve Pilgrim Hills hakkında konuşuyorlardı."

İfadem kontrol etmek için elimden geleni yaptım. Hâlâ başka bir akıl hastanesini ele geçirme taraftarı değildim ama Emersyn annesinin oradan çıkmasını istiyordu. Bunu takdir edebildim. "Tamam."

"İyi görünüyordu ama biraz ürkekti." Alt dudağını çiğnedi. "Ayrıca dartta Bodhi'nin kışını tekmeliyordu."

Benden bir gülümseme daha kaçı. "Dartta çok iyi."

"Bana oynamamı söylediler ve Freddie bana dartı nasıl atacağımı gösteriyordu ve sonra..." Kaşları çatıldı. Endişeliydi. "Tam arkamda duruyordu ve dokunurken dikkatli davranıyordu. Ben de öyle sanıyordum."

Yüzünü buruşturması beni endişelendirdi. "Sana nasıl gösteriyordu?"

Arkasını döndüğünde beni yanına çağırdı, ben de arkasına geçtim ve neredeyse birbirimize değene kadar içime girdi. Tam orada olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu. Onun farkındalığı içime işledi.

Dokunuyor olsak da olmasak da ne kadar yakın olduğumuz konusunda hiçbir şüphe yoktu. Kokusu burnumu gıdıklıyor, sıcaklığı beni tahrik ediyordu. Kollarımı ona dolama dürtüsü tam oradaydı.

"Atışı yaptım ve iyi bir atıştı, bu yüzden heyecanlandım ve onu yanağından öpmek için arkamı döndüm." Yüzüme doğru döndü ve tüm ifadesi düştü. "Sonra da çekip gitti."

Sikeyim.

"Sorun yok, Swan." Pazılarını okşadım. "Gidip onu bulacağım." Freddie geri çekildiğinde bir avuç dolusu sürgü deliği vardı. Dışarıda tek başına olmamalıydı. Bodhi onun peşinden gitse de, adam bizden biri değildi. "Burada mı kalacaksın?"

"Gitmek istiyorum..."

"Biliyorum," diye ona güvence verdim. "Ama bir, burası senin için daha güvenli. Ve ikincisi," diye devam ettim çünkü bu önemliydi. "Bazen Freddie'nin bir dakikaya ihtiyacı olur. Ona göz kulak olacağıma ve geri dönmesini sağlayacağıma söz veriyorum."

Bu, tutmaya niyetli olduğum bir sözdü.

"Ama burada ve güvende olmana ihtiyacım var. Vaughn ve Kel yakında dönerler."

"Süite çıkmamı ister misin?"

"Sakıncası var mı?" Onu kafeste tutmak hoşuma gitmiyordu ama zaten çenesinin kırılması gereken bir fare vardı. Şimdilik onu gözlerden uzak tutmak daha iyiydi.

"Evet," dedi kollarını kavuşturup bir adım geri çekilerek. "Ama kalacağım- ve yukarı çıkacağım çünkü Freddie şu anda daha önemli. Onu bulur bulmaz bana mesaj atar ya da beni arar mısınız?"

"Yapacağım." Onu takip ettim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim. Onu geri getireceğim..."

"Jasper," diye seslendi ben daha birkaç adım atmadan. Döndüğümde ceketim göğsüme çarparken zorlukla yakaladım. Ayıklık gözlerindeki ışığı yumuşatmıştı. "Buna ihtiyacın olacak."

"O muhteşem kışını burada tut..."

"Yapacağım. Şimdi git." Merdivenlere yönelmeden önce bir kışkırtma hareketi yaptı.

Aferin kızım.

Ön odanın kapısını kapattıktan sonra bir süre daha bekledim ve telefonumu çıkardım. Bir dizi mesaj gönderdim çünkü Freddie'nin peşinden gitmem gerekiyordu ama onun burada yalnız kalmasına gerek *yoktu*.

Kel onun silahlı olduğundan ve nasıl kullanacağını bildiğinden emin oldu. Ona silahların nerede saklandığını da göstermiştik. Yolculuğu daha kolay hale getirmedi. Arkamı dönmeden önce kulüp binasının kilidini iki kez kontrol ettim.

JD görüş alanımdaydı, Tug ve Ratchet de öyle. Her ne kadar gidip birkaç çene kırmak istesem de, onlarla daha sonra ilgilenecektim. Önce Freddie.

JD çenesini kaldırarak, "Her şey yolunda mı Hawk?" diye sordu.

Telefonum çaldı ve ekrana baktım. "Her şey yolunda. Boşaltma ve ayırma işlemlerini bitirin. Sonra kamyonları kilitleyin. Raptor yolda."

Hayal bile edemezdim, hepsi daha hızlı hareket etmeye başladı. Bununla birlikte, onları kendi hallerine bıraktım. Milo beş dakika uzaklıktaydı. Bizden başka kimse kulüp binasına giremezdi ve Emersyn'in içeride kalacağına güveniyordum.

Söz vermişti, ben de Freddie'nin peşinden dışarı çıktım. Onu bir sığınaktan çıkarmak zorunda kalmayalı uzun zaman olmuştu. Haftalardır temizdi. Haftalar aylara dönüşmüştü. Bu onun en uzun temiz kalma serilerinden biriydi.

Ayağı kayarsa, kaymıştır. Ama kendi başına düşmeyecekti. Emersyn'e olan hayranlığı onu onunla daha büyük riskler almaya itiyordu. Onunla gerçek mutluluğu bulması için her şeyimi verirdim ama bu yolda kendini incitmesi isteyeceğim son şeydi.

Dışarıda arabayı rıhtıma doğru çevirdim. Eski saklama konteynırları yığnında olan her şeye rağmen, Freddie ortadan kaybolması gerektiğinde hâlâ o saklanma deliklerinde kayboluyordu.

Anladım. Bu onu korkuttu, bu yüzden kendini bununla yüzleştirdi. Bu benim hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Bir blok bile gitmeden telefonum çaldı.

"Doktor," dedim cevap verdiğimde. "Bildiğim kadarıyla yaralı değil."

"Güzel," diye cevap verdi Doktor. "Çantamı hazırladım ve bana ihtiyacınız olursa burayı koruyacak biri var."

Sürpriz beni mızrakladı. Sonra tekrar... "Teşekkürler, Doktor. Sana haber veririm. Bodhi denen adam onunla birlikte ya da en azından onu takip etti. Umarım bu, kafasındaki her şeyi kapatmaya ihtiyaç duyduğundan değil, nefes almak ve kafasını toplamak için bir dakikaya ihtiyaç duyduğundan dolayıdır."

"Seni duyuyorum," diye beni temin etti Doktor. "Ben hazırım. Arabanda kit var mı?" "Evet." Doktor bunu birkaç hafta önce önermişti ve ben de Bu ona güvenmediğimizi gösteriyordu. Doktor bunun daha çok Freddie'nin temiz kalmasıyla ilgili bir fikir olduğunu söylese de, daha sert bir uyuşturucunun peşine düşerse aşırı doz alma olasılığı daha yüksekti. Nalokson bir burun spreyiydi ve onu hastaneye ya da doktora götürmek için bize zaman kazandıracaktı.

Kel bunu sevdi ve bölgede yeterince bağımlı vardı, el altında bulundurmak kötü bir fikir değildi. Ayrıca Freddie'ye olan inanç eksikliğini de göstermiyordu. Orada olmasından ne kadar hoşlanmasam da Freddie'nin etrafta olmasını daha çok seviyordum.

Limana vardığımda, yıkılmış çitlerin yanına park ettim ve onu bulmak için içeri girdim. Tercih ettiği üç depolama konteyneri vardı. İlkinde yoktu ama ikincisine gittiğimde sesler duydum.

"...küçük iğnelerle başladığınızı düşünürsünüz, onları tırnak yataklarının altına yerleştirirsiniz, iyice ve derine sokarsınız. Sonra onları şarj edip elektroşoka başlıyorsunuz. Vızıldadıktan sonra tırnaklarını çekip çıkarırsınız ve iğneleri ayak tırnaklarının altına yerleştirmeye başlarsınız..."

"Bunu penisine yapacağımızı düşünmüştüm." Freddie'nin yorumu beklediğimden çok daha uyanık ve acımasızdı. "Bilirsin işte, sikini kızartmak."

"Oraya varırız," dedi Bodhi. "Ama onu gerçekten mahvetmek istediniz, bu yüzden küçükten başladınız ve acıyı artırmaya devam ettiniz. Yani sadece o değil

Sakatlık sayısı arttıkça daha da kötüleşiyor ve herhangi bir bölgede çok uzun süre kalamıyorsunuz."

"Çünkü kendini aynı şekilde incitmeye devam edersen uyuşabilirsin." Freddie'nin sesi düşünceli geliyordu. "Tamam, devam et..."

"Misafirimiz var," dedi Bodhi ona, ben saklama konteynerinin etrafından dolanıp diğer adamın bakışlarıyla karşılaştığımda. Kapıyı kapatmasa da saklama kabının dışında duruyordu.

Freddie kapı aralığında belirdi ve yüzünü buruşturdu. "Siktir, selam Jas." "Freddie, iyi misin?"

"Tabii ki hayır," diye cevap verdi tanıdık bir sırtışıla. "Çoğu zaman oldukça berbat biriyimdir."

Kıkırdadım.

"Ama evet, biz sadece işkence tekniklerini konuşuyorduk." Bir elini saçlarında gezdirirken neredeyse utangaç görünüyordu. Swan'ın tarifine rağmen Freddie iyi görünüyordu. Gözleri daha sakindi, elleri sabitti ve terli görünmüyordu.

"Ben de öyle duydum." Sigaramı çıkardım ve bir tane yaktım. "Takılabilir miyim?"

"İkinizi konuşmanız için yalnız bırakayım," dedi Bodhi. "Gidip yiyecek ve içki bulacağım.

Belki biriyle yatarım." Parmağıyla Freddie'yi işaret etti. "Sakın ölme."

"Planlamıyorum," dedi Freddie ona. "Sağ ol dostum ve eğer geri dönmek gerekirse bana mesaj at, seni içeri alırım."

"Evet." Adam bana bir bakış attı. "PPG, tamam mı?" Bu soru üzerine Freddie bana bir bakış attı.

"Boo-Boo'yu kastediyor."

"Kimi kastettiğini biliyorum." Ne anlama geldiğini hemen hemen çözmüştüm. Çenesini kırmamış olmamın tek nedeni Freddie'nin peşinden gitmiş ve iyi bir bilgi getirmiş olmasıydı. "Lakabını pek sevmedim."

"İyi ki senin değil o zaman," dedi sırtarak ve artık onu asla kullanmayacağına söz verdi. Harika.

Tam da ihtiyacımız olan şey. "O iyi."

"Güzel. Görüşürüz." Sonra Bodhi, Freddie ve beni yalnız bırakarak uzaklaştı.

İçimi çektim ve adamın başka bir saklama kabının yanından geçerken gözden kayboluşunu izlerken bir duman tüttürdüm. Bir sorun olabilirdi.

"Boo-Boo gerçekten iyi mi?" Freddie sordu.

Başımı salladım. "O iyi. Senin için endişeleniyor."

"Lanet olsun." Freddie açıklığa oturdu ve ellerini yüzünde ovuşturdu. "Onun üzerine çıldırdım."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başını sallarken bile cevap verecekmiş gibi ağzını açtı, sonra durakladı. "I-
" Bu tereddüt hemen bir inkâr ya da reddetme değildi. "Bilmiyorum."

"Tamam." Bunu bir cevap olarak kabul edebilirdim. "Seni bulduğumu, iyi olduğunu ve biraz takılacağımızı bildirmek için ona bir mesaj göndereceğim. Bu senin için uygun mu?"

Yüzünde mahcup bir ifade belirdi ve ellerine baktı. "Evet, onu endişelendirmek istememiştim. Geri dönmeliydim ama
-."

"Gerek yok. Endişeleniyor çünkü önemsiyor." Onu korkutanın kendisi olduğunu düşünüyordu ama bu kısmı şimdilik kendime sakladım. Bu onun yüklenmesi gereken bir şey değildi ve onu benden daha fazla suçlayamazdı.

"Evet, bu iyi olur. Teşekkürler..."

Etrafı tararken telefonumu çıkardım, sonra ona, Doktor'a ve çocuklara bir mesaj gönderdim. Freddie iyiydi. Birlikteydik ve muhtemelen biraz takılacaktık. Daha sonra geri dönecektik.

Cevaplar ekranda tekrar vızıldadı ama kapatıp cebime attım. Sonraki bir saat boyunca ben sigara içtim ve Freddie kara kara düşündü. Zamana ihtiyacı vardı ve ben de ona zaman verdim. Hazır olduğunda konuşabilirdik.

"Jas," dedi. "Ya hiçbir zaman Boo-Boo'nun istediği gibi olamazsam?"

Bu soruyla nasıl başa çıkacağımı düşündüm. "Nazik bir cevap mı yoksa gerçeği mi istiyorsun?"

Yüzüne şaşkınlık damgasını vurdu. "Farklılar mı?"

"Uzun vadede mi? Hayır. Ama kısa vadede?" Omuzlarımı kaldırdım.

"Gerçek o zaman."

"Onun için ne istediğine karar verme," dedim. "Bu ne sana ne de ona haksızlık olur. Kuğu hakkında bir şey var, vahşi olduğu kadar görkemli de. Sadece ona ne isteyip istemediğini söyleme. Ayrıca, harekete geçtiğinde çok sert bir sağ kroşesi vardır."

Bunların hepsi doğrudu.

"O bizden biri Freddie," diye hatırlattım ona. "Bizi en iyi ve en kötü hallerimizde gördü." Onu gördü. Beni gördü. "O kaçmıyor."

"Ama ben?"

"Yani?" Omuz silktim. "Gün daha bitmedi. Her zaman geri koşabilirsin." Gözlerini kırptırdı.

"Yarın başka bir şans. Ertesi gün de bir şans. Onu göz ardı etmeyin. O Raptor'dan daha güçlü." Sonra Freddie olduğu için ekledim, "Ama bunu söylediğimi ona söyleme."

Güldü. Benim de istediğim buydu.

"Henüz geri dönmeye hazır olduğumdan emin değilim."

"Tamam," dedim ona bir sigara daha yakarken. "Zamanımız var. Yine de birazdan yemek yememiz için ısrar edeceğim."

"Tamam."

Bu kolay kabullenış karşısında içimde alevlenen umudu görmezden gelmek zordu. Freddie'nin şeytanları vardı ama onlardan kaçmıyor ya da yokmuş gibi davranmaya çalışmıyordu. Zaman istiyordu.

Almasını sağladım.

BÖLÜM 14

OceanofPDF.com

EMERSYN

T İki gün. İki gün ve Freddie kulüp binasına geri dönmedi. Onun yerine Mickey'nin yerine gitmişti. Jasper söz vermişti. İyiydi ama bir dakikaya ihtiyacı vardı. Freddie'yi görmek için Mickey'nin yanına gitmekle onu rahat bırakmak arasında kaldım.

Zaten onu sıkıştırmak istemiyordum. Freddie burada olmak istemiyorsa, onu zorlamamalıyım. Biz böyle biri değildik ama onun için endişelenmek derimin altındaki bir kızarıklık gibiydi. O anı tekrar tekrar yaşadım.

Arkamı dönüp onu öpmemeliydim. Dokunmaya karşı hassastı. İkimiz de öyleydik, ama o tam oradaydı, bana sarılıyordu ve ben düşündüm ki-

İnleyerek yatağa uzandım ve gözlerimi tavana diktim. Vaughn işe gitmeden önce endişelenmemem konusunda beni uyarmıştı. Kellan, Milo'yla birlikte depoda bir şeyler yapıyordu ve ben burada oturmuş kendime acıyordum.

Tam telefonuma uzanmak için dönmüştüm ki kapı çaldı.

"İçeri gel."

Kapı kolu döndü ve Rome içeri baktı. Son zamanlarda yokluğu varlığından daha fazlaydı. Sorduğumda tek söylediği bir proje üzerinde çalıştığı oldu.

"Selam," diye selamladım onu oturduğum yerden kalkarken. Koyu renk gömleğinin yakasına yakın bir yerde yeşil boya izi vardı. Ama bunun eski bir leke olduğuna dair bir his vardı içimde çünkü teni temizdi. Bakışlarımla buluştuğunda dudaklarında gezinen gülümseme derinleşti. "Dönmüşsün."

"Evet. Liam burada."

Öyle mi?

"Seni dışarı çıkarmak istiyoruz."

Yatağın ucuna doğru kaydım ve Roma'nın arkasındaki kapı aralığında beliren Liam'a baktım. Yan yanaydılar, birbirlerine çok benziyorlardı ve aynı zamanda daha farklı olamazlardı. Bu sadece saç kesimleriyle ilgili bir mesele değildi; hareketleri, konuşmaları ve şu anki halleri de öyleydi.

İkisinin de bana nasıl baktığından bahsetmiyorum bile. Onlara bakarken içimi bir sıcaklık kapladı. "Freddie henüz dönmedi."

"Biliyorum, Hellspawn. Jas'ta var, Doktor'da da var. İstersen onu görmek için seni oraya götürebiliriz."

Teklif çılgınca tatlı ve çok cazipti. "Beni görmeye hazır olsaydı, sanırım geri gelirdi." Jasper benim yapmadığımı söyledi ama ben yanlış adım atmıştım. Belki de hepsinden daha iyi biliyordum.

"Sığırcık," dedi Rome öne çıkarken ve elini uzattığında tuttum ve beni yukarı çekmesine izin verdim. "Onu görmek gerekiyorsa, gideriz. Onunla konuşmak ya da onu seninle konuşturmak zorunda değilsin."

"Onu gördünüz mü?" Aralarında bir ileri bir geri baktım.

Liam başını sallarken bile Rome, "Evet," dedi. "Mücadele ediyor ama düşmedi."

Gözlerimi kapatarak, Freddie kaçtığından beri tuttuğumu fark etmediğim bir nefes verdim.

Roma bana sarılırken Liam, "Jasper'la konuştum," diye itiraf etti. "Freddie sadece kafasındaki bazı şeyleri çözmeye çalışıyor. Ama Hellspawn, kendini hırpalamanı istemez."

Yüzümü buruşturdum. "Onu çok zorlamışım gibi hissediyorum."

"Yaptın mı?" Roma sordu. Bakışlarımı tuttuğu gibi ellerimi de sabit bir şekilde tuttu. "Onu ittin mi?"

"Belki mi?" Soru buydu. Bir yandan benden itmemi istemişti; diğer yandan bunun çok fazla olduğunu düşünmemiştim. Bodhi'nin Pilgrim Tepeleri hakkında konuşması da dikkatimi dağıtmıştı.

"Evet, tam ona bakıyorum," dedi Kellan ve dikkatimi Roma'dan Kellan'ın, ona bakmak için dönmüş olan Liam'ın hemen ötesinde durduğu yere çekti. Telefonu kulağındaydı. "Evet, bekle."

Liam, Kellan'ı içeri almak için odamın derinliklerine doğru kayd. Telefonu kaldırdı ve hoparlör açtı.

"Seni duyabilir. Hepimiz duyabiliyoruz," diye öğüt verdi Kel.

"Boo-Boo, benim için endişelenmemen gerekiyor." İçimi bir rahatlama kapladı. Onu duymak çok güzeldi.

"Cidden, ben iyiyim. Doc için iş bile yapıyorum. Gerçek dürüst boktan işler. Dürüst derken, bana para ödüyor ve boktan iş derken, boktan iş demek istiyorum." Sesinde hafif bir gülümseme vardı. "Kliniği temizliyorum ve burada bazı ufak tefek işler yapıyorum. Ama iyiyim. Büyük kardeşlerle dışarı çık ve eğlen."

Kellan'ın beni izlediğini görmek için başımı kaldırdım.

"Emin misin?" Soruyu nasıl sorabileceğimi düşündüm. "İttiğimi biliyorum-"

"Yapmadın," dedi Freddie bana. "Gerçekten yapmadın. Başında dikilen bendim ve zaten biraz korkuyordum. Ama her şey yolunda, Boo-Boo. Söz veriyorum. Çocuklarla randevuna git. Yakında döneceğim."

"Tamam." Ona inandım ve aynı zamanda... "Bir dahaki sefere sarılma sırası sende."

Bir an sessiz kaldıktan sonra bir kahkaha attı. "Anlaştık."

"Kendine iyi davran?" Bu bir öğütten çok bir soruydu.

"Yemin ederim, Boo-Boo. Siz ona iyi bakın."

"Arayacağız," dedi Liam. "*Bir şeye* ihtiyacınız olursa bizi arayın." *Bu* kesinlikle bir emirdi.

Kellan konuşmayı bitirdikten sonra elini uzattı. "Buraya gel, Sparrow."

Ben Kellan'ın yanına geçerken Rome beni bıraktı. Bir kolunu bana dolayarak bakışlarımı yakalayabilmek için başını eğdi. "Freddie iyi. Yardım istedi. Yardım alıyor. Onun için burada olduğunuzu biliyor. Hepimizin burada olduğunu biliyor. İkizlerle dışarı çıkın, onlarla takılın, biraz eğlenin ve sonra eve gelin."

Dudağımı ısırdım, hâlâ biraz endişeliydim ama biraz da eğleniyordum. "Beni bir randevuya mı gönderiyorsun?"

"Gitmek istemiyor musun?" Bu soruda herhangi bir yargılama ya da ima yoktu, sadece bir doğrulama söz konusuydu.

"Evet, gitmek istiyorum ama-"

Parmağını dudaklarıma bastırdı. "Aması yok, Sparrow. Sadece evet ya da hayır. Hiçbirimiz için her şeyi taşımak zorunda değilsin. Yükü paylaşıyoruz, birbirimizi taşıyoruz." Parmağını önce burnumda, sonra çenemde ve son olarak da Vandal dövmesinin gömleğimin yakasının hemen altında görüldüğü göğsümde gezdirdi.

"Ona zarar gelmesini istemiyorum."

"Hiçbirimiz bilmiyoruz, Hellspawn." Liam'ın sesindeki mutlak sabır başımı arkaya eğmeme neden oldu. "Ve bekleyebiliriz - her ne kadar beklememeyi tercih etsem de, senin için daha iyi olacaksa onun buraya dönmesini bekleyebiliriz."

Bu onlar için hiç adil değildi. Aynı zamanda... "Doktor Freddie'yle ilgileniyor," dedim Kellan'ı kontrol ederek. "Jas dün oradaydı."

Başını salladı. "Ve bugün daha sonra gidip onu kendim kontrol edeceğim. Bilmeniz gereken bir şey olduğunu düşünürsem sizi ararım."

Nefesimi üfleyerek yavaşça başımı salladım ve önce Roma'ya, sonra Liam'a bakıp tekrar geri döndüm. "Sizin için sorun olur mu çocuklar?"

Rome tereddüt etmeden "Evet," dedi ve Liam başını salladı.

"Teşekkür ederim Kel," diye mırıldandım parmak uçlarımda yükselirken. Bana hafif bir öpücük verdi.

"Elbette, şimdi eğlenin ve iyi bir kız olun." Sonra tamamen farklı bir bakışla çocukları düzeltti. "Ona iyi bakın."

Çocuklarla yüzleşmek için döndüğümde oyalanmadı. "Ne giymeliyim?"

Liam yavaş bir gülümsemeyle "Hiçbir şey benim için sorun olmaz," dedi, ama o zaman buradan asla çıkamayız.

Freddie için hâlâ endişeleniyorsa da, onu duymak bana yardımcı olmuştu. Daha derin bir nefes alabilirdim. On beş dakika sonra Liam'ın cipinin arka koltuğuna tırmandım.

Üzerimde rahat kıyafetler, bir ceket ve botlar vardı. Ayrıca Kellan'ın benim için aldığı yepyeni bir kılıf vardı, böylece ceketin altından sırtımın küçük kısmına bir tabanca sokabiliyordum.

Roma da gece çantamı almış ve arkaya koymuştu. Ortaya doğru kayarak emniyet kemerimi taktım ve ikisini de görmek için öne doğru eğildim. Liam omzunun üzerinden bana baktı.

"Nereye gittiğimizi sorma hakkım var mı?"

"Hayır," diye cevap verdi Rome Liam'dan önce. "Fuar alanına geri dönüyoruz."

Gözlerimi kırptım. "Nerede..."

"Evet," dedi Liam. "Orası güvenli. Orada benim için iş yapan bir şirketim var ve ikiniz de güvende olacaksınız. Bana güveniyor musunuz?"

"Sen de güvende olacağın sürece," dedim ona. Ağzının kenarları yukarı doğru eğildi.

"O kışına şaplak atıp atmayacağımı gerçekten test etmek istiyorsun, değil mi?"

Bu içimde lezzetli bir ürperti yaratmamalıydı ama yarattı. Ben de kabul ettim. "Belki," diye takıldım ona. "Ama unutma, biz birbirimizi koruruz."

Yükü paylaşma, birbirlerini koruma, birbirlerine duydukları sadakat gibi kavramların hepsi içimi yaktı.

Roma bana bakarak, "Evet," dedi. "Ona hatırlatırım. Gidebilir misin?"

"Biraz gerginim," diye itiraf ettim. "Geçen sefer oraya zar zor varmıştık."
_"

"Biliyorum," dedi, elini bana doğru uzattı ve ben de elini kavradım. "Onlar sorun olmayacaktır."

"Sen de silahlıydın," diye hatırlattı Liam. "Biz de silahlıyız. Ve güvenlik de var." Son kısmı vurguladı. Bu önemliydi, bu yüzden boştaki elimi omzuna koymak için yukarı kaydardım.

"O zaman randevum için hazırım." Heyecandan içim içime sığmıyordu. Daha önce de erkeklerle dışarı çıkmıştım -Jasper beni tatil köyüne götürmüştü, Roma beni resme götürmüştü, Jasper ve Freddie ile sinemaya gitmiştim... Liam beni alışverişe bile götürmüştü.

Kel ya da Vaughn'la çok fazla dışarı çıkamıyordum. Bunu düzeltmem gerekiyordu. Mickey de öyle. Ancak onun hakkında hâlâ emin değildim. Daha fazla konuşmamız gerekiyordu.

Her zaman yapmamız gereken daha çok şey varmış ve yeterli zamanımız yokmuş gibi görünüyordu.

Depodan çıkarken Liam, "Rahatla," dedi. "Endişelendiğini *hissedebiliyorum*." "Endişelenemezsin," diye karşılık verdim ama onun omzunu ve Roma'nın elini sıktım.

Koltuğumda geriye yaslanmadan önce. "Bazen rahatlamak zor oluyor. Sürekli yapmamız gereken şeyleri düşünüyorum - yapmam gereken şeyleri."

"İşte bu yüzden *biz* biriz, Hellspawn," diye hatırlattı Liam bana. "Birbirimize yardım ederiz. Freddie emin ellerde. Diğer her şey yolunda gidiyor. Nefes almak için birkaç dakikamız var. Bundan faydalanacağız."

"Randevu onun için önemli," dedi Rome ve Liam homurdanarak Rome'a hafif bir yumruk attı.

"Sanki senin için önemli değilmiş gibi."

"Starling olduğu için önemli, randevu olduğu için değil."

Liam gözlerini devirirken gülümsememi saklamak zorunda kaldım ama yüzündeki gülümseme daha da arttı. Dikiz aynasından bakışlarını yakaladığımda bana göz kırptı.

Yol o kadar uzun sürmedi ve sonra fuar alanındaydık. Hala gün ışığıydı ve ilk geldiğimizde olduğu gibi park yerinde çatlak kaldırımlar vardı. Otoyoldan izole edilmiş ve boş bir yer gibiydi. Ancak otoparkta kalmadık ve arazinin etrafına yeni bir çit çekilmişti ve Liam bir düğmeye dokunduğunda açılan bir kapı vardı.

Ayrıca kapının yanında duran ve biz geçerken başıyla selam verip elini kaldıran adamlar da vardı. Onlara tekrar bakmak için koltukta döndüm. İçeri girdiğimizde iki kişi görmüştüm ama daha fazlası vardı.

Eski panayır alanına doğru yavaşça ilerlerken sormama fırsat vermeden Liam, "Şu anda alanda bir düzine kadar var," dedi. Bir bakıma hüzünlüydü. Zamanın geçip gittiği, bir zamanlar oyunların oynandığı terk edilmiş ahşap binalar bıraktığı ve muhtemelen kazanılacak doldurulmuş hayvanların olduğu bir yer.

Genellikle fuar alanından arabayla geçmezsiniz. Neredeyse kokusunu alabildiğim ve duyabildiğim bir tarihe sahip bakımsız binaların arasından geçmek bambaşka bir duyuydu. Müzik ve sesler olurdu. Tereyağlı patlamış mısır ve tarçın kokulu şekerli kekler.

Liam arabayı bir zamanlar tiyatro ya da belki de amfiteyatro olarak kullanılmış gibi görünen büyük bir binanın önüne çekti. Yuvarlak şekli ve kuleleriyle, soluk kırmızı renkleriyle eski ihtişamının bazı unsurlarını hâlâ taşıyan kalıcı bir büyük tiyatro.

Liam kapımı açtığında bile, kendimi gökyüzünde dalgalanan bayrakların nerede olabileceğini görmek için kendimi zorlarken buldum. Olduğu gibi, yavaşça bir tur attım. Her yer sanki nefesini tutmuş gibiydi.

"Neredeyse üzücü," dedim usulca.

"Ne oldu?" Liam kolunu kaldırdı, ben de yanına kaydım ve kendimi onun yanına yasladım.

"Burası terk edilmiş bir yer."

"Bir kitabı kapağına bakarak yargılama," diye fısıldadı kapıyı kilitlerken ve sonra beni Roma'nın anahtar koduyla açtığı kapıya doğru yönlendirdi.

Kilit yepyenyidi, kapı da öyle. İçeride güç uğulduyor, sahne girişi olması gereken yerden merkeze doğru ilerlerken yanan ışıkların çınlaması bir dalga gibi yayılıyordu. Üç tarafta hala stadyum oturma yerleri olsa da, merkez tek bir şeye ayrılmıştı - asılı ipekler ve yastıklı bir zemin.

Yukarı doğru bakarken ağzım bir karışık kaldı; sonra yavaşça döndüm. Rome çoktan ceketini çıkarmıştı, Liam da öyle.

"İpek bir sahne mi kurdunuz?"

Liam ceketime uzanmadan önce, "Onun gibi bir şey," diye mırıldandı. "Bize güveniyor musun?"

Bu gerçekten bir soru bile değildi.

BÖLÜM 15

OceanofPDF.com

EMERSYN

Taçık mekânın havası ısıtılmamıştı ama içerisi de nemli değildi. Havada talaş izleri vardı. Bir çeşit İşin garibi, sahne aldığım her mekânın hava kalitesinde hep odunsu bir unsur varmış gibi geliyordu. Belki de sahnelemeden ya da setlerin inşası ve yıkımından kaynaklanıyordu.

Önemli değildi. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes almak beni her zaman en rahat ettiğim alana götürdü. Sahneye. Performans. Başka biri olmak.

Sıcak eller kalçalarımaya yerleşti ve Liam'a yaslandım. Dudaklarını başımın arkasına bastırdı. "Sorun yok, değil mi?"

"Şimdiden kendinden şüphe etmeye mi başladın?" Başımı kaldırıp ona baktım.

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama bunu yapmak isteyeceğini varsayıyorduk ve artık performans konusunda ne hissettiğini bilmiyorum."

Haksız bir soru değildi. Liam da benim gibi ayakkabılarını ve ceketini çıkarmıştı. Bir atlet ve bol bir eşofman giymişti. Hiçbirimiz şık giyinmemiştik. Oyunun adı rahat kıyafetlerdi. Yan taraftaki tebeşir kovalarını çoktan fark etmiştim.

"Geçen gün Vaughn'la bunun hakkında konuşuyorduk," diye itiraf ettim. "Önceden hep kaçmakla, uzak durmakla ilgiliydi. Orada başka hiçbir yerde deneyimlemediğim bir özgürlük vardı."

Roma minderlerin üzerinden bize doğru yürüdü. Ayakkabılarıyla birlikte gömleğini de kaybetmişti. Boya sıçramaları onu süslüyordu. Küçük damlacıklar, sanki hepsini fırçalamayı unutmuş gibiydi. Belki de onlar beni almaya gelmeden önce resim yapıyordu.

Her şey mümkündü.

"Ona tekrar turneye çıkmanın nasıl bir şey olacağını düşündüğümü söyledim- ne zaman... bilirsin, güvenli olduğunda. Sonra da bencillik yapıp yapmadığımı merak ettim."

"Eğer gezmek istiyorsan, Hellspawn. Söyle. Ekibi işe alırım ve bir araya getiririz." Vaughn'un söyledikleri neredeyse kelimesi kelimesine aynıydı.

"Ben de seninle geleceğim," dedi Rome. "Eğer istersen. Birimiz gitmeli." Başımın üzerinden yukarı baktı. "Belki ikimiz."

Liam kıkırdadı. "Beni davet ettiğin için teşekkürler."

"Bir şey değil." Soğukkanlı konuşması içimden bir kıkırdama çıkardı.

"Henüz karar vermedim. Zaten o zamana kadar halletmem gereken çok şey var." Annem gibi.

Amcam.

Titredim ve Liam beni daha sıkı kavradı. "Planlar yapabiliriz, ne yapmak istediğine karar verebiliriz. İnşa etmek ve tüm insanları bir araya getirmek zaman alacaktır."

"Bakalım hâlâ yapabiliyor muyum?" İçimden yumuşak bir itiraf geçti.

"Yapabilirsin," dedi Roma, inancı mutlaktı ve gözlerinden parlıyordu.

Kollarımın iç kısmındaki yara izlerini inceleyebilmek için ellerimi kaldırdım. Tüm fizik tedaviye rağmen hala eskisi gibi değillerdi. Eskiden olduğum kişi *değildim*.

"Yapabilirsin," diye yineledi Liam ağabeyini. Ellerini bileklerime dolayarak başparmaklarıyla yara izlerinin uçlarını okşadı. Yumuşak daireler içime bir ürperti daha gönderdi. "İpeklere ilk kez bindiğinde nasıl olduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet." Bu anıyı hatırlamak için zorlanmama bile gerek yoktu. Korkutucu ve heyecan vericiydi. Konsantrasyon ve güven gerektiriyordu. Kas kontrolü.

Disiplin ve inanç.

Kendime güvenmek

zorundaydım.

"Bana gösterebilir misin?" Liam sordu, sesi kulağıma boğuk bir fısıltı gibi geliyordu. "*Bize* göstermek mi?"

Beni bırakmadan önce her birini öpmek için bileklerimi kaldırdı. "Düşmene izin vermeyeceğiz."

"Bazen düşmen gerekir," dedim ipeklere bakarken. "Bazen," diye onayladı Roma. "Güvenmek mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Evet, sana güveniyorum."

"O zaman düş." Dönmemi ve ona doğru düşmemi işaret etti.

Bir düzine soru oluştu ve ben onlara hiç ses vermeden dağıldı. Güvenimi istedi. Ben de ona güvendim. İkisine de güvendim.

Dönerek geriye doğru düştüm ve elini omzuma atarak beni yakaladı, ağırlığımı dengeledi. Hafif bir yuvarlanmayla beni tekrar ayağa kaldırdı. Kaskatı kesilip öne doğru düşmeye devam ederken Liam'ın bakışlarıyla karşılaştım.

Midem dibe vurdu ama beni kolayca yakalayıp tek eliyle dengemi sağladığında ve sonra beni yukarı ve etrafımda döndürdüğünde sevinçten havalara uçtum. Onlar hareketi kontrol ederken ve ben ağırlık merkezimin hepimizi dengelemesine izin verirken, aralarında ileri geri sallandığımda, bir topaç gibi döndüğümde kahkahalarım kaçtı.

Elini kolumda gezdiren Rome oyunu değiştirdi ve ben yana düştüm ama elimi kavradığı için yere hiç değmedim. Bakışlarım Liam'a sabitlenmişken, Rome beni yukarı çekerken gülümsedim ve sonra beni geri daldırırken ensemini kavradı.

Tüm vücudu hareket etti, ben kendimi sımsıkı tutarken bile benimle birlikte daldı. Beni dik ve ileri doğru çekip elimi yakaladığında, beni döndürürken dönmeme izin verdim, ipekmişim gibi üzerimden geçti. Kolumdaki tork ve çekme biraz sıktı, gerginlik ön kollarımı ısıttı ve sonra ayaklarımın üzerindeydim ve tekrar Roma'ya bakıyordum.

"Güven," diye tekrarladı. Tek bir kelimeydi. Tek bir hece. Çok fazla anlam içeriyordu. Yüzüm Roma'ya dönüktü ve hemen arkasında ipekler vardı.

Beni oraya çıkarması için ona güven. Uçmama yardım edeceklerine güven.

Nefesim derinleşirken bile nabzım kısa süreliğine hızlandı. Başımı salladım ve bir ayağımı kaldırdım. Roma bir dizini hafifçe büktü ve ben de onun üzerine bastım, sonra ayağa kalkarken diğer ayağımı omzuna doğru kaldırdım.

Mükemmel bir partnerdi. Sabit, dengeli ve ben bir ayağımın üzerinde dengede durup diğerini boştaki omzuna yerleştirirken doğrulmanın ötesine geçtiğimde hiç kaymadı.

Bir elini her iki ayak bileğime koyduğunda nabzım yeniden sabitlendi. Performanslarımın her birini tek tek incelemişti. İpeklere baktım. Işıklar değişmedi. Hava değişmedi. Ve aynı zamanda, her şey daha büyük bir anlamla şişerek balon gibi görünüyordu.

Onlara
güven.
Kendime
güveniyorum

İlk ipeğe uzandım, koluma sardım ve sonra ikincisine. Roma sağlam duruyordu ve aşağı baktığımda onun bana gülümsediğini gördüm.

Gözlerindeki soru bana hazır olup olmadığımı soruyordu.

Ona hafifçe başımı salladığımda, bacaklarımı yukarı itti ve sonra onları gerdiğimde dışarı çıkardı ve sonra dengede dururken bıraktı. Müzik başladı, bir yerlerden süzülerek geliyordu. Notalar bana kendi kalp atışlarım kadar tanıdık geliyordu. Bir ipek rutininin koreografisini yaptığım ilk şarkılardan biriydi.

Yukarı doğru yuvarlanırken kollarımdaki titreme duruldu, ipeği gövdem etrafına ördüm, böylece bir düşüş yapabildim. Kas hafızası ve içgüdüydü. Yukarı doğru açı yaptım ve sonra müzikle birlikte hareket etmeye başladım. Aşağıya bakıp Liam'la bakışlarımızı kilitlediğimde farkındalık üzerimde dalgalandı.

İçime bir damla belirsizlik damladığında kalbim kaburgalarımı yumrukluyor gibiydi. Kollarım dayanabilecek miydi? Formda mıydım? Sonra çenemi kaldırdım ve uçmak için kollarımı açtım.

Önce yukarı sonra tekrar aşağı spiral çizdim. Rutin, soluk soluğa bir kahkaha atmadan önce çoğunu geçmem için yeterince tanıdık, son kare için son kısmı kemerli bir poza döndürdüm.

Bir çift el alkışlamaya başladı ve ben hem Liam'a hem de Roma'ya sııttım.

"Şimdi," dedi Rome bana doğru yürürken. "Birlikte."

Birlikte mi?

Yapacağını düşündüğüm onca şey arasında, ipeklerden birini yakalamak için sıçramak ve diğerini benimkine sardığım gibi ön koluna sararken kendini yukarı çekmek bu değildi.

"Önce sen," dedi Liam. "Sonra ben." Sonra...

Müzik yeniden başladı ve Rome boştaki elini benimkine doğru uzattı. Bizi harekete geçirmek için güç gerekiyordu. Güç ve ivme. Daireler çizmeye başladık, sonra beni bırakırken itti ve birlikte spiraller çizmeye başladık. Eric'le birlikte yaptığımız bir rutin vardı.

Bacaklarımdan birini onun bacaklarına doladım, o da bana doğru uzattı ve birlikte dönerek birbirimizden ayrılıp tekrar birleştik. Sonra bizi ipeklere bağlarken bacaklarımı Roma'nın etrafına doladım.

Bıraktığında gözlerinde güven parlıyordu ve uçtuk.

Bir ömür boyu sürmüş gibi görünüyordu ama hiç zaman kaybetmeden tekrar ipeklerin altında duruyorduk. Liam hiç vakit kaybetmeden ipeklerden birini ön kolunun etrafına sardı ve boştaki kolunu bana doladı.

Bizi bir burgu gibi yukarı kaldırırken kahkahalarım içimde titreşti. Onunki biraz daha jimnastik gibiydi ve beni kesinlikle güldürüyordu ama onca boğuşmamızdan sonra onu kavrayabiliyor ve gücüne güvendiğim gibi beni havada tutması için vücuduna güvenebiliyordum.

Bir saatten fazla bir süre ipeklerin üzerinde dans ettik. Çocuklar her biri için benimle kalmadılar ama sonunda aşağı inmek zorunda kaldım. Elimi salladım.

Kaslarım titriyordu ve ayakta durmaya çalıştığımda bacaklarım spagetti gibiydi.

Liam beni kucağına aldı ve kendisine doğru kıvrıldı. "Seni yakaladım, Hellspawn.

Evet, o yaptı. İkisi de. Kollarında kıvrılarak boynuna sarıldım ve hiçbir dürtüye karşı koymadım. Dudaklarımı onunkilerle birleştirdiğimde, daha önce içtiği kahvenin ve bir parça karamelin tadını aldım. Sonra dili içeri girip benimkini okşarken tattığım tek şey Liam'dı.

Sıcak bir el sırtıma bastırdı ve ben başımı kaldırıp Rome'a bakarken Liam inledi. Ben ona doğru eğilirken Rome itiraz etmek yerine saçlarımı okşadı. Onu öpmek kendimi temiz havayla doldurmak gibiydi.

İpeklerde bulduğum özgürlük. Özgürlük ve neşe. Tam oradaydı, sistemimde uzun zamandır hissetmediğim bir coşku fokurduyordu. Çok uzun zamandır.

Liam dudaklarını boğazıma bastırdı ve ben Roma'yı öperken küçük bir ısırık emdi ve tüm vücudum titredi. İkisi de beni tutuyordu, kollarım ve bacaklarım titriyordu ve daha sonra canım acıyacağından hiç şüphem yoktu ama onları öptüğüm için yarı sarhoştum.

Sonra ikisi de Liam ağzıma sahip olana kadar çeneme öpücükler kondurdular. Aralarında döndükçe hava daha da kıymetlendi.

"Siktir," dedi Liam nefes verirken, sonunda başını kaldırıp tavana baktı. Liam'inki kalçamın iç kısmına sürtünürken bile Rome'un ereksiyonu kalçama baskı yapıyordu.

"Hemen şimdi mi?" Yani, karşı çıkmıyordum. Üzerlerinden sıcaklık yayılıyordu ve ben o kadar sıcaktım ki serin hava iyi hissettiriyordu.

"Burada olmaz," diye hırladı Liam.

Rome başını kaldırıp Liam'a bakmadan önce boğazımdan bir lokma daha emdi. Aralarında sözsüz bir iletişim nabızı geçti. Sadece bakışlarıyla çok şey anlatabildiklerine yemin edebilirdim.

"Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de," dedi Liam, bakışları beni yakarak. "Giyin, Hellspawn. Saha gezimizi geri alıyoruz. Akşam yemeği daha sonra."

Akşam yemeği mi? Burası için daha fazlasını planlamışlar. "Planlarınızı değiştirmek zorunda kalmanızı istemiyorum..."

Evet, bu cümleyi tamamlayamadım. Liam açık eliyle kığıma bir tokat attı. Sıcaklığı pantolonumu yaktı ve nefesimin kesilmesine neden oldu. Hem acı hem de zevk içimde dönerken bir an için ona bakakaldım. Beni incelerken tokat attığı yere masaj yaptı.

"Evet, hoşuna gitti, değil mi?"

Nazik masajıyla sıcaklığı yaymaya devam ederken yutkundum.

"Kelimeler, Hellspawn."

"Bekle," dedi Rome, ama o da Liam gibi dikkatle bana bakıyordu.

"Belki?" Bu beklenmedik ve aynı zamanda da şaşırtıcı bir şeydi.

"Emin olmak için ikinci bir tane ister misin?" Liam sordu ve Roma'ya baktığımda o da neredeyse benim kadar meraklı görünüyordu. İpekler yüzünden vücudumdaki tüm adrenaline rağmen bu... farklıydı.

"Evet?"

Liam'a ikinci kez sormama gerek kalmadı. Elini diğer kıç yanağıma vurdu ve yanmanın ilkinden daha şiddetli olduğuna yemin ettim. Ama kısa süre sonra hafif bir masajla yaymaya başladı.

İçimden bir ürperti geçti ve kalçalarımı onun kalçalarına daha sıkı kenetledim.

"Sanırım biliyorum," diye itiraf ettim, her şeyden çok kendime şaşırmıştım. "Bildiğim iyi oldu." Liam bana sert, ısırıcı bir öpücük verdi. beni ayağa kaldırmadan önce dilimden daha fazla.

Ne kadar dengesiz olduğumu itiraf etmekten gurur duymuyordum ama Roma beni dengeledi ve Liam beni yakalamaya hazır görünüyordu. Derin bir nefes alarak botlarıma doğru ilerlemeye çalıştım. Fazla konuşmadan hepimiz giyindik ama Liam kılıfımı takmama yardım edene kadar ona ve hemen sağında duran Rome'a bakmadım.

"Teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı." Açıklamama gerek yoktu. Rome sadece başını salladı ama Liam gülümsedi. "Ve ben ikinizi de istiyorum."

Bu Liam'ın bir an duraklamasına neden oldu ve tekrar bana odaklanmadan önce kardeşiyle bakışlarını paylaştı. "Emin misin?"

Sırıttım ve tüm gücümle kıçına bir tokat attım. Elim acıdı ve küçük bir sarsıntı geçirdi, ben ona doğru eğilip kıçına masaj yaparken kaşları kalktı.

"Evet," dedi Roma. "Öyle."

BÖLÜM 16

OceanofPDF.com

EMERSYN

I Fuar alanından ayrılmaktan neredeyse nefret ediyordum. Neredeyse. Hal böyle olunca, sistemimdeki uğultu biraz daha hızlı gitmeyi dilememe neden oldu. Şu anda, ben yine öndekilerle birlikte arka koltuğa sıkışmıştı. Rome beni takip etmeye başlamıştı ama Liam onu engelledi ve sadece hayır dedi.

"Awww," diye yakındım ama Liam bana bir bakış attı.

"Eğer ben beklemek zorundaysam, Hellspawn, o zaman *ikiniz* de beklemek zorundasınız." Her hecenin kenarındaki sertlik, onu biraz daha kızdırma isteğimi yatıştırdı.

"Acele et o zaman?" Bu bir uzlaşmaydı. Eğildi ve kapıyı kapatıp Roma'yı yolcu koltuğuna göndermeden önce bana sert bir öpücük verdi.

Yola çıkıp fuar alanından uzaklaşana kadar Rome, "Arabayı ben kullanabilirdim, o zaman Starling'le arka koltukta oturabilirdin," dedi.

"*Şimdi*, bunu mu teklif ediyorsun?" Liam'ın sesinde bıkkınlıkla karışık bir inançsızlık mı vardı?

"Sormadın ki," dedi Rome ona.

Kahkahalarımı bastırmak için elimi ağzıma götürmek zorunda kaldım. Pek de başarılı olduğum söylenemezdi. Liam'ın bakışları dikiz aynasından benimkilere takıldı. Oflamasına rağmen, göz kırpmadan önce gözlerinde kesin bir pırıltı vardı.

"Bir dahaki sefere bunu hatırlayacağım."

"Ben de," dedi Roma ve bana bir gülümseme gönderdiğinde kahkahamı tutamadım. Yorgun, sevinçli, tahrik olmuş ve sadece-

"Eğleniyor musun, Hellspawn?" Liam'ın ses tonundaki hoşgörü beni oynamaya çağırdı ve sırtımama izin verdim.

"Evet. Gerçi ben daha çok eğlenebilirdim... bilirsin, eğer seninle eğlenebilseydim."

"Oh, yapacaksın," diye söz verdi. Beklentiyle çarpışan heyecanın ürpertisi beni koltuğumda kıvrandırdı. Kıçıma attığı tokatın acısı hâlâ geçmemişti. Kalçalarımı birbirine kenetledim ve kaslarım yorgunluktan titredi.

Bunların hiçbirisi kanımdaki vahşiliğe dokunamadı. Her yorum ve jest bana varış noktamızı ve *neden* kısa kestiğimizi hatırlatıyordu.

Fuar alanında bir akşam.

"Bunu benim için ayarladığınıza inanamıyorum," dedim, neredeyse onlardan çok kendime. "Ama yine de hiç şaşırmamalıyım. Hepiniz harikasınız ve neredeyse her şeyi düşünüyorsunuz."

"Neredeyse mi?" Liam dikiz aynasından bana bir bakış atarken meydan okuma kelimeyi patlattı.

"Neredeyse," dedim. "Neredeyse mükemmel. Beni delirtmeye çalıştığında bile harikasin. Belki de özellikle o zaman."

"Neredeyse mükemmel..." Sanki bu sözleri tekrar tekrar söylemek zorundaydı. "Senin Mary Poppins'in olmak istediğimden emin değilim."

Kastettiğim bu değildi ama Liam'ın şemsiyeyle gökyüzünde süzülürkenki absürd görüntüsü karşısında kıkırdamalarım kaçtı. Otoparka döndüğümüzde gülmekten neredeyse ağlayacaktım.

Arabamın kapısını açtığında Liam'ın gülümsemesi hem hoşgörölü hem de eğlenceliydi. Bir an için, sadece bir an için, ne kadar dikkatli olmamız gerektiğini unuttum. Onlar unutmadı. Beni aralarına almadan önce garajı tararkenki dikkatleri tam oradaydı.

Her zaman izler.

Her zaman korur.

İçimde derinlerde bir şey kasıldı. Hayatım boyunca tuttuğum bir nefes mi? Sıkıttığım yumruklarım, tırnaklarım kanayana kadar avuçlarıma batarken? Yüzümü kesen ve beni sessiz tutan tıkaç mı? Bunların hepsi vardı ve hiçbirini yoktu.

Home.

İşte ev böyle bir şeydi. Liam'ın sırtına bastırarak ona arkadan sarıldım ve önce giriş holüne, sonra da köşeyi dönüp asansöre doğru ilerledik.

"Hey," diye mırıldandı, kolunu kaldırıp bana dolamak için döndü. Sarılınca kulağımı göğsüne dayadım, kalp atışlarının gümbürtüsü beni sakinleştirdi. "Neyin var?"

Bu soru beni gülümsetti, gömleğinin yumuşaklığı yanağımı okşuyordu. "Hiçbir şey." Kesinlikle hiçbir şey.

Asansörün sesi duyulduğunda Liam bizi içeri aldı ve ben elimi uzattığımda Rome parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Bu neredeyse mükemmeldi. Yukarı çıkarken Liam bir eliyle cebinden telefonunu çıkardı ve ekranlar arasında gezindi. Bu kadar yakından, dairesinin ani kamera görüntülerini kaçıramazdım.

"Güvenlik kameralarınız mı var?" Şaşkınlık içimden süzüldü.

"Evet," dedi Liam, ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılmıştı.

Ben nasıl-

"Bekle," dedim yavaşça, ekranındaki koltukta durakladığında ve asansör kapıları açıldığında.

"Lafını unutma, Cehennem Tohumu." Telefonu indirdi ve Rome beni kendisine doğru çekerken bir koluyla çıkmamı engelledi.

Her konuda bu kadar temkinli olmak zorunda olmalarından nefret ediyordum ve aynı zamanda benden çok onlar için güvenli olma seçimini takdir ediyordum. Bu yüzden dairenin içine girene kadar sorularımı kendime sakladım.

Liam kapıyı arkamızdan kilitlediğinde Roma ceketimi çıkarıp bana verdi, ben de dönüp ona baktım, sonra da kameraları bulmak için odayı taradım.

Rome bana bir duman dedektörünü göstererek, "İşte," dedi.

"Ve saat," dedi Liam kılıfımın klipsine uzanıp onu serbest bırakırken.

"Raftaki kitapların arasına sıkışmış bir tane daha var."

Oturma odasını tamamen kaplamıştı. "Vaughn ve ben..." Liam yumuşak bir kahkaha atarak, "Hmm-hmm," dedi.

Ve Jasper'lı sandalye-

Liam parmaklarını gömleğimin eteklerine geçirdi ve yukarı doğru çekti. Roma onu spor sütyenimle takip etti ve serin hava tenimi okşadı.

"Bilmiyordum," dedim yavaşça, bu fikri kafamda evirip çevirerek.

"Sana söylemedi," diye mırıldandı Rome, sonra çıplak omzumu öperken Liam ellerini yanlarımda gezdirdi, parmaklarını taytımın kemerine geçirmek için göğüslerime zar zor dokundu. "Odamda hiç kamera yok."

Oh. Rome ellerini göğüslerimi avuçlamak için kaydırırken ve Liam pantolonumu aşağı çekerken takip etmek zordu.

"Benimkinde de var," dedi Liam sırtarak.

Son giysilerimi de çıkarırken Liam'ın gözlerindeki hararetli bakış karşısında içimde şok ve şehvet birbirine karıştı. Botlarımı çıkarmamı beklemedi, çekiştirerek çıkardı ve fırlattı.

Önümde diz çökerek kalçalarımı kavradı. Başparmakları kalçalarımın birleştiği yere doğru bir çizgi çizirken, karnıma bir öpücük kondurmadan önce kıkırdadı. "Hâlâ bizimle misin, Hellspawn?"

Rome'un parmaklarındaki nasırlar, göğüslerime masaj yaparken ve meme uçlarımı yuvarlarken duyumlara katkıda bulundu. Üzerindeki terler göğüslerimdeki

ereksiyon kıcıma baskı yapıyor. "Ben-"

Kelimeler beynimde zar zor şekillendi ve Liam sağ bacağımı kaldırıp omzunun üzerinden ittiğinde dilime ulaşamadan kekeleyerek döküldü. Sonra daha yukarı itti.

Sağ bacağımı dik tutmamı istedi. Ters duran maymun pozu gibiydi. Sol ayağımı düzleştirirken parmak uçlarımı gösterdim. Bu esneme dört ayağımı, kıcımları ve hamstringlerimi yaktı.

İpeklerden sonra bu poz, verdiği zevk ve acıyla neredeyse muhteşemdi. Dengemi koruyabiliyordum ama Liam elini sol bacağımın iç kısmından amımı okşamak için sokarken bile Roma beni destekliyordu.

"Becer beni," diye fısıldadı Liam. "Ne kadar esnek olduğumu ve bundan ne kadar hoşlandığımı unutmuşum."

"İstemiyorum," dedi Rome, kulak mememi ısırıp diliyle alay etmeden önce. "Ne kadar esnek olduğumu ya da bundan ne kadar hoşlandığımı unut."

"Isır beni," diye mırıldandı Liam ama sesinde o kadar sıcaklık vardı ki gülmek zorunda kaldım.

"Hayır," diye karşı çıktı Roma. "Starling'i ısırarak istiyorum." Sonra da bunu kanıtlamak için dişlerini kulak mememin üzerinde gezdirdi ve sonra da boğazımdan aşağıya doğru bir dizi ısırmacı öpücük bırakarak tenimi ürpertti.

Üzerlerinde yavaş daireler çizerek masaj yapmaya başladığında meme uçlarım zirve yaptı, sonra büküldü ve sıkıştırdı. Kalçalarımı öne doğru iterek Roma'ya daha sıkı yaslandım ve sonra Liam'ın dili amımın üzerinde gezindi.

Duruşunu değiştiren Rome, bir kolunu havaya kaldırdığım bacağıma dolayarak sanki onu desteklemek istermiş gibi hareket etti. Diğer eliyle göğsüme masaj yapmaya devam etti ve ardından Liam dudaklarını klitorisimin etrafına sararken parmakları içime doğru hafifledi.

Dünya okşamarlar, vuruşlar, ısırıklar, emici öpücükler ve zevkten oluşan büyük bir sis bulutuna dönüştü. Tek bir dokunuşa odaklanamıyordum çünkü her yerdeydiler. Boğazımdan insana ait olmayan bir ses çıktı ve ardından Roma çenemi öpmeye başladı. Bir an sonra, kalçalarım kıpırdanmaya başladığında ağzı benimkiyle birleşti.

Ya da sevişmek istedim. Belki de. Kas kontrolü beni hayal kırıklığına uğrattı. Sol bacağım büküldü ama Liam beni desteklerken tökezlemedim. Benden başka bir ses çıkarmak için diliyle dişleri arasında gidip geldi.

Parmakları içimde kıvrıldı ve beni titreten başka bir saf sıvı ısı dalgası çekti. Ağzı amımı terk etti, ama sonra içimi ısırdı.

ve zaten kıpırdanmakta olan orgazm patlayacak gibi oldu. Yukarı doğru fırladı, ben ağlarken spiral çizerek dışarı çıktı.

Şiddetle titreyerek Roma'nın kolunu kavradım ve Liam'a uzandım. Amcığma bir öpücük daha kondururken parmaklarımı yakaladı. Neredeyse çok fazlaydı ve dünya bir anlığına karardı.

Ruhumun bedenimi terk ettiğinden oldukça eminim, sonra Liam beni kaldırırken yumuşak evcil hayvanlara ve okşayan ellere geri döndüm.

"İşte orada..." diye mırıldandı. Beni oturma odasından çıkarırken dudakları ve yanakları parlıyor, ışık yüzünde dans ediyordu. Doğru ya, daha oturma odasından bile çıkmamıştık.

"Vay canına." Tam da bunu ifade ediyordu. Uçuyordum, kesinlikle uçuyordum ve onları öpmekten başka bir şey yapamamıştım. "Nerede..."

"Burada," diye cevapladı Rome ben daha soruyu tam olarak şekillendiremeden. Önümüzdeydi ve Liam'ın yatak odasına girdiğimizde bakışlarım onunkilere takıldı. Kıyafetlerinin geri kalanını da çıkarmıştı ve ben sadece onu görmenin tadını çıkarıyordum.

"Kurnazca," dedi Liam homurdanarak ve ben de ona bir şaplak atmak şöyle dursun, ancak o kadar sayılabilecek bir vuruş yaptım.

"Onu rahat bırak. Hoşuma gitti." Roma'yı savunmama gerek yoktu. İkizler birbirlerini çok seviyorlardı ve beni de bu duygunun içine çekerek aralarına almışlardı.

Roma bana uzanır uzanmaz Liam beni teslim aldı ve sonra benim onun tenindeydi ve bu muhteşemdi. O kadar sıcaktı ki. Kollarımı ona dolayarak bir öpücük kondurdum ve Rome kucağında ben varken yatağa oturdu.

Ereksiyonu bu açıyla kıcıma yaslandı ve bu his karşısında içimde hafif bir titreme oldu.

"Sakin ol," dedi Liam, elini sırtıma dayayarak.

Rome başını kaldırmadan önce yarım yamalak bir ses çıkardı. "Starling'i öpmeyi seviyorum."

"Onu öpmeyi ben de seviyorum ama konuşmamız gereken birkaç şey var." Her kelimenin altında sertlik vardı. Şimdi oyun oynamıyordu. Roma homurdanırken bile oturabilmek için uzuvlarımı çalıştırmaya çalıştım.

İtirazlarına rağmen, anlaşmazlığında hiçbir sıcaklık yoktu. Hatta daha iyi oturmama yardım etti, bu da onun çok güzel aletini kıcımın yarığına daha sıkı bastırdı. Alarmın küçük tınısı, derimin altında uğuldayan uğultunun içinde kayboldu.

Burası Roma ve Liam'dı. Korku buraya ait değildi.

Dağınık saçlarımı gözlerimden uzaklaştırarak Liam'ın ayık bakışlarıyla karşılaştım ve yüzünü avuçlamak için uzandım. "Merhaba."

Yavaşça gülümsedi, yanağındaki elimi kendi eliyle kapattı ve sonra avucumu öptü. Ancak Roma ve benim aksime Liam çıplak değildi.

"Hellspawn," diye mırıldandı, yarı uyarı, yarı öfkeyle Sevgi. Sesindeki o tonu çok sevmiştim. "Bir an için bana odaklan." "Çıplak değilsin," diye bilgilendirdim onu.

"Farkındayım," diye gözlerini devirerek öğüt verdi. "Odaklan."

Suratımı buruşturup doğrulmaya çalıştım ama bu bana sadece Roma'nın ereksiyonunu hatırlatmaya yaradı. Bir nefes verdi ve kalçalarımı döndürme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım.

Burada onlarla birlikte olmanın çok rahatlatıcı bir yanı vardı, alarımın bip sesi uzakta da olsa. Bir şeyleri hatırlatıyordu - şu anda onu düşünmek istemiyordum, bu yüzden kapıyı kapattım.

"Bizimle mi?" Çenemi kaldırdığımda Liam tekrar sordu. Sarhoşluğun verdiği hazzın bıraktığı bulanıklık kayboldu. Bu bana daha fazla netlik ve Liam'ın gözlerindeki endişeyi daha iyi görme imkânı verdi.

"Evet," diye söz verdim.

"Güzel." Hâlâ elimi tutarken bir bakışıyla beni geçip Roma'ya gitti. "İkimiz de demiştin."

"Ben yaptım." Başımı sallarken kaşlarımı çattım. "Ne dediğimi hatırlıyorum."

Gülümsemesi nazikti. "Ben de ne dediğini hatırlıyorum, Hellspawn. Mesele şu ki, bunun ne anlama geldiğini açıklığa kavuşturmak istiyorum. Kızınla oynanmasından hoşlanmıyorsun..."

Bu *onu* ayağa kaldırdı ama ben o kapıyı kapalı tuttum. "Bunun üzerinde çalışıyordum," dedim. "Vaughn ve Kel bana yardım ediyor."

"Tamam. Ne kadar uzak çok uzak? Ne istiyorsun? Bizi nasıl istediğini kelimelerle anlatabilir misin?"

Bu istek karşısında duyduğum endişe bir anda silindi. Bu hem çok tatlı hem de çok seksiydi. "Ne kadar spesifik olmalıyım?" Çünkü benim fikirlerim vardı. Roma ve Vaughn zaman zaman maceracı olmuşlardı ve son zamanlarda Kel ve Vaughn'un yaratıcı olabileceklerini biliyordum.

"Olabildiğince açık konuş, çünkü ikimizin de yapacağı en son şey seni korkutacak ya da incitecek bir şey yapmaktır."

Kollarımı Liam'a dolayarak ileri atıldım. Beni kolayca yakaladı ve Roma'nın kucağından kaldırdı.

"Senin için korku yok," diye yineledi Rome onun sözlerini. "Öpüşmeyi seviyorsun... ve seksi."

Onları severdim. Yüzümü Liam'ın boğazına bastırdım. Saklanıyor muydun? Belki de. Ama bu farklıydı. Bu daha güvenliydi. Burada her şey yolundaydı. Çocuklar benden rehberlik ve güvence dışında bir şey istemiyorlardı.

"Kellan kıcımla oynuyor," dedim ona. "Çoğunlukla parmaklarını kullanıyor ve bu inanılmaz. İlk başta çok korkutucuydu." Bunu kabul edebilirdim. "Beni *onun* hakkında düşünmeye itti." Eğer bunu tartışmak zorunda kalırsam, onun lanet olası adını anmayacaktım. "Ama sonra geri çekiliyorlardı ve Vaughn beni delirtiyordu - beni yiyor ya da sikiyle beceriyordu ve Kellan yeniden başlıyordu."

Yüzümü bir sıcaklık kapladı ve başımı kaldırıp Liam'dan Roma'ya ve geriye baktım. İfadelerinde zerre kadar yargılama ya da öfke yoktu.

"Bu tür spesifik konular hakkında konuşmak doğru mu?"

"Evet," dedi Liam. "Bunu tercih ederim. Kellan ya da Vaughn aletlerini henüz kıcımda kullanmadı mı?"

Omurgamda bir ürperti belirdi. Acı hafızamda parladı. Acı. Homurtular...

"Buradayım, Hellspawn." Liam'ın sesindeki emir kırbağı

Bana demir attı ve o anıları göz kırparak geçtim, sonra başımı salladım.

"Hayır," diye kelimeyi ittim. "Henüz değil. Gerçi son seferinde... parmaklarıyla yaptığı şey inanılmazdı. Her zaman acı vereceğini düşünmüştüm ama..." Olmamıştı.

Başparmağıyla omurgamın tabanında yavaşça bir daire çizen Liam düşünceli görünüyordu. "Şu anda ne kadar deney yapmak istiyorsun? Yoksa seni ileri geri hareket ettirmemizi ve gözlerin görmeyene kadar sikkemizi mi tercih edersin? Sana hâlâ o şaplaqları da borçluyum."

Nefesim boğazımda düğümlendi ve Roma'yı da görebilmek için biraz döndüm. Liam gibi o da beni sadece endişe ve ilgiyle izliyordu.

"İstiyorum..." Kelimeler kolay değildi. Zaten hayat hiç kolay olmamıştı. "Seni istiyorum. Roma'yı istiyorum. Hepsini istiyorum ve korkmak, endişelenmek ya da onu düşünmek istemiyorum. Ne burada ne de şimdi."

"Tamam." Rome beni inceledi. "Korkuyor musun?"

Hayır demek istedim. Gerçekten ama gerçekten hayır demek istedim. Ama soruyu reddetmedim ya da cevabı aceleye getirmeye çalışmadım.

"Sizden korkmuyorum çocuklar," dedim her kelimeyi yavaşça test ederek. "Hiç de değil."

"Güzel." İkisinden de bu sözler geldi ve ben Roma'ya elimi uzattığımda, o da elimi sıktı.

"İkinize de güveniyorum..." Bu da doğru. Tereddüt yok. "Kel ve Vaughn bana bunun iyi hissettirebileceğini gösterdiler ama... paniğe kapılmaktan korkuyorum ve bunu sizin için mahvetmek istemiyorum."

"Hiçbir şeyi mahvetmeyeceksin," dedi Liam. "Eğer denemek istiyorsan, güven bana Hellspawn, ben varım. Başından beri senin kışına karşı bir şeyler hissediyorum."

Bu itiraf yüzümün olması gerekenden daha fazla ısınmasına neden oldu ve aynı zamanda içimde gerçek bir zevk ortaya çıktı. "Gerçekten mi?"

"Oh evet. Çok esneksin ve o kışın..." Boğazının arkasından küçük bir hmmm sesi çıkardı. "Ama bunu istemeni istiyorum, Hellspawn. Bunu sadece benim istediğimi düşündüğün için yapmanı değil - ki istiyorum, sadece bunu yapmanın tek nedeni bu değil."

Liam'ın kelimelerle arası çok iyiydi ve bu cümleyi kurarken yarı tökezlediğini duymak hayal edebileceğimden çok daha fazla yardımcı oldu. Roma'ya baktığımda omuz silkti.

"Amını beğendim," dedi Rome. "Eminim kışın da iyidir. Ama Liam daha çok istiyor."

Bunu mükemmel bir soğukkanlılıkla söylerken bir ritim, sadece mükemmel bir duraklama vardı. Sadece Roma'ydı ve o mükemmeldi.

Oradaki arsız kabulleniş karşısında gözlerim doldu. Birbirlerine karşı duydukları bu kabulleniş tamamen bana odaklanmıştı.

"Denemek istiyorum," dedim, sonra Liam'a baktım. "Bunu sonuna kadar yapmak istiyorum-ikiniz de, aynı anda."

"Ne istersen, Hellspawn." Liam bir elini enseme doladı ve beni bir öpücük için sürükledi. Her şey tutku, bağlılık, sadakat ve güç gerektiriyordu. Beni bırakırken nefesini dışarı üfledi. "Şimdi Rome'la oyna ve ben bizim için bir şeyler hazırlarken onun seni tekrar rahatlatmasına izin ver."

"Liam," dedim beni Roma'ya geri bırakırken.

"Biliyorum," diye fısıldadı, parmağıyla yanağıma dokunarak.

"Biliyorum." Gerçekten bildiğinden oldukça emindim.

BÖLÜM 17

OceanofPDF.com

EMERSYN

K Roma'yla sevişmek en sevdiğim şeylerden biriydi. Ağzımız birbirine değdiğinde, o bunu bir şeyler eklemek için izin olarak kabul ediyor gibiydi.

Dilinin her okşayışını parmaklarının bir vuruşuyla. Bu aynı zamanda bana onu keşfetmek için eşit fırsat veriyordu. Parmaklarımı üzerlerinde gezdirdiğimde kaslarının nasıl titrediğini ve hareket ettiğini.

Parmaklarının yer yer sertliği, yerini sprey boya kutularını kullanmaktan kaynaklanan daha yumuşak nasırlara bıraktı. Ağzımdan boğazıma doğru bir yol öperken içimden bir inilti kaçtı. Deneyimsiz ya da değil, Roma *beni* keşfetmeyi seviyordu.

Daha çok, keşfetmesini seviyordum. Tenimi farklı şekillerde öpmesi ve tatması. Kaslarıma nasıl masaj yaptığını. Sırtımdaki ve bacaklarımdaki ağrıyan kasları rahatlatıyordu. Yeterince hazırlık yapmadan çok erken çok fazla iş.

Tehlikeli.

Aynı zamanda heyecan vericiydi çünkü *başarmıştım*. Hâlâ uçabiliyordum. Dişlerinin nabız noktama sürtünmesi. Teninin sıcaklığı göğüslerimi okşuyordu. Tüm bunlar aşırı duyuşal yüklenme olabilirdi ama yine de daha fazlasını istiyordum.

Parmaklarımı göğsünün üzerinde gezdirirken bir dizimi yatağın iki yanına koydum. Dövmelerinin çizgileri keşfedilmeyi bekliyordu. Göğsümdeki dövmenin üzerinde gezinen avucunun sıcaklığı beni geriye yasladı.

Vandals dövmesine baktı ve ben de yavaşça sırttım. İyileştiğinden beri onu gerçekten görmemişti. Karnımdakinden daha küçüktü ve bundan çok daha fazla keyif alıyordum.

"Bunu sevdim," diye mırıldandı, bir parmağını kenarlarında gezdirirken.

"Ben de. Tam kalbimin üzerinde. Hepinizin ait olduğu yere." Kalbimin içinde. Rome bakışlarını benimkileri incelemek için kaldırdı. "Sen hep oradaydın." "Seninkinde," dedim yavaşça ve bu bir soru değildi. Başını salladı.

"Her zaman."

"Keşke seni o zaman tanısaydım." Alnımı onunkine bastırdım ve parmaklarımı kalbinin üzerine uzattım. "Keşke hepinizi tanısaydım."

"Bizi artık tanıyorsun," dedi Rome ve haklıydı. Artık onları tanıyordum. Ellerini yanlarımda gezdirirken dudaklarımı öptü. "Neye ihtiyacın var?"

"İhtiyacım olan her şeye sahibim." Gerçekten vardı. Hepsine sahiptim. "Ama ben seni istiyorum."

Aletini yumruklayarak dikkatimi ona çekti. Yukarı doğru gerilmişti, kırmızı uçlu ve pre-cum ile nemliydi. Aletine eklediği sanata bayılmışım. Kim kendisini böylesine değerli bir tene böylesine ince detaylarla işlenmiş olarak görmek istemez ki?

"Ağzımı mı?" Ona sordum çünkü bundan ne kadar zevk alsam da, zaten birkaç kez orgazm olmuşum.

"Sonra," dedi Rome elini kalçamın üzerinde gezdirirken. "Liam seni şimdi tokatlamak istiyor."

Patlayıcı bir nefes veren Liam bir kahkaha attı. "Ben de bir şey söyleyecektim."

Omzumun üzerinden bakarken, Liam'ın sadece eşofmanlarıyla orada durduğunu görmenin tadını çıkardım. "Hâlâ çok fazla kıyafet giyiyorsun."

Ses tonumdaki meydan okuma karşısında kaşlarını kaldırdı. "Bu şaplağı gerçekten istiyorsun."

"Madem alacağım," diye takıldım. "Hak etsem iyi olur."

"Hellspawn," dedi kıkırdarken başını sallayarak. "Bana doğruyu söyle. Bu iyi mi?"

Eliyle kıcımlı okşadı. Bu açıda hâlâ Roma'nın üzerinde duruyordum ve o beni dengeliyordu ama aynı zamanda oturuyordu, böylece göğüs göğüse gelmiştik. "Bilmek istiyorum," dedim bir süre sonra, soruyu biraz gerçek bir düşünce. "Sana güveniyorum."

"O zaman senden istediğim kelime 'dur', eğer herhangi bir noktada durmamızı istersen. Herhangi bir sebepten ötürü, açıklamaya çalışmana gerek yok. Eğer durmamı istersen..."

"...ya da ben..." Roma gönüllü oldu. "Dur de."

"Bu sana pek adil görünmüyor," diye belirttim. Sonra Liam'ın eli tüm bedenimi yakan en keskin tokatlarla kıcıma indi. Gerçekten canımı yaktığı için gözlerim yaşardı ama o noktaya masaj yaptıkça ısı yayıldı ve kaslarımdaki gerginliğin bir kısmı akıp gitti.

"Benim için neyin adil olduğunu sormadım," diye bilgilendirdi Liam beni. "Şu anda seni çok korkutabilecek bir şey yapıyoruz. Sana göz kulak olmamız için bize güveniyorsun."

"Evet," dedim ona. "Ve sana güveniyorum."

"Biliyorum, Hellspawn," dedi, yumuşak sesi yatıştırıcıydı. "Ama çok fazla gelirse bize haber vereceğin konusunda sana güveniyoruz. Birlikte çalışmak zorundayız."

Roma'nın bakışlarını tuttum, sonra tekrar Liam'inkilere baktım. Parmaklarının kırımın yanağına süründüğü yerdeki sıcaklık tüm vücuduma yayılmaya başlamıştı.

"Bunu yapabilir misin? Eğer çok fazlaysa, hemen şimdi durabiliriz ve ben de seve seve Roma ile değiş tokuş yaparım."

Hayır, istediğim bu değildi. Gerçekten ikisini de istiyordum. O parçayı kendim için geri almak istedim. Bizim için.

"Bunu yapabilirim. Eğer durmanı istersem -sebebi ne olursa olsun- dur derim."

Gülümsemesi tüm yüz ifadesini yumuşattı ve daha önceki sevincimin bir kısmı içime doldu. "İşte benim Hellspawn'ım. Şimdi - kardeşimi becer çünkü çok sabırlıdır ve haklıdır - şaplak atma zamanın geldi."

Bu sözler karşısında içimden geçen heyecan hem sarhoş edici hem de biraz ürkütücüydü. Ama sonra Roma'ya baktığımda korkum kayboldu. Liam arkamdaydı, Roma ise önümdeydi.

Dünyadaki en güvenli yerdeydim. Elimi Roma'nın başının arkasına koyarak boştaki elimi aşağı indirdim ve sikini okşadım. Hâlâ taş gibi sertti, ipeksi bir yumuşaklıktaydı ve avucumun içinde çok sıcaktı. Roma'nın gözleri okşamamla kapandı.

"Evet?" diye sordum. diye sordum ve gülümsemesi, serbest düşüşe geçene kadar gerginliği daha da çözdü.

"Lütfen, Starling."

İki tatlı kelime ve ben onun sikinin başını amcığımın üzerinde gezdirirken bile kendimi ona doğru eğdim. İkimize de eziyet etmek için daha fazla ileri geri, ama uzun sürmedi. Beklenti midemde sıkıştı, o yatağa geri yayılırken ben de onun üzerine çöktüm. Pozisyonum kırımı yukarı kaldırdı ve hatta onu beklerken, kıç yanağıma gelen ikinci şaplak içimden bir şok dalgası gönderdi.

Her ne kadar acıdan çok sıcaklık olsa da, şaşkınlıkla bir çığlık attım. Roma içimi doldurdu ve beni dengelemeye yardımcı olmak için ellerini kalçalarımın götürürken iç duvarlarımı onun etrafında esnettim.

"Üç tane daha kaldırabilir misin, Hellspawn?" Kıçıma masaj yaparken Liam'ın sesi sertti. Sıcaklık daha derinlere nüfuz etti ve kalçalarımı Roma'nın sikine doğru salladığımda Liam'ın elinin çarptığı yerdeki acıdan sadece bir kenar tuttu.

"Yapabilirim," diye söz verdim, ellerimi Roma'nın omuzlarına kaydırarak. "Ama benim de hareket etmem gerek." Çünkü amımın her atışında Roma'yı hissedebiliyordum ve hareket etmek istiyordum.

Liam bana, "Bu düşünceni unutma," dedi ve beni desteklerken Roma'ya sırtıttım. Üç vuruş art arda geldi ama sadece bir tanesi gerçekten acıttı. Her tokatta Rome'un etrafında kenetlendim ve o da bir nefes verdi.

"Bunu sevdim," dedi ve ben de güldüm. Sıcaklık sistemimde yayıldıkça içimde başka bir şeyin kilidi açılıyordu.

"Ben de," dedim ona.

Liam kıçıma masaj yapmaya devam ederken, "Bildiğim iyi oldu," dedi.

"Daha sonra.

Şimdi test zamanı, Cehennem Piyonu. Dikkatinizi dağıtın..."

Daha fazla bir şey söyleyebilirdi ama Roma beni bir öpücük için aşağı çekti ve o yukarı iterken ben de içine gömüldüm. Hareketi yansıtan diliyle birleşen itme gücü sarhoş ediciydi. Kıçımdan yayılan canlı sıcaklık da öyle.

Kıçımın parlaması fikri bu arzuya bir mizah unsuru kattı ve ben de güldüm. Roma'nın öpücüğüne tamamen kıkırdadım. Sikişmek yoğun olabilirdi. Fiziksel olabilirdi. Genellikle nefes kesici ve akıllara durgunluk vericiydi. Bazen de düpedüz acı verici olabiliyordu.

Ancak bunda baş etmekte zorlandığım bir neşe vardı. Güldüğümde bile gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Liam'ın parmakları anüsümü okşuyor, önceden ıslattığı kayganlaştırıcı vuruşlarını kolaylaştırıyordu.

Roma beni sırt üstü yatırırken yüzümü avuçladı ve gözyaşlarım yanaklarımdan onunkilere sıçradı. "Durmak mı?" Bu soru beni yıkmakla tehdit ediyordu.

Gözlerindeki endişe. Endişe ve sevgi. Eli dururken Liam'ın dudaklarının omzuma değmesi, parmaklarının tam orada olması.

Başımı yavaşça salladım. "Lütfen durma," diye fısıldadım. "Sana ihtiyacım var." Liam bir parmağını kas halkasından geçirirken Roma, "Geçirmeyeceğiz," diye söz verdi. İkinci bir parmak daha eklediğinde endişem yerini şaşkınlığa bıraktı.

ve sonra bir üçüncüsü.

Paniğin beni pençelemeye başladığı tüm o zamanlar kayboldu. Parmaklarına karşı geri ittim ve sonra Roma'nın üzerine indim. Bu neredeyse

Yavaş. *Daha fazlasına* ihtiyacım vardı.

"Evet?" Kısık bir ses beni terk ederken Liam kulağıma doğru fısıldadı. Bunu yüksek sesle mi söylemişim? "Evet," dedim ona.

"Durma."

Liam, "Onu sabit tutun," diye emretti.

Rome göğsümü ısırarak için eğildi ve meme ucunu emmeye başladığında, Liam'ın ona beni orada tutmasını söylemesi neredeyse dikkatimi dağıtıyordu. Hareket etmek istiyordum. Buna ihtiyacım vardı.

Kıvrandım ama kıcıma hafifçe vurulan bir tokat beni sakinleştirdi.

"Seni incitmek istemiyorum," diye hırladı Liam. "Bunu senin için yapmama izin ver."

Kendi duygularımın isyanıyla yarışan savaşçı hisler karşısında ürpererek başımı geriye doğru eğdim. "Özür dilerim..." O göğsüme sokulurken elimi Roma'nın saçlarının arasından geçirdim.

"Özür dileyen bir şey yok, Hellspawn," Liam çenemi kavradı ve sahiplenici öpücüğünü karşılamak için döndüm, kıcıma daha fazla kayganlaştırıcı damlatırken talebine açıldım.

O hareket ettikçe içimde heyecan kabarmaya başladı, Rome bana orada olduğunu hatırlatmak için küçük bir itme yaparken bile onun sıcaklığı sırtıma değişiyordu. Liam dudaklarımı serbest bıraktığında, Rome onları sahiplendi. Sonra anüsüme o kadar büyük bir baskı uyguladı ki donup kaldım.

Kalbimin gümbürtüsü çok yüksekti ve kaburgalarımı titretiyor gibiydi. Aleti parmaklarından çok daha büyüktü.

"Sakin ol, Hellspawn," diye mırıldandı Liam. "Sakin ol. Benim. İhtiyacın olduğu kadar yavaş gideceğiz." Roma bana bakmak için geri çekilirken o da sırtımı okşadı. Gözlerimi ona kilitleyerek, istilaya karşı kendimi sıktım. Liam olduğunu bilsem, onu duysam ve hissetsem bile... Acı çekmeyi bekliyordum.

"Yanıyor," diye fısıldadım.

"Kötü mü?" Liam tamamen hareketsiz kalmıştı.

Başımı yavaşça salladım. "Tarif etmesi zor. Çok fazla baskı var." Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü ve Rome elini yüzüme götürüp başparmağıyla nemi sildi. "Devam et."

Liam dudaklarını tekrar omzuma değdirdi ve benim ısrarımla öne doğru bastırdı. Sonra, sadece oradaydı. O kadar doluydum ki, onun siki kıcımda, Rome'un ki de amımdaydı. Şaplağın acısı gibi, yanma da zevkin önüne geçti ve ürperdim.

Kıpırdamadan durduk. Ya da ikisi de ellerini üzerimde gezdirirken ben öyle yaptım. Rome ellerini kollarımda bir aşağı bir yukarı gezdirirken Liam sırtımı okşadı. Biz

Muhtemelen böyle bir manzara yarattı... Bir kez olsun, burada aynalar olmasını diledim...

"Liam?" Sesim neredeyse boğuk çıkıyordu ve Roma titremeye başlamıştı. Ya da belki Liam'dı. Kahretsin, ben de olabilirdim. O kadar doluydum ki.

"Ne istiyorsun, Hellspawn?"

"Burada kamera var mı?"

Bu soruyu sessizlik karşıladı ve eğer Roma'ya doğru bakıyor olmasaydım, bir gülümsemenin ipucunu kaçırabilirdim.

"Evet?" Liam cevap verdi, sesi temkinliydi. "Benden başka kimse göremez. Bir de Roma çünkü kodlar onda."

İçimden bir zafer fişkırdı. "Görmek istiyorum."

Bu bana bir duraklama daha ve ardından alçak, karanlık bir kıkırdama kazandırdı. "Oh, Hellspawn. Sana görmek istediğin her şeyi göstereceğim."

Dişleri omzumu sıyırdığında bir inilti çıkardım ve Liam geri çekilip ben Rome'a doğru bastırırken konuştuğumuz son kelimeler bu oldu. Sonra Roma kalçalarını yukarı itti, böylece Liam'ın üzerine geri dönebildim.

Ritmi bulmamız biraz zaman aldı, ter kollarımdan ve göğsümden aşağı süzülüyordu. Daha önce uçtuğumu düşünsem bile, bunun yanında hiçbir şeydi. Aralarında kıvrandım, öpücükler ve okşamalar değiş tokuş ettim. Roma'yı kendime doğru çekerken Liam'ı tutmak için elimi arkama attım.

Sonsuza dek sallandık, yavaş ve istikrarlı bir şekilde ve sonra aciliyet artmaya başladı. Tenlerinin benimkine sürtünmesi erotikti.

Basınç artıyor ve bir an acının aniden bastırıldığı oluyordu ama sonra Liam beni öpüyor ya da Roma mırıldanıyor ve o korkunç anı kayboluyordu.

Sürgün edildim.

Titreme arttığında Liam, "Rome, klitorisini biraz kızdır" dedi. Parmaklarını zar zor bana sürttü ve ben patladım. Benim orgazmım onlarınkini de sürüklerken ikisinin de etrafında kenetlendim ve sonra

Birbirimize sarılmış, ter, gözyaşı ve... sevinçle ıslanmıştık.

Titrerken bile güldüm. O kadar sarhoş edici bir duyguydu ki, onlara sarıldım. Roma'nın gözlerinde endişe titreşti ama sonra yüzü rahatlayarak gülümsedi ve Liam sırtıma doğru bir kahkaha attı. Onun kıkırdaması içimde başka bir şeyi serbest bıraktı ve sonra hepimiz gülmeye başladık, Roma bile.

Liam üzerimden kalkmadan önce ne kadar güldüğümüzü bile bilmiyorum ve beni yuvarladılar, Roma'yı dışarı çıkardılar ve sonra yatakta yan yana uzandık.

"Nasıl gidiyoruz?" Liam hâlâ küçük kıkırdamalar olmasına rağmen sordu. "Gerçekten."

Soruyu cevaplamak için ayılmaya çalıştım ama tek yapmak istediğim gülümsemekken bu çok zordu. "Az önce kazanmışız gibi hissediyorum... ben kazanmışım gibi."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı ve gözlerindeki yoğunluk görmezden gelinemezdi.

"Oh evet." Dudaklarımı yaladım. "Tabii aynı zamanda sıcak, terli ve yapış yapış hissediyorum."

-Ama... tekrar deneyebilir miyiz?"

Kahkahası en tatlı sestti. Daha da güzeli sırtışının ne kadar geniş olduğuydu. Roma yanağıma bir öpücük kondurdu ve ardından, "Bu evet anlamına geliyor," dedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

OceanofPDF.com

"B Lanka," dedim büyükannesi için tercümanlık yapan genç kadına.

"Lütfen ona büyükannesini alması gerektiğini söyler misiniz?

Hap mı? Her gün, istisnasız. Sabah kalktığında, sabah çayından otuz dakika önce bir tane alır."

"Ona söyleyeceğim Doktor James, ama çayını beklemeyi sevmez. Mutfığa gittiğinde yaptığı şey bu. Kediler için yiyecek koyar ve çayını yapar. Sonra da pişirmeye başlar. Ama önce çay gelmeli. Eğer çayını içmezse, bütün sabahı berbat olur." Blanka çok özür diler gibi baktı ve ben de gülümsedim.

"Belki bir bardak su alıp yatağının yanına koyabilir. Sonra kalkıp giyinmeden önce ilk hapi içebilir. Söylediklerinize bakılırsa, mutfığa gidip çayını hazırlayana kadar neredeyse otuz dakika geçmiş olacak."

Blanka hızla tercüme etti. Yaşlı kadın İngilizce anlıyordu, bundan neredeyse emindim ama ailesi dışındaki insanlarla konuşmuyordu. Kliniği ilk açtığımda içeri girmeyi bile reddetmişti. İlerleme kaydetmiştik.

Bayan Albescu önce torununu, sonra da beni düşündü. Tansiyonu düzelmişti ama seksen yedi yaşında olmasına rağmen en iyi şansa sahip olmasını sağlamamamız için hiçbir neden yoktu.

Cevap verdiğinde, Bayan Albescu parmağıyla beni işaret etti. Hızlı hızlı söylediği sözcükler benim için anlaşılmasa da olabiliyordu ama yine de bu tonu tanıyordum. Bunu yapardı ama hoşuna gitmezdi.

"Teşekkür ederim Doktor James. İnatçı olduğunu biliyorum ama rutinlerini seviyor."

"Anlıyorum. Bir şey çıkmazsa, birkaç hafta sonra bir sonraki randevusunda bunu tekrar gözden geçireceğiz. Beni aramaktan çekinmeyin."

Blanka ve büyükannesi gitmişlerdi ve ben de onun benim için pişirdiği ekmeği ofise götürdüm. Freddie köşede kitap okuduğu yerden başını kaldırıp baktı. "Odayı temizlememi ister misin?"

"Elbette," dedim ve sözümü bitirmeden çıktığı. Çabucak ulaşabileceği hiçbir narkotik yoktu ve bu eskiden bir endişe kaynağı olsa da

şu anda o kadar endişelenmiyordum. Somunları bir kenara bırakıp Bayan Albescu'nun dosyasını güncelledim, sonra da bugün gördüğüm diğer bir düzine hastayı gözden geçirdim.

Freddie son bir haftadır benim dairemde kalıyor ve klinikte takılıyordu. Bir hata gibi görünen şey başka bir şeye dönüşmüştü. Kendine zaman ayırması benim için sorun değildi. Aynı zamanda burada saklanmasından da endişeleniyordum.

Çok uzun sürmedi. Muayene odasında çoğunlukla sadece konuşuyorduk ve Freddie her şeyi temizlemeyi üstlenmişti. Genelde gönüllüm ya da ben -Ya da hemşireye. Ama geçen hafta Freddie bunu yapmak istemişti. "Dışarıda başka hasta yok."

"Perşembe günleri genelde olmaz," dedim ona. "Columbus Şövalyeleri salonunda tombala oynanıyor."

"Oh." Freddie başını salladı. "Böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum."

Ona sırtıttım. "Houlihan'da yiyebildiğin kadar açık büfe var. Jamison'da kadınlar gecesi var. Yani sosyal takvimler oldukça dolu."

"İnsanlar hakkında bu kadar çok şey bilmenin tuhaf olduğunu söyleyen oldu mu hiç?"

"Birkaç tane," dedim sandalyemde arkama yaslanarak. Saat beşi geçiyordu. Kliniği altıya kadar kapatmadım, yani biraz zamanımız vardı. "Bu akşam yemek yapmayı planlamıyordum. Genelde pizza ya da taco sipariş ederim."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Freddie, kollarını kavuşturarak kapı aralığına doğru eğilirken. Durduğu yerden lobiye ve ön kapıyı rahatlıkla görebiliyordu.

Jasper ve Vaughn akşamları, özellikle de geç saatlere kadar çalışmam gerektiğinde, Freddie'nin yanına gelip onunla takılmak için zamanlarını bölüşüyorlardı. Freddie misafir odasındaiken onlardan biri benim kanepemde uyukluyordu.

"Benimle konuşmaya hazır mısınız?" Zorlamamak konusunda iyiydim ama bir hafta çok uzun bir süreydi. Freddie suda yüzüyordu ve hiçbir yere hızlı gidemiyordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. Uzaklaşmadan önce basit bir "hayır" dan çok daha fazlasıydı. Bir elini saçlarının arasından geçirerek uzaklara baktı. "Doktor, hiç seçimlerinize dönüp baktınız mı ve başka ne yapabileceğinizi merak ettiniz mi? Bir şey yapman gerektiğini biliyorsun ve en iyisini yaptığını düşünüyorsun ama sonra..."

Başını kapının çerçevesine vurdu ve içeri atlamak yerine onu bekledim. Freddie'nin benimle saklanmasının bir sebebi vardı. O sadece

Bana henüz neye ihtiyacı olduğunu söylemedi.

Ama aynı zamanda geri döndüğümünden beri idare ettiğini gördüğümünden daha uzun süredir temizdi. Bu da kendi yükünü beraberinde getirdi.

"Yani... Bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Uyuyamadım. Yemek yiyemiyordum. Kâbusların beni kusana kadar korkuttuğu geceler oldu. Kendimi rahatlatmam gerekiyordu. Ama azı çoğa dönüştü ve artık kâbusların gündüzleri de peşimi bırakmayan dişleri var." Esprili olmayan bir kahkaha attı. "Şimdi de Boo-Boo yanağımı öptü diye çıldıran muazzam bir beceriksizim."

Freddie bir kolunu uzattı. Titremeler hafif olsa da mevcuttu. "Burada yerleri, tuvaletleri ve duvarları fırçalıyorum, böylece gidip bir şeyler çalmayacağım. Çünkü her ne kadar içimdeki bu karanlık küçük parça bunun yardımcı olacağını söylese de, olmayacağını biliyorum."

Elini indirerek, sanki bir şey yapmak zorundaymış gibi parmaklarını kot pantolonunun ceplerine soktu. Kıpırdamamak için her şeyi yapıyordu ama o zaman bile huzursuzdu.

"Peki hiç seçimlerinize dönüp baktınız mı ve 'Evet, işte burada çuvalladım' dediniz mi? Zig yapmalıydım, onun yerine zag yaptım."

"Her gün," dedim ona. "Bazen günde bir düzine kez. Ama böyle düşünmek seni boğar, bataklığa saplar ve hareket etmeni engeller. Bu berbat bir şey... Geçmişî değiştiremeyiz Freddie. Yine de ondan ders alabiliriz. Bazen telafi etmeye bile çalışabiliriz. Ama çoğu zaman, bunun olduğunu kabul etmeli ve kendimizi affetmeliyiz."

"Kulağa kolaymış gibi geliyor," dedi Freddie iç çekerek.

"Belki kelimeler ve basmakalıp sözler kolaydır. Ama yaşamak değil."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin." Döndü, sırtını kapı pervazına dayadı ve koridora baktı. "Sistemime soktuğum tüm uyuşturucularla tüm geleceğimi mahvettim mi? Hep tek bir krizle mi kafayı bulmak isteyeceğim?"

"Buna senin yerine cevap veremem," dedim ona, her kelimeyi düşünerek. "Kimse veremez. Bağımlılık, siz istediğiniz için ortadan kalkacak bir sorun değildir. Bu şey gibi..." Sol koluma baktım. "Yanık izleri. Yanık eninde sonunda iyileşir. Bazen sınırlar geri gelir. Deri nakli bile yapabilirler, ama yanıkla ilgili tek şey etin kalıcı olarak hasar görmesidir. Asla eskisi gibi olmayacak."

"Onu boyayabilirim, süsleyebilirim, altındaki kaslara yardımcı olmak için terapi yapabilirim ve onu güçlü tutmak ve devam ettirmek için her gün çalışabilirim ama yara izleri? Onlar

hala orada."

Bir başka mizahsız alay daha etti. "Gerçekten rahatlatıcı değilsiniz, Doktor."

"Sana yalan söyleyebilirdim ama söylemeyeceğim. Yalanları hak etmiyorsun Freddie. Hayat zaman zaman sana çok kötü davrandı. Düştüğün anda dişlerini tekmeledi ve seni fazla seçeneğin olmadığını düşündüğün bir köşeye sıkıştırdı."

Ondan herhangi bir itiraz sesi gelmedi, hatta bakışları daha da uzaklaştı. "Ben sadece... normal olmak istiyorum."

Öne doğru eğilerek kollarımı masanın üzerine koydum. "Freddie, 'normal' diye bir şey yoktur. Askere gitmeden önce benim için normal olan şeyler şimdi bana yabancı geliyor. Çünkü ben artık o adam değilim. Yeni normalimi bulmak zorundaydım ve senin de yapman gereken bu. Başka biri olmaya çalışmayın, sadece kendiniz olun."

Yüzünü buruşturarak doğruldu ve bana ters ters baktı. "Ben berbatım. Ben lanet bir uyuşturucu bağımlısı ve berbat biriyim."

"Sen bir Vandal'sın, iyi bir arkadaşsın, daha da iyi bir kardeşsin ve çocuklar için kanını akıtırsın, ki akıttın da."

"Yani?"

"Siz de Little Bit'i çıkarmak için hiç tereddüt etmeden o tesise girdiniz."

Onu gündeme getirmek doğru bir karar olmayabilirdi ve ben de yapmazdım - tabii ondan ilk o bahsetmiş olmasaydı.

"Sen kesinlikle en iyisisin, Freddie. Sen sadece bir bağımlı değilsin. Grup evinde büyüyen o çocuk da değilsin. Bıçağıyla olduğu kadar diliyle de kolayca kesen ukala küçük pislik bile değil."

Yüzünde bir gülümseme, neredeyse bir gurur ifadesi vardı. "Kahretsin, Doktor. Önemsediğini bilmiyordum."

"İşte böyle, saptırıyorsun, kaçırıyorsun, iltifatları elinin tersiyle itiyorsun. Freddie, sen *tek bir* şey değilsin. Sen iyi ve kötü tüm deneyimlerinin toplamısın." İşin özü buydu. "Şu anda sallanıyorsun çünkü şeytanları susturmak istiyorsun. İki ay önce? Sadece bir şeyler almaya giderdin ve bu konuda ikinci kez düşünmezdin."

Yüzünü buruşturdu ama benimle çelişmedi.

"Yalan söylemeyeceğim, geçen gün Jasper seni getirdiğinde ayık olmanı beklemiyordum. Ama ayık kalmayı seçiyordun ve seçiyorsun da."

Ayık. Bu zor ve ben de bunu kabul ediyorum. Her zaman bir mücadele olabilir ama gruplar var-"

"Yok artık, Pinetree'deki gruplara doydum."

Gülmedim çünkü o öyle göstermeye çalışsa da komik değildi. "Bunlar farklı türden gruplar. Ama ister bir grupla, ister bir terapistle, ister Jasper'la ya da benimle konuşun. Biz buradayız. Seni dinleyeceğiz. Birinin seninle gelmesini, arkanı kollamasını istiyorsan? Bunu da yapabiliriz."

Freddie yabancıları hiç sevmeydi. Onlarla birlikte kapalı kalmaktan nefret ederdi.

Ben hallederim.

"Ben de kendi payıma düşen grup terapisi seanslarını yaptım. Harika değiller ama bazen başka hiçbir şey işe yaramadığında yardımcı olabiliyorlar."

"Sen mi?" Kaşlarını çatı ve başını salladı. "Çok az içiyorsun ve uyuşturucu kullanmadığını biliyorum."

"Hayır, artık değil. İyileşirken çok fazla oksi kullanmak zorunda kaldım. Bu başlı başına bir sorundu." Beni çok fazla etkilemesi gerekmeyen bir sorun. Ama narkotik özelliklerin ve diplomamı bitirip geri dönme arzusunun da şiddetle farkındaydım. Ama benim de ayaklarımın üzerinde durmam gerekiyordu.

"Fizik tedavi vardı," dedim ona, eğer bunu duymaya ihtiyacı varsa sözünü kesmeden. "Hayatta kalma grupları da vardı - diğer gazilerle gruplar. Bunu anlayan, orada bulunmuş insanlarla konuşmak... bazı bağımlılıktan kurtulma gruplarının size verebileceği şey budur. Anlayış. Yargılanmadığınız bir yer, çünkü gerçekten biliyorlar."

"Hala gidiyor musun?"

"O kadar sık değil," diye itiraf ettim. "Bazen kendimi buradaki işlere veriyorum, size yardım ediyorum, Küçük Bit'e yardım ediyorum... Bu geri kalanını telafi ediyor."

"Ama yapmıyoruz... Eğer yardımcı oluyorsa, neden yapmaya devam etmeyelim?"

"Güzel soru," dedim. "İyi bir cevabım yok. Belki de bir tanesine geri dönmem gerekiyor ama şu anda kendimi iyi hissediyorum. Odaklanabiliyorum. İşim var." Ve ben... "Little Bit nasıl?" Onu son gördüğümünden bu yana birkaç gün geçmişti.

Neredeyse sırtıyordu. "Bilmek istiyorsan doktor, gidip onu görmelisin."

"Güzel," dedim ona. "Belki de kendi tavsiyene uymalısın."

Freddie bir nefes verdi. "Onu özleyorum... Sadece onun için normal olmak istiyorum."

Evet. Anladım. "Bak ne diyeceğim, neden onun için Freddie olmayı denemiyorsun? Gördüğüm kadarıyla Freddie'den gerçekten hoşlanıyor."

"Ya ayağım kayarsa?" Hasarlı genç adamın içindeki küçük çocuk bana baktı. "Ya oradaysam ve ayağım kayarsa? Bu ona ne yapar?"

"Tecrübelerime göre, eğer kayarsan seni yakalamaya çalışacaktır. Jasper, Vaughn, Kellan ve diğer herkes de öyle. Hepsi seni ve onu yakalayacak. Seni kaldırmasına yardım edecekler." Sonra bunu duymaya ihtiyacı olduğu için dedim ki, "Ben de öyle. Jasper yaralandığında sana ve Little Bit'e yaslanmak zorunda kaldı. Pinetree'den döndüğünde acı çekiyordu."

Bu acının yanlış anlaşılacak bir tarafı yoktu. Onu geri getirdiklerinde yapılacak sınavı düşünmek bile öfkemi alevlendirmeye yetiyordu ama şimdilik kendimi kontrol altında tuttum.

"Eğer kayarsan, Freddie, seni yakalarız. Belki o çukura düşmeden seni yakalayamayız ama geri çıkmaya yardım etmek için orada olacağız."

"Kolaymış gibi söylüyorsun."

Saat altıyı gösterdiğinde ayağa kalktım ve anahtarlarımı aldım. "Keşke o kadar kolay olsaydı, ama mesele de bu zaten, eğer kolay olsaydı, kimse bunu yeterince istemezdi. Başka bir şey bilmek ister misin?"

İnledi. "İçimde bana söyleyeceğine dair bir his var."

"Gördün mü, şimdiden öğreniyorsun. Kaçtığında zarar verdiğin tek kişi sensin. Bu sefer kaçmak seni bize geri getirdiği için mutluyum ve benimle istediğin kadar kalabilirsin, ama eve gitmeye hazır olduğunda? Seni ben götürürüm. Hiçbirimiz senin incinmeni ya da yalnız kalmanı istemeyiz. Kararı sen ver."

"Öylece mi?"

Başımı salladım. "Aynen öyle. Şimdi... daha büyük bir sorunumuz mu var?" "Öyle mi?"

Ben ışıkları kapatıp onu takip ederken ofisimden önümde çıktı. Önce kapıları kilitlemem ve kafesi indirmem gerekiyordu. Sonra arka kapıdan çıkacaktık.

"Evet, bu akşam pizza mı yoksa taco mu yiyeceğiz?"

BÖLÜM 19

OceanofPDF.com

EMERSYN

N Mickey'nin evine ya da kliniğe gitmek bir egzersiz olmuştu. Freddie'yle telefonda konuşmak yardımcı oldu. Mickey ile geçirdiğim üç gün

Liam'ın evindeki ikizlerin yardımı oldu. Kulüp binasına döndüğünde Jasper ve Milo'yu birlikte gülerken bulmak da yardımcı oldu.

Çocuklar yardım etti ama Kellan beni kliniğe götürürken içimdeki heyecanı tamamen bastıramadım. "Rome seni daha sonra alacak, muhtemelen Vaughn'la birlikte."

Arabayı sürerken onu incelemek için koltukta biraz döndüm. Bana bir bakış attı ve ben de sııttım.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü, Sparrow?" "Evet."

Kıkırdadı ve tutmam için elini uzattı. "Beni dinliyor musun yoksa sadece hayranlıkla mı izliyorsun?"

"İkisini de yapabilirim," diye söz verdim. "Beni daha sonra Rome ve Vaughn alacak. Jasper ve Milo'nun koşuya çıkacağını biliyorum. Sen dükkâna gideceksin-" Ona bir bakış attım. "*Tek başına*, ki bu kurallara aykırı."

Nefes verdi. "Yalnız değil, yalnız. Ripper birkaç yeni adamla birlikte arkamızda. Onlara garajda yapmaları için bazı temel bilgiler vereceğim."

"Onlar sayılmaz. Fareler Vandal değildir."

"İşte bu yüzden beni koruman için seni yanımda tutuyorum," dedi. Ses tonu alaycı olsa da, içinde bir ciddiyet de vardı.

"Ve sen de Freddie'yi alıyorsun." Diğerlerinden birinin bizimle gelmeyeceğini tahmin etmiştim.

"Evet, Sparrow, Freddie'yi alıyorum. Senin görmen için orada olacak ve benimle konuşmak istedi. Bu senin için bir sorun olur mu?" Bu açık sözlü soruya karşılık teselli verircesine elimi sıktı.

Bunu aklımda tutarak, hak ettiği ciddi düşünceyi verdim. "Hayır," dedim yavaşça. "Benim zamanımda orada olamayacağı için hayal kırıklığına uğradım mı? Birazcık. Ama... şu anda kendisi için yapması gerekeni yaptığını da biliyorum. Bunu desteklemek istiyorum."

"Onu özlesen bile," dedi Kellan yumuşak bir sesle ve parmağını avucunun üzerinde gezdirdim.

"Evet. Onu asla incitmek ya da hazır olmadığı bir şeyi yapmaya zorlamak istemem...." Evet, Kellan ve Vaughn'dan beni zorlamalarını istediğim gibi o da benden kendisini zorlamamı istemişti. O da geri çekildi ve yer istedi. Ben de ona bu hakkı verdim. "Sadece... onunla ilgilenir misin?"

Elimi dudaklarına götüren Kel, parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. "Öpeceğim.

Hepimiz göreceğiz."

O bir şey söylemeden önce bunu biliyor olmam yaşadığım rahatlamayı değiştirmede. "Bana bir iyilik daha yapar mısın? Çok şey istediğimin farkındayım."

Bir süredir bunu düşünüyordum ama Kel'in oynayabileceği kadar oynamadığını fark ettim. Herkes için çok fazla yük taşıyordu. Bazı açılardan, başlangıçta hepsi Milo'nun yüküydü. Milo hapse girdiğinde -bunun başına gelmesinden hâlâ nefret ediyorum- bu görev Jasper'ın olmuştu.

"Adını koy, Sparrow. Yapabilirsem, yaparım." Basit, doğrudan ve bana tutamayacağı, daha doğrusu bu durumda tutamayacağı tek bir söz bile vermiyordu.

"Seni bir randevuya çıkarabilir miyim?" Daha önce pek kimseyle çıkmamıştım. Ancak Jasper, Liam ve Rome gibi bana bazı fikirler verdi. Kellan tüm zamanını hepimizle ilgilenerek geçiriyordu ve ben de onunla ilgilenmek için zaman ayırmak istiyordum.

Yüz ifadesinde bir şaşkınlık belirdi. Kaşlarını çatarak arabayı kliniğin arkasındaki otoparka çekti ve koltuğunda kayarak bana baktı. "Beni dışarı mı çıkarmak istiyorsun?"

"Evet. Birisi bana araba kullanmayı öğretiyor ve eğer arabayı ödünç almama izin verirsen, bizi de sürebilirim."

"Şimdi olmayabilir..." Yavaşça başladı.

"Önlem alırdım," dedim ona. "Söz veriyorum. Destüğimizin olmasını da sağladım çünkü en az ikiniz olmadan bir yere gitmemi istemediğini biliyorum... ve belki de beklememiz gerekiyor. Bunu anlıyorum, somurtmayacağım bile. Hem de çok."

Ağzının kenarları derinleşerek bir gülümsemeye dönüştü.

"Ama ben seni dışarı çıkarmak istiyorum. Seni gerçek bir randevuya götürmek istiyorum. Sen ve ben. Ve güvenliğimiz muhtemelen birkaç erkek olacak, böylece tüm bunları halledebiliriz. Evet der misin? Lütfen?"

"Serçe..." dedi iç çekerek. "Seninle ne yapacağım ben?"

Sırıttım. "Sen ne istersen. Esnek biriyim." Evet, tam da kulağa geldiği gibi söyledim ve o da güldü.

"Evet, öylesin." Elini hafifçe göğsüme, tam dövmenin olduğu yere bastırarak dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Önümüzdeki birkaç haftayı atlatalım... sonra evet, arabamı ödünç alabilir ve beni istediğin yere götürebilirsin."

Sırıtarak onu tekrar öptüm. "Teşekkür ederim."

Kliniğin kapısı açılıp Mickey orada dururken kıkırdadı ve başını salladı. "Hadi, uslu dur," dedi bana. "Ve kal..."

"Mickey ya da Rome ile, ama sadece kliniğin içinde. Silahlı kalın. Yanınızda biri olmadan ve check-in yapmadan ayrılmayın." Bakışlarına karşılık verdim. "Seninle savaşmadan ortadan kaybolmaya hiç niyetim yok." Bu bir sözdü.

"Kimsenin o kadar yaklaşmasına izin vermeye niyetimiz yok," diye hatırlattı bana. "Şimdi seni tokatlamadan önce git."

Arabadan çıktım ama ona "Meğer şaplak atmayı seviyormuşum" demek için geri döndüm. Sonra göz kırptım ve kapıyı kapattım. Yüzündeki ifade buna değerdı ve kendimi biraz muzaffer hissettiğim için kliniğe doğru ilerlerken adımlarıma biraz salınım ekledim.

Mickey merak ve eğlence karışımı bir duyguyla beni izledi. Benden arabaya baktı, sonra kapıya döndü ve kapıyı içeri doğru itti. Freddie yürüyerek dışarı çıktı ve lanet olsun, acıyan gözler için bir manzaraydı.

Onunla bakışlarımızı kilitlediğimde, yokmuş gibi davranmaya çalıştığım gerginliğin bir kısmı azaldı.

"Hey, Boo-Boo," dedi. "Oldukça iyi görünüyorsun."

Sanki ihtiyacım olmayan bir barış teklifi yapıyor gibiydi. Yanlış adım atan ben olmuşum... yine de onu orada öylece sallanmaya bırakamazdım. "En azından güzelim, değil mi?"

Bu bana içten bir sırıtiş ve kahkaha attırdı. Beni atlamak yerine kollarını açtı.

"Emin misin?" Ben sordum, o da parmaklarını kıvırdı.

"Buraya gel, Boo-Boo. Beni sık. Kellan bana homurdanma işi yaptıracak ve muhtemelen sen ondan çok daha güzel kokuyorsundur."

Ona doğru atıldım, kollarımı ona doladım ve sarılmanın şiddetine karşılık verdiğinde onu sıkıca kavradım. Gözlerimi kaldırarak Mickey ile bakışlarımızı kilitledim. Bana küçük bir gülümseme verirken çenesini eğdi.

Freddie kulağımın dibine, "Seni özledim," diye fısıldadı ve ben geri çekildim, bunu onun için hafif ve neşeli tutmaya kararlıydım.

"O zaman nişan alma konusunda çalışmalıyız," diye önerdim. Eski bir şakaydı ama yine de beni gülümsetti.

"Söz veriyorum." İki parmağını kaldırdı. "Scout'un onuru." "Freddie..." Mickey başladı.

"Sakın söyleme, Doktor," dedi Freddie geri çekilip iki parmağını Mickey'ye doğrultmadan önce göğsüne vurarak. "Ne tür bir izci olduğunu söylemedi."

Freddie'nin yolcu koltuğuna kaymasını bekledim, sonra ikisine de bir öpücük kondurdum. Kel başını salladı, sonra arkamdaki binaya sert bir bakış attı.

Belki ikizlerle geçirdiğim zamandan ya da yeni dövmemden ya da Kel'in randevuya evet demesinden ve Freddie'yi görüp ona sarılmamdan kaynaklanıyordu ama selam verdiğimde sırttım ve o da tek parmağını kaldırdı.

Beni güldürdü.

Mickey arkamdan, "Hadi, Küçük Bit," dedi, sesi eğlenmiş ve biraz da kızgındı. "Bir isyan başlatmadan önce içeri gir."

"Bunun tam olarak yapmak istediğim şey olmadığını kim söyledi?" Ona meydan okudum. İçeride, o kapıyı kapatıp kilitlerken ben de kliniğin arka tarafına göz gezdirdim.

"Çok fazla uğraşmadan istediğinizi elde edebileceğinizi söyleyebilirim."

Dürüst olmak gerekirse, sesindeki kızgınlık mı yoksa hayranlık mı emin değildim. Çok sessiz görünüyordu. Saate baktım.

"Erken mi geldim?"

"Biraz," dedi ve merdivenleri işaret etti. "Yukarı gel. Yaklaşık on beş dakika önce kahveye başladım." Taze kokusundan anladığım kadarıyla paltomu çıkardım ve hafif ceketimi üzerimde bıraktım.

Üst katta, paltoyu duvardaki mandallara astım ve sonra odaya göz gezdirdim. Film ve dizi afişleriyle dolu duvarlar. Renkli halılar. Rahat kanepeler ve sandalyeli masalar. Mickey mahalle çocuklarının gelip takılabileceği bir yer yapmıştı.

"Gönüllü olmam senin için hâlâ sorun olur mu?" Onu mutfağa kadar takip ettim; orada kahvenin yanı sıra ikisi sandviç, üçüncüsü de kurabiye olan üç büyük tabak vardı.

"Tabii ki öyle," dedi ve yiyecekleri işaret etti. "Buyurun. Steph bu tepsileri bu sabah bıraktı. Beni kontrol ediyormuş gibi görünmeden periyodik olarak beni kontrol etmeyi seviyor."

Kaşlarımı çattım. "Ne için endişeleniyor?"

"İnanması senin için ne kadar zor olsa da, Küçük Bit. Zamanında ben de biraz cehennem zebanisiydim."

"Senin zamanında," dedim, neredeyse homurdanarak. "Beş yıl önce mi?"

Güldü. "Keşke, Küçük Bit. Mesele şu ki, ben bir yaşındaydım. Kaç yaşında olduğum önemli değil, Steph hâlâ benim ablam. Hâlâ beni kontrol ediyor."

Yüzümü buruşturdum. "Milo'nun her zaman aşırı korumacı olacağını söyleme şeklin bu mu?" Sandviçleri atladım ve kurabiyelere göz attım. Kellan beni buraya getirmeden önce atölyemde vakit geçirmiştım. Oraya daha sık dönme isteği içimde yaşayan bir şeydi.

Daha fazla dans etmek, daha fazla kalori demekti. Daha fazla proteine ihtiyacım vardı. İyileşiyordum ve hâlâ fizik tedaviye devam ediyorduk ama eskisi gibi değildi. Liam ayrıca daha fazla savunma eğitimi alacağımı söyledi. Kıcımlı avuçlamak için başka bir neden istediğine eminim.

Fıstık ezmeli kurabiyelerden birini çıkarıp derin bir nefes aldım ve kokusunu içime çekerken Mickey'nin dudaklarında küçük bir gülümsemeyle beni izlediğini gördüm.

"Milo her zaman seni korumak isteyecek, Küçük Bit. Hepimiz öyle. Ve evet, sen her zaman onun küçük kız kardeşi olacaksın. Biz küçük kardeşler bunu kabullenmek zorundayız."

O kahveyi koyarken ben bir ısırık alırken "Hı-hı," dedim.

"İyi görünüyorsun," dedi yavaşça, hâlâ beni izliyordu. "Sen de kendini iyi hissediyorsun."

Tezgâha yaslanarak önce kurabiyelerime sonra da ona baktım. "Öyleyim... Herkese söyledim." Bunu söylemek garip hissettirdi. Ani keskin bakışı karşısında irkildim ve başımı salladım. "Milo'ya değil, henüz değil. Size anlatmak için her şeyimi verdim ve... ne kadar çılgınca gelse de bunu söze dökmek çok yardımcı oldu."

Elindeki kahve fincanlarını bana doğru uzattı ve bir tanesini yanıma koydu. Yine de geri çekilmek yerine, çenemin altına bir parmağını dokundurdu.

"Kulağa hiç de delice gelmiyor. Çok uzun süre sessizlik içinde acı çektiniz ve bu sessizlik de tepedeki ev ya da Pinetree gibi hapishanenin bir parçasıydı."

Gözlerindeki bilgidan kaçış yoktu ve ilk kez bundan kaçma ihtiyacı hissetmedim. Evet, Mickey biliyordu. Hepsi biliyordu. Amcamın bana çocukken tecavüz ettiğini ve ergenliğim boyunca da tecavüz etmeye devam ettiğini biliyorlardı.

Biliyorlardı ve hâlâ buradaydılar. Onları da alıp götüremezdi. Yutmaya çalıştığımda kurabiye dilimde neredeyse çok kuru kalmıştı. Kahveyi elime alıp bir yudumla yıkamaya çalışırken beni bıraktı.

Gözlerimi kaçırdığımı fark ettiğim anda bakışlarımı kaldırıp tekrar onunkilerle buluştum.

"İşte benim kızım," diye mırıldandı. "Savaşmaya devam et, Küçük Bit. Göründüğünden çok daha güçlüsün ve eski botlar kadar sert oldun."

Bu tanım karşısında yüzümü buruşturdum, sonra kahvemden bir yudum daha aldım. "Teşekkür ederim, sanırım."

"Bir şey değil. Ve eski botları eleştirmeyin. Her zaman yanınızdadırlar ve sizi kuru ve sıcak tutarlar. Ayrıca, yazın yüz kırk derecelik havada ya da kışın yirmi derecenin altında yürürken çok dayanıklıdırlar. Eski botlar güvenilir, rahat ve değerlidir."

O böyle söyleyince.

Ona kurabiyemi uzattığımda, bakışları benimkinde, yavaşça bir ısırık aldı. Kendim de bir ısırık almadan önce çiğnemesini izledim. Neredeyse rahat bir sessizlik içinde kurabiyemi benimle paylaştı. Kurabiye bittikten sonra, kahve fincanını sanki savunmak için orada tutacak bir şeye ihtiyacım varmış gibi kucakladım.

"Evet, hâlâ burada olman kesinlikle sorun değil," dedi ve sonunda daha önceki soruma cevap verdi. Neredeyse sorduğumu unuttuğum bir soruydu bu. "Çocuklar çok heyecanlanacak. Onlara dans adımlarını göstermeye hazır mısın?"

"Evet."

"Güzel."

Sonra sessizlik biraz daha gerildi ve içini çekti.

"Telaî etmem gereken çok şey olduğunu biliyorum, Küçük Bit." Bu söz dikkatimi tekrar ona çevirdi. "Gereken her şeyi yapmayı planlıyorum. Bu yüzden beni sınavın... Bunu hak etmemi sağlayın."

"Hak etmeni sağlamak mı?" Kaşlarımı kaldırdım. Barışıyorduk ama hâlâ bir rahatsızlık unsuru vardı. İhanet ve reddedilme, ne kadar iyi niyetli olursa olsun, hâlâ canımı yakıyordu.

"Evet," dedi zil çalınca, alt kata birinin geldiğini gösteriyordu. Yakınıma eğilerek, "Bunu hak etmemi sağla" diye mırıldandı. Sonra ağzımın kenarına bir öpücük kondurdu. O mutfaktan çıkmadan önce içimi bir ürperti kapladı. "Elinden gelenin en kötüsünü yap, Küçük Bit," dedi omzunun üzerinden. "Elinden gelenin en kötüsünü."

Onun ilerleyişini takip ederken bir kahkaha attım. "Belki yaparım!"
Belki yaparım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

OceanofPDF.com

LIAM

I Bütün günü ofiste çalışarak geçirdim. Orada, mağazada ve eski Blue Diamond'da görüldüğümünden emin oldum. Yeniden açılacaktı.

Yakında yeni bir isim ve yepyeni bir görünümle.

Başım dönüyordu, beni kimin izlediğini takip ediyordum. Telefonlar ettim, hafif tehditler savurdum ve bekledim. Kralın benden istediği her şeyi yapmıştım, tek bir şey dışında.

Zamanı gelmişti.

Kulüp binasına gitmek ya da Hellspawn'ı benimle gelmesi için kaçırmak yerine, daireye tek başıma dönmüştüm. Egzersiz yaptım, duş aldım, yemek yedim ve bekledim.

Düşüncelerimin Hellspawn'ın bana anlatmak istemediği ama yine de anlattığı bir hikayeyi anlattığı önceki günlere kaymasına izin vermemek zordu. Hayatının en karanlık köşesine girmeme izin verecek cesareti bulmuştu.

Bu hikayeyi dinlemenin en zor yanı, başına gelen tüm kötü şeyleri silememekti. Onu kulüp binasında gördüğüm ilk andan itibaren, ona çocuk eldivenleriyle davrandıkları gibi kırılğan, narin bir çiçek olmadığını biliyordum. Çürükleri duydum ve onun orada oturup kanlar içinde kalmasını umursamadan izlediğine dair kanıtlar gördüm, ya da öyle görünüyordu - dürüst olmak gerekirse, biraz hıyarlık etmiştim.

Başka ne yapabilirdim ki? İnanılmazdı. Sert, ateşli ve sirke doluydu. Daha önce hiç yanma fikrinden bu kadar etkilendiğimi fark etmemiştim. O bir çiçek değildi, o bir alevdi.

Sonra Roma vardı.

Roma, onun bastığı toprağa tapıyordu ama ona cam kırığı gibi davranmıyordu. Kendime karşı dürüst olsaydım, Roma'nın onu hepimizden daha iyi gördüğünü söyledim. Ya da belki sadece görmesine izin veriyordu.

* * *

"O SOKAKTA BANA PRENSES DEDIĞİN VE BENİM SANA YUMRUK ATTIĞIM GÜN." O GÜN Sesindeki yumuşaklık, altındaki çelik çekirdeği gizliyordu.

"Sana asla böyle hitap etmememi söylemiştin," dedim onu dikkatle incelerken. "Neredeyse burnumu kırıyordun, bu yüzden bunu oldukça ciddiye aldım."

Hem de müthiş bir yumruktu. Aslında gözlerim yaşırdı. Vuruş neredeyse mükemmeldi. Bunu hissetmiştim. Bunu yapmasını istedim. Bana zarar vermek için değil, daha çok formunu ve vuruşunu geliştirmek için. Bir yumruk atabilirdi ve attığı her yumruğun yere düşmesini sağlamak istemiyorsam lanet olsun.

Güldü. "Özür dilemeyeceğim."

Saf alev. Benim cehennem dölüm bir ateş parçası.

"Özür falan istemiyorum," dedim kıkırdarken bile. "Muhteşemdi amına koyayım. Eminim şu anda sana hoşlanmadığın bir isimle hitap etsem burnumu kırabilirsin."

Yüzünü buruşturdu ve bunu bir şaka olarak yaptığım için neredeyse pişman olacaktım ama aynı zamanda... Ondan hiçbir şey saklamayacaktım. Bu saygıyı hak etmişti. Ayrıca bunu çalışmasıyla ve öğrenme azmiyle de kazanmıştı.

"Şimdi burnunu kırmak istemiyorum," dedi yavaşça, koyu renk gözleri sanki bu kısım için başka bir yere bakması gerekiyormuş gibi benden uzaklaşıyordu. Bundan hoşlanmamıştım. Bakışlarının üzerimde olmasını istiyordum. Yalnız olmadığını bilmesini istiyordum. Bana bakmaya zorlamak için uzanıp çenesini tutabilsem bile, bunun onun seçimi olmasını istedim.

Her zaman onun seçimi.

"Özür dilemeni istemiyorum, Hellspawn. Benden özür dilemene hiç gerek yok. Sadece seni görmek istiyorum."

Bunun üzerine başını çevirdi ve tekrar bana odaklandı. Onu görmeme izin vermesi, gözlerindeki gölgelerin ardına saklanmaması bir hediye idi. Bakışları benimkilere kilitlendi, dudaklarının kenarlarında minik bir gülümseme belirdi.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu başını yavaşça sallayarak. "Karanlık, acı verici ve pişmanlıklarla dolu olması gereken bir şeyi nasıl neredeyse eğlenceli hale getiriyorsunuz?"

Omuz silktim. "Ağlamaktansa gülmek daha iyidir. Sana bunu yapanlara zarar vermek daha iyidir." Kim olduğum konusunda da özür dilemeyecektim. "Hayatımda bazı seçimler yaptım, Hellspawn. Bazılarını yapmaktan başka seçeneğim yoktu, bazılarını ise sadece istedim. Yol boyunca bir yerde, kontrol edebildiğim şeylerle barıştım."

Elimi çenemde gezdirerek onu inceledim. Benim için kendini parçalıyordu. Daha azını yapamazdım.

"Kardeşim için daha iyi bir hayat istedim. Vandallar için. Bir seçim dışında yaptığım her şey hep onlarla ilgiliydi."

Bakışları bana odaklandı ve tüm dikkatinin bende olduğunu anladım.

"Size ailemin Rome'u kollarını açarak karşılayacağını söylemiştim ve bunu istediler de. Annem onunla birden fazla kez denedi ama Rome bu hayatı istemedi. Ben istedim."

Onu süsleyip püsleyip üzerine küçük bir fiyonk takmazdım. Parayı istedim. Gücü istedim. Bizi evde görmeye geldiklerinde gözlerinde gördüğüm şeyi istedim. O güveni istedim. Bir fırsat istedim. O mahalleden siktir olup gitmek istedim.

Ama ondan ayrılmak, kendimin diğer yarısından da ayrılmak anlamına geliyordu. Kendimi bildim bileli biz hep bizdik. Bir biz. Biyolojik ebeveynlerimiz bir sırdı. Onları araştırarak param ve zamanım vardı ama bizi istememişlerdi, o yüzden siktir et onları.

Roma mı?

O benim ruhumun diğer yarısıydı.

"İsteddiği hayat bu değildi. Çocukları bırakmak istemedi. Hiçbir zaman çok şey istemedi."

Gözlerinde anlayış parlıyordu.

"Kesinlikle," dedim ona. "Sen onun istediği tek şeysin ve benim almayı reddettiğim tek şeysin. Benim de seni ne kadar istediğimin bir önemi yoktu."

"O zaman sana ulaştığımıza çok sevindim," dedi ve gülmek zorunda kaldım. "Fark ettiniz mi bilmiyorum ama ben de nispeten inatçı olabiliyorum."

"Yok artık." Sonra ikimiz de gülmeye başladık ama gözlerindeki mizah neredeyse ateşlendiği kadar çabuk söndü ve ben de içimi çektim. "Yara bandını yırt, Hellspawn. Bana bilmemi istediğin şeyi söyle. Bana her şeyi anlatabilirsin, kesinlikle her şeyi."

Öldürdüğü ve sopayla öldürdüğü bir adamın kanına bulanmış bir şekilde kapıma gelebilir. Bunu kendi başına yapmış olması dışında sorun olmazdı. Zımbanın üzerinde bulduğumuz beyin parçasını görmek gibi. Onun ve Freddie'nin Pinetree'deki doktor hakkında ağzından kaçırıldığı ufak tefek şeyleri toplamak bana çok şey anlattı.

Firebird'üm öldürebilirdi. Öldürmüştü. Muhtemelen yine öldürecekti.

Ve eğer önce onları öldürmezsem, onun için temizlemek zorunda olduğum her şeyi yapardım. Geçmişe dönebilseydim yapacağım o kadar çok şey vardı ki. O kadar çok ki.

kesecek, parçalayacak ve yolundan çekecekti. Ona asla dokunamazlardı.

"Biliyor musun, grup evini ya da Milo'yu hatırlamıyorum, ben bebekken. Sahip olduğum hayattan önce bir hayat bilmiyordum," dedi yavaşça, sanki bana anlatmak istediği hikayeyi bir araya getirmek için biraz zamana ihtiyacı varmış gibi. "Annem ve babam, onlar benim ailemdi. Her zaman yanımdaydılar. Bana değer verdiler. Yani, annem önemsiyordu. Sanırım babam da önemserdi. Onun önemseddiğini hatırlıyorum."

Açık konuşmak gerekirse, bana söylüyor muydu yoksa soruyor muydu anlayamadım.

Bu konuda baskı yapmak istediğim için bekledim.

Bir dövüşün ortasında, rakibinizi ne kadar iyi tanıyor olursanız olun, bazen yapabileceğiniz tek şey onu beklemektir. Bırakın seçimlerini yapsınlar ve karşı koymaya hazır olun.

Hellspawn bu savaştaydı, dikenli tellerle sarılmıştı, etrafı mayınlar ve tuzak telleriyle çevriliydi. Eğer üst kademelerde hangi karanlığın gizlendiğini bilseydik, bu ben olurum.

Keşke ona hiç dokunmasaydı.

Yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Gerçi düşündükçe babamın ne kadar orada olduğunu bilemiyorum. Sanki oradaymış gibi hissediyorum." Ama ne kadar çabalasa da, yüzündeki gergin ifadeye rağmen, o kadar da emin görünmüyordu.

Evet, açılış için beklemem gerekebilirdi ama bu işe yalnız girmesine izin vermeyecektim. Elimi uzatarak buz gibi parmaklarını benimkilere geçirmesine izin verdim ve bir kolumu ona dolayarak onu kendime yasladım.

Bana hikâyeyi istediği kadar yavaş ya da hızlı anlatabilirdi. Kürek kemiklerimin arasındaki kaşıntının ne kadar arttığı önemli değildi - bu iş bittiğinde hedefe ulaşmış olacaktım. Ve verilmesi gereken zararı vermek için neye ihtiyacım olduğunu bilecektim.

"Kendimi bildim bileli," dedi başını omzuma yaslayıp parmaklarını koluma geçirerek, "Amcam bana hep Prenses derdi. Onun prensesi. Benim sevgili tatlı prensesim."

Bir iç çekiş daha yaptı.

"Bana hiç Emersyn dediğini sanmıyorum. Hatırlamam için değil. Ben onun prensesiydim. Mükemmel prenses. Onun-" Ürperdi. Çenesi yukarı kalktı.

Hikaye ondan döküldü, her karanlık, ahlaksız şey. Her seferinde duracağını düşündüm ama durmadı. Ona bağırsaklarını deşmeyi bırakmasını söylemek istedim.

ama aynı zamanda... Hayır, hepsini kazıyıp yakmak istedim.

*O bunları yaşamıştı. Onu dinleyebilirdim. Prenses,
tecavüzcü amcasının ona verdiği isimdi.*

*Ona süslü kıyafetler giydirip gösteriş yapmak, ona tüm bu şeyleri almam
karşısında verdiği tepki çok daha anlamlıydı.*

*Hadi, Hellspawn, bana mayınların arasındaki yolu göster. Onları birlikte
yok edeceğiz.*

* * *

SAAT TAM 10'DA TELEFON ÇALDI. BÜTÜN GÜN ONUN ARAMASINI BEKLIYORDUM.

gün. Daha önce ulaşip ulaşmayacağını merak etsem de ulaşmadı. Belirlediğimiz zamana kadar beklemişti. Telefona bakarken bir nefes aldım ve telefonu elime almadan önce tenime biraz daha yerleştirdim.

"O'Connell."

"Bana sipariş verdirteceksiniz," dedi kral söze girmeden. "Öyle değil mi?"

"Majesteleri, size söyledim, onun bu işle ilgisi yok." Onun için fark etmezdi. "Ben de onu daha fazla karıştırmak istemiyorum."

"Bu senin ne istediğinle ilgili değil," dedi, sesi soğuk ve mesafeliydi. Hisse senedi fiyatı ya da satış pazarlığı yapıyor da olabilirdik. "Satın aldığınız kulüp yakında yeniden açılacak mı?"

"Evet. Sana bir davetiye gönderirdim ama sen genellikle halka açık etkinliklerin hayranı değilsin." Ya da benim bildiğim herhangi bir etkinliğe.

"Emersyn Sharpe'ı benimle buluşmaya getir. Üç gün içinde sana yerini mesajla bildireceğim." Bu bir rica ya da pazarlık değildi. "Ortaya çıkmazsanız, bunu savaş hattınız olarak kabul edeceğim ve pozisyonunuzu ve sizi feshedeceğim. O zaman Bayan Sharpe'ı kendime alırım."

Affedersiniz?

"Onu götürmemi istemiyorsun. Onu benimle buluşmaya getir." Sonra kıkırdadı. "Yüz yüze görüşmemizin zamanı gelmişti zaten... Peki ya Bishop?"

"Majesteleri?" Dişlerimi gıcırdatmadan ya da kelimeleri tükürmeden cevap vermeyi başarabilmem, yılların deneyimine bağlıydı.

"Buna değse iyi olur."

Sonra görüşme sona
erdi.

Önce telefona, sonra da şehre bakan pencerelere baktım. Onu şeytanla, bunca yıldır yüzünü bile *görmediğim* şeytanla tanıştım, yoksa zaten onun için gelirdi.

Gözlerimin arkasında bir baş ağrısı oluştu. Bu işte benim ortağım olmak, beni korumak istiyordu, ben onun hiçbir yere yaklaşmasını istemesem bile. Hayatı boyunca kaç savaşa katılmıştı? Kaç tanesinden sağ çıkmıştı?

Bu işe karışmasına gerek yoktu.

Yine de... onu istediğim için ve kralın lanet düşmanları Roma'nın ben olduğumu düşünerek onu aldılar, şimdi bu işin içindeydi.

Tek yaptığım onu uzak tutarak o orospu çocuğunu baştan çıkarmaktı. Lanet olsun, ona kendim için sadece tek bir şey seçtiğimi söylediğimde... Bu hayatın ve gücün benden neler alabileceğini düşünmemiştim.

Hayır, onu alamadı. Son on yılımı Kraliyet'in her parçasını öğrenerek ve Milo'yu koruyarak sadece onu sunakta kurban etmek için harcamamıştım.

Kral haklıydı, yüz yüze görüşmemizin vakti gelmişti.

Telefonu kulağıma götürmeden önce Kellan'ın iletişim bilgilerine bastım. Cevap verir vermez, "Üç günümüz var. Sonra bana onu getireceğim yeri gönderecek. Buluşmak istiyor ya da onu almaya kendisi gelecek."

"O zaman bir plana ihtiyacımız var,"

dedi Kellan. Benim bir planım vardı.

Yüz yüze, onu öldürebilirim.

BÖLÜM 21

OceanofPDF.com

KELLAN

"W Onu gönderemeyiz," dedi Milo. Onu düzeltmeme fırsat vermeden kaşlarını çattı ve ekledi: "Onu göndermemeliyiz."

Lavaboda ellerimi yıkarken ona, "Beni yanlış anlama," dedim. Şimdiye kadar Vaughn ve Jasper düşüncelerini kendilerine saklamışlardı. Freddie kollarını kavuşturmuş, duvara yaslanmıştı. Açıkçası, bu konuşmanın baskısını hissetmesini istemiyordum ama onu dışlamıyordum da.

Günün yarısını eski bir motoru söküp yeniden yaparak geçirmiştım. Zahmetli bir işti ama buna ihtiyacım vardı. Kirden kurtulmak için sabunu tırnak diplerimde ve parmaklarımın arasında gezdirdim.

"Onu göndermek istemiyorum ve bir alternatif bulmayı çok istiyorum ama Liam'ın yerinde kalmasını sağlayacak bir alternatif göremiyorum." Bu konuşmayı Liam'la yapmışım ve ona kralı etkilemeye çalışma şansı vermişim.

Adam kımıldamıyordu.

Milo elini yüzüne sürerek inledi. Sık sık gelmemesine rağmen -ya da belki de bu yüzden- hapishanede geçirdiği zamanın bıraktığı sivri uçların bir kısmını kaybetmişti. Ya da belki de kendisi gibi ortalıkta görünmeyen bir varisle birlikte çalışıyordu.

Bizi dinlemeye ve bizimle çalışmaya daha meyilli görünüyordu. Gözlerinde öfke parladı. "Liam ne diyor?"

"Diyorum ki, Royals'dan ayrılabilirim. Bütün amacımız operasyonlarını öğrenmek ve Milo'nun peşindeki adama yaklaşmaktı," diye açıkladı Liam, Rome ve Doc hemen arkasındayken mutfığa girerken.

"Boo-Boo nerede?" Freddie doğrulurken sordu.

Suyu kapatıp havluya uzanırken Doktor, "Yukarı çıkıyor," dedi, "duş alıp üstünü değiştirecek."

Başımı salladım. "Bunu ondan saklamıyoruz ama konuşmaya katılmasını sağlamadan önce herkesin düşüncelerinin alıntılanmamış halini istiyorum."

Ne istediğimiz ve ne yapmamız gerektiği vardı. Bir de yapmamız gerekenler vardı.

"Dediğim gibi," diye devam etti Liam kahve makinesine doğru giderken. "Öylece bırakıp gidebilir, terk edebilir ve hayatıma devam edebilirdim ama..."

Jasper, "Bu kral pisliği gitmene izin verecek gibi görünmüyor," dedi. "Söylediğin her şeye dayanarak değil." Bu sözlerde sadece bir parça ısıruk vardı. Hepimiz bu ilk planlamanın dışında bırakılmıştık.

Öğütücünün ateşlenmesi konuşmayı birkaç saniyeliğine kesti. Doc kapı aralığına yerleşmeden önce saatini kontrol etti. Rome buzdolabını açtı ve bir şişe su çıkardı.

"Hayır," dedi Liam, şatafatı çekmek için portafilter'i yerine yerleştirirken. "Çekmeyecek. Sen Kraliyet'i sadece ayaklarının üstünde bırakırsın. Bu kısım beni Ezra'yı terk etmekten daha az rahatsız ediyor." Milo'ya bir bakış attı. "Ya da Adam'ı."

Haksız bir karar değildi. Tezgâha yaslandım. "O zaman başka bir plana ihtiyacımız var."

"Bir planım var," dedi Liam. "Toplantıya gideceğim ve onu öldüreceğim. Böylece Milo ve Hellspawn'a yönelik tehdidi sona erecek."

"Peki ya gelmemeye karar verirse?" Sordum, çünkü planı görünüşte harika görünse de, ters gitmesi için sayısız fırsat vardı.

Milo burnunun kenarını sıkarak, "Bunu söylediğim için kendimden nefret ediyorum... ama Kel haklı," dedi.

Bu ifade bir koku bombası gibi düştü. Jasper'ın ifadesi gerginleşti ve Vaughn boyun eğmekten çok öfkeli görünüyordu. Bir gözüm kendini toparlıyor gibi görünen Freddie'de, bir gözüm de esrarengiz bir bakışla kardeşine bakan Rome'daydı.

Doktor şöyle dedi: "Eğer içeri girerse, sağlam bir kurtarma planına ihtiyacımız olacak. Onu ve Liam'ı takip etmenin bir yolu ve her şey ters gittiğinde ne olacağına dair bir destek."

Liam, "İnancını gösterdiğin için teşekkürler," diye mırıldandı ama başını sallayarak Doktor'un kaldırdığı kaşını savuşturdu.

"Hepimiz diken üstündeyiz," diye hatırlattım onlara. "Bu kimse için kolay değil. Bu kararları hafife alarak ya da tek başımıza vermiyoruz. Burada önemli olan, bizi güvende tutacak ve düşmanlarımızı kontrol altında tutacak ya da ortadan kaldıracak en iyi kararı vermektir."

Şu anda ikincisini birincisinden çok daha fazla tercih ediyorum. Ama Liam ve Sparrow'u tek parça halinde geri getirecekse birincisini seçerdim.

"Neden onunla tanışmak istiyor ki?" Freddie sordu. "Bunu gerçekten ele alan oldu mu?"

Liam kahve hazırlamaya devam ederken Roma buzdolabından sütü getirdi. Kendi kendini yatıştırma davranışını gördüğümde tanıdım. Bayan.

Stephanie bir keresinde bana bu yüzden arabalar üzerinde çalıştığımı söylemişti.

Bir şeyleri parçalara ayırmama ve tekrar bir araya getirmeme izin veriyordu. Onu daha güçlü, daha iyi ya da en azından daha güvenilir hale getirebilirdim.

"Çünkü onun kız arkadaşı," dedi Jasper. "Bu kısmı gerçekten anlıyorum." Milo, "Bu bir kaldıraç," dedi ve ben de başımı salladım. Liam'ın ifadesi gerginleşti ama hiçbirini inkar etmedi.

"Çünkü onu tehdit etti." Rome'un yanıtı da geçerliydi ve Liam'dan bir homurtu aldı. "Çünkü bizi aldılar."

Hala bir inkar değil.

"Ondan ayrıl," dedi Freddie. "Neden görüşmediğin birine daha fazla iş anlatabilirsin ki? Bu pek mantıklı görünmüyor, değil mi? Ve söylediğiniz her şeye bakılırsa, bu adam sadece bir iş adamı."

Liam bana bir bakış attı. İşe yaramadı. Reddetmeye bile çalışmadı. Yine de, bundan daha fazlası vardı.

"Onun ne olduğunu bilmiyoruz," dedi Milo bitkin bir ses tonuyla. "Üst kademelerden adam topladığını biliyoruz. Zengin, haklarından mahrum bırakılmış ve bu işi kârdan çok adrenalin için yapan gençleri arıyor. Reed ya da Graham'ın paraya ihtiyacı yok ki."

Liam kardeşine bir kahve uzattıktan sonra öğütücüyü kullanarak bir kahve daha hazırladı. "Ondan ayrılmak hedefi ondan uzaklaştıracakmış gibi geliyor Freddie. Ancak, işe yarayacağını düşünseydim o kartı çoktan oynardım."

Ama olmazdı.

"Hayır, bu sadece Liam'ın onu ortadan kaldırma konusundaki 'direncini' ortadan kaldıracaktır." Vaughn'dan gelen soğuk bir söz dizisiydi ama o anladı. "Hiçbirimiz onu bu savaşta istemiyoruz Freddie."

"O her zaman bu işin içindeydi," dedi Liam. "Biz onu her ne kadar bunun dışında tutmak istesek de o hep içindeydi. Bu onun dünyası, bizim dünyamız. Ezra'dan Adam'a ve Lainey'e kadar. Yolda olmasaydı çoktan bu dünyanın içinde olma ihtimali vardı."

Sadece teminat olarak bile olsa. Yolda olmasının onu tamamen güvende tuttuğundan değil. Bu da başka bir konuşma konusunu gündeme getirdi ama burada ve şimdi değil. Milo'nun önünde olmaz.

Daha büyük tehditlerin peşinden gidebilmek için bu tehditleri kontrol altına almamız gerekiyordu. "O zaman onu göndermek tek seçeneğimiz mi?" Freddie'nin sesi daha çok kelimeleri test ediyordu. Duyguları. Onu gözlemleyen tek kişi ben değildim. Geçen hafta onun için zorlu geçmişti.

Sparrow'la aralarında hızla artan yakınlık onu yeni yollara itti. Sallanıyordu ama düşmemişti. Belki arkadaşı Bodhi-başka bir sorun vardı-onun peşinden gittiği için, belki Freddie kendi sorunlarıyla yüzleşmek için gerekli araçları geliştirdiği için ya da belki de bize daha fazla güvendiği için.

Ya da belki de şansımız yaver gittiği içindir. Yukarıdakilerin hepsini kabul ediyorum.

Liam Roma'ya iki kahve daha uzattı, o da kahveleri Jasper ve Vaughn'a götürdü. Kardeşinin yanına dönmek yerine Freddie'nin önünde durdu. "Yalnız olmayacaklar."

"Ama bu onu öne geçirir..."

"Hayır," dedi Liam, Freddie'ye bir kahve uzatırken. "Onu benim yanıma koyuyor, hepiniz bana destek oluyorsunuz."

Yanımdaki Milo çenesini kaldırırken kaskatı kesildi. Bunu fark eden tek kişi ben değildim. Doc ağırlığını kaydırdı ve Liam, Milo'nun ona attığı ani bakışın farkına varmış olmalıydı. Milo'nun kız kardeşi söz konusu olduğunda son derece makul davranacağını hiç sanmıyordum.

Liam kahve yapmaya devam ederken Milo'ya tek bir bakış bile atmadan, "Sen kendini kaybetmeden önce," diye devam etti. "Bana onu getirmem için ilk emri verdiğinden beri bunu düşünüyordum."

Odadaki hava gerginlikle birlikte balon gibi şişmiş gibiydi. Vaughn bakışlarını Liam'dan Milo'ya çevirdi ve Jasper masaya yaslanmak için ayağa kalktı. Bu onu Freddie'ye bir kol mesafesine getirmişti.

Evet, bu işin kötüye gitme potansiyeli vardı.

"Hellspawn görüldüğü kadar kırılgan değil. Onu korumak istiyor muyum? Kesinlikle. Onu bu senaryodan elli mil uzakta tutmanın kolay bir yolu olsaydı? Kesinlikle. Mesele şu ki, sadakatimizi olmasa bile güvenimizi fazlasıyla kazanmış dostlarımızı terk etsek bile, onu bu durumdan kurtarmak için onu bir kafese koymaktan başka bir yolumuz yok."

Bir kahve daha bitirdi ve kenara koydu. Rome onu aldı ve Doc'a uzattı.

"Kralın ne yapacağı kestirilemez ama aynı zamanda çoğu zaman pragmatik olduğu da kanıtlanmıştır. Roma kesinlikle yasak bölge ve başından beri de öyle. Eğer Roma'ya baskı yapmaya kalkarsa, hepsini yakıp kül edeceğimi biliyor. Kafama bir kurşun sıksalar daha iyi olur."

"O seçeneğe bir iğne koyalım," diye uyardı Doktor ve ben de saate bir göz attım. Evet, her an düşebilirdi.

"Bunun için gönüllü değilim," dedi Liam. "Mesele şu ki, Roma'nın hedef alınmasına müsamaha göstermeyeceğimi biliyor."

"Ivy senin için yeni bir zayıflık," dedi Milo aniden. "Kaldıraç olarak kullanabileceğin yeni bir baskı noktası."

"Aynen öyle. Onu incitmek istemiyor. Ya da belki istiyor ama yapmayacak. Bu kontrole ilgili." Liam'ın kahve yapmak için istikrarlı ve ritmik hareketleri, içindeki kargaşayı yalanlıyordu. Ne kadar sakin görüldüğü önemli değildi, ya da belki de çok sakin olduğu içindi... bu, aşağıdaki adamın kaynama noktasını gizliyordu.

Jasper öfkesini bir zırh gibi taşırdı. Liam da aynı sebepten dolayı kendi öfkesini kontrol altında tutuyordu. Onun inanılmaz bir şiddete meyilli olmadığına inanmak hata olurdu.

"Beni dize getirmek, bana haddimi bildirmek istiyor ve ben onu getirmeyi reddettikçe..." İç çekti. "Onun değerini daha da yükseltti. Yani hayır, onu almak istemiyorum, ama bunun onun suları test etmesi ve bana ne kadar güçlü olduğunu kanıtlaması olduğunu da çok iyi biliyorum. Benim yutulması çok acı bir hap olduğumu öğrenmesi gerekiyor."

Sparrow mutfağa girerken, "Hiç sanmıyorum," dedi. Zamanlaması bundan daha mükemmel olamazdı. Yorum, köpürtücü kapandığında mükemmel bir sessizlik anına denk geldi.

Freddie kıs kıs gülerken Doktor'un dudakları büküldü. Jasper bile eğlenmiş görünüyordu ama inleyen Milo oldu. "Yemin ederim, hepiniz onu bozmuşsunuz."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, ağabey," dedi, tavrında beni çağıran bir hafiflik vardı. "Uzun zamandır bu konuda iflas etmiş durumdayım. Sanırım *onları* yozlaştıran *ben* olabilirim."

Roma hiç vakit kaybetmeden Liam'ın hazırladığı son kahveyi aldı ve gülümseyerek ona uzattı. "Teşekkür ederim," dedi ve ona bir öpücük vermek için parmak uçlarında yükselirken sırttı.

"Teşekkür ederim."

"Bunu yapan benim," diye homurdandı Liam ve azarlanmak yerine gülümsemesinin büyümesine izin verdi.

"Size daha sonra teşekkür edeceğim ve acı teşhisi sizin için doğrulayacağım."

Milo tekrar inlerken kahkahalar odada dalgalanarak gerilimi azalttı. "Beni öldürüyorsun, Ivy."

"Hayır," dedi, gözlerini ona dikerek. "Tabii acı hap sen değilsen... belki de Lainey'e sormalyım..."

Orada duruyor olmasaydım, bunun mümkün olabileceğini milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi ama Milo'nun boynu kızardı ve bu kızgınlıktan değildi.

"Yapmazsan memnun olurum," diye boğuk bir ses çıkardı ve kadın kahvesiyle onu selamladı.

"Güzel, çünkü gerçekten bilmek istemiyorum." Sonra adam kıkırdadı ve kadının gülümsemesi yumuşadı.

"Hepinizin endişeli olduğunu biliyorum," dedi ve yavaşça dönerek yüzüme baktı. "Ben de endişeliyim. Ama Liam'a bir şey olmasına izin vermeyeceğim ve kurallara uyabilirim."

Evet, yapabilirdi. Ayrıca masaya kendi yeteneklerini de getirdi. Kendi yeteneklerini ve gözlemlerini. Cazibe. Acerbic zekâ.

"O zaman lojistikten konuşalım," dedim, çünkü karar verilmişti. Dürüst olmak gerekirse, biz buraya gelmeden önce verilmişti. Konu ilk açıldığından beri bunu kafamda evirip çeviriyordum.

Onu kafese koyamazdık. Yapamayız.

Onu silahlandırdık ve hazırladık. Onu güvende tutmak için ölürüz ve ona zarar vermeye çalışan herkesi öldürürüz... Bu arada, bu kral işi halledilir halledilmez başka sorunlarımız vardı.

"O zaman Pilgrim Hills ve annen hakkında konuşmalıyız." Gözlerinde parlayan umudu inkâr etmek zordu. O kadın buna değse iyi olurdu. "Peki ya Sparrow?"

"Evet?"

"Söz vermeni istiyorum, eğer herhangi birimiz *bunu* ararsa, herhangi birimiz. Dışarı çıkın. Planı uygulayacaksınız ve çıkışını korumamıza izin vereceksin. Anlaşıldı mı?"

Henüz planın tamamına sahip olmasak da bir kısmına sahiptim ve bu plan üzerinde eğilip bükülmüyordum.

Dudaklarını büzerek yavaşça başını salladı. "Sana söz veriyorum."

O benim kızımdı. Elimi uzatarak onu kendime çağırdım ve o da geldi, onu sarmama izin verdi ve bir an için çenemi başına yasladım. "Teşekkür ederim," dedim yumuşak bir sesle. Sonra bakışlarımı diğerlerine doğru kaldırdım.

"Bunun *nerede* gerçekleştiğiyle başlayalım..."

BÖLÜM 22

OceanofPDF.com

EMERSYN

W İdeal olmasa da bir planımız vardı. Eğer planı bozarken herhangi birine çok yakından baksaydım, hoşlanmadıklarını anlayabilirdim. Liam beni götürmek istemiyordu, ama beni dışlamıyordu. Rome ikimizin de gitmesini istemiyordu ama o da peşimden gelecekti.

Jasper ve Vaughn bizim yedeğimiz olacaktı. Kral Liam'a ne zaman buluşacağımıza dair bir tarih vermişti, bu yüzden bütün gün bizi takip etmek için yerlerinde kalacaklardı. Milo itiraz etti ve bu bir kavgaya yol açtı çünkü o da gitmek istiyordu.

İlk defa ondan sabır isteyen bendim. Eğer bunca zamandır bu kralın hedefindeyse, olması gereken *son* yer orasıydı.

"O zaman neden gidiyorsun?" Dürüst olmak gerekirse, bu iyi bir soruydu. Tek cevabım, kralın beni Milo'ya değil Liam'a bağladığıydı. Ben kız kardeş değil, kız arkadaşım. Her iki unvan da bana heyecan verse de, Milo içeri girerken oturup bekleyen kişi olmak istemezdim.

Mickey sona erdirene kadar dönüp durdular. "Milo, bir nefes al. Hiçbirimiz bu planı sevmiyoruz ama şu an için elimizdeki en iyi plan bu. Burada Kel ve benimle birlikte olmalısın... çünkü işler değişirse..."

Freddie birkaç zor soru sormak dışında çok az şey söylemişti. Tartışma ortak salona taşındığında, onun yanındaki duvara yaslanmışım.

Konuşmadık ama serçe parmağını benimkine doladı ve o gittiğinden beri göğsümde oluşan gerginlik gevşedi. İyi olacaktık. Yine de bu rahatlama, erkeklerin tartışmasının getirdiği baş ağrısından beni kurtarmadı.

Ensemi ovuşturarak Kellan'ı odasına kadar takip ettim. Kapıyı kapatmak için ben içeri girene kadar bekledi, sonra da kilitledi. Omzumun üzerinden baktığımda başını salladı. "Sadece birkaç dakika istiyorum ve kazara izinsiz girmeyeceğim."

"Sorun yok," dedim. "Sadece, sen iyi misin?"

Önce bir ayakkabısını sonra da diğerini çıkarırken gömleğini sıyırıp çıkardı. Lekeli giysiler, motor yağı ve yakıt kokusu gibi günün çoğunu nerede geçirdiğini belli ediyordu.

Kombinasyon burun deliklerimi yaktı. "İyi olacağım, Serçe," dedi. "Duş almam lazım, biraz burada takılabilir misin?"

"Konuşmaya devam etmek istersen orada takılabilirim." Döndüğümüzde duş almış, rahat kıyafetlerimi ve tüylü çoraplarımı giymiştim. Klinikte geçirdiğim zaman eğlenceliydi, özellikle de dans etmeyi seven çocuklarla konuşmak. Bunu hiçbir şekli ya da yapısı olmayan doğaçlama bir dans partisi haline getirmiştik. "Benim de seninle konuşmam gereken şeyler var ama bunlar kadar önemli değil."

Bir nefes verirken yüz ifadesi yumuşadı. "Serçe..." Elini uzattığında ona doğru gittim ve kollarımı ona doladım. Kellan da diğerleri gibi iri bir adamdı. Hepsi bunu yaptı çünkü beni yerden kaldırabilirdi ama o bunu yapmamayı tercih etti ve bu sarılmaya ihtiyacı olduğunu söyledi.

Etrafında kıvrılıp alnını omzuma bastırırken parmaklarımla saçlarını okşadım. Bu onun teselli arayışıydı ve ben de ona bunu sunabilirdim.

"Söyle bana," dedi sakın bir sesle. "Bana bunu yapmak için iyi olduğunu ve çok fazla şey istemediğimizi söyle."

Ona yumuşak bir sesle, "Benden bir şey istemiyorsun," dedim. "Ben gönüllüyüm. Yardım etmek istiyorum."

Kellan başını kaldırarak yüzümü inceledi, bir şey bulmaya çalışıyor olmalıydı ki başını salladı. "Tüm kurallara ve talimatlara uyacağına, Liam git derse gideceğine söz veriyor musun?"

O kısımdan nefret ettim. Ama buna ihtiyaçları vardı. Eğer iş gerçek bir kavgaya dönüşürse, Liam beni bu işin dışında tutmak istedi. Yardımdan çok dikkat dağıtıcı olurdum. "Evet, hâlâ söz veriyorum."

Parmak eklemlerini yanağımda aşağı yukarı gezdiren Kellan bir nefes verdi ve sonra başını salladı. "İyi bir kız olduğun için teşekkür ederim. Sen bir kaçak değilsin, bizi korumak istediğinde değil." Son cümle içimdeki tüm tartışmaları öldürdü. "Bunun için teşekkür ederim."

Parmaklarımı göğsünde gezdirirken, "Bunu yapmak için sevmek zorunda değilim," diye itiraf ettim. Karnındaki haçın etrafında spiral çizen sarmaşık dövmesi dikkatimi çekti. "Ama aynı zamanda kullanılma ya da dikkat dağıtıcı olarak kullanılma fikrinden de hoşlanmıyorum."

"Biliyorum." Alnımdan öptü ve dudakları tenimde bir süre oyalandı. Bir süre öylece dururken sağ elimi kalbinin üzerine koydum. "Sen olduğun için teşekkür ederim, Sparrow."

Sırıttım. "Ben de sana, Kerkenez."

Üzerindeki gerginlik biraz azalınca kıkırdadı. Biraz isteksizlik göstererek beni bıraktı ve banyoya yöneldi. O suyu açarken ben de kendimi tezgâhın üzerine attım.

"Rahat mısın?"

Kot pantolonuna uzanırken hafifçe "Evdeki en iyi koltuk," diye takıldım ve yüz ifadesi bana gülmekle azarlamak arasında gidip geldi. Bu biraz komikti.

"Devam et, Sparrow. Dayak konusundaki tartışmamızı henüz bitirmedik."

"Doğru," dedim hiç uysal olmadan. "Ama biraz şaplak atmanın kötü bir şey olmadığını keşfettim." Soyunurken kaslarının hareketini ve değişimini izlemek de kötü bir şey değildi. Onu süzebilecekken bunu yapmadım. Hepsi kendi tarzlarında ne kadar güzel olsalar da, sabit bir şekilde penislerine ya da kışlarına bakmadan da onları takdir edebilirdim.

Kuşkusuz, çok güzel bir kıçtı.

"Gerçekten mi?" Ses tonunu şaşkınlık kapladı ama gözlerindeki temkinli bakış tüm oyunumu durdurdu.

Yeni duşun şeffaf bir kapısı ve iki duş başlığı vardı. İtiraf etmeliyim ki tüm duşları yenilemişlerdi ve bu benim en sevdiğim özelliklerden biriydi. İçlerinde iki veya daha fazla kişi için bolca yer vardı - bunu test etmek için gerçek bir zaman harcadığımızdan değil.

Henüz.

"Evet," dedim yavaşça. "Liam bu teoriyi test etmeme yardım etti."

Kellan tekrar yüzümü aradı. "Ve iyiydi? Kötü anlar olmadı mı?" "İyiydi... diğer alanlarda da zorladık. O ve Rome bana yardım ettiler.

sen ve Vaughn."

Orada duran Kellan kaşlarını kaldırdı ve ben neredeyse söylenmemiş emri duyabiliyordum. Bilmek istediği şeyin etrafında dans etme.

"Biraz korkutucuydu ve bir yanık vardı," diye itiraf ettim. "Ama sen ve parmakların olduğunda Liam gibiydi. Hoşuma gitti. Belki henüz her zaman değil ama-"

Kellan duştan tezgâha uzanan üç kısa basamağı geçip yüzümü kavradı ve beni öpünce cümlemi tamamlayamadım. Dudaklarımı yavaşça, kasıtlı olarak ele geçirmesi bacaklarımı beline dolamama neden oldu.

Duştan buhar yükseliyordu ama Kellan'dan sıcaklık akıyordu. İstilasını bastırırken dilinin alay ve darbeleri beni inletti. İle

Bir eliyle dokunuşunu boğazıma doğru kaydırđı ve hafifçe kavradı. Başparmağının baskısı başımı geriye doğru eğmemi sağlayarak öpücüğö kesmeme neden oldu.

"Seninle ne kadar gurur duyduğumu biliyor musun?" Bir başkası olsa bu sözler büyüklük taslamak gibi gelebilirdi ama sesindeki duygu yoğunluğu gözlerimi yaşarttı. "Sen çok cesursun, Sparrow."

"Şanslıyım," diye belirttim. "Hepinize sahip olduğum için şanslıyım. Hepiniz bana yardım etmeye, itilmem gerektiğinde itmeye ve buna da ihtiyacım olduğunda geri çekilmeye isteklisiniz."

Son birkaç gündür.

"Mutluyum," dedim. "Olan biten her şeye rağmen, tehlike olduğunu ve endişelenmemiz gereken daha çok şey olduğunu biliyorum... ama Lainey ve benim Disney World'de bir hafta sonu kaçışımız dışında hiç bu kadar mutlu ya da özgür hissettiğimi hatırlamıyorum."

Değerli bir anı ve hatıra. Bu koleksiyonu burada çok büyütüyordum.

"Güzel," dedi ve dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. "Bu hâlâ iyi mi?" Elini boğazımda gezdirdi ve ben de gülümsedim.

Baskı içimi yumuşattı, beni tahrik ederken bile rahatlattı. "Çok iyi. Ne kadar hoşuma gittiğini görmek ister misin?"

Bacaklarımı açtım ve tekrar gözlerime odaklanmadan önce bakışlarını bir kez indirdi. "Şu anda değil, benim alingan veledim, ama kesinlikle bunun için bir tane alacaksın."

Bu uyarıyı yaptığında omurgamda lezzetli bir ürperti hissettim. "Yine de bu yolda daha fazla ilerlemeden önce, sen ve ben şartları tartışıyoruz. Evet?"

Dudaklarımı yaladım. "Şartlar?"

"Hmm-hmm. Rıza olmadan hiçbir şey olmaz, Sparrow. Neyi nasıl yapmak istediğimi bileceksin ve bana neyin uygun olup neyin olmadığını söyleyeceksin." Nabız noktama doğru bir daire çizdi. "Seninle yapmak istediğim çok şey var ama bunu yavaş ve bilinçli bir şekilde yapacağız. Tenindeki hiç istemediğın dokunuşları silecek ve tüm karanlık anıları daha iyi olanlarla değiştireceğiz."

Bu tamamen farklı bir ürperti yarattı. Çünkü o flaşlar hala geliyordu, belki eskisi kadar değil... ama onları geçmişte yaptığım gibi saklamama da gerek yoktu.

"Suyun soğuyacak," diye mırıldandım dudaklarımı yalayarak.

Kıkırdadı, bana hafif bir öpücük kondurup duşa girmeden önce bana çıkış verdi. Nefesimi üfleyerek bacaklarımı uzattım ve aynaya yaslanıp onu seyretmek için geri çekildim.

Su üzerine dökülürken bir elini duvara dayamış, neredeyse poz veriyor gibiydi. "Sana bazı zor sorularım var, Serçe."

"Çünkü şimdiye kadar diğer her şey yumuşak toptu."

Kıkırdadı.

Dizimi yukarı çekerek göğsüme doğru sarıldım. "Sor, hepsine cevap verebilir miyim bilmiyorum ama deneyeceğim."

"Hepsine cevap vermek zorunda değilsiniz. Bazıları hakkında düşünmeniz gerekebilir. Yine de bunları sormam gerekiyor."

Bu adildi. "Tamam. İşimiz bittiğinde benim de sana bir sorum olacak."

Bana bakmak için durakladı. "İlk sen başlamak ister misin?"

Gülümsedim. "Hayır, bekleyebilirim. Benimki şu anki durumumuz için acil ya da kritik değil."

"İlk soru," dedi şampuanı eline dökerken. Dönerek yan tarafını ve karnındaki kasların beline doğru nasıl sivrildiğini görmeme izin verdi. "Kralın sizinle neden görüşmek istediğini hâlâ tam olarak bilmiyoruz, bir güç oyununun ötesinde. Kim olduğunu da bilmiyoruz. Bir teori vardı, amcan olabilirdi."

Bu kavram damarlarıma buz serpti.

"Arayan onun sesi değildi." Liam'ı aradığında onu duymuştum.

O adamın sesini tanı mıyordum.

Bana bir bakış attı ve nazikçe gülümsedi. "Biliyorum, Sparrow. Liam da aynı şeyi söyledi ama bu manevralar yıllardır devam ediyor. Daha önce, yaklaşık beş yıl önce, şu an sahip olduğumuz etkiye sahip değildik. Milo'nun hedef alınması, şimdi de senin orada olman isteniyor. Bu beni temkinli yapıyor. Ayrıca siz oradayken ne isteyebileceği ya da ne yapabileceği konusunda da beni temkinli kılıyor. Kralla buluştuğunuzda onun bazı şeyleri zorlamasına hazır mısınız?"

Yüzümü buruşturdum. "Tanımadığım hiç kimsenin bana dokunmamasını tercih ederim." Bakışları benimle aynı fikirdeydi ama omuzlarımı kaldırdım. "Liam'ı ve seni korumak için ne gerekiyorsa yapacağım... ama Liam'ın da bana dokunmasına izin vereceğini sanmıyorum."

Kellan kıkırdadı. "Hayır, muhtemelen değil. Ama hiçbir şey tarafından pusuya düşürülmeni istemiyorum."

"Teşekkür ederim."

"İkinci soru," o devam etti, Kafa eğme geri içindurulama şampuan. "Anneni aldığımızda onunla ne yapmak istiyorsun?"

Dışarı mı?"

Bir nefes üfledim. Onu kurtarmak zorundaydık, bunun ötesinde... "Onu güvene almanın, iyi olduğundan emin olmanın ötesinde bir şey düşünmedim."

"Bunu düşünmek için biraz zaman harcamanı istiyorum. Onu dışarı çıkarmak önceliğimiz. Bir plan üzerinde çalışıyoruz ama o burada kalamaz, Sparrow."

Son birkaç kelimeyi özenle ekledi, sanki nedenini anlamam gerekiyormuş gibi.

"Biliyorum," dedim ona. "Ben olsam bunu istemezdim. Onu tanımıyorsun ve ona güvenmek için bir nedenin yok. Kulüp binası güvenli bir alan olmalı."

"Hepimiz için," diye vurguladı ve ben alt dudağımı çiğnedim. "O senin annen. Çıkmasını istiyorsun. Bunu yapacağız. Onun için bir yer ayarlayabiliriz... ama Sparrow..."

Bir iç geçirdim. "Ona güvenip güvenemeyeceğimizi bilmiyoruz." Bu beni rahatsız eden bir düşünceydi. "Bildğini hiç sanmıyorum... ben de ona söylemeye hiç çalışmadım. Bir kez söylemek istedim... ama o zamana kadar Bradley Amca, ona söylediğim için dadılarımdan birini çoktan göndermişti. İlk kaybolan o değildi ama sanırım gerçekten yankı uyandıran ilk kişi oydu. Akşam yemeğinde olduğumuzu hatırlıyorum... Babam, annem ve Bradley Amca. Bradley Amca'nın evindeydik çünkü annem ve babamın şehirde bir etkinliği vardı."

Bu konuyu açmak oraya geri dönmek gibiydi, ama buz beni hapsedmedi, sadece içimdeki panik dalgasını uyuşturdu.

"Haftayı Bradley Amca ile geçirecektim ve bunu istemiyordum... Beni yanlarına almaları için onları ikna etmek için aklıma gelen her şeyi denedim ve gittiklerinde hıçkırığa hıçkırığa ağladığımı hatırlıyorum."

Annem bana sımsıkı sarıldı ve kulağıma her şeyin yoluna gireceğini, ben farkına bile varmadan geri döneceklerini fısıldadı ve sonra gittiler.

"O zaman ona söylemek istedim. Onlar gidene kadar Bradley Amca beni kucağına aldı ve yukarı taşıdı. Beni temizledi ve banyo yaptırdı..." Ürperdim. "Sonra bana gösteri için ne kadar iyi bir kız olduğumu söyledi. Ama anneme veda ederken daha dikkatli olmam gerektiğini, çünkü ya bu onu son görüşümse?"

Bir yumruk duvara çarptı ve Kellan'ın elini esnettiğini görmek için şimdiki zamana geri döndüm. Fayansın üzerinde kırmızı bir leke vardı ve parmak eklemlerinin üzerinde kırık bir deri vardı.

"Ona hiç söylemedim." Onu ortadan kaldırmasını istemedim.

Kellan'ın öfkesini dindirmesi uzun zaman almış gibiydi. Kalbimi tekrar kontrol altına almak için zaman ayırdım. O anılar

her zaman soğuk, keder ve acıyla kaygandı. Bana musallat oldular, ama bu o kadar kötü olmadığı zamanlardı.

Kötü olan daha sonra geldi.

Suyu kapatan Kellan kapıyı kaydırarak açtı. Gözlerindeki öfkenin arasında bir özür gizliydi ve ona küçük bir gülümseme verdim.

"Ben iyiyim. Bir sorunuz daha mı vardı?"

"Biliyorum ve cevap vermek zorunda değilsin." Sesi bile acımasızca bastırıldığı bir öfkeyle titreşiyor gibiydi.

"Sen sorduktan sonra yatağa kıvrılabilir

miyiz?" "Ne istersen yapabiliriz, Sparrow."

Ellerimi dizlerimin üzerinde kavuşturarak başımı salladım. "O zaman sor." "Milo'ya ne zaman söyleyeceksin?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

OceanofPDF.com

"H nasıl görünüyorum?" Ben kravatımla uğraşırken Emersyn oturma odamın ortasında küçük bir pirouette yaptı. Bir elbise seçmişti. yumuşak gri bir elbisenin inek yakalı süveter kılıfı. Kıyafet üzerine yapışarak kıvrımlarını vurguluyordu. Diz hizasındaki siyah botlar bu etkiyi tamamlıyordu. Kazağın uzun kolları kollarını örtüyordu.

"Tek kelimeyle," dedim ona. "Büyüleyici görünüyorsun." Kralla buluşma seçeneklerini tartışmıştık. Henüz ondan haber almamıştım. İster bir yeraltı dövüşü, ister bir restoran ya da bir arka sokak olsun, her şeye hazır olmalıydık.

Botlar iyiydi çünkü topukları yoktu ve ayaklarını koruyacaklardı. Ayrıca elbisenin altına küçük, yapışkan bir vücut kıyafeti giymişti, böylece tırmanması, koşması ya da dövüşmesi gerekirse -tercihen bunların hiçbirini yapması gerekmeyecekti- o zaman yapabilirdi.

"Bunun içinde silah taşıyamazsın."

"Hayır," diye kabul etti, ellerini kalçalarına koyarak botlara baktı.

Neye ihtiyacımız olacağını konuştuktan sonra kıyafeti birlikte seçmiştik.

Onu hediyelere ve kıyafetlere boğmayı ne kadar istesem de, bunları neden sevmediğini bana söylemişti. Belki bu şekilde ilerleyebiliriz.

Bağlamayı yaptıktan sonra düzeltiltim ve sonra omuz kılıfını çektim. Daha büyük bir şey tercih ederdim. Ya da daha açık, ama bu standart bir silahtı. Görünüş-

"Liam." Yumuşak sesi beni kendime çekti ve iç çektim. Hafif dalgalar halinde dökülen siyah saçlarıyla göz kamaştırıcıydı. Saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamasına ya da örmesine alışmıştım. Ama bugün, duştan sonra saçlarına farklı bir şey yapmıştı.

Duş aldıktan sonra onu tekrar duşa soktum. Eğer bu aptal toplantıya gitmek zorunda olmasaydık, onu çıplak ve yatakta yakalayabilirdim...

"Her şey yoluna girecek," dedi ve ben uzun bir nefes verdim.

"Bunu sana benim söylemem gerekirdi." Kahretsin, tam bir pislik gibi davranıyordum.

"Bana sonra anlatırsın. Şu anda benim sıram." Kanepeden uzaklaşarak benim durduğum yere geçti ve elimi kaldırdı. Bir dakika sürdü.

kol düğmelerimi taktığını fark ettim. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Yapmak zorunda olmadığım pek çok şey var," diye hatırlattı bana, gülümsemesi küstahça ve kara gözleri sırlarla doluydu. Artık benden saklamadığı sırlar. Bana güvendiği sırlar. "Seninle ilgilenmek istiyorum."

"Sana mücevher almam senin için sorun olur mu?" Soru içimden dökülüverdi. Kıyafet ya da başka bir şey istemiyordu ve bunu anladım. Prenses olmak istemiyordu ve bu da sorun değildi.

O lanet bir kraliçeydi. Ancak, ben istedim ki.

"Beni şımartmak ister misin?" Bu soru bir meydan okuma ve alaydı, yine de gözlerini dikkatle izlemeye devam ettim.

"Seninle her şeyi istiyorum," dedim. "Muhtemelen yasal ya da ahlaki olmayan, hatta bazı çevrelerce kabul edilmeyen şeyler istiyorum."

Kaşlarım kalktı.

"Yani, evet," dedim ona, ilk kol düğmesini düzeltmeyi bitirip ikincisine uzanırken. "Seni şımartmak istiyorum. Seni hiç mücevher takarken görmedim."

Biraz omuz silkti. "Dans ettim ve sahne aldım. Sürekli yoldaydım, bu yüzden yanımda mücevher götürmek pratik değildi."

"Ve o orospu çocuğu sana mücevher veren tek kişiydi." Bu bir soru değildi ve kelimeleri söylediğim anda yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim-"

"Hayır, sorun değil. Beni giydirdiği şeylere pek odaklanmıyorum. Hepsi gösteriş içindi; zincirleri tasma gibi gerdanlıklara takardı. Zenginliğini göstermek için küpeler, aynı şekilde bilezikler. Bazen..."

"Hellspawn," dedim, ikinci kol düğmesini bitirdiğinde çenesini hafifçe kavradım. "Yapmak zorunda değiliz..."

"Sorun yok." Elini tam kalbimin üzerinde göğsüme bastırırken beni teskin ettiğine yemin edebilirim. "Son birkaç haftadır, özellikle de son birkaç gündür bazı şeyleri düşünmek için çok zamanım oldu. Sana söylemekten nefret ediyordum ama aynı zamanda özgürleştiriciydi de."

Bunun üzerine içimde bir anlayış titreşti. Artık onun sırrını saklamıyordu. Daha çok, sırları konusunda bize güveniyordu. Ne olduğunu bilmemiz için bize güveniyordu ve ben de onun intikamını almamız için bize güvenmesini umuyordum.

Pislik ortağından bir parça bile alamamıştım. Ama acı çektiğini biliyordum ve bu benim için yeterliydi.

"Her neyse, annemi düşünüyordum. Ben gençken Hong Kong'a yaptığımız bir gezi hakkında. Gelip beni aldı ve birlikte

ve birlikte alışveriş yaparak, güzel şeyler seçerek, biraz ıvır zıvır, biraz pahalı... *eğlenceli* zaman geçirdik."

Kaşlarında küçük bir Vs belirdi ve düşünceli bir şekilde bakarken gerildi.

"Sanırım birlikte geçirdiğimiz en güzel zamanlardan biriydi. Sadece ikimiz. Babam ya da Bradley Amca yoktu." Babasından pek bahsetmedi. Amcasının nasıl bir piç olduğunu düşününce, onu evlat edinen puşt için pek de umutlu değildim.

"Her neyse," diye devam etti başını hafifçe sallayarak. "Bir noktaya doğru dönüyordum ve uzaklaştım."

"Tamamen iyi, Hellspawn."

"Bana mücevherleri soruyordunuz. Hong Kong'dayken annemle aldığımız şeyler harikaydı. Bir süre bende kaldı ama sanırım eve yaptığım ziyaretlerden birinde amcam onlardan kurtuldu." Omuz silkti. "Başkalarının eşyalarını takmamdan hoşlanmıyordu."

Oh. Bildiğim iyi oldu. Şerefsiz.

"Ama bana bir şey verirsen giyerim." Yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen bu cevaba çok daha erken ulaşabilirdim."

Kıkırdayarak başımı eğdim ve dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. Küçük bir öpücükten çok daha fazlasını istiyordum. Ama şimdilik bununla yetineceğim. "En sevdiğin bir şey var mı?"

Kapının zili çaldı ve o hafifçe irkilirken ben kapıya doğru döndüm. Roma ve çocuklar dışında kimsenin bu kata çıkma yetkisi yoktu. Başka birinin gelmesi için kapıcı ve güvenliklerden izin alınması gerekiyordu.

Kapıya doğru yaklaşmamasını işaret ettim ve neyse ki inatçı küçük cehennem yavrum beni tartışmadan dinledi ve koridora çekildi. Telefonumu kontrol ettim.

Cevapsız arama ya da mesaj yok. Gerginlik omurgamın tabanını sarmıştı. Görüntüyü koridordaki kameralara çevirdim. Uyarının eksikliğini düşününce, gözetleme deliğini kontrol ettiğimde kafamı uçurmamayı tercih ederdim.

Kapımda bir değil, iki kişi vardı.

"Lanet olsun." Burada ne halt ediyorlardı?

"Liam?"

Hay sikeyim. Ona tekrar baktım. "Sorun yok. Sorun değil." Telefonu cebime soktum ve takım elbisemin ceketini giyip silahı örtmek için havaya kaldırdım.

Kapıyı açmadan önce.

"Almamız gerektiğini söylemiştim-işte orada!" Babam ve annem kendilerinden çok memnun görünüyorlardı. Ayrıca seyahat ediyormuş gibi rahat giyinmişlerdi.

"Hey," dedim, annemle kucaklaşırken bile babamın elini uzatır uzatmaz tuttum. "Siz burada ne yapıyorsunuz?" Ne konuşmuştuk? Geçen hafta mı?

"Sürpriz," dedi annem geniş ve açık bir sırıtışla. İkisi de biraz güneşlenmişti ve muhtemelen golf oynadıkları için sağlıklı, sıcak bir bronzlukları vardı. "Oh, giyinip kuşanmışsınız."

"Ve misafiri var, Mary," dedi babam bana özür diler gibi bakarak. Hellspawn'ın koridordan çıktığını görmek için arkama baktım. Gözlerinde merak vardı ama daha çok soru da vardı.

"Ben..."

"Hayır, Hellspawn," dedim ona. "Buraya gelin... ve siz ikiniz içeri girin."

"Hellspawn mı?" Annem bana baktı, yüzündeki tüm kahkaha izleri buharlaşmıştı. "Kız arkadaşına Hellspawn mı diyorsun?"

"Güven bana," dedim elimden geldiğince ağırbaşlı bir şekilde. "Bu lakabı hak etti." Sonra Hellspawn oradaydı, elini benimkinin içine kaydırdı.

"Haksız değil," dedi. "İkinizle de tanışmak çok güzel."

"Jonathon," dedi babam onları içeri alırken, elini anneme uzatarak. Elini nazikçe sıktı ve sonra anneme baktı. "Bu benim karım Mary. Ona biraz zaman verin. Liam bizi daha önce hiç kız arkadaşlarından biriyle tanıştırmamıştı. Şoka girecek..."

Babam haksız değildi, o bakışlarını benden Hellspawn'a aktarmıştı ve gözleri yaşlıydı. Hızlı bir göz kırpışıyla kendine geldi ve babama bir tokat attı. "Şoka girmeyeceğim ve bu güzel genç bayana 'Hellspawn' demeyeceğim."

"Ben Emersyn," dedi Hellspawn açık bir kahkahayla ve içimden bir rahatlama süzüldü. Aklımda bir düzine soru vardı. "Sizinle tanışmak gerçekten çok güzel. Liam bana senden çok bahsetti."

"Öyle mi?" Annem bana bir bakış attı. "Senin hakkında bize hiçbir şey söylemedi."

"Çünkü özel hayatımı gizli tutmayı seviyorum," dedim ona hiç vakit kaybetmeden. "Hellspawn kesinlikle beklemeye değer." Kapı kapandıktan sonra ondan babama baktım. "İkinizi de görmek ne kadar güzel olsa da burada ne işiniz var?"

"Onlara bir içki ikram edelim mi?" Hellspawn bana baktı ve ben de iç çektim. Evet, kraldan her an bir telefon bekliyorduk ve gezegende burada olması gereken son iki kişi de buradaydı.

"Aslında hem evet hem hayır," dedim. "Bir dakika sabredin..."

"Hayır, bir şey söylemek zorunda değilsin," dedi babam. "Siz ikiniz belli ki yola çıkmışsınız ve planlarınız var."

"Yanıldığını söylemeyi çok isterdim," dedim anneme özür dileyen bir bakış atarak. "Ama öyleyiz ve geleceğini bilseydim başka alternatifler yaratabilirdik." Onları vazgeçirmek gibi.

"Tatili seninle geçiremedik ve sen de bize gelemeyecek kadar meşguldün. Jonathon vergi yılı için avukatlarla görüşmemiz gerektiğini söyleyince sana sürpriz yapmak istedim." Annem küçük bir iç çekti. "Her şeyi düzenli ve tertipli tutmayı sevdiğini biliyorum, sadece oğlumu özledim."

İçimi çektim, çenemi düşürdüm. "Anne..."

"Hayır," dedi göğsümü okşarken. "Harika görünüyorsun ve eminim harika bir kızsın." Neyse ki son sözünü Hellspawn'a söyledi. "Ve Jonathon seni aramamız gerektiğini söyledi. Ben de Roma'ya sürpriz yapacağımızı umuyordum."

"Ahh," dedim alaycı bir gülümsemeyle. "Senin hain planın."

Babam Hellspawn'a bakarken kıkırdadı. "Mary iki oğlunu da şımartmayı çok seviyor ama Rome ilgiden pek hoşlanmadığı için kendini pek göstermiyor."

"Çok tatlı biri," dedi Mary. "Keşke bize daha fazla ısınmasını sağlayabilseydim."

"Sanırım senden hoşlanıyor," dedi Hellspawn ve bu hepimizin dikkatini çekti. "Senden Liam için hoşlanıyor. Sadece bunu kendisi için ihtiyaç duyduğu bir şey olarak görmüyor."

Onu bu kadar iyi anlaması içimde çok ilkel bir şeyi harekete geçirdi. Zaten ona kafayı takmamış olsaydım, şimdi takmış olurdum.

"Nerede kalıyorsunuz? Size bir süit ayarlamamı ister misiniz?" Güvenliği de ayarlamam gerekecekti ama bunların hepsini içimde tuttum. "Peki araba aldınız mı?" En iyisi onlara bir şoför ayarlamaktı.

Bu gece onlara göz kulak olması için Rome'a ihtiyacım olabilir.

"Beşinci Cadde'deki Hightower'dayız, çatı katını tuttum," dedi babam. "Bizim için endişelenmeyin. Bununla birlikte, ikinizi de

Pazar günü brunch. Böylece annen kız arkadaşını tanıyabilir ve ben de eve dönerken mutlu bir e e sahip olurum."

Annem ona ters ters baktı ama omzuma vurduğunda kıkırdadım. "Sanırım bir şeyler ayarlayabiliriz. Hellspawn'a Roma'nın da gelmesini söyleyeceğim."

"Bunu kesinlikle yapabilirim."

Annem bu davet karşısında hemen neşelendi. "Pekala," dedi. "Gidelim. Seninle tanışmak çok güzeldi Emersyn ve kesinlikle brunch'ı dört gözle bekliyorum."

"Ben de." Hellspawn bile bunu ciddiymiş gibi söylemişti. "Onlarla aşağıya kadar yürüyecek misin?" O da beni iyi tanıyordu.

"Burada mı kalayım? Kapı kilitli mi?" Alçak sesle dudaklarımı yanağına bastırdım ve bu fırsatı özel olarak konuşmak için kullandım. "Mutfaktaki silahı al ve ben buraya dönene kadar sakla."

"Evet efendim," dedi, sonra ben doğrulunca sıırttı. Kahretsin, mükemmeldi.

"Pekâlâ," dedim anneme kolumu uzatarak. "Hadi seni yola çıkaralım, olur mu?"

Meğer babam bir şoför tutmuş. Aşğı indiğimizde şoför bekliyordu. Evet, onları görmeyi sevmeme rağmen sürprizlerden hoşlanmadığımı bilecek kadar beni iyi tanıyordu. Ziyarete gelmeyeli uzun zaman olmuştu.

Arabaya doğru adım attığımızda ve şoför kapıyı açtığında annem "Sebebi o," dedi. "Neden bu kadar meşgul ve dalgındın?"

"O kesinlikle bunun bir parçası," dedim ona. "O benim için önemli."

Annemin gülümsemesi büyüdü. "O zaman Pazar günü en iyi şekilde davranacağız, değil mi Jonathon?"

Babam ona hoşgör  l   olmasa da sabırlı bir bakış attı. "Kesinlikle. Sen git ve içeri gir. Ben sadece kısa bir konuşma yapacağım."

Annemin yanağına bir öp  c  k kondurduktan sonra babamla birlikte birkaç adım geri çekildik. "Her şey yolunda mı?"

"Sorun değil, sürpriz için öz  r dilerim. Onu bu akşam doğrudan buraya gelmekten vazgeçirmeye çalıştım."

"Ama endişelendi," dedim, açıklamasına gerek duymadan. "Ç  nk   mesafeliydim."

"Emersyn'le tanıştığımızıza g  re nedenini anlıyor ama gelecekte..." Babam bana sert bir bakış attı ve ben de kıkırdadım.

"Onu daha sık arayacağım ve ortadan kaybolmayacağım emin olacağım."

"Tek istediğim Liam. Tek istediğim bu. Şimdi o güzel genç bayanın yanına dön, Pazar günü görüşürüz."

Güvenlik şirketini aramadan önce arabaya binmeleri için onlara bir dakika verdim. Araç ve sürücü bizden biriydi ama şehirde bulundukları süre boyunca onlar için ek güvenlik istedim.

Asansörde kameraları kontrol ettim ve gülümsedim. Kızım mutfakta duruyordu, elinde silahı ve bakışları kapıda.

Hmm... lanet olası kral. Oraya gidip onu yatağa atmak istedim. Silahla çok sekiydi ve ailemi denemeden bile büyülemişti.

Kraldan mesaj geldiğinde kapıya kadar tüm bu zihinsel imgenin tadını çıkardım.

Bizi görmeye hazırды.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

OceanofPDF.com

EMERSYN

Jonathon ve Mary O'Connell kesinlikle çok hoştu. Liam ailesini aşağı indirir indirmez mutfağa gittim ve Buzdolabının yanındaki dolap kasasından silahı aldı. Onları her yere saklamıştı. Bu kadar çok silahı hangi yerlerde sakladığı komikti -eğer bu kadar üzücü olmasaydı komik olurdu-.

Herhangi bir noktada, apartmanın neresinde olursak olalım, kendimizi silahlandırabilirdik. Kellan bana tek bir silahı öğretirken, hepsi de çeşitli silahların farklılıklarını anladığımdan emin oldular. Neyse ki, Glock'lar tercih edilen silah gibi görünüyordu ve nasıl kullanılacağını biliyordum.

Kapıyı izlerken zamanı takip ettim. Tuhaftı, silah elimde neredeyse rahat hissediyordum ve bunun mümkün olabileceğini milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Yine de burada duruyordum... Kilidin sesini duyunca ağırlığımı değiştirdim.

"Benim," dedi Liam kapıyı tamamen içeri itmeden önce. Rahatlamıştım ve silahı yerine koymaya gittim ama o başını salladı. "Bekle... Bir fikrim var."

Tezgâhın üzerine koyup kapıyı kapatırken başımla onayladım. "Ailen otele mi gitti?"

"Evet," dedi kederli bir iç çekişle. "Bunun için üzgünüm."

"Onlarla tanışmak hoşuma gitti."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Seninle tanışmak hoşlarına gitti." Uzun bir süre yüzümü taradı. "Seni geride kalmaya ikna edemeyeceğim, değil mi?"

"Yapabilseydin beni bu kadar sevmezdin." Şakaydı ama ciddiydim. Bana meydan okumasını ve beni zorlamasını seviyordum. Bana daha azmışım gibi davranmıyordu. Hiç davranmadı. Bir seviyede, o da benden aynı şeyi istiyor olmalıydı.

"Tamam, bu kazağa bayıldım ve hava mont giymeyi gerektirecek kadar soğuk. Üzerinize bir silah koyuyorum çünkü muhtemelen beni arayacaklar."

"Ve beni aramayacaklarını mı düşünüyorsun?" Başımı yana eğdim. "Daha küçük ve kırılgan olduğum için mi?"

Ağzının köşesi biraz daha yukarı kalktı. "Cinsiyetçilik bizim lehimize işliyor."

İşten çıkarılmak tanıdık bir duyguydu. Daha küçüktüm, daha hafıftım ve şu anda sahip olduğum becerilere ya da araçlara her zaman sahip değildim.

"Mesaj attı, değil mi?" Belime yeni bir kemer takarken sordum. Silah sırtımın alt kısmına sıkıştırılacaktı. Deri, kazak elbisenin önünde sanki orada olması gerekiyormuş gibi çapraz bir şekilde duruyordu. Elbisenin üst kısmındaki belli belirsiz poşet, tıpkı elinde tuttuğu palto gibi örtünmemi sağlıyordu.

"Tam açıklama adına," dedi. "Deri ceket mağazadaki ilk siparişten."

İstemediğim. Bana seçenekler sunmak istediği için gönderdiği tüm kıyafetler ve amcamın yaptıklarından ayrılamıyordum. Parmaklarımı esnek, tereyağı yumuşaklığındaki derinin üzerinde gezdirdim.

"Onları istemediğimi söylediğimi biliyorum," dedim yavaşça. "Fikrimi değiştirirsem bir bedeli var mı?"

Bu teklifi elinin tersiyle itmek yerine bana hafifçe gülümsedi, alaycı ve beni oyuna davet eden bir gülümseme. "Üç öpücük için fiyatı ödenmiş sayacağım, tabii sadece nakit olarak satın almak istemiyorsan." Bunu söylerken çenesinde belli belirsiz bir gerginlik vardı.

"Bunu teklif etmek sana ne kadara mal oldu?" Sesimi onunki kadar yumuşak tuttum, iki parmağımı çenesine götürüp oradaki pürüzsüz teni okşadım. Bu geceki toplantı için tıraş olmuştu.

"Sana bir şeyler alma fikri hoşuma gidiyor," diye itiraf etti. "Seni şımartabilmek ve hayatını kolaylaştırmak hoşuma gidiyor. Bu hayatta istediğim şeylerden biri de aileme, kardeşime... şimdi de sana bakabilmektir. Bu benimle ilgili, ama senin de neye ihtiyacın olduğunu anlıyorum."

"Benim için yarı yarıya paylaşır mısın?" Bu teklif ağzından kaçtı ve üzerindeki gerginliği biraz olsun azalttı. "Küçük bir krediye ihtiyacım olabilir... Lainey'nin bana getirdiği nakit param var ama diğer hesaplarım biraz donmuş durumda."

Ağzının bir köşesi biraz daha yukarı kalktı. "Tamamdır. Benim indirimimi de kullanacağız, adil mi?"

"Kesinlikle." Özellikle de durup dururken karar vermediği ve benim için çok çabaladığı için. "Sanırım bir noktada hesaplarımı ele almamız gerekiyor?"

Döndüğümde "Alacağız," dedi ve giymeme yardım etmek için ceketini kaldırdı. "Listemizde var." Sonra ellerini omzuma koydu. "Eğer evlilik bazı yasaları aşmak için gerekliyse, düğün hediyesi olarak ne istediğinize karar verin."

İçimden bir kahkaha patladı ve omzumun üzerinden bir bakış attım. "Sen ciddisin."

"Oh evet. Size borçlu olduğumuz şeyi almak için evlenmeniz gerekiyorsa, sizi benim isimlerimle saracağız."

İsimler. Çoğul.

"Cleary ve O'Connell?"

"En azından üçümüzle çıkıyorsun. Bu da bize avantaj sağlıyor."

İnançsızlık sevgiyle yarışıyordu, çünkü ciddiydi. Ses tonunda ya da bakışlarında zerre kadar saçmalık yoktu. "Bunu düşüneceğim."

"Güzel. Pekala, bu gece... sen benim kız arkadaşısın. Sormaktan ne kadar nefret etsem de, boş kafalı aptalı yapabilir misin?"

Dudaklarımı büzdüm, tekrar gülmek için kendimi zor tuttum. "Daha fazla kamuflaj mı?"

"Seni şüphesiz olduğun gibi bir tehdit olarak görmesini gerçekten istemiyorum."

Sözler ve altındaki anlam derinliği göğsümde bir sıcaklık yarattı. "İltifat mı, Bay O'Connell? Bu size farklı türde bir ödül kazandırabilir."

"Peki, bu durumda..." Yüzümü avuçladı, şefkati endişeye dönüştü. "Bunu birlikte yapacağız. Gitmeden önce..." Elini kolumdan bileğime doğru kaydırды ve bir bilezik taktı. Donuk metal grisiydi, kazağıma uyum sağlıyordu ve muhtemelen manşetin altında kaybolacaktı.

Çevirdi, üzerinde gerçek bir kilit vardı ama kullanışlı olmaktan çok dekoratif görünüyordu. "Telefonlarımızla senkronize. Bu bir panik butonu. Çok süslü değil ama GPS'inizi iletecek. Kilidi itip kaydırmanız gerekiyor. Biraz çaba gerektiriyor ama..."

Nefes verışı her şeyi anlatıyordu.

"Beni LoJack'lemenin bir yolunu buldun."

"Evet, ben yaptım. Biz de etkinleştirebiliriz ama yine de bir yarıçap içinde olmamız gerekiyor. Mükemmel değil ama şimdilik işimizi görür."

Kollarımı ona doladım. "Bunu başaracağız Liam," diye fısıldadım. "Şimdi, daha fazla gecikme yok. Sanırım bizi bir saate bağlamış."

Telefonunu çıkarıp bir mesaj gönderirken yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi. "Hazır mısın, Hellspawn?"

"Şeytanla buluşmaya mı?" Omuzlarımı kaldırdım. "Bunun için yanında bir cehennem zebanisi getirsen iyi olur."

İniltili kıkırdaması, sahip olabileceğim tüm sinirleri gömmeme değdi. Sahne korkusunu yönetme konusunda biraz pratik yapmış olmam çok iyi bir şeydi. Ne kadar endişeli olsam da bunu birlikte yapacağımız için heyecanlıyım.

* * *

DÜRÜST OLMAK GEREKİRSE, KRALLA TANIŞMAK İÇİN NE BEKLEDİĞİMDEN EMİN DEĞİLDİM, AMA

Braxton Harbor şehir merkezinin kalbindeki standart bir şirket binası değildi. Liam'ın dairesinden uzaklığı on bloktan fazla olamazdı.

Akşamın erken saatleriydi ve trafiğin çoğu şirket merkezinden uzaklaşıyordu. Yol boyunca Liam'ın gerginlik seviyesi artmıştı ve otoparka girdiğimizde yüz ifadesinin taşlaştığına yemin edebilirdim.

Arabadan indiğimde bana "Sol taraf," dedi. Silahına ulaşabilmek için solunda olmamı istedi. "Bundan sonra kamerada olacağız."

Önceki gün beni bu konuda uyarmıştı, ben de başımı salladım. "Kamera karşısında olmaya alışıyorum," dedim ve belki de alay etmek için en uygun zaman değildi ama gözleri bir an için gerçekten parladı.

Asansör girişinin kapısını açmak için bir anahtar kart kullandı. Bir eliyle belimi tutarak beni asansöre doğru yönlendirdi. Garajın girişi tekrar açıldığında asansörün sesi henüz gelmişti ve yarım bir iç çekişle beni örtmek için neredeyse asansöre itecekti.

"Barış için geldim," dedi Ezra ve kapı aralığında belirlediğinde ona gülümseyip gülümsememekte kararsız kaldım. "Hey, kız arkadaşın bu mu?"

Bakışlarını üzerimde gezdirirken sırtması daha önce tanıştığım Ezra'ya o kadar benzemiyordu ki nasıl tepki vereceğimi tam olarak bilemiyordum.

"Öyle," dedi Liam.

"Bizi tanıştıracak mısın?" Ezra bizimle birlikte asansöre bindi ve bana flörtöz bir gülümseme verdi.

Liam, "Hayır," diye karşılık verdi.

"Lanet olsun." Ezra başını sallayarak kollarını kavuşturdu ve duvara yaslandı. "Daha az açgözlü olmalısın."

"Bir dahaki sefere kız arkadaşını getirdiğinde bunu sana hatırlatacağım," diye tersledi Liam. "Bekle, sana katlanacak bir kadın bulamıyorsun."

"Pislik."

Şimdi sırttan Liam'dı ve ona biraz daha yaklaştım. Sanırım tüm bu bakışlar beni rahatsız etmeliydi. Hal böyleyken, Ezra'nın burnuna bir fiske vurmak istedim. Onu daha önce de hıyarlık yaparken görmüştüm ama bunun muhatabı olmak tuhaftı.

"Hey, burada olduğum için şanslısın," dedi Ezra. "Daha otuz dakika önce bir mesaj aldım."

Liam cevap vermek yerine umursamıyormuş gibi omuz silkti. Asansör bizi neredeyse en üst katlara çıkarıyordu ve kapıları açmak için bir anahtar kart ve bir kod gerekiyordu.

Oraya vardığımızda beklediğim şey, yarım düzine takım elbiseli adamın bizi beklediği geniş ve açık bir şirket ofisi değildi. Her ne kadar bununla başa çıkabileceğimi söylesem de, yine de içim ürperdi.

"Beyler," dedi öndeki adam. "Lütfen dışarı çıkın. Bayan, lütfen orada kalın."

Önce Ezra dışarı çıktı. "Bunun bir parti olacağını bilseydim, şık giyinirdim." Adamın üstünü araması ya da silahlarını çıkarması onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. "Beni hissetmek istiyorsan, topa vuruş tekniğini geliştirmelisin."

Üstünü arayan adam pek etkilenmişe benzemiyordu. "O temiz."

"Ne bildiğini gösteriyor. Ayrıca, gitmeye hazır olduğumda ikisini de geri alsam iyi olur ve onları farklı bir şeyle değiştirmeye çalışmayın. Ne taşıdığımı biliyorum." Lainey bir keresinde ne demişti? Ezra taşınabilir sinirlenebilirdi.

Öndeki adam Liam'a, "Gidelim," dedi. Asansörden çıktı ve ellerini iki yana açtı. Dürüst olmak gerekirse, onu tararlarken bir parçam nefesimi tuttu. Liam'dan üç silah çıkardılar. Ayak bileğindeki kılıfı ya da daha küçük bir silahın da sırtındaki kılıfa sokulmuş olduğunu fark etmemiştim bile.

Bunların dışında bıçakları da çıkarmışlar. Sonra da kemerini çıkarttılar, tokenin bir boğma teli olduğu ortaya çıktı. Ezra bir homurtu çıkardı. "Lanet olsun, dostum. Kız arkadaşını ne tür bir randevuya götürmeyi planlıyordun?"

Bu yorum üzerine yüzümü bir sıcaklık kapladı. "Peki çiftleşmeyi seviyor mu?"

"Konuşmaya devam et Ezra," diye onu cesaretlendirdi Liam. "Bir süredir iyi bir kavga etmemiştim. Sen ve cam çenen fazla dayanamazsınız."

"Bayan," dedi öndeki adam Liam'ı geçirirken. "Ceketinizi çıkarın lütfen."

Kaydırarak çıkardım ve üzerimi arayan adam sanki Liam'ın kendisine ölümcül bir bakış attığının farkındaymış gibi dikkatliydi. Liam'ın sırtımın alt kısmındaki kılıfa soktuğu küçük silahı çıkardılar.

"Ceketinizi almamızı ister misiniz?"

"Hayır," dedim ona. "Biraz üşüyorum." Yalan değil, profesyonel ve gayri şahsi olsun olmasın, diğer adamın ellerine katlanmak zorunda kalmam beni üşütmüştü.

Başıyla onayladı ve Liam ceketini alıp giymeme yardım etmek için havaya kaldırdı.

İç cebe sıkıştırılmış silahın ağırlığı sağlamdı.

Görebildiklerini alırlar ve diğer her şeyi göz ardı ederlerdi çünkü ben küçüktüm ve bir kadındım.

"Harika," dedi Ezra, yolu göstererek. "Çünkü siz çok sıkıcsınız." Kapıları açmak için bir anahtar kart ve bir kod kullandı. Muhafızların hiçbirisi bizi takip etmedi.

İkinci lobinin içinde, resepsiyonda kimse yoktu. Duvardaki tabelada Bay Ridge Global yazıyordu. Sanırım bu mantıklıydı. Liam sol eliyle nazikçe kolumu tuttu ama Ezra önümüzde ilerlerken beni yarım adım gerisinde tuttu.

Kilitli kapıların diğer tarafındaki muhafızlar bile tetikte olmaktan vazgeçmiyordu. Aksine, Liam'ın içindeki endişe daha da artmış gibiydi. Yanağındaki kaslar beni endişelendiriyordu.

Şimdilik, tam olarak yapacağımı söylediğim şeyi yaptım. Onunla kaldım. Başka bir asansör setine açılan bir dizi kapı daha vardı.

Neredeyse en üst kata kadar.

Ezra yukarı düğmesine bastı ve onu aynalı kapılardan beni izlerken yakaladım. Birbirimizi tanımıyor olmamız gerektiğinden, Liam'a biraz daha yaklaştım. Hiç vakit kaybetmeden beni diğer yanına oturttu.

Kapılar açıldığında Ezra önce bizim girmemiz için elini uzattı, sonra da kendisi onu takip etti. Birbirlerine attıkları karanlık bakışlara rağmen, ikili birlikte çalışıyordu. Keşke Ezra'ya teşekkür edebilseydim, çünkü burada olduğu için ona minnettardım.

Yolculuk uzun sürmedi ve asansör başka bir resepsiyon alanına açıldı, ancak burası alt kattakinden çok daha gösterişliydi. Yanılmıyorsam duvardaki resim bir Degas tablosuydu.

En azından ben öyle sanıyordum. Bu kesinlikle internetten aldığım sanat tarihi derslerinde gördüğüm bir şeydi. Bir beyefendi bizi bekliyordu, uzun boylu, zayıf.

Beş bin dolarlık takım elbisesi ve güler yüzüyle.

Bana Brixton'ı hatırlattı. Bu yeterince tedirgin ediciydi. "Bay Graham, Bay O'Connell, tam zamanında geldiniz. Mükemmel. Majesteleri çabukluğu takdir eder."

Ona gerçekten de bu isimle mi hitap ediyorlardı? Yutkunmak istedim ama bunun yerine öksürdüm çünkü ağzımdaki tüm nem uçup gitmişti.

Ezra ve Liam sadece adama baktılar ama Ezra, "Evet, sen kral değilsin," dedi.

"Asla öyle bir şey düşünmem," diye cevap verdi adam en samimi ses tonuyla. Sonra ikisini de geçip bana baktı. "Bayan Sharpe, Majesteleri sizinle tanışmak için can atıyor. Eğer içeri girerseniz, sizi bekliyor."

İlerlemeye başladık ama beyefendi elini kaldırdı. "Sadece Bayan Sharpe."

Liam'ın ifadesi önsezili bir hal alınca midem bulandı. "Korkarım ikiniz de beklemek zorundasınız. Bayan Sharpe?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

OceanofPDF.com

LIAM

N Cehennemin dibine kadar yolu var. Bensiz o kapıdan geçmesine asla izin veremezdin. Onu izlemek yeterince kötüydü. göt herif onu okşadı. Bunun olacağını bilmek bile katlanmayı daha kolay hale getirmede.

Ancak Hellspawn hiç tereddüt etmedi. Dengesi mükemmeldi. Tavrındaki rahatsızlık hissi ve o piçin ellerini nereye koyduğuna dikkat etmem, suratını dağıtmamı engelleyen tek şeydi.

Tamam o zaman.

Yine de çıkarken yapabilirim. Ceketimi düzelterek önümdeki çalı fasulyesine odaklandım. Kültürlü ve zarif biriydi. Onunla ilgili hiçbir şey bir tehlide işaret etmiyordu. Yani ya uğraşmamız için buraya salınmış bir yemdi ya da bir tuzak.

Muhtemelen ikisi de.

"Aslında onu tanımıyorum," dedi Hellspawn, sesi korkmuş olmaktan çok şaşkıındı. "Neden önce beni görmek istesin ki?" Bana bir bakış attı. "Liam, eğleneceğimizi söylemiştin. Şimdiye kadar... bu pek eğlenceli değil."

Ezra tüm bunlar büyük bir şakaymış gibi kıkırdadı. Palyaçoğu oynayabileceği onca zaman varken bunu seçmesini takdir etmek zorundaydım. Cehennem gibi dikkat dağıtıcıydı ve tam da istediğimiz şeydi.

Aralarında, kendimi toparlamamı sağladılar. Hepimizin oynaması gereken bir rol vardı. "Biliyorum, Emersyn-bebeğim," diye yatıştırdım, kolunu okşadım. *İsmi*ni söylemek bile yanlış gelmişti. "Onunla buluşmak istedi, onunla bir toplantı yapmak değil." Onu yalnız göndermek benim için iyi bir zaman değildi.

Benim telefonum çaldı, Ezra'nınki de. Bu beni şaşırtmadı ama yine de ekrandaki mesajı kontrol etmek için telefonumu çıkarmaktan nefret ediyordum.

Onu içeri gönder, Bishop.

Ona bir bakış attım. Tek bir sözüyle bizi buradan çıkaracaktım. Tek bir kelime.

"Gerçekten mi?" Gözlerini devirdi, her yönüyle kendini beğenmiş, şımartılmış ve abartılı bir mirasçıydı. "Peki." Ceketini omuz silkererek çıkardı ve bana doğru itti. "Ama akşam yemeği buna değse iyi olur."

Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmak için ellerini kaldırdı. Bu sayede bileziğine de iyice bakabildim.

"Artık içeri girebilir miyim?" diye ev sahibimize seslendi ve o da başını eğdi. Yine de onun için kapıları açmak üzere hareket etmek yerine Ezra ve benimle kaldı.

Ceketini koluma astım ve boştaki elimi silahı tutabileceğim bir yere soktum. Bir parçam silahın yanında olmasını diliyordu ama aynı zamanda gelip onu almam için bana güveniyordu.

"Beş dakika," dedim kapıyı açarken, kelimelerin taşıyacağının farkındaydım. "Beş dakika, sonra onu takip edeceğim."

Kendinizi uyarılmış sayın, Majesteleri.

Cehennem zebanım içeri girerken hiçbir şeyi kaçırmadı. Bu bana onun bu dünyada büyüdüğünü hatırlattı. Sharpe'lar eski paraydı, yatırımlardan, şirket genişlemelerinden ve birkaç yerde devralmalardan bir araya getirilmişti.

Bir rol oynuyor olabilirdi ama en azından anladığı bir roldü. İkimiz de bundan hoşlanmasak bile. Şimdilik, silahı avucumun içinde tutarken, yolumuzu kesen adama odaklanmaya devam ettim.

Sekreter. Asistan. Genel kucak köpeği.

Unvanının ne olduğu umurumda değildi. Onu da bir sonraki adam gibi kolayca bir deliğe atabilirdim. Ezra saatini kontrol eder gibi yaptı, ardından yönetici bekleme salonunu gözden geçirirken esnedi. Bütün bu alan krallara layık, büyük ve gösterişli bir yerdi.

Beş dakika kala ilerlemeye başladım ve çalı fasulyesi yoluma çıktı. "Çekil," dedim ona. "Yoksa seni taşıyım." İki adım sonra hâlâ orada olsaydı.

Yüzümde gördükleri onu ikna etmiş olmalı ki topuklarının üzerinde döndü ve ofise açılan çift kapıya doğru ilerledi. Kapıları iterek açtı ve "Bay O'Connell ve Bay Graham sizi görmek istiyor, Majesteleri" dedi.

Ezra benimle birlikte hareket etti. Dürüst olmak gerekirse, tüm bu süre boyunca kralın bir video ekranında başka bir arama yapmasını bekliyordum. Hellspawn'ın onu yalnız görmesini sağlayana kadar.

Gözdağı vermek görüntülü görüşmede iyi sonuç vermedi. Öyle işte. Daha gençken, gölgeler hala gizli tehditler sunabiliyorken daha çok işe yarıyordu. Ofisin içinde, sırtı bize dönük bir adam duruyordu, elleri

arkasında kenetlenmişti. Parmağında bir yüzük göze çarpıyordu ama bu mesafeden tek söyleyebileceğim bunun bir yüzük *olduğuydu*.

Hellspawn ondan uzakta, kollarını kavuşturmuş ve endişeli olmaktan çok şaşkın bir ifadeyle bir kanepenin uzak tarafında duruyordu. Ezra duraksarken ona doğru gitmek için yön değiştirdim.

"Bak, açık bar. İçelim mi?" Aptal rolü oynamaktan zevk aldığı belliydi. "Bir şey ister misin Liam?"

Yanına gittiğimde bana küçük bir gülümseme verdi. Özellikle dağınık bile görünmüyordu, yani son beş dakika içinde her ne olduysa onu üzmemişti.

"Majestelerine sormak isteyebilirsiniz," diye önerdim, kendimi onunla penceredeki adam arasında tutarak. Dönmemiş olsa da, arkasındaki her şeyin farkında olmadığını düşünme hatasına düşmedim.

Koyu sarı saçları, pahalı bir takım elbisesi vardı ve benim boylarımda, sağlam yapılı görünüyordu. Fasulye gibi değildi.

"Eğer oysa, son baktığımda son on yıldır kralla tanışma ayrıcalığına sahip değildik," Ezra kendine bir içki koyarken kelimeleri sürükleyerek çıkardı. "Peki ya sen, Liam sana ne derdi? Emersyn-baby?"

Hellspawn elini sırtıma bastırırken, "Gerçekten kışını tekmelememi istiyorsun," diye onu uyardım. Ceketini ve silahı hâlâ bendeydi.

Penceredeki adam dönüp bize baktı ve on yıldır ilk kez -en azından teoride- kral olan bir adamla yüz yüze geldim. Pek çok aramanın arkasındaki ses. Metnin diğer tarafındaki yüz.

Karşımızdaki adam, şirket casusluğundan şantaja ve gerçek ölümlere kadar her şeyin emrini vermiş biriydi. Adam'ın ölmesini istemişti ve bildiği kadarıyla bu işi ben yapmış ve onun yerini almıştım.

Kehribar rengi sıvıyı bardağa dolduran Ezra adama baktı. "Eğer kral sensen," dedi adam sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi. "Bunu kanıtla."

Adam alçak, neredeyse sıradan bir ses tonuyla, "Cesur hissediyorsun," dedi. "Kibir ve küçümseme senin güçlü yanların değil Graham."

"Bunlar benim uzmanlık alanlarım," diye karşılık verdi Ezra. "Majesteleri bunun farkındadır."

Adamın yumuşak kıkırdaması vücudumdaki tüm tüyleri diken diken etti. *Bu* sesi tanıyordum. "Haklısın, baş belası olmak senin uzmanlık alanın. Senin saçmalıklarına katlanmamak ise benim."

"Majesteleri," dedim yavaşça, adamla yüz yüze geldiğim için hitap şeklinden daha da hoşlanmamıştım. Hem beklediğim gibiydi hem de hayal ettiğim gibi değildi.

Bir şeyle eğleniyormuş gibi dudaklarından belli belirsiz, zalim bir gülümsemenin geçmesi gibi. Bu, muhtemelen çocukken sineklerin kanatlarını koparmaktan zevk alan türden bir adamdı. Ya da birine bunu yapmasını emretmekten. "Üst düzey piskoposlarımla biraz daha rahat olmayı göze alabileceğimizi düşünüyorum.

Bana Julius de."

Julius mu? "Sezar gibi mi?" Ezra sordu, yüz ifadesi şüpheliydi. "Şimdi, kim kibirle uğraşıyor?"

Ezra'nın yaptığı her şey adamın dikkatini ona vermesini, dikkatini benden ve Hellspawn'dan uzaklaştırmasını gerektiriyordu. Yine de bu çaba boşa gitmişti çünkü kral -*Julius*- ona bakmaya bile tenezzül etmemişti.

"Ezra, burada zaten senin yerini alabilecek biri var ve ona ikiniz arasında seçim yapmasını söylesem, sence Liam kimi vurur?" Neredeyse sıradan olan bu soruda vahşi bir barbarlık vardı. "Reed söz konusu olduğunda tereddüt bile etmedi."

Ezra'nın duruşundaki sertleşme daha çok rol icabıydı. En azından bu konuda onu olanlarla ilgili uyarmıştık ve dahası, Adam'ın hayatta olduğunu biliyordu.

Ezra dönerek elindeki içkiyle krala baktı ve omuz silkti. "O zaman vur beni. Ama neredeyse üstümüzü arattıktan sonra sana yalakalık yapmayacağım. Bize ya güvenirsiniz ya da güvenmezsiniz."

Onun yerini al.

"Otur Graham, ağzın başını kaldırabileceğinden daha fazla belaya sokmadan önce otur ve seni hâlâ işe yarar bulduğuma sevin."

Bununla birlikte Julius pencerelerden çıktı ve Hellspawn ile bana yaklaştı.

"Bayan Sharpe, davranışları için özür dilerim-" Bir an durup beni düşündü. "Ya da en azından Graham'ın davranışı için. Liam en iyi tavırlarını sergiliyor gibi görünüyor." Benimle bakışlarını kilitledi ve ben de karanlık, değerlendirici gözlerine baktım.

Aramızda bir metreden fazla mesafe yoktu ve bu adamın kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Çevremizdeki önemli kişileri tanıyordum ve o bir hayaletti. Ya da

bir tane de olabilir.

"Üzgün olduğu için onu suçlayamam," dedi Hellspawn, ses tonu sıkılmış olmaktan çok meraklıydı. "Bu pek de *sıcak* bir tanışma olmadı."

"Bu dünyada hayatta kalmak için duyguların ve hislerin seni kontrol etmesine izin vermemen gerektiğini öğreneceksin. Oturalım, birazdan yemeğimiz gelecek ve konuşmamız gereken şeyler var."

Şeyler mi? Gözlerimi kısıtım ve sonra krala odaklandım. "Bağışlayın beni Majesteleri," dedim her kelimeyi dikkatle seçerek. Adam egosunun okşanmasından hoşlanıyordu, bunun okşama olduğunu fark etse de etmese de. "Bu bölüm için burada olmasına gerek olduğunu sanmıyorum. Onu alması için bir araba çağırabilirim."

Çocuklar o kadar uzakta olamazdı ve eğer herhangi bir iş konuşacaksak, onun bu *işin* ortasında olmasını istemedim.

Julius kıkırdadı. "Liam, oğlum, sakinle düşünmeyi bırakmalısın. Bunu bir strateji dersi olarak düşün."

Onu vurabilirdim. Dışarıdaki tek kişi çalı fasulyesiydi. Korumaları bir kat aşağıdaydı. Kafatasına sıkılacak bir kurşun arka taraftaki yarısını yok ederdi. Sorun çözüldü.

Ancak kameraların varlığı bunun o kadar kolay olmayacağını gösteriyordu. Bildiğim kadarıyla bu adam var olmayan ya da ellerini kirlitemeyen biriydi. En akıllıca hareket, ondan tüm bilgileri almak *ve sonra* onu öldürmek olurdu. "Aletim ve benim hiçbir konuda kafamız karışık değil," dedim ona soğukkanlılıkla.

"Emersyn Sharpe bunun bir parçası değil."

"Sen onu dahil ettiğinde o da bunun bir parçası oldu... ah bekle, yeni düşmanım onu dahil ettiğinde. O bir hedef. Aynı zamanda senin için bir zayıflık. Zaten açıkça koz olarak kullanılan bir zayıflık... Şimdi oturun." Emrin kırbaç sesi her heceye sinmişti. "Bu ve diğer meseleleri nasıl halledeceğimizi tartışacağız."

Bakışları beni geçip Hellspawn'a yöneldi, ifadesi okunamıyordu. En azından ben onun anlattıklarını okuyacak kadar bilmiyordum.

"Neden?" Sorusu odayı doldurdu ve Ezra sanki o da benimle aynı iç tartışmayı yürütüyormuş gibi kralın gözlerinin içine baktı. Orospu çocuğunu öldürsek işler ne kadar kötü olurdu?

"Çünkü Bayan Sharpe - size Emersyn diyebilir miyim? Arkadaş olarak birbirimize isimimizle hitap edebilmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Arkadaş olduğumuzu bilmiyordum," dedi, sözlerinin kenarında bir cüret vardı. "*Emersyn-baby*," diye uyardım. Şimdi onu yemlemenin zamanı olmayabilir. Değil

Bir sonraki hamlemizi düşünürken.

Kral alınmak yerine kıkırdamaya başladı. "Demek güçlü bir aileden gelen, uysal ve şımarık bir prenesten daha fazlasısın."

Parmakları tanımlama sırasında sırtıma saplandı. Lanet olsun.

"Julius, ne?" dedi, cesaretin yerini çok daha havalı bir şey almış olmasına rağmen başını tutarak. "Benim tam adımı ve onlarınkini biliyorsun. Eğer *arkadaş* olacaksak, seninki nedir?"

Ses tonundaki her şey arkadaş olacağımız fikrine karşı çıkıyordu. Julius'un eğlencesi ona bakarken biraz azaldı.

"King," dedi yavaş ve soğuk bir gülümsemeyle. "Julius King." İsim daha da az şey ifade ediyordu. Orospu çocuğu.

"İsimler ucuzdur, Emersyn. Ebeveynler tarafından bize dayatılırlar ve yeni bir iç çamaşırı seçmek kadar kolay değiştirilebilirler. Şimdi lütfen oturun."

Ona yönelttiği memnuniyet ifadesi Ezra'nın gözüne çarptı. Buradaki oyun neydi? Başını hafifçe salladı. Hiçbir fikri yoktu. Ezra'nın arkamı kollayacağına güvenerek omzumun üzerinden baktım.

"Eğer gitmek istiyorsan," dedim ona. "Bunu gerçekleştireceğim."

Odadaki sessizlik bir süre daha devam etti ama Hellspawn çenesini kaldırdı. Gözlerinde öfke parlıyordu. Öfke ve kararlılık.

Lanet olsun.

Hiçbir yere gitmiyordu.

BÖLÜM 26

OceanofPDF.com

EMERSYN

J Ulius King... sinir bozucuydu. Uygun görünen tek kelime buydu. Hepimizin oturması konusunda şaka yapmıyordu.

bir akşam yemeğini paylaşmak. Yanmayan şöminenin yanındaki kanepeler yerine, klasik Queen Anne masası, kristal kapaklı duvar aplikleri ve bizi dışarıda uşak gibi karşılayan dalkavuk Bay Mäcelar'ın yemeği masaya getirmesi için bir yönetici yemek odasına geçtik.

King masanın başına geçti. Sağındaki koltuğu işaret etti ve evet, orayı atladım. Liam yanımdaki ve King'e daha yakın olan koltuğa otururken ben de sağdaki, ona en uzak olan koltuğa oturdum.

Ezra masanın diğer ucundaki sandalyeye bakarak sırtıttı ama sandalyeyi çekmek yerine King'in sol tarafındaki koltuğa oturdu. Mesajın hiçbirimiz için tercüme edilmesine gerek yoktu. Bradley Amca masanın başına oturduğunda, ben her zaman onun sağında oturmak zorunda kalırdım. O koltuk her zaman benim için ayrılmıştı.

Boğazımda bir yanma hissettim ama yüz ifademi mümkün olduğunca yumuşak tutmaya çalıştım. Bu dünya ve onun zenginlik ve güç gösterileri çok tanıdık. Bu dünyada asla güvende değildim, bu yüzden hiçbir zaman her şey yolundaymış gibi davranmadım. Liam havai bir aptal istedi.

Bunu yapabilirim.

"Bana güncel raporlar verin," dedi Julius, adamı bir şişe şarap açıp ona tatması için küçük bir miktar verirken.

Ezra ve Liam birbirlerine baktılar ve sonra tekrar ona döndüler. İkisi de bana bakmasa da suskunluklarını anlıyordum. Benim önümde konuşmaktan korkmamalarının tek nedeni, kralın gitmeme izin vermeye niyeti olmaması ya da sessizliğimi sağlamak için başka bir yolu olmasıydı.

Liam'a ya da Ezra'ya asla ihanet etmezdim ama Julius King'i sikeyim. O benim amcam değildi. Hayır, içime korku salmıyordu. Yine de Bradley Amca'nın aldığı her nefeste dünyayı kirleten aynı karanlık odağa, huzursuz enerjiye ve yozlaşma havasına sahipti.

"Tüm görevlerim tamamlandı," dedi Ezra. "En son görev hariç. Ancak o da programa uygun. Bu durumda, rapor edecek yeni bir şeyim yok."

Tabakların ilk turu masaya konduğunda omuz silkti; gümüş kubbeler, çekiciliği artırmak için üzerlerine limon ve maydanoz parçaları serpilmiş yengeç keklerini ortaya çıkarmak için çırpılarak uzaklaştırıldı.

Koku zengin, çökmüştü ve midem sıkıştı. Hiçbir şekilde açlıktan ölmüyordum ama güzel kokuyordu. Kral sonunda şarap kadehini kaldırıp Liam'a bakarak tadına baktı.

"Mevcut projelerim hakkında zaten konuşmuştuk." Başka bir deyişle, Liam oynamıyordu.

Kral'ın başını sallamasıyla uşak geri kalanımız için şarap doldurmaya başladı. Henüz hiçbir şeye dokunmamıştım, çünkü bu cehennemde oturmaya çok benziyordu. Persephone nar tanelerini yemek gibi bir hata yaptı. Vakit geldiğinde ayrılabilmek istiyordum.

Kral, "Yengeci sevmiyor musunuz?" diye sordu ve adamların sessizliği, muhtemelen bana sorduğu konusunda beni uyardı.

"Aslında akşam yemeği yemeyi planlamıyordum," dedim ona ve bir bardak suyu elime aldım. O da aynı şişeden doldurulmuştu ve kral şaraptan önce kendi içkisinden bir yudum almıştı bile. "Liam beni eğlenmek için dışarı çıkaracağına söz verdi."

"Ve bu eğlenceli değil mi?" Adam cevabımı tartıyormuş gibi başını yana eğdi, soğuk gözleri beni arıyor gibiydi.

"Pek sayılmaz," dedim ve ses tonumu yumuşak tutmak için zorlanmadım bile.

Bunların hiçbiri eğlenceli değildi.

Liam elini kalçama yerleştirdi, kavrayışındaki sıcak güç bir vaat gibiydi. Palto artık kucağında değildi ama silahın hâlâ onda olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onu asmak ya da teslim etmek yerine sandalyemin arkasına asmıştı.

Neredeyse aşığılایıcı bir şekilde orta sınıftandı ya da en azından amcam böyle söylerdi ve ben bu jesti takdir ettim. Aslında kelimeleri söylemeden kibarca bir siktir git. Giydiğim şeye rağmen, bu gerçekten uygun bir *akşam yemeği* kıyafeti değildi.

Böylece, kral tüm "siktir git"leri emebilirdi, çünkü onları hak ediyordu. Suyumdan bir yudum daha alarak kaşlarımı çatma isteğimi bastırdım.

"Hmm... peki, hadi ikinci mezelerimizi deneyelim. Belki onlar size daha fazla eğlence sunar."

Ezra önce yengeç keklerine sonra da bana baktı. İç çekerek çatalını aldı ve hızla yemeye başladı. Uşağın elinde gümüş kubbeli tabaklardan oluşan başka bir tepsiyle gelmesinden önce bitirmeyi başardı.

Her birimizin önüne gümüş kaplı bir tabak koydu, kapağını çıkardı ve yengeç keki tabaklarının üzerine koyduktan sonra onları süpürdü. Çok etkiliydi.

İkinci yemeğimiz?

İstiridye.

"Fırında kızarmış," dedi Julius, masaya oturduğumuzdan beri ilk kez gerçek bir eğlence belirtisiyle. "Mantarlı ve su tereli. Lezzetlidir," diye devam etti. "İlk yediğimde pek takdir edememiştim ama mutlaka denenmeli."

Ezra gözlerini devirmeden nasıl gözlerini devirmeyi başardı, anlayamadım ama yaptı. Liam şarap bardağına uzanmadan önce elini bacağıma doğru uzattı. Kral ikinci şarabını içmeye başlamıştı bile ve görünüşe göre bu akşam yemeğine devam edecektik.

Liam içiyor gibi görünse de boğazı hareket etmedi. Sanırım bunu yapabilirdim. Yıllar boyunca idare etmişim, özellikle de yemek yiyemeyecek kadar midem bulandığında.

"Korkarım denesem bile çok fazla yiyemeyeceğim." Bu açıklama beni korumaktan çok çocukları korumak içindi. "Eğitimdeyim, bu yüzden yediklerim konusunda çok titiz davranıyorum."

Kral hiçbir şey söylemedi, sadece bir istiridye aldı, sonra Ezra'ya baktı. "Bana Hamptons'tan bahset."

"Çerçeve ve kurulum tamamlandı. Son kararlarınızı verdikten sonra ilerleyeceğim. İhtiyaçlarınızı karşılayacak birkaç ipucum var." Hava durumunu ya da evleri tartışıyor olabiliirdi. Bu bir kod da olabiliirdi, kulağa geldiği gibi de.

"Peki ya Mavi Elmas?" Kral istiridyelerini şaraptan derin bir yudum alarak bitirdi ve bir kadeh daha içmek için uzandı.

"Yeniden açılması planlanıyor ama ben zaten ismini değiştirmeyi planlıyordum." "İsmi beğenmedin mi?"

Bu yeni bir haberdir. Blue Diamond'ı neredeyse unutmuştum. Aslında unutmamıştım ama vurulma olayının üzerinden aylar geçmişti ve bu olay aklımın bir köşesinde kalmıştı. Ria hâlâ Liam için çalışıyor, diye düşündüm. Yeniden yapılanma sırasında hepsi için hazırlık yaptığını söylemişti. Sahne adı olan "Jasmine" ara vermiş olsa da, umarım o da bu aranın tadını çıkarıyordur.

"Bu benim seçtiğim bir isim değildi. Tadilattan önce iyiydi ama şimdi yeni bir kimliğe ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Dünyada yeni bir yere."

"Aklında ne vardı?"

Liam planlarını anlatırken sadece yarım yamalak dinledim. Dikkatimi Ezra'nın kralı izlemesi ile kralın hepimizi izlemesi arasında paylaştırdım. Birden fazla kez, dikkatini bana odakladığında vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu.

Liam istiridyelerden birini kaldırıp dikkatle yedi, yarım kabuğundan çıkarıp ağzına attı. O tadına bakarken içimi merak kapladı. Sonunda yarım bir gülümsemeyle başını salladı. "Fena değil."

Bu teşvik sonunda bir istiridye yemeye razı olmamı sağladı, çünkü ben yiyene kadar yemeği kaldırmayacakları izlenimine kapıldım. Biraz fazla tuzlu olduğunu kanıtladı ve dokusu korkunç değildi, ancak mantar ve su teresi kombinasyonu onu alışılmadık hale getirdi.

En azından benim için.

Sonunda iki tane içtim ve onları suyla yıkadım. Şarap içmek, özellikle de çoğunlukla boş bir mideyle, felaket için bir reçeteydi.

Bir sonraki ders başka bir tartışmayı beraberinde getirdi. Bu seferki ilk ikisinden çok daha şifreli görünüyordu. Çorba tabağı mantarlı bisque idi. Biraz ağırdı ama devam ettim ve yedim.

Ana yemek olan devasa fırınlanmış patates ve ızgara sebzeli biftek gelene kadar kral bana yeniden odaklanmadı.

"Anladığım kadarıyla siz bir sanatçısınız. Yeni kulüpte çalışacak mısınız?"

Liam'ın parmak eklemleri bembeyaz oldu ama yüz ifadesi hiç değişmedi. "Hayır, o çok daha üst düzey sanat işleri yapıyor. Kulüp harika ama onun maaş seviyesinin çok altında."

Övgü dolu ve küçümseyiciydi. İlkine sarıldım ve ikincisini görmezden geldim. Hepimizin oynadığı oyun gecenin tatsızlığını daha da arttırıyordu.

"Demek geziyorsun? Geçen yıl turneye çıkmadınız," dedi kral. "Sonra ortadan kaybolmanla ilgili bir olay oldu. Amcanın seni eve karşılarken gördüm."

Buz omurgamdan yukarı kaydı. Kayıtsız kalmak imkânsız olabilirdi.

"Basın, yetkililer tarafından sorgulandığınızı iddia etti.

Nasıl geçti?" Bu yorumdan kaçmak ya da bunu geçiştirmek mümkün değildi. Liam biftek bıçağını sanki az önce eti kesmiyormuş gibi dengeledi.

"Yetkililerle hiç konuşmadım," dedim, dürüstlikle en az direnç gösteren yolu seçerek. "Eminim avukatlar bu işi bizim için halletmiştir."

Biz. Evet, kendimi Bradley Amca ile aynı hizaya getiriyorum. Ne mide bulandırıcı bir düşünce.

"Güzel, Sharpe International'ın yan kuruluşlarıyla birlikte sahip olduğu nüfuz göz önünde bulundurulduğunda, hükümet diğer tarafa baksa iyi olur. Tabii..." Bir ısırmak almak için durakladı. Herkesin dikkatini çekmek için işe yaradı. Adam bir odayı nasıl kontrol edeceğini biliyordu.

Bu hiç de rahatlatıcı bir düşünce değildi.

"Tabii," diye devam etti. "İçeriden bilgi almak ya da şirket hakkında daha fazla bilgi edinmek için senden yararlanmak istiyorlardı. Amcan CEO ve baban da CFO olarak görev yapıyor, eskiden tam tersi olurdu. Bence baban gerçek bir güç oyuncusundan çok bir figüran."

Uşak şarabını yeniden doldurup Liam ve benim için biraz daha su doldururken kral durakladı. Ezra ona el salladı. O da kralı incelerken yemek yemeyi bırakmıştı. "Bu bir yere mi gidiyor? Çünkü Sharpe'lar bir avuç dolma gömlekli hıyar. Alınma, Hellspawn."

Liam Ezra'ya öldüren bir bakış attı ve gülmemek için kendimi zor tuttum. Histerik bir kahkaha olabilirdi ama tam oradaydı.

"Alınmadım," diye yarı şakalı bir ses tonuyla konuştum ve içkimi yudumladım. Kral Ezra'ya, "Şu anda kızla konuşuyorum," dedi. "Ben senden bir şey isteyene kadar sessiz olun."

Ve gecenin dostluğu kaçtı. Aslında pek de dostça değildi. Liam'ın elinde hâlâ bifttek bıçağı vardı ve bakışlarını krala sabitlemişti.

"Tahtlarındaki dinamiğin ne olduğunu bana söyleyebilir misiniz?"

"Hayır," dedim ona, dürüstlüğe güvenerek. "Buna hiç dikkat etmedim. Yönetim kurulu toplantılarına ya da hissedar toplantılarına bile gitmiyorum." Ofisine gitmek zorunda kaldığımda bile, o toplantılara giderken ben orada evcil bir hayvan gibi bırakılmıştım. "Korkarım ki siz onlar hakkında benden daha çok şey biliyorsunuz."

"İlginç."

"Pek sayılmaz," dedim ve peçetemi katlayıp sandalyede arkama yaslanırken bir kenara koydum. Sahip olduğum iştahım kaçmıştı. "Bu iş benim de pek umurumda değil."

"Yapmalısın. Tek varis olarak bu, hatırı sayılır bir servete sahip olacağın anlamına geliyor. Kendi başına güçlü bir oyuncu olacaksın."

Omuz silktilim. "Oynamak istediğim bir oyun değil. Performanslarımı tercih ederim." Hepsi doğru. "Muhtemelen bu yüzden bu kadar genç yaştan beri turneye çıkıyorum."

"Hmm." Kral bir an beni inceledi. "Amcanın bir ünü var." "Öyle mi?"

Omurgamı yalayan buz derinleşti, ama ona teslim olmadım.

Bu masada Liam'dan gizli bir şey yoktu. Ezra prensip olarak ailemden nefret ederdi. Açıkçası, kuklacı olmak isteyen bu adamın ne düşündüğü umurumda bile değildi. "Tekrar söylüyorum, korkarım sen benden daha iyi bilirsin. Amcam ve ben arkadaş değiliz."

"Ama yakınsınız," dedi, konuyu zorlayarak. "Geçmişte senden bahsetti..."

Liam'ın dudakları sıkıştı.

"Her zaman büyük bir sevgiyle. Seninle çok gurur duyuyor."

"Partilerde havadan sudan konuşma konusunda da yetenekli. Benden bahsetmek, hiçbir şeye ihanet etmeden kontrol edebileceği bir konu." Onu bunu yaparken görmüştüm. Halkın içinde olduğu adam, kapalı kapılar ardında olduğu adam değildi.

İkisiyle de yakından ve kişisel olarak tanışmıştım. Onlar sadece Bay Hyde'ın farklı türleriydi. En azından birinin Dr. Jekyll olması için yeterince şanslı olamadım.

"Basitçe söylemek gerekirse, size bir faydam yok, Bay King."

"Julius." Düzeltme bir emrin ağırlığını taşıyordu.

"Sanırım Bay King'e bağlı kalacağım. Eğer beni ailem hakkında sorguya çekmek istiyorsanız daha resmi olmayı tercih ederim."

Masadaki sessizlik uzadıkça uzadı. Kral bana baktı, ifadesi nötrdü ama aynı zamanda bana ters ters bakıyormuş *gibi hissediyordum*. Yumuşak bir kahkaha atarak koltuğunda geriye yaslandı ve şarabını geri aldı. "Senden hoşlandım, Emersyn. Beklediğimden de fazla. Sen ve ben birlikte biraz eğlenebiliriz."

Ugh. Hayır, teşekkür ederim.

Gözlerini benden kaçırana kadar derin bir nefes alabildim ve Liam'ın gerginliğinin bir kısmı uçup gitti. "Sizin için büyük planlarım var çocuklar. Büyük planlar. Bu gece sadece başlangıç. Sahamız büyüyor ve... oyunda yeni oyuncularımız var."

Adam'ı kaçıran, Roma'yı ve beni kaçıran insanlar. Tahmin edecek olursam, kastettiği kişi bu olmalıydı.

"Eskileri de." Kral Liam'a şöyle bir baktı. "Tahtayı temizleme zamanı, her seferinde bir kare." Uşak tahtadaki taşları kaldırmak için geri döndüğünde durakladı.

Her birimiz için kahve doldurmadan ve masaya bir tatlı eklemekten önce tabaklarımız.

Her şey çok güzeldi ve ben hiçbirini istemiyordum.

Kral ancak o gittikten sonra öne doğru eğildi.

"Bunu göz önünde bulundurarak, Emersyn, sana bir sorum var." Yine mi?

"Söyle bana," dedi kahve fincanını kaldırırken. "Buradaki piskoposlarım arasında bir tercihiniz var mı?"

Oh, bu bir tuzaktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

OceanofPDF.com

EMERSYN

D Bir tercihim var mıydı? Evet, vardı. Konuşmaya devam etmemek gibi bir tercihim vardı. Zaten Liam da doğrudan o sözlü bombanın ortasında.

"Tabii ki bir tercihi var," diye belirtti. "Buraya benimle birlikte geldi. O da benimle gelecek. Benimle *kalacak*."

"Emin misiniz, Piskopos?" Kralın sesindeki meydan okuma başka bir şeyle karıştırılamazdı.

"Ölümüne eminim," diye uyardı Liam onu, ama dürüst olmak gerekirse bunun bir uyarı olduğunu düşünmemiştim.

Daha çok bir söz gibi yankılandı.

Ondan sonra yemek uzadı. Her yorumun iki ya da üç olası anlamı var gibiydi. Yemeği bitirdiğimizde sinirlerim tepeme çıkmıştı. Her nasılsa, sanırım tüm bu olanlardan keyif alan tek kişi kraldı.

Ne hıyar ama.

O zaman neden yapmasın? Hepsi onun fikriydi. Son tabak da kaldırılıp o da ayağa kalktığında, rahatladığım için ağlayabilirdim. Sonunda buradan çıkıyor muyduk? Planlarımızın hiçbirinde saatlerce burada kalmak yoktu.

Umarım Liam bizi izleyen çocuklara haber vermiştir ama ona nasıl soracağımdan bile emin değildim. Ezra tuvalete gitmek için bir kez izin almış olsa da ikimiz de masadan kalkmadık.

Kral ayağa kalkarken, "Bay Măcelar sizi dışarı çıkaracak," dedi. "Bay Ridge Royals'a hoş geldin Emersyn. Şu anda sadece bir piyon olsan da, hızla yükseleceğini umuyorum."

Bekle... Ne?

"Affedersiniz?" Liam ayağa kalkıp krala doğru bir adım atarak yüz yüze gelmelerini sağlarken neredeyse homurdanacaktı.

Tepkimizden endişe duyduysa bile bu Julius King'in yüzünde belli olmuyordu. Aksine, Liam'ın varlığının her molekülüne yayılan öfke onu eğlendirmişe benziyordu. Etrafındaki havanın çok gerçek bir öfke duygusuyla titreştiğine yemin edebilirim.

"Kekelemedim, Piskopos," dedi Julius ona, yüzündeki yumuşak ifade en ufak bir tedirginlik belirtisi bile göstermiyordu. "O ya Bay Ridge Kraliyet ailesinden ya da ölü." Bunu söylerkenki umursamaz rahatlığı içimi buz gibi yaptı. "Reed'i idam etmenizın sebebi o."

"Ne?" Ünlem ağzımdan kaçırverdi. Liam'ın kolunu kavrarken, şu anda kralla yüz yüze gelmemi engelleyen oydu. "Neden *benim yüzümden* onu öldürttün?"

Ezra krala yemek boyunca takındığı kavgacı ifadeden çok daha az dostane bir ifadeyle baktı. Adam onun en iyi arkadaşıydı. Daha önce Liam'a yaptığı iğnelemeye yanıt vermemiş olsa da, Ezra bunu kaçıramazdı.

Kralın kıkırdaması hem mizahsız hem de neredeyse acımasızdı. "Çünkü onaylanmamış bir hamle yapmaya kalkıştı Emersyn. Sana evlenme teklif ettiğinde seni de bu oyuna dahil etti."

İçimdeki her şey durdu.

"Adamlarım benim iznim olmadan hareket etmez. Köri gücü mü? Bekliyorum. İttifaklar mı? Bunu talep ediyorum. Tahtaya yeni bir oyuncu getirecek bir seçim yapmak mı?"

Bana odaklandı ve az önceki ürperti geri geldi. Onu sabit tutmak için parmaklarımı Liam'ın koluna sokmak zorunda kaldım.

Liam'ın kaslarını saran gerilim, etrafımızdaki oksijeni tehdit eden canlı, nefes alan bir şeydi. "Kız arkadaşımın evlenmek istediği için mi onu bana öldürttün?"

"Bana teşekkür etmelisin," dedi kral ona. "Ne de olsa senden önce onun peşine düştü -ya da belki senin yüzünden-" Her şeyin nedeni onun için çok az önemliymiş gibi omuz silkti. "İlk hatası değil ama kesinlikle pahalıya patlayan bir hata. Yoksa neden Sharpe servetini tek varisi üzerinden kendi servetine katmaya çalışsın ki?"

Teklifinin benim servetimle hiçbir ilgisi yoktu. Tamam, belki bir ilgisi vardı ama asıl sebep bu değildi. Adam bana yardım etmeye çalışmıştı ve neredeyse ölüyordu. Öfke içimde bir kibrit çaktı.

"Amcamı tanıyor musun?"

"Şahsen mi?" Kral durakladı, soğuk bakışları üzerime çevrildi. Bu sorunun ardındaki olasılıklar karşısında ağzım kurudu. "Hayır," diye kendi kendine cevap verdi. "Geçerken karşılaştık, etkinliklerde, ara sıra yapılan hayır işlerinde, tiyatro açılışlarında..."

"Onu tanıyorsunuz ama tanışıyorsunuz."

"Bradley Sharpe iyi tanınmayı seviyor. Güce olan açlığı iyi belgelenmiştir. Onu gelecekte daha fazla tartışacağız."

Ben pas geçerdim.

"Şimdilik iyi bir piyon ol ve sana söyleneni yap." Önce Ezra'ya sonra da Liam'a doğru bir bakış fırlattı. "Ezra için başka bir yerde planlarım olduğu için Liam'ı tercih etmene izin verdiğim için memnun ol. İyi akşamlar beyler. İrtibatta olacağım."

Kral bizden uzaklaşırken Bay Măcelar bir adım öne çıktı. Kralın uzaklaşmasını izlerken Liam'ın çenesinde bir kas kasıldı. Julius King bu odanın sahibiydi ve ona göre, ben de dahil olmak üzere bu odadaki herkesin sahibiydi.

Liam beni takip etmek için hiçbir girişimde bulunmadı ama bunun arzusuzlukla bir ilgisi olduğundan bir an bile şüphe etmedim. Beni terk etmiyordu. Buraya koz olarak getirilmemiştım -ya da belki getirilmiştim ama bu sadece Liam için bir koz değildi.

"Eğer girişe geri dönerseniz," dedi Bay Măcelar. "Silahlarınızı toplamanıza ve dışarı çıkmanıza izin verilecek. Majesteleri yakında sizinle temasa geçecek."

"O zaman akşam bitti mi?" Ezra açıklığa kavuşturmak istercesine sordu.

Uşak, kâhya -Măcelar kral için her neyse- sert bir ses tonuyla, "İşim bitti," dedi. "Artık varlığınıza gerek yok."

"Harika." Ezra bana doğru bir bakış attı. "Emersyn-baby..." Liam'ın hırıltısını umursamadan elini uzattı. "Seninle tanışmak gerçekten büyük bir zevkti."

Liam'ın kolu parmak uçlarımin altında esnedi. Hareket neredeyse fark edilmiyordu ama bu bir direniş değildi. Birlikte oynamamı istiyordu. Bir adım kayarak Ezra'nın uzattığı eli tutmak için uzandım.

Şu anda *Hellspawn*'ı çok özlüyordum.

Parmaklarını benimkilerin etrafında hafif ama sıkı bir şekilde kavradı ve hafifçe çekiştirdi. Elimi öpmeden önce beni birkaç adım kendisine doğru çekti. "Özür dilerim," diye mırıldandı alçak bir sesle.

Özrün ne için olduğunu soramadan beni ikisinden de uzaklaştırdı ve Liam'a saldırdı. Yumruğu Liam'ın yüzüne etli, çıtır çıtır bir darbeye çarptı ve irkilmeme neden oldu.

İlk başta Liam'ın karşılık vermeyeceğini düşünmüştüm ama ikinci darbe Ezra'nın karnına bir yumruk indirmeden önce ona tanıdığı tek alan oldu ve

onu ikiye katladı. Öğürerek verdiği nefes o kadar acı vericiydi ki kusacağını sandım.

"Beyler," diye araya girmeye çalıştı ama ben onun sözünü kesip ters ters baktım.

"Bu işe karışma," diye emrettim ve orada olduğumu unutmuş gibi bana göz kırptı. "Bay King," diye tükürdüm adını, o saçma unvanı kullanmayı reddederek, "Ezra'ya Adam'ın öldüğünü bir değil iki kez hatırlatarak ve bunun için Liam'ı suçlamaya çalışarak bunu ayarladı. Bırakın bunu *onlar* çözsün."

Hayatımda hiçbir hileyi öğrendiğim için bu kadar minnettar olmamıştım. Adam'ın "ölümünü" bu şekilde öğrenmiş olsaydım, oyuna devam edebilir miydim bilmiyorum. Liam ve Ezra karşılıklı yumruklaştılar ama zavallı Ezra gerçekten de Liam'ın dengi değildi.

Ezra'yı kolunu kilitleyerek yere düşürdüğünde onlara doğru bir adım attım. "Ona zarar vermeyin..." Onlara bir çıkış yolu vermeliydim. "Lütfen."

Liam bana bir bakış attı. Gözlerindeki soğukluk, etrafında dalgalanan manik öfke havasıyla uyuşmuyordu. "O-"

"Yas tutuyor," diye fısıldadım, hepimizin buna bağlı olduğu üzüntüye ulaşmakta zorlanmadım. "Bu onun hatası değil, senin de değil."

Benimdi.

Ezra'yı aniden bırakan Liam, bir koluyla beni yakaladı ve kendisine doğru sürükledi. Sunduğu sığınaktan yararlanmak için olduğu kadar onu korumak için de ona doğru kıvrıldım.

"Bu senin de suçun değil, Emersyn bebeğim. Reed ateşle oynadığını biliyordu." Kaba bir teselli olsun ya da olmasın, Liam'ın haksız olduğunu düşünmüyordum. Adam bir seçim yapmıştı ama bu seçim bana yardım etmekti ve çalıştıkları o pislik herif bunun için onu ortadan kaldırmaya karar vermişti.

Görünüşte kardeşimi öldürmek istediği için bu adamdan zaten nefret etmiyor olsaydım, şimdi ondan nefret etmek için her türlü nedene sahip olurum. Ezra'ya zarar vermişti. Liam'ı incitmeye devam etti. Gücünü korku uyandırmak için kullandı ve bu işe yaramadığında vahşeti kullandı.

O ve amcamın muhtemelen pek çok ortak noktası vardı. Bu düşünce beni hiç rahatlatmadı ve omurgamı bir ürperti sardı.

Liam dikkati Ezra'nın üzerindeyken, "Yine üstüme gel," dedi. "Çekip gitmeyeceksin. Şimdilik gitmene izin verdiğim için Emersyn'e şükret."

Ağızındaki kanı gösterişli halının üzerine tüküren Ezra sırtıttı. "Bize iyilik yapma. Güven bana, bir dahaki sefere? Geldiğimi görmeyeceksin."

Bundan hoşlanıyormuş gibi görünmesine gerek yoktu. Liam öne doğru bir adım attı ama ben kollarımı ona daha sıkı sardım. Evet, bu bir oyundu, bir hileydi, bir yanlış yönlendirmeydi ama artık değildi.

Ben başımı sallarken Liam bakışlarını indirip benimkilerle buluştu. "Lütfen?" Gidebilir miyiz? Buradan çıkabilir miyiz? Sadece durabilir miyiz?

Bunların hiçbirini sormadım, sadece tek heceli ricamı söyledim ve o da bir kez başını salladı. Paltomu tutarak beni kendine çekti. "Biz giderken onu burada tut," dedi iki adama da bakmadan. "Sizinle irtibata geçeceğim."

Böylece hareket etmeye başladık. Liam'ın uzun adımlarına ayak uydurmak için acele etmem gerekiyordu ama beni tutuşunu gevşetmedi. Tökezlemek yoktu. Tökezleyebileceğimi düşündüğüm bir anda kolunu daha sıkı sararak beni ayağımdan kaldırdı ve asansöre varana kadar beni yere bırakmadı.

İçeride ona baktım ama başını bir kez salladı. Başımı ona yaslayarak bekledim. Liam'ın silahlarını ve benimkileri topladığı lobiye çıktık, sonra başka bir asansöre bindik ve arabanın park edildiği ek binaya indik.

Cipin yanına gidip telefonundan bir şeyler kontrol ederken tek kelime etmedik. Yolcu kapısını açıp beni içeri çağırdığında hiçbir şey söylemedim. Beni arabaya bindirirken başı dönerek etrafımızı taradı. Bunu kendim de yapabilirdim ama Liam'ın etrafını saran öfke rol yapmıyordu.

Kızgınlığın da ötesindeydi. Direksiyona geçtiğinde elimi tuttu ve sonra arabayı çekmeye başladı. Ezra aracın yoluna çıktı ve Liam'ın yıldırım hızındaki refleksleri olmasa ona çarpacağımızdan emindim.

Birbirlerine ters ters baktılar. İfadeleri benim için neredeyse okunamazdı. Liam ayağını frenden çekene ve Ezra son saniyede kendini yoldan çekene kadar ikisinin de v a z g e ç m e d i ğ i en rahatsız edici tavuk oyunu gibiydi.

Lastikler kaldırımda gıcırdarken, Liam garajdan çıkıp yola doğru hızlandı. İşlek caddeye çıkmakta tereddüt bile etmediği için dişlerimi sıktım. Kornalar çalıyor ve birden fazla fren sesi duyuluyordu ama o ne yavaşladı ne de arkasına baktı.

Bunun yerine, sanki biri bizi takip ediyormuş gibi şehrin içinden hızla geçtik ve neredeyse otobana varana kadar bana bakmadı.

"İyi misin?"

Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu ve onu sorularla rahatsız edecek değildim. Bunun yerine titrek bir kahkaha attım ve nefesimi dışarı verdim. Bu kahkahanın komik olan hiçbir şeyle ilgisi yoktu.

"Hayır," dedim yavaşça. "Değilim. Sen nasılsın?" "Kızgınlım."

Evet, bu doğrudu. "Adam'ı senin öldürdüğün fikrini Ezra'nın yüzüne vurmak istedi."

Tek bir baş sallama. "Müttefik olmamızı istemiyor. Bu yüzden seni ona sunarak beni test etmeye karar verdi." Liam kelimeleri dişlerinin arasında öğütürken kelimeler sert çıkmıştı.

"Benim tercihim." Yüzümü buruşturdum.

"Evet," dedi nefes verirken. Sonra telefon çaldı. Ekranı kaşlarımı çatarak baktım ama sonra Jasper'ın adı görüldü. Liam bana söylemeden cevap tuşuna bastım. "Jas," dedi ben iç çekerken, "selam."

"Siz ikiniz iyi misiniz?"

"Hayır," dedim, bu kez gerçek bir gülümsemeyle. "Bazı çok iyi kaynaklara göre, şaplak yemek istiyordum."

Bu yorumu ölüm sessizliği karşıladı, sonra Jasper "Huh" dedi.

Liam bana bir bakış attı ve bu sefer gerçek olan gülümsemesi tüm ifadesini değiştirdi. "İşte beş etti, Hellspawn."

Onun tekrar Hellspawn dediğini duymak ruh halimi yüzde bin iyileştirdi. Ona sııttım ve elimi onun elinin üzerinde sıktım. "Beni iyi vakit geçirmekle mi tehdit etmen gerekiyor?"

Jasper'ın kahkahası açık hattan geliyordu ve Liam'ın oflayarak çıkardığı kıkırdamalara karışan bu sesin tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım.

"Oh, Hellspawn, benim için hazır olduğuna emin misin?" Bu sözlerin altında bir uyarı yatıyordu ama bu, beklentinin midemde kıvrılmasını engellemedi.

"Seninle başa çıkabilirim," dedim ona.

"Lanet olsun," dedi Jasper. "Bunu dinleyerek beni azdırma..." "Tabii?"

Liam sordu.

Yoksa?

"Davet edilmediğim sürece." Jasper'ın sözlerindeki sırtıma çok sevimliydi. Liam bana bir bakış attı. "Daireye geri dönmüyoruz."

Dönmeyecektik.

"Evet, anladım. Vaughn Graham'ı yakaladı, arkasını kolluyor. Siz ikiniz de benimlesiniz. Nereye gidiyoruz?"

Liam iki parmağını direksiyona vururken kaşlarımı kaldırdım. "Eski ev," dedi sonunda. "Kel'e yarına kadar dönmeyeceğimizi söyle." Sonra elimi bıraktı ve aramayı sonlandırdı.

"Değil miyiz?" Bakışlarıyla buluşmak için başımı çevirerek söyledim. Etrafındaki tedirginlik benimkiyle çarpışıyordu.

"Hayır," dedi. "Ve eğer bu gece tüm bunlara gerçekten hazır değilsen, Hellspawn, sorun değil..."

"Seninle başa çıkabileceğimi söyledim," dedim elimi tekrar onun elinin üzerine koyarak. "Bu gece..."

"Berbat," dedi. "Bunu konuşacağız... ama şimdi değil. Şu anda seni evde bizimle istiyorum ve sonra sana ne istersem yapmak istiyorum."

"Her neyse?" İçim ürperirken bile alay ettim. Belki de tüm bunlar beni korkutmalıydı. Liam korkutucu bir adam olabilirdi.

Ama Liam ve Jasper fikri?

"Her neyse," diye kabul etti. "Bunun için hazır mısın?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

OceanofPDF.com

EMERSYN

W Liam ev derken, Bay Ridge tepelerindeki Braxton Limanı'nın dışında bulunan gerçek bir malikaneyi kastediyordu. Ferforje demir Üç ayrı güvenlik kamerasına sahip kapı, bir kod girdiğinde açıldı ve bizi ağaçlarla çevrili uzun bir araba yoluna bıraktı.

Yolun sonunda bekleyen ev yoldan görünmüyordu, önünde dairesel bir araba yolu vardı ve muhtemelen güzel bir su özelliği vardı, ancak şu anda boş ve hareketsizdi.

Liam orada durmadı, garaja doğru ilerledi ve kapıları açmak için bir düğmeye bastı. Arabayı döndürdü ve içine geri geri girdi, Jasper da onu takip ederek hemen yanındaki boşluğa girdi.

Jasper kapıların kapanmasını beklemeden arabasından inmiş ve kapımı açmıştı. Bakışlarını üzerimde gezdirirken gözlerindeki hararetle ifade içimi ısıttı ama bu sadece tutku değildi. O gri gözlerde beni ürperten ölçülü bir bakış vardı.

"Ben iyiyim," diye söz verdim ona. Julius King'le geçirdiğimiz akşam, zamanın imkansız uzunluklara uzadığı bir şeye hapsolmek gibiydi. Şimdi özgür olduğumuza göre? Hangisinin başımı daha çok döndürdüğünden emin değildim... hayatta kaldığımız gerçeği mi yoksa Liam'ın oldukça açık planları mı?

İkisi de mi?

Liam arabadan inip ikimize birden bakarken, "İyiden de öte," dedi. "İnanılmaz bir kız."

Jasper kısa bir süre kaşlarını çatı, sonra yüzümü avuçlarken doğruldu. Avuçları sıcaktı, parmaklarındaki nasırlar çok tanıdıktı. Yavaşça okşamaları kalbimin aniden çarpmasını hafifletti.

Ya da belki o kadar aniden değil ama bir anda, kaburgalarıma hızlı bir dövme yapar gibi çarpan nabzımı şiddetle hatırladım. Her şey yolundaymış gibi davranmak benim için yeni bir şey değildi, ama bu numarayı bırakabilmek? Kendi derimin içine geri kaymak? Etrafımı saran güvenliğin tadını çıkardım. Jasper'ın dokunuşuna doğru eğildim, arabanın üzerinden birbirlerine baktıklarının farkındaydım.

"Peki ya sen?" Jasper Liam'ı soruyordu; her kelimenin kenarındaki endişe gözlerimi yaşlarla doldurdu. Aralarındaki düşmanlığın yokluğunda

Her etkileşimlerinde sık sık çatırdayıp yanıyor gibi görünen dostluklarının, kardeşliklerinin ve aralarındaki güvenin vaadi beni asla ayrılmak istemediğim bir kucaklamaya bağladı.

Karşılıklı tüm huysuzluklarına rağmen, Jasper'ın devasa kalbi ve Liam'ın şiddetli kararlılığı hakkında çok şey öğrenmiştim. İkisi de sahip oldukları her şeyle seviyorlardı ve onu korumak için şiddet uyguluyorlardı.

Aralarında bir anlaşmazlık olması kalbimi kırdı.

"Yaşayacağım," dedi Liam sert bir nefes vererek. "Ne olduğunu bilmek istediğini biliyorum."

"İkiniz de buradasınız, tek parçasınız ve..." Jasper arkasına yaslanıp bana baktı, dudaklarını yumuşatan bir gülümseme vardı. "İkiniz de sizi koruyabileceğim bir yerdesiniz."

Liam'dan gelen yumuşak homurtu beni sırttırdı ama Jasper'ın gözlerindeki parıltıyı fark edebileceğini sanmıyordum. Ben anlayabilirdim. Elimi Jasper'ın karnında gezdirirken, kaşlarımı kaldırırken bile parmaklarımı kemerinin tokasında gezdirdim.

"Sana anlatacağız," diye söz verdim Jasper'a. "Daha sonra." Liam'ın şu anda o toplantıyı yeniden yaşamasına gerek yoktu.

Parmaklarımı parmaklarının arasında yakalayan Jasper bir adım geri çekildi ve cipten çıkmama yardım etti. Kendi başıma da kolayca çıkabilirdim ama onun dokunuşunu arzuluyordum. İkisini de arzuluyordum.

Bütün bu toplantı son derece tedirgin ediciydi. Daha da kötüsü, kralın oynamaya niyetli görüldüğü oyunu anlamamıştım, sadece artık ona bağlı olduğumu ve bunun Liam'ı her düzeyde çileden çıkardığını biliyordum. Kraldan ne kadar hoşlanmasam da Liam'a, Ezra'ya ve Adam'a yaptıklarından dolayı ondan nefret ediyordum.

Ayağa kalktığımda Liam'ın beklediği yere döndüm. Elmacık kemiğindeki kırmızı iz çürüğe dönüşmek üzereydi. Ağzının kenarında kan lekeleri vardı ve yakında çürüyecek olan bir başka çürük de çenesini yaralıyordu. Ezra kesinlikle birkaç el ateş etmişti.

Garajın düşük aydınlatması altında bile mavi-yeşil gözleri soğuğu yok ediyordu. "Hâlâ buna hazır mısın, Hellspawn?" Daha önce dile getirdiği istek ve ihtiyaçlarına rağmen beni önceliğe koymaya devam etmesi, onay ve güvence araması, bazen huysuz olan kişiliğine hoş bir katman daha ekledi.

Düşmemem için Jasper'a güvenerek geriye doğru eğildim. Bacakları gerilirken bir kolunu ortama doladı ve ona yaslanmama izin verdi. I

ona güvenle cevap verebilirdim. Ona evet diyebilirdim. Sahip olduğum tüm güzel kelimeleri çıkarıp ona sunabilirdim.

"Beni nerede ve nasıl istiyorsun?" Bunların hepsi harika fikirlerdi, ama ona, onlardan herhangi birine sunmak istediğim tek şey bendim.

Jasper'ın nefesi ihtiyacın sınırını taşıyordu ve Liam'ın yüz ifadesine yansıyan bir yoğunluk, ısının sistemimi yalayıp geçmesine neden oldu. Bana fikirleri olduğunu söylemesine ihtiyacım yoktu. Gözlerinde yanıyorlardı.

"İçeride," dedi Jasper'a bir bakış fırlatarak. "İçeride misin yoksa sadece izliyor musun?"

Kollarını göbeğime dolayan Jasper başını eğerek dudaklarını kulağımın arkasına bastırdı. "Var mıyım, Swan?"

"Gerçekten sadece izleyecek misin?" Cevabından emindim ama belki Liam gibi ben de emin olmak istiyordum.

"İhtiyacın olan buysa," dedi Jas, sesi boğazıma öpücükler kondurduğu dudakları ve beni gıdıklayan sakalı kadar yumuşaktı.

"Hmm... İkinizle de bir anlaşma yapacağım," dedim bakışlarımı Liam'ın kılere kilitleyerek. "Dinliyoruz, Hellspawn."

Jasper ellerini kalçalarımaya yerleştirirken mırıldanarak onayladı. Bir an sonra ellerini kemerime götürdü. Silah ve kılıfı çıkarmıştı. Tüm bu hareket o kadar yumuşaktı ki kıkırdamama neden oldu. Silahları taşımam ve kullanmam konusunda bana güvenmeleri hoşuma gitmişti. Silahların kolaylıkla çıkarılmasından da aynı derecede memnundum.

"Bana ne istediğini söyle," dedim. "Eğer yapamayacağım ya da üstesinden gelemeyeceğim bir şey istiyorsan, sana durmanı söylerim."

Kellan'la yaptığım anlaşmaydı. Daha önce de aynı anlaşmayı yapmıştık.

"Ama şu anda istediğim şey sensin." Başını sallayana kadar Liam'ın bakışlarını tuttum.

Sonra dikkatimi Jasper'a yönelttim. "Ve sen."

Kalçalarımı sıktı.

"Ama siz ikiniz paylaşmayı kabul ediyor musunuz?"

Jasper, "Bakalım güzel çocuk ayak uydurabilecek mi?" diye alay edince Liam homurdandı.

"Ayak uydurmak mı? Bunlar kavga sözleri." Sesi hiç de karşı çıkıyormuş gibi gelmiyordu.

"Yan bahis mi?" Jasper söyledi ve ben gözümü kırptım. Bekle, bahis mi? Ne bahsi?

"İkna edilebilirim." Liam aracın etrafında bir tur attıktan sonra bana elini uzattı. "Hadi, Hellspawn, içeri. Sonra seni çıplak istiyorum."

Bu sözler üzerine tüm vücudum sıkıştı. Jasper'ın dişleri nabız noktasını sıyırdı ama beni bıraktı ve bir an Liam'la karşı karşıyaydım, sonra omzunun üzerinden kapıya doğru giderken kışına bakıyordum. Eli kışımın üzerinde gezindi.

Liam baştan çıkarıcı olduğu kadar karanlık bir tonda, "Beş kazandın," dedi. Kışımın yanaklarına bir tokat atmadan önce onay beklemedi. Kazak elbisenin içinden bile ateş kışımda parladı ve boğuk bir ses çıkardım.

"Siktir," dedi Jasper sert bir nefes vererek. Tam arkamızdaydı. "O sesi bir daha çıkar."

"Anlaştık," dedi Liam ve eli tekrar kışıma indi. Bu sefer, sonraki dört tanesini hızlı bir şekilde arka arkaya şaplakladı. Sıcaklığı kalçalarımaya yayarak masaj yaparken Liam'ın kemerini kavradım.

Amım yumuşadı ve daha önce ıslandığımı düşünmüş olsam bile, bunun yanında hiçbir şey değildi. Liam beni önce içeri, sonra da üst kata taşıırken eve bakma fırsatım olmadı. Evde bir sıcaklık vardı, kahve ve baharat kokusu ile tanımlayamadığım tozun üzerinde başka hoş aromaların ipuçları vardı. Ev dışarıdan kullanılmamış gibi görünebilirdi ama içerisi hiç de öyle hissettirmiyordu.

İstediğimden değil. Eğer giyinik olmasaydı, Liam'ın kışını şimdi ısıırırdım. Hal böyleyken, hareket ettikçe giysilerinin altında dalgalanan kasları hayal edebiliyordum. Üst katta bir kapı içeri doğru itildi ve etrafa bakmadan Liam'a ait olduğunu anlayabilirdim.

Onun gibi kokuyordu. Vücut yıkaması, tıraş losyonu ve çarşaflarının o uyuduktan sonraki kokusu gibi. Yatağa sırt üstü düştüğümde kışım hâlâ yanıyordu. Eşit boyda, eşit derecede vahşi ve çılgınca ateşli iki adam vahşi gözlerle bana bakıyordu.

"Yan bahis mi?" Liam kemerine uzanırken sordu.

Jasper beni izlerken sakalını ovuşturdu. "Liam sana soyunmanı söyledi, Swan."

Bunu bana o söylemişti. İlk çizmeye uzandım ve onu çektim. Sonra ikinciye. Öne doğru kaymaya başladım ama Jasper uzanıp ellerini bacaklarımdan yukarı ve eteğimin altına kaydırıldı.

Jasper, "Orgazmlarda skor tutun," dedi. "Kim ondan en çok zevk alırsa, diğeri izlemek zorunda kalırken tam bir tur alır."

Sıcak parmakları kalçalarımdan külotuma doğru sıyrılırken ürperdim.

"Bu da Hellspawn'ı skor tutucu yapar." Bu bir soru değildi.

Jasper külotumu indirirken "Evet," dedi. Külotumu çıkardıktan sonra, kalçalarımı yana doğru itti ve ben de ikisine de amımın açık bir görüntüsünü verdim.

Kemerini pantolonundan sıyıran Liam beni inceledi. "Kıyafetin geri kalanı, Hellspawn."

Ama Jasper bir elini sağ kalçamda tutarak beni onlara karşı çıplak bıraktı. Kıyafetlerini çıkar ama kımıldama. Jasper yavaşça gülümsemeye başladığında kalçalarımı kaldırdım ve kazak elbisemi yukarı çektim.

Liam silahlarını bırakırken, "Bahse ek," dedi. Arkasındaki kapı kapalıydı. Ama silahlar kilitli değildi. Onları yatağın bir kenarına koydu.

Ancak o döndüğünde Jasper kendi silahlarını çıkarmak için harekete geçti. Elbiseyi yukarı aşağı oynatırken içimi bir beklenti kapladı. Saçımı dağıtacaktı ama bu gerçekten umurumda değildi.

Elbiseyi çıkarmadan önce sıcak eller göğüslerimi kapladı ve Liam'ın meme uçlarımı baş ve işaret parmakları arasında yuvarlamaya başlamadan önce onu görmemi beklediğini fark ettim. Kumaş temasın bir kısmını engelliyordu ama baskı sırtımın kamburlaşmasına neden oldu.

"Adını söyle," dedi Jasper, dikkatimi çoktan çözülmüş bir kot pantolonun içinde çıplak göğüsle durduğu yere çekerek.

Liam bir meme ucunu biraz daha kuvvetle büktü. Tam acı verecek noktadaydı ve kalçalarımı kaldırdım. Kahretsin, daha fazlasını istiyordum. Nefesim keskin küçük pantolonlarla geldi. Yalvarmak istedim ama ikisi arasındaki bu anı bölmek istemedim.

"Yükünü en son kim boşaltırsa, Hellspawn'a diğerine ne yapacağını söyleyecek... ve ilk boşaltan kişi kenarlarla uğraşmak zorunda kalacak."

Liam meme ucumu serbest bıraktıktan sonra eğilip dişleriyle, kumaşıyla ve her şeyiyle emerken şok ve zevk içimde kıvrıldı. İçimden bir inilti yükseldi ve Jasper kıkırdadı.

"Sana istediği her şeyi yapmasını kaldırabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Ne yapmasını istiyorsak mı?" Liam sesi alçalarak konuştu. "Oh, yapabilirim hallet."

İkisi de bana bakıyordu.

"Her şeyle başa çıkabilirim, ama ikinizden birinin siki yakında içimde olsa iyi olur, yoksa sadece konuşmanızdan orgazm olacağım ve bunun için kendime bir puan veriyorum."

Kaşlarını kaldıran Liam sırtıttı. "Sik mi istiyorsun, Hellspawn?"

Sik mi? Hayır.

Oturmak için yuvarlanırken ve sütyenimi serbest bırakmak için bir elimi arkama koyarken ona "Senin horozunu istiyorum" dedim. "Jasper'ın sikini istiyorum. Çok özel sikler istiyorum." Ne kadar ciddi olsak da, bu son cümle söylerken bile beni güldürdü.

"Tercihlerin olduğunu tespit ettik," diye alay etti Liam, karanlığın bir kısmı geri çekilerek onun tekrar dışarı çıkmasına izin verdi.

"Yaptık."

Jasper yumruğunu kaldırıp Liam'a bakmadan önce, "Bildiğim iyi oldu," dedi. "Sen bir pisliksin." Liam'ın karşılığı, yoruma rağmen uzaktan yakından rahatsız edici değildi. Yumruğunu uzattı ve ikisi de taş, kâğıt, makas oynamaya başladılar.

Jasper'dan makas ve Liam'dan kâğıt alana kadar aynı şeyi tekrar tekrar yaptıklarında içimden kahkahalar yükseldi.

"Siktir," diye küfretti Liam ve Jasper sadece kıkırdadı.

"Gidip Swan'ın senin aletini yalayıp yalamayacağına bakacağım, çünkü onu almak için çok heyecanlı." Bana baktı ve gri gözleri sanki arkalarında parlayan bir güneş varmış gibi parlıyordu. "Bacaklarını aç Swan... Bugün yemek yemedim ve açlıktan ölüyorum."

Oh.

Sikey

im.

Ben.

BÖLÜM 29

OceanofPDF.com

From ve an I kilitli bakışlar ile Liam, onun
Öfke kendi kendini iletiyordu. Yaşayan, nefes alan bir varlıktı.
bir filmdeki hayalet canavar gibi etrafını sarmıştı. O toplantı sırasında her ne
olduysa, onu cinayet işleme noktasına getirmişti.

Daha önce sadece iki kez gittiğini gördüğüm bir yer. O olaylardan birinde,
Freddie'ye saldıran adamın üzerine tüm o öfkeyi yağdırırken onun hemen
yanında duruyordum. Onu parçalara ayırmıştık. O orospu çocuğunu öldürmek
öfkeyi yok etmemişti. Hiçbirimizi, en azından Freddie'yi daha iyi
hissettirmedeği kesindi.

Yine de yaptığı şey bizi birleştirmek oldu. Birliğimizi körükledi ve
hepimizi harekete geçiren ateşi besledi. Bir daha hiç kimse birimizi böyle
incitemeyecekti.

Hiç.

Bakışlarını arabaya doğru kaydırduğında, tüm bu öfkeyi anladım. Belki de
her şeyin toplantıyla bir ilgisi vardı. Ya da belki de toplantı sadece o eski
yaranın üzerindeki yara dokusunu açmıştı. Birimiz incinmişti.

Çok kötü yaralanmıştı ve uzun süredir yaralıydı.

Emersyn ona söylemişti. Yavaşça başımı salladım. Beni onlara katılmaya
davet etmiş olsa da, bundan sonra olacak her şey ona bağlıydı. Biz
zorlamıyorduk.

Ancak Swan bizi şımartmaya ya da daha iyi hissetmemizi sağlamaya
çalışmadı. Bunun yerine, sadece meydan okudu. Bizimle başa çıkabileceğini
söylediğinde, çok ciddiye.

On beş dakika ve bir taş, kâğıt, makas oyunundan sonra, önümdeki yatağa
çırılçıplak yayılmış ve amı incelemem için çıplaktı... Bir saniye bile
düşünmeden dizlerimin üzerine çöktüm.

"Siktir," diye küfretti Liam ve ben sadece kıkırdadım.

"Gidip Swan'ın sikini yalayıp yalamayacağına bakmayı düşünüyorum,
çünkü onu almak için çok heyecanlı."

Ona doyamıyordum, ellerimi kalçalarında gezdiriyor ve çizdiği resmin
tadını çıkarıyordum. Çok muhteşemdi. Bakışlarında kayan gölgelerin arasında
dans eden oynaklık beni çağırıyordu.

Eğer bir siren olsaydı, ona ulaşmak için kendimi çoktan kayalara vurmuş olurum.

"Bacaklarını aç, Swan... Bugün bir şey yemedim ve açlıktan ölüyorum." Kahretsin, eğer bu gerçek değilse. Güzel amcığı nem ve sıcaklıkla parlıyordu. Onu bu kadar çıplak tutmasını seviyordum, benden sakladığı hiçbir sır yoktu. Vajinasının yakınlığım karşısında esniyor gibi görünmesi. Ya da belki de bu kadar tahrik olmasıydı.

Yatak kaydı ve Liam'ın ona sikini yedirdiğini görmek için tam zamanında baktım, tıpkı önerdiğim gibi. Kahretsin, bu çok ateşliydi. Bir parmağımı amının dikişinden aşağıya doğru kaydardım, dudaklarını biraz daha araladım, böylece her tepkinin tadını çıkarabilecektim.

Bir bacağına omzuma doğru kıvırdı. Ayağını sırtıma yaslayarak beni öne doğru iterken bir kıkırdama daha duydum. Açık kalçalarını yukarı doğru eğdi, bir yalvarış, bir davet-sikiş, bir baştan çıkarma.

"Sanırım açgözlü hisseden tek kişi ben değilim," diye takıldım. Ondan bir ses kaçtı ve Liam inledi. Sırıtarak yüzümü amına gömdüm, iki parmağımı içine bastırırken bile misk kokulu tatlılığı yaladım. Alışmak için zaman yoktu, klitorisini dişlerime karşı emerken parmaklarımı sıktı.

Patlama hızı beni şaşırttı ve Liam'ı bile hazırlıksız yakaladı. Ne kadar çok istediği konusunda şaka yapmıyordu. Bir çığlık attı ve yutkunurken duraklamak zorunda kaldım ve sonra geri çekildi ve göğsüne cum ile sıçradı.

"Kazanması kolay bir bahisti," dedim yavaşça, ikisi de nefes nefese kalmıştı. Parmaklarımı onun içine bastırdıkları yerden kıvırdım ve o bir ürperti verdi.

Liam onu öpmek için eğilmeden önce çiğ bir sesle, "Buna değer," dedi. Kol ve bacaklarındaki titreme beni sırttırdı.

"Kesinlikle," diye kabul ettim. "Ve bir-sıfırdayız." Parmaklarımı soktum ve sonra nefesi kesilirken tekrar klitorisinin peşinden gittim. Liam'ın öpücüğüne doğru inlerken çıkardığı ses neredeyse ağzıma doğru inlerken çıkardığı ses kadar ateşliydi.

İhtiyaç içimde zonkluyordu ve aletim ağrıyordu, ama ilk orgazmımı yaşamadan önce ondan birkaç orgazm daha çıkarmak istiyordum. Ne de olsa gece daha yeni başlamıştı.

Aramızda kalsın, Liam ve ben dakikalar içinde onu tekrar çırpmaya başladık. O meme uçlarını emerken ve ben klitorisini okşarken boğazından hıçkırık sesleri geliyordu. Kasılmaya ve dönmeye başladığında bile onu yerinde tuttuk.

Liam ona, "Bunu kaldırabilirsin, Hellspawn," dedi. "Sen yapamaz mısın?"

"Siktir..." Kalçalarını bana doğru iterken tüm vücuduyla bu kelimeyi inledi. Sakalımı ıslatmıştı ve bu harikaydı. Bir çılgılık daha atarken tepkilerinde hiçbir kısıtlama yoktu.

Kısıtlamadan bahsetmişken, benimki parçalanıyordu. Parmaklarımı içinden çıkardım ve kotumun fermuarını açıp içinden sıyrılırken amını bir kez daha öptüm.

Ayağa kalkarak bacaklarını göğsüme doğru sardım, sonra da öfkeli bir hamleyle sikimi içine yerleştirdim. Etrafımda çırpınan duvarlarının spazmı beni kızdırdı, ama iki pompalı bir aptal olmayacaktım, özellikle de o düzensiz çılgılıklardan birini daha çıkardığında.

Liam başını kaldırarak onu görmem için yolu açtı ve yanına gitti. İtişlerimi karşılamak için eğilip bükülürken göz bebekleri tamamen büyümüştü. Onu ters çevirip arkadan becermek istiyordum.

Daha sonra, o esnerken ve bana karşı çekilirken kendime söz verdim. Sadece taşaklarım yukarı doğru sürüklenmeye başladığında kollarına doğru ilerlemek için bacaklarını serbest bıraktım. Emersyn'in ağzı benimkine doğru açıldı, ben onu bir öpücükle susturana kadar içinden tanınmaz heceler döküldü.

Parmaklarının sırtıma değmesi beni tahrik etti. Onu harekete geçirmek için parmaklarımın aramıza girmesi yeterli oldu ve ben de mutlu bir şekilde onun orgazmını kendi orgazmımla takip ettim. İçimdeki sıvı ısı dışarı taşı ve onun içine doldu.

Bir an için onun dümdüz karnının bir çocukla dolup taşığını hayal ettim. Lanet olsun, daha önce hiç kimseyi hamile bırakmak istememiştim. Bunun şu anda gerçekleşmiyor olması önemli değildi. Bu görüntünün uyandırdığı ani ihtiyaç daha da sert boşalmama neden oldu.

Hâlâ onu öpüyordum ama öpüşüm yavaşladı, uzadı ve bedenime geri döndüğümde daha da derinleşti. Aletim onun içinde titriyor gibiydi ya da belki de onun titremesiydi.

Sırtımdan aşağı buzlu su damladı ve Liam'a ters ters bakmak için başımı kaldırdım. Ama o buz gibi su şişesini neredeyse bir barış jesti olarak bana uzattı.

İyi. Siktir et. Swan bana yaslanırken ben de biraz doğrulabilmek için bizi döndürdüm. Gözleri yarı kapalıydı. Liam'ın onu içmeye ikna etmesine yardım etmeden önce şişenin yarısını mideye indirdim.

Liam ona, "Seninle işimiz henüz bitmedi, Hellspawn," deyince gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Dört orgazm," diye fısıldadı. "Ben kazanıyorum."

Zevkten sıırılsıklam olmuş sesindeki mutluluk notasına güldüm.

"Evet, öylesin," dedi ona. "Biraz daha iç."

Şişeyi onun için dengeledim ve o da boşaltmaya başladı. Bitirdiğinde Liam uzaklaştı ve sonra elinde bir bezle geri geldi.

"Tut onu," diye emretti ve bu emirle ilgili hiçbir sorunum yoktu. Adam onu silerken kıvranıyordu. Üzerimdeki ter yakında kaşındıracaktı ama duşta durulanabilirdim.

Bu Liam'ın saçının neden nemli olduğunu açıklıyor. Bunu zaten yapmıştı.

"Çok fazla," diye fısıldadı, Liam amını temizlerken sesinde ağrıyan bir nota vardı. Elini yavaşlattı, baskıyı hafifletti.

"Daha iyi."

"Aferin kızıma," diye yatıştırdı. Bana bir bakış atan Liam kaşlarını kaldırdı. "Getir bakalım," dedim ona. "Ben zaten öndeyim."

Güldü.

"Yuvarlan, Hellspawn, ve o kışını havaya kaldır."

Bu emir beni bir an için duraksatmaya yetti, ancak şaşkın ifadesinde zevkten başka bir şey yoktu. Tedirginlik yoktu. Tereddüt yoktu. Korku yoktu.

O kadar itaatkâr bir şekilde yuvarlandı ki sikime bir darbe daha geldi. Liam elinde bir şişe kayganlaştırıcıyla arkasına geçerken ben de gevşedim.

Oh, evet.

Yirmi beş dakika sonra, Liam onun kışına rahatça girerken ben yatağa uzandım. Elleri ve dizleri üzerindeydi, çenesi yukarıda ve bakışları benim üzerimdeydi. Adam içine bastırırken ağzı bir "o" harfi oluşturdu. Gözleri yarı kapalıydı ve kısık bir inilti duyuldu.

Saçlarını özenle okşayarak başını geriye yatırdım. "O güzel gözlerini benim için aç, Swan. Bana bunun nasıl bir his olduğunu anlat..."

"Sen gerçek misin lan?" Liam kahkahalar atarak sordu.

"Evet, öyle. Senin aletinin onun kışında olmasının nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Bundan zevk aldığını bilmek istiyorum." Gözlerimi kaldırdım ve onunla bakışlarımı kilitledim. "Bilmem gerek."

Başını salladı ve bir elini onun sırtında gezdirdi. "Cevap ver ona, Cehennem Tohumu."

Alt dudağının titremesi arttı ve yüzü pembeleşip kızardı. Gözlerini tekrar açarak bana baktı. "Evet, çok iyi hissettiriyor," diye mırıldandı, kelimeleri bize söylemek zorunda olduğuna inanamıyormuş gibi itti. "Çok iyi hissettiriyor... yakıyor, ama-oh..." Liam hareket edince bir homurtu çıktı. "İyi hissettiriyor, Jas. Söz veriyorum."

"Sen istediğın sürece," diye onu yatıştırmak için acele ettim. Söylediğı onca şeyden sonra, bunu istediğini bilmem gerekiyordu. *Bizi* böyle istiyordu. Onun amını sikkem her şeydi. Ağzına bayılıyordum. Ancak o kış - yalan söylemeyeceğim - çekiciydi ama sadece onun her parçasını istediğim kadar.

"Bayıldım," diye fısıldadı ve bana doğru uzandığında elini tuttum. "Seni seviyorum..."

Sonra hareket etmeye başladılar ve bu onun ipeklerinin içinde uçmasını izlemek gibiydi. Tüm vücudu adamın itişleriyle hareket ediyordu. Meme uçları gerildi, kasları dalgalandı ve lanet olsun, onu nerede izleyeceğimi bilemedim.

Göğüslerinin arasındaki dövme onu tüm dünyaya ilan ediyordu. Benim. Bizim. Her zaman. Parmağımı ağzına götürüp emdiğinde kıkırdadım.

"Daha fazla yarak ister misin, Swan?"

"Her zaman," dedi inleyerek ve sonra benimkine uzandı. Çoktan kıpırdanmaya başlamıştım ama bu bir dakikamı alabilirdi. O tatlı elini sikimin etrafına sarıp okşamaya başlamasıyla ilgili tek bir sorunum bile yoktu.

Yok artık.

Hiç şikayetim yok.

Saatler geçti, akşam yerini geceye bıraktı ve onu arkadan becerirken vibe'ı klitorisine bastırduğımnda şafak söküyordu. Liam'ın sandalyede oturduğu yerden onu izleyebilmesi için yayılmıştı. Amcığı sıcak bir yumruk gibiydi, sikimin her santimini alıyor ve ben ittikçe onu tutmaya çalışıyordu.

Yine de titreşim, nazik bir vuruştan çılgınca bir emişe doğru hızla yükseldi ve çığlığı kulaklarıma müzik gibi geldi. "Liam'a sikini nasıl okşamasını istediğini söyle, Swan..."

Bu hepimiz için biraz işkenceydi, ama Liam'ın orada oturup kızımızı parçalara ayırmamı izlemek zorunda kalması zevkimi biraz daha artırıyor gibiydi.

"Daha sıkı," diye emretti, sesi harap olmuştu. "Stroke in time with-fuck -Jasper ile."

Evet, ona karşı hiç de yumuşak davranmıyordum. Aksine, sabahın ikisinde biraz sakinleştik, yemek yemek ve duş almak için ara verdik, sonra Liam'ın sikine tırmandı ve onu beslerken amında sıcak tuttu.

Ondan sonra tüm bahisler kapandı ve onu masanın üzerinde becerdik. Onu sadece bu tur için yukarı çıkarmıştık çünkü Liam'ın burada oyuncakları vardı ve ben onun boşalamayana kadar boşalmasını istiyordum.

O etrafımda orgazm olurken bile, ıgıllıkları hıçkırıklara dönüşene kadar baskıyı sürdürdüm. Liam kendi elinin üzerine boşaldı ve ben de vibe'ı çekip çıkarırken onun içine boşaldım.

Güzel kızımız bundan sonra neredeyse bayılacaktı. Biraz çaba harcadık ama Liam ve ben onu temizledik ve çarşafın arasına yatırdık. Kıç ı acıyordu, kızarmıştı ve ikinci şaplaktan dolayı kızarmıştı. Amcığı kesinlikle ağrıyacaktı, bu yüzden duygusal olarak istismar edilen amını okşamak için üzerinde daha soğuk bezler kullandık.

Lanet olsun, ne geceydi ama. Liam ortadan kayboldu, ancak daha fazla suyla geri döndü. Duş aldım, temizlendim ve yatak odasındaki ikinci sandalyeye oturmadan önce pantolonumu giydim. Orada sessizce oturduk ve yatağın ortasında uyuyan kıza baktık.

Muhtemelen onunla birlikte oraya tırmanmamız gerekiyordu ama yüzündeki huzur yorgunluğumu alıp götürdü. İşte her şeyi yapmamızın sebebi buydu. Tehdit altında olan şey buydu.

"Bir sigaraya ihtiyacım var," dedim bir dakika sonra. Kahve ve birkaç sigara, belki.

"Sana ne olduğunu anlatmam gerek," dedi Liam, ses tonuna öfke karışmıştı. "Daha önce söylemeliydim ama..."

"Senin ona, onun da bize ihtiyacı vardı."

"Hadi," dedi Liam. "Onu uyandırmak istemiyorum."

"Evet," dedim ayağ a kalkıp onu salona kadar takip ederken. "Liam... her ne ise... onunla ilgileneceğ iz."

Peki bu cinayet ve kargaşa anlamına geliyorsa? Pekala, beni işaretle. Ailem için öldürmeye her zaman hazırdım.

BÖLÜM 30

OceanofPDF.com

EMERSYN

A Açık olan yatak odamın kapısının çalınması dikkatimi Jasper'ın gitmeden önce ellerime sıkıştırdığı kitaptan çekti. Bunu okuyordu. ve ne düşündüğümü bilmek istediler.

Milo kapı pervazına yaslanmış, koyu kahverengi gözleri bana odaklanmıştı. Nemli saçlarından yeni duş aldığını tahmin ettim. "Hey," dedi. "Meşgul müsün?"

"Hayır, sadece okuyorum." Komodinin üzerindeki fişi kaptım - oh, dönüş yolunda dondurma almak için durduğumuz zamandan kalmaydı - ona odaklanmadan önce sayfaların arasına sıkıştırdım. "Bana ihtiyacın var mı?"

Kıkırdadı. "Sana her zaman ihtiyacım olacak, Ives. Gel hadi." Oturma odasına doğru başıyla işaret etti. "Aç mısın?"

"Yemek yiyebilirim." Yataktan dikkatle kalktım. Liam ve Jasper'la geçirdiğim geceden sonra günün büyük bölümünde aralıklarla uyumama rağmen hâlâ biraz ağrım vardı. Jasper yemek yapmaya giderken Liam bana banyo hazırlamıştı. Bu bir bakıma tatlı bir evcilikti.

Bir yanım evi keşfetmeye gitmek istiyordu, özellikle de Liam'ın evlat edinildikten sonra büyüdüğü yer olduğunu öğrendiğimde. Şehrin dışındaydı, bu da Roma'yı görmek için düzenli olarak ulaşım aracı kullanması gerektiği anlamına geliyordu.

Ev birçok soruya cevap verdiği gibi, yeni sorular da ortaya çıkarmıştı. Onlar hakkında her şeyi bilmek için yanıp tutuşuyordum ama paylaşmak istedikleri zamanı da beklemeye hazırdım.

"Ceketini al, dışarı çıkalım. Seni en sevdiğim yerlerden birine götürmek istiyorum."

Sadece birimizle dışarı çıkmak Kellan'ın koyduğu kurallara aykırıydı. "Kel'e hemen mesaj atayım." Ve silahımı alayım.

Milo'nun ifadesi kısa bir süre gerildi, sonra bir kahkaha attı ve başını salladı.

"Sadece istedim-"

Milo elini kaldırarak, "Bana aldırma, Ivy. Sen doğru olanı yapıyorsun. Kel'in kuralları koymasının bir sebebi var. Buna saygı duyuyorum."

"Ama hoşuna gitmiyor mu?" Milo'yu tanımak ikimizin de çabasını gerektirmişti. Bu çabaya fazlasıyla değdi ama aramızdaki bu rahatsız edici boşluk hâlâ onu tanımadığım onca yılla doluydu ve onun benim için hep hayal ettiği hayatın enkazıyla doluydu.

"Beğenmek zorunda değilim." Bu saptırma beni neredeyse gülümsetti. Bir soruya cevap vermek istemediğimde yaptığım şeye çok benziyordu.

"Ben bunu sormadım."

Bana dik dik bakarken bakışları kararmış olsa da dudakları büzülmüştü. Kaşlarımı kaldırıp bekledim. Dürüst olmak gerekirse, Milo başlangıçta beni kesinlikle korkutmuştu. Kocaman, gürültücü ve kaotik bir enerji etrafını sarmış gibiydi. Jasper'ı korumak için, çocukları korumak için ona karşı çıkmıştım... Bu beni ne kadar korkuttuğunu ya da beni hayatlarının dışına itmeye çalışmasından ne kadar nefret ettiğimi değiştirmede.

"Ivy," diye neredeyse hırlayarak adımı söyledi. Bu ses tonuna daha aşınaydım çünkü hepsi benden bir şekilde rahatsız olduklarında ama istediğimi yapmama izin vermeyi planladıklarında bu sesi çıkarırlardı.

Kollarımı kavuşturup bekledim. Bu önemliydi. "Duyguların benim için önemli."

Söyleyeceğimi düşündüğü şey her neyse, kesinlikle bu değildi. Ağzı açıldı ve sonra aniden kapandı. Doğruldu ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Uzun yıllarımı... telefonları açan kişi olarak geçirdim. Planı yapan bendim. Tüm açıları görebiliyordum. I-"

Nefesini üfleyerek, sanki açıklayacak kelimeleri yokmuş gibi omuzlarını kaldırdı.

"Artık o adam olmadığımı hatırlamak çok zor," dedi sonunda. "Kel'e bir mesaj gönder. Onunla daha önce konuştum ve seni yemeğe çıkaracağımı söyledim."

Zeytin dalı teklif edildi.

"Teşekkür ederim." Zeytin dalı kabul edildi. "Ve sanırım sen hâlâ o adamsın." Telefonu elime aldım ve mesajı gönderdim.

"Keşke öyle olsaydım," dedi Milo yumuşak bir sesle. "Ama ben içeri giren adam değilim ve bunu görmem biraz zaman aldı."

Kellan hemen cevap verdi. Liam'ın bana verdiği bileklik hâlâ bileğimde takılıydı. Çocuklar gerektiğinde beni izleyebiliyorlardı.

"Bölgeden ayrılırsak ona haber vermemizi söyledi." Braxton Limanı'nın ne kadarının onların bölgesi sayıldığından hâlâ emin değildim. Dudaklarımı büzdüm.

"Sorun mu var?"

Öfkelenme sırası bendeydi. "Neyin bizim bölgemiz olarak tanımlandığını bilmiyorum."

Bir sırıtış ağzının etrafındaki daha sert çizgileri yumuşattı. "Evet... ceketini ve silahını al."

"Hey, bunu yüzünü buruşturmadan söylemeyi başardın."

Kel'e bir başparmak yukarı ve bir öpücük üfleme emoji gönderdiğimde bile alay karşısında gözlerini devirdi. O da bir alkış gönderdi ve ben güldüm. Bu az önce bir tane kazandığım anlamına mı geliyordu?

Milo'nun sorgulayan bakışları karşısında başımı salladım. Harika gidiyordu. Bazı şeyleri tartışmayacaktık... hiç tartışmayacaktık.

On dakika sonra arabasının yolcu koltuğundaydım ve depodan çıkıyorduk. Freddie hâlâ Mickey'deydi ama sadece orada kalmak için değil. Klinikte çalışıyordu ve bundan hoşlanıyordu.

BEN:

Milo ile öğle yemeğine çıkıyoruz. Sonra gelirim.

Onu zorlamak istemedim ama istendiğini bilmesine de ihtiyacım vardı.

FREDDIE:

Döndüğünde kontrol eder misin?

BEN:

Söz veriyorum.

Milo bana bakarak, "Soru," dedi. "Bana siktir olup gitmemi söylemekte özgürsün." "Tamam, sanırım bunu yapabilirim." Küçük bir gülümsemeyle telefonumu cebime soktum. Verdiği sözü tutmuştu. "Ama bana verdiğin söz için teşekkür ederim.

izin istiyorum."

Milo kıkırdadı. Dürüst ve gerçek bir kıkırdama. "Bazen tam bir pislik oluyorsun."

"Teşekkür ederim."

Başını sallarken kıkırdaması kahkahaya dönüştü. "Ben ciddi olmaya çalışıyorum, sen ise şaka yapıyorsun."

"Milo, bunu sana söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama ciddi olmaya çalışmana gerek yok." Gülmeye karşı verdiği savaşın tadını çıkarırken ses tonumu ciddiyetle korudum. "Sen kaşlarını çatmak ve hırlamak için doğmuşsun."

İfademi sessizlik karşıladı ve dikkatini yoldan bana çevirirken gözlerini kırıştırdı. İlk başta şok olup olmadığından emin değildim.

daha çok eğlendi. Gözleri kısıldı. "Komik olduğunu sanıyorsun."

"Evet," dedim ona, bu konuda kesinlikle pişmanlık duymadan. "Ve sen de öyle." Onunla dalga geçmek *eğlenceliydi*. Bunu pek sık yapamıyordum.

Kıkırdaması beni hiç de caydırmadı. "*Her neyse*," dedi, "devam etmek" gibi bir kelimeyi vurgulayarak. "Royals'la olan şu şey. Bu oyunu oynamaktan gerçekten memnun musun?"

Alaycı tavrıma rağmen sorusunu elimin tersiyle itmedim. "Evet," dedim yavaşça, "ve hayır." Jasper ve Liam toplantının bir kısmını benimle tartıştılar ama ses tonlarından ve kelime seçimlerinden ben uyurken bunu çoktan yapmış oldukları anlaşıyordu. Çok sakindiler. Ürkütücü bir şekilde.

Ancak yüzeyin altında, her ikisi de hayal edilemeyecek kadar hamdı - kızgınlık onlar için çok evcil bir kelime gibi görünüyordu. Gözlerinden akan duygular neredeyse ilkel görünüyordu. Ben onlar için endişelenirken, aralarındaki yakınlık neredeyse elle tutulur gibiydi. Birbirlerine laf attıklarında ve sataştıklarında bile artık kan dökmeye çalışmıyorlardı.

Çocukları bilgilendirdikten sonra Liam daha da sinirlenmiş görünüyordu, tabii bu mümkünse. Ailesiyle brunch'a gitmiştik ve Roma da gelmişti. Ailesiyle geçirdiğim zaman, normallik fikrinin benim için bile ne kadar gerçeküstü olduğunu vurguluyordu. Benim normalim, özellikle de aile söz konusu olduğunda, bu değildi.

Ailesi doğum günü için geri gelecekti ve ben bunun için sabırsızlanıyordum. Onlardan hoşlanmıştım. Hem onu hem de Roma'yı sevmeleri çok hoşuma gitti. Doğum günleri için özel bir şeyler yapmamız gerekecekti...

"Ivy?" Milo'nun sözlü uyarısı bana konuşmanın ortasında kendimi kaybetmemem gerektiğini hatırlattı.

"Kusura bakmayın, geri dönüp sizi bilgilendirdiğimizde yaşadığınız tartışmayı hatırlattı." Kraliyet Ailesi'ne "dahil edilmiş" olmam hiç de ideal bir durum değildi. Hem de hiç. Bunu gerçekten aklım almıyordu. Bir tür *oyun gibi geliyordu* ama anlamadığım ve kimsenin açıklamadığı kuralları olan bir *oyun*.

"Bunu oynamaktan memnun muyum bilmiyorum çünkü bu hepinizi üzüyor ve planladığımız şey bu *değildi*. Liam'ın-"

"Biliyorum," dedi Milo nazıkçe, açıklama yapmama gerek duymadan. "Kendini suçluyor. Benim yüzümden bu durumda."

"Yapma bunu," dedim başımı sallayarak. "Kendisinin işe alınmasına izin verdi mi ve sonra daha fazla bilgi almak için onları takip etti mi? Evet. Bunu yaptı mı?"

Seni korumak için mi? Ayrıca, evet. Ama onu zorlamadınız ve zorlamak zorunda da kalmazdınız. Liam sevdiği insanları korur."

Buna hepsi dahildi.

"Bir yıldan biraz fazla bir süredir bizimle birliktesin ve bizi bu kadar iyi tanıyor musun?" Bu soruda yargılama yoktu. Ya da belki de bu bir soru değil, bir yorumdu.

Her halükarda, *bize* söylediklerine bayıldım. "Hepinizi tanımak istiyorum. Küçük şeyleri ve büyük şeyleri öğrenmeyi seviyorum. Ama sadakat? Bağlılık? Bunu en başından beri görüyorum." Jasper'ın Milo'yla anlaşmazlığa düştüğü sırada ne kadar üzgün olduğunu unutmamıştım. İkisi de geri adım atmak istemiyordu. "Ben de böyle bir sadakate layık olmak istedim. Lainey'e sahiptim. O ağırlığınca altın değerinde ama sizin sahip olduklarınızı ben de istediğimi itiraf edemeyecek kadar gururlu değilim."

"Onların sadakatine sahipsin, Ivy," dedi Milo, ses tonundaki tüm sertlik kaybolmuştu.

"Biliyorum," dedim. "Ama ben öncesinden bahsediyorum... Ayrıca bu benimle ilgili değil."

Milo, "Hiç de değil," diye karşı çıktı, sonra çenesini yaklaştığımız binaya doğru kaldırdı. Yan taraftaki neon tabelada Mad Meatballs yazıyordu. "Bir şey söylemeden önce bir dene ve sonra bana ne düşündüğünü söyle."

"Burası en sevdiğin yer mi?"

"Evet, küçükken annem beni buraya getirirdi. Duvardaki bir delik ve birkaç yıl önce bir yangın geçirmişler. Sigorta parasıyla yeniden inşa edildi, ama sahibi kim? Hala burada, hala en harika köfteleri yapıyor. Hapisten çıktığımin ertesi günü yemek için buraya geldim. Kendimi hasta ettim."

Bir park yerine çekerek binaya baktı ama sanki burada benimlemiş gibi hissetmiyordu. Ya da belki de öyleydi ama o da geçmişteydi.

"Annem... berbat biriydi. Şimdi geriye dönüp baktığımda hep bir şeylerin etkisinde olduğunu görüyorum. Temiz olduğunu hatırladığım tek zaman sana hamile olduğu zamandı." İçini çekti, sonra görüntüleri kovalar gibi gözlerini ovuşturdu. "Seni gerçekten istiyordu. Her zaman senden bahsettim. Seninle konuşurdu..."

Boğazını temizlemek zorundaymış gibi attığı kahkaha bir öksürükle son buldu. "Ben de seninle konuştum. Eğer seninle konuşsam her zaman sakinleşirdin.

Sen. Annem sihirli bir dokunuşum olduğunu söylerdi."

Suçluluk duygusu pençelerini içime geçirdi. "Bir  ocu un üzerinde çok fazla baskı var."

"Umurumda değildi. Kısa bir süre için mükemmeldi. Annem temizdi, sen geliyordun ve annem gerçekten çok ilgiliydi.  ocuk odasını dekore etmesine yardım etmeme izin verdi. Banyoyu paylaştık, senin beşi in senin odandaydı, benim yata ım da benim odamdaydı. Seni duyabilmek için banyonun kapısını hep açık bırakırdım."

    eki i beni yolcu koltuğuna yan oturttu, ancak ikimiz de inmek için bir girişimde bulunmadık.

"Demek istediğim," dedi kalın bir sesle. "Ben ve annem seni istiyorduk. Biz seni istedik. Onun sadakatine sahiptin ve uy şturucuya geri d nd  nde...  ey, hala benim sadaketime sahiptin."

Gözlerim ya ardı.

"Biraz daha büyük olsaydık, belki de seni yanımızda tutmayı ba arabilirdik..." Yumru unu direksiyona vurdu. "Senin için tek istediğim en iyisiydi."

"Artık bende," dedim ve elimi yumru unun üzerine koymak için uzandım. Herhangi bir şeye vurmasını istemedim. "Sen varsın, gelmiş geçmiş en iyi kardeş. Liam karşı çıkabilir ama ben onunla sava aca ım."

Bu onu ıslak olmasa da gerçek bir kahkahaya sürükledi. "Yine de Roma oldukça harika."

"Karde leri kar ıla tıracak olursak, sen de fena değilsin," diye beni bilgilendirdi ve homurdanma sırası bana geldi.

"Ama ben küçük bir pisli im."

"Evet," dedi sırtarak. " ylesin. Hayatımda küçük bir pisli e ihtiyacım olduğu ortaya  ıktı."

Kula a çok yanlış ve çok komik geliyordu. Şimdi ikimiz de gülüyorduk. "Güzel... Çünkü benimle sıkı ıp kaldınız. Bana ilk başta sordu un şeye dönersek... o zaman evet, bunu yapmakta sorun görmüyorum çünkü hepinizi korumaya yardım etmek istiyorum."

Gülümsemesi soldu ve i  çekti. "Keşke... Keşke bazen birkaç yıl önce gitmiş olsaydım diyorum. Ayrılıydım ve üzerimdeki hedefi onlardan uzakla tırsaydım."

"Yargılamak istemiyorum," dedim elini sıkarken. "Ama bu oldukça aptalca."

Ka larını  attı.

"Sadece onlar için hapse girdiğini söylüyorum. Hedefi onlardan ya da sizden uzakla tırmadı. Kilometrelerce uzakta olsanız bile hedef ortadan kalkmazdı."

Çünkü sizi korumak isteyeceklerdir, tıpkı benim gibi ve sizin beni koruduğunuz gibi... orada olduğunuzu bilmediğim zamanlarda bile."

"Bu konuda o kadar iyi bir iş çıkaramadım."

"Bildiğin şey hakkında elinden geleni yaptın. Çok iyi bir oyuncu olmam senin suçun değil." Çok pratik yapmıştım.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

Bu soru tüm oksijeni emmiş, mizahı ve gözyaşlarını da beraberinde söndürmüş gibiydi. "Belki. Bir gün," dedim, her kelimeyi tek tek nefes vererek. "Şu anda senin ve annemiz hakkında bir şeyler duymak istiyorum... ne yapmak istediğin hakkında. Daha önce hukuk okumak istediğini söylemiştin. Peki ya şimdi?"

"Bilmiyorum, Ives," dedi elini benimkini sıkmak için çevirerek. "Vandalların artık bana ihtiyacı yok ve sen de iyi gidiyorsun. Benim ne yapmam gerektiğinden pek emin değilim."

"Vay canına, bugün bütün aptalları yanında mı getirdin?" Burnumu çekerek sordum. Ağlamaktan nefret ederdim, her zaman burnumu akıttırdı. "Eğer sadece egonu okşamamı istiyorsan bunu yapabilirim ama tabii ki sana ihtiyacımız var. Seni yeni yeni tanıyorum ve hayatım boyunca sana ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Kıçına tekmeyi basamayabilirim ama Liam'ın bunu yapabileceğine ve istesem yapacağına eminim. O yüzden bu kadar dramatik olma... Şimdi beni içeri götür ve bana yemek ısmarla."

Sonuncusu, dudaklarının köşeleri yukarı kalkarken bir talep olarak ortaya çıktı. "Eğer sorduysan, ha?"

Omuz silktim. "Benden biraz hoşlanıyor olabilir."

Homurdanması düpedüz keyif vericiydi. "Sadece birazcık." Sırıttım. "Ne diyebilirim ki, ben küçük bir pisliğim."

Midem guruldamak için o anı seçti. Milo tekrar başını salladı, bu sefer arabayı kapattı. "Hadi velet, sana yemek borcum var."

"Yaşasın!" Ellerimi şakacı bir şekilde çırpıtım, ama aynı zamanda arabanın etrafında dönmesini ve benim için kapımı açmasını bekledim. "Ve söylediklerimde ciddiydim..." Gözlerimi ona kilitledim. "Sana ihtiyacım var."

Başımın tepesine bir öpücük kondurmadan önce beni hızlıca kucakladı. "Tamam," dedi, beni kolunun altına sıkıştırdı ve arabayı kilitledi. "Köfte ve hikâyeler."

Kulağa mükemmel geliyor.

"Milo," diye sordum yürüyüşe çıkarken.

"Hmmm?"

"Erkeklerle ilgili eğlenceli, utanç verici bir şey biliyor musun?" "Belki," diye alay etti. "Onlara sorman gerekecek."

Yine de gülümsüyordu ve buradaydı. Artık ihtiyaç duyulmadığından ya da bizi korumak için gittiğinden bahsetmek yok. Mecbur kalsaydım, hepsiyle bu konuda konuşurdum. Milo'ya ihtiyaçları vardı, o bunu görmeyebilirdi ama benim vardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3 1

OceanofPDF.com

ROMA

T Yeni işim neredeyse bitmişti. Son birkaç haftanın her boş anını bunun üzerinde geçirmiştım. Bu fikir beni rahat bırakmadı. Yapabilirdim.

uykumda gördüm. Yemek yerken düşündüm. Duştayken detaylar üzerinde çalıştım. Beni takip etmediği tek zaman Starling'le olduğum zamandı.

İstesem bile her zaman onunla birlikte olamazdım. Kendine zaman ayırması gerekiyordu. Diğerleriyle geçireceği zamana. Zaman sahip olduğumuz tek şeydi. Programları biz ayarladık. Kuralları biz koyduk. Starling için mi? Her şey mümkündü.

Parmaklarımdaki koyu boya tırnaklarımın etrafında leke bırakmaya başlamıştı. Umurumda değildi. Eninde sonunda akıp gidecekti. Ama bu zaman ve çaba gerektiriyordu... tıpkı işin kendisi gibi.

Yürüyerek ya da bisikletle gitmektense, kullanacağıma söz verdiğim araca eşyalarımı yerleştirdim. Kendi gücümle gitmeyi tercih ettim. Yürümek kafamı boşaltıyor, bisiklete binmek de bana fikir veriyordu ama Kellan'ı mutlu etmek ve Liam'ı daha az endişelendirmek için arabayı tercih ettim.

Birinin benimle gelmesini istediler ama ben istemedim. Ben de kimsenin bakmadığı zamanları seçtim. Kendime dikkat ettim ve silahlıydım. Zaman ve mekan. Arabaya binmeden önce etrafı bir kez taradım.

Birkaç gün daha... Sonra onları getirirdim.

Şimdilik, mesajları kontrol etmek için telefonumu çıkarmadan önce arabayı çalıştırdım. Starling bana üç farklı dövme fikri göndermişti. Bunlardan biri boya fırçası içeriyordu. Birkaç mesaj daha vardı.

VAUGHN:

Dove'un bazı dövme fikirleri var. Sanırım hepsini birleştirebiliriz.

Fotoğraflarına tekrar baktım. Bunu düşünmek zorundayım.

MILO:

Senden Ivy'nin resmini yapmanı istesem, çerçeveletebileceğim bir şey gibi, yapabilir misin?

Yapabilir miyim? Evet. Yapar mıydım? Muhtemelen. Bu yüzden ona bir başparmak gönderdim.

Grup sohbetinde Jasper'dan kulüp binasındaki programla ilgili iki mesaj vardı. Yakında daha fazla koşu planlıyorlardı ve Starling ile her şeyin halledilmesini istiyordu.

LIAM:

Freddie bizimle daha sonra konuşmak istiyor.
Boş musun?

Ona bir başparmak işareti ve bir soru işareti gönderdim. Çoktan bir zaman seçmiş olabilir.

KELLAN:

Geri gel. Freddie'nin arkadaşı burada. Gitme vakti geldi.

Starling'in annesini getirme zamanı. Baş parmağımı kaldırdım. Otuz dakikadan kısa sürede dönecektim. Sadece son on dakika içinde göndermişti. İyi zamanlama.

Liam'ın annesinden bir mesaj vardı. Bizi gördükten sonra hep gönderirdi. Hemen açmadım. Bu bekleyebilirdi.

Depo doluydu. Doc'un ki de dahil olmak üzere herkesin arabasının varlığı beni en son varan kişi yaptı. Dış kapı kapanırken kendi arabamı yerine geri çektim. Liam arabasına yaslanmış beni bekliyordu. Ben motoru kapattıktan sonra doğruldu.

Yüz ifadesi gergindi, gözleri her zamankinden daha soğuktu ve ağzı ince bir çizgiydi. "Ne oldu?"

"Kralın Hellspawn için bir işi var." Bunlar herhangi birimizin duymak isteyeceği son sözlerdi.

"O biliyor mu?"

"Henüz değil." Ses tonundan bunu ona söylemeye niyeti olmadığı anlaşılıyordu.

Bakışlarımızı kilitleyerek kaşlarımı kaldırdım. Ona söylemek kötü bir fikir olabilirdi. Ona söylememek ise daha kötü bir fikir olurdu. Kral, Liam'ın geciktirme taktiklerine karşı hoşgörülü davranmıştı ama bunun uzun süreceğini sanmıyordu.

Aynanın fikri bu konuda değişmemişti. Ama ilk etapta onu dahil etmek istemedi. Bunu anlıyorum. Buna onun adına biz karar veremezdik.

Ters ters baktı. Omuz silktim.

O bize güvendi. Bizim de bu güvene layık olmamız gerekiyordu.

"Haklı olmandan nefret ediyorum," diye mırıldandı Liam, sonra omzuma vurdu. "Hadi, şu işi bitirelim. Cavendish siki geri döndü."

"Haberleri o getirdi."

"Evet. Hatırlatma bana." Liam mutlu değildi. İçeri girmek için acelesi yoktu.

"Starling'e yardım etti."

"Cavendish'ler hiçbir şeyi bedavaya yapmaz. Ona borçlu kalmasını istemiyorum." Duraksayarak diğer yarımına baktım. "Ona borçlu olmayacak. Biz borçlu olacağız."

Vandallar bir bütün olarak ona borçlu olurdu. O bize bir iyilik yaptıysa, biz de ona borçlu olurduk. Starling bir Vandal olduğu sürece, yükü üstlenip bedelini ödeyecektik.

"Beni mantığınla yatıştırmaya çalışma," diye homurdandı Liam, etrafındaki kara bulutların bir kısmı dağılırken bile. "Borcumuz için de *şartlar* koyuyorum."

Başımı salladım. Gerçekten umurumda değildi. Starling annesinin oradan çıkmasını istiyordu. Cavendish gibi bir sorun olsa da olmasa da onu oradan çıkaracaktık.

"Roma..." Liam iç çekti.

"Freddie ondan hoşlanıyor." Bunu biliyordum, bana söylemesine gerek yoktu. "Ona güveniyor."

"Çoğunlukla," diye itiraf etti Liam. "Ona güvenmek istiyor ama kendinden şüphe ediyor."

Bunu hepimiz görmüştük. "Bize güvenebilir." Ona ulaşacağız. Tıpkı Starling'e yaptığımız gibi.

Liam kıkırdadı. "Bazen kardeşim, keşke senin inancına sahip olsaydım diyorum." Omuz silktim. "İkimize de yetecek kadar inancım var."

İçeride, herkesi alt kattaki oturma odasında bulduk. Starling Kellan'ın sandalyesinin koluna tünemişti. Biz içeri girerken gözleri parladı ve gülümsedi ama Kellan'ın kalçasındaki eli onu yerinde tuttu.

Bu iyiydi. Ona doğru gittim. Başını yukarı kaldırdı ve ben başımı eğerken öpücüğümü karşıladı. Parmağımı yanağında gezdirirken yüzünü inceledim. Gözlerindeki gülümseme dudaklarındakiyle eşleşiyordu. Endişe de vardı ama korku yoktu.

Güzel.

Bir öpücük daha, sonra yerimi Liam'a bıraktım, o da kollarını Liam'ın boynuna dolayarak onu sandalyenin kolundan kaldırdı. Kellan iç çekti ama Milo bir elini yüzüne kapattı.

Sırıttırıyor olması, bunu daha çok Starling'in dikkatini çekmek için yaptığını gösteriyordu. Jasper ona bir şey söyledi ve Vaughn gülerken bile Milo ona dirsek attı. Liam onu geri vermek yerine Kellan'ın yanındaki sandalyeye taşıdı ve Starling'i kucağına oturttu.

Liam'a doğru eğilip dikkatini odanın geri kalanına değil de Liam'a verdiğinde mizah anlayışının bir kısmı yok oldu. İyi oldu. Şu anda ona ihtiyacı vardı. Başladım

Biralarımızı almak için mutfağa gitti. Doc da bir çift bira alıp çıkıyordu.

"Little Bit's'i aldım," dedi ve ben de başımı salladım.

Doc, Kellan ve Liam'ın yakınında bir yere yerleşmişti, böylece Starling'e kolayca ulaşabilecekti. Onlara en yakın kanepenin kolunu tuttum. Böylece Freddie, Jasper'la benim arama girmiş oldu. Vaughn, Jasper'ın diğer tarafındaydı. Milo duvara yaslanmak için hareket etmişti ve Bodhi de diğer kanepede tek başına oturuyordu.

Liam'a birasını uzatırken Kellan, "Artık hepimiz burada olduğumuza göre," dedi, "Moira Sharpe'ı Pilgrim Hills'ten çıkarmanın ilk adımını konuşuyoruz. Doktor da benim gibi tesisi araştırdı. Oradaki güvenlik bir hastaneden çok hapisaneye benziyor. Üst düzey olsun ya da olmasın, içeri girmek kolay olmayacak. Tesisin neresinde olduğunu tespit etmeli, sonra da onu mümkün olduğunca sessiz ve güvenli bir şekilde dışarı çıkarmalıyız."

"Freddie geçen sefer beni almak için içeri girdi." Starling bana doğru baktı, sonra Freddie'ye geçti. "Olması gerekebilir."

Jasper başını iki yana sallarken ve Liam, "Hayatta olmaz," diye homurdanırken Milo, "Hayatta olmaz," dedi.

Kellan boğazını temizledi. "Sparrow," dedi ona odaklanarak. "Sizi içeri göndermek kesinlikle son çare olmalı. Dürüst olmak gerekirse, burayı yakıp yıkarız ve onu tahliye edilenlerle birlikte daha önce yakalarız..."

"Ben giderim," dedi Bodhi. "Yani, kadınlar farklı bir kanatta tutuluyor ama terapiyi seviyorum. Ateşi bile yakabilirim."

Açıklamasını sessizlik karşıladı. Freddie öne doğru eğildi. "Seni tanımayacaklar mı? Yani, sen zaten oradaydın."

Bodhi omuz silkti. "Muhtemelen beni bir hafta boyunca tecritte tutacaklar, sonra da yoğun bir psiko-kimyaya sokacaklar. İyi olur."

"Oradan çıkabileceğinden emin gibisin," dedi Milo, ses tonu hem küçümseyici hem de şüpheliydi.

"Şey, bir keresinde dışarı çıkmıştım," dedi Bodhi. "Kesin konuşmak zor değil. Her şey yanıyor. Her kapının anahtar gerektiren bir kilidi vardır. Sadece anahtarı bulman gerekiyor." Başının yan tarafına vurdu.

"Bodhi," dedi Starling öne doğru eğilirken. "Senden bunu yapmanı isteyemem."

"Sen sormuyorsun, PPG. Ayrıca, sizin küçük *ménage à-quatre, cinq, six ya da sept* - *ya da* her neyse, bunu kabul etmeyeceklerdir. Ayrıca, bu

eğlenceli..."

"Neden yardım ediyorsun?" Milo doğrudan konuya girerek sordu. "Onlara daha önce yardım ettiğini anlıyorum... Freddie ve kız kardeşime yardım ettiğin için de minnettarım. Ama bu, bir yabancı için yaptığınız çok ötesinde bir şey."

"PPG yabancı değil," dedi Bodhi ona. "Freddie'yi severim. PPG'yi severim. O'Connell'ı da tanıyorum - onu sevmiyorum ama tanıyorum."

"Duygularımız karşılıklı Cavendish," diye hırladı Liam. Sonra Starling bir elini göğsüne bastırdı ve ona baktı. İçini çekmesi bir dakikadan fazla sürmedi. "Onunla çalışmayacağımı söylemedim."

"Neye ihtiyacımız var?" Bodhi'yi bulmak zor olmayacaktı. Kendine güveni sahte değildi. Peki başka neye ihtiyacımız vardı?

"Destek iyi olurdu," dedi Doc yavaşça. "Sorun şu ki, eğer onu içeri gönderirsek, bizi içeri sokma ve onu dışarı çıkarma yükünü üzerimizden atmış oluruz. Kapıları kırmaya hazır olduğumuzda arkadaşlarımız destek olabilir ama onlar nükleer seçenek."

"Kapıyı kırıp içeri girmek bize neye mal olur?" Jasper sordu. "Gerçek maliyet, fiziksel kaynaklar, gerçek insan gücü." Starling'e bir bakış fırlattı.

"Silahlı güvenlikleri var," dedi Kellan, ses tonu bu fikri elinin tersiyle itmiyordu. "Çevrede devriyeler, güvenlik çitleri, insanlı bir kapıdan geçmeyi gerektiren bir ana yol erişimi." Listesindeki maddeleri işaretledi.

"En azından bizim söyleyebildiğimiz kadarıyla erkek ve kadın rezidansları ayrı. Her biri kartlı anahtarla giriş gerektiriyor ve bahse girerim ki orada çalıştırdıkları yüksek teknolojiyle farklı alanlar için farklı anahtarlar olacaktır. Sağlık tesisi de bunların arasında yer alıyor," dedi Bodhi, bir kâğıda çizerek.

Hepimiz diyagramı incelerken Kellan parmaklarını birbirine geçirerek kaşlarını çatı.

"Böyle bir yere yapılacak baskının ya cerrahi olması gerekecek," dedi Doc başını yavaşça sallayarak. "Ya da çok sayıda cesede ve silaha ihtiyacımız olacak. Zayıf vermeden bu kadar ağır güvenlik önlemlerini aşmanın bir yolu yok."

Starling'e bakan tek kişi o değildi.

"Bir ordunun yapamadığını tek bir adam yapabilir," dedi Bodhi omuz silkerek. "Ayrıca, kimse beni sevmiyor, bu yüzden dışarı çıkmazsam gerçekten bir kayıp olmaz."

"Bodhi," dedi Freddie ve başını salladı. "Bu hiç yardımcı olmuyor."

"Hey, PPG annesini istiyor. PPG'nin oraya girmesini istemezsiniz. Hiçbiriniz içeri girmek istemiyorsunuz. Benim için o kadar da önemli değil. Eğlenceli olabilir."

Kellan, "Sizi çıkarmak için sağlam bir planımız olana kadar kimse içeri girmeyecek," dedi ama herhangi birimizin içeri girmesiyle ilgili bir sorun vardı.

Herhangi birimiz, Starling *değil*.

"Kadınlar ayrı tutulursa Bodhi," diye sordu Starling. "Ona nasıl ulaşacaksın?"

"Pinetree'de doktorun ofisine nasıl girdiysem öyle. Aynı şekilde odama girip çıktım. Güvenli tesisler tembel hasta bakıcılar ve hemşireler doğurur." Bodhi kendinden emin görünüyordu ve bu bir yalan ya da nasıl yapılacağını bilmiyormuş gibi gelmedi.

"Adil olmak gerekirse," dedi Freddie. "Ben de geceleri aynı şekilde dışarı çıkıyorum... her şeyin bir çözümü var."

Vaughn, "Ama Pilgrim Hills'in Pinetree'den daha dar olduğunu söylüyorsunuz," dedi. "Bu da işi zorlaştırıyor..."

"Tabii," dedi Liam yavaşça. "Sen içeri girmeden önce anahtarlarını alırsın." "Bunu nasıl yapmayı planlıyorsunuz?" Kellan söyledi.

"Her şey satın alınabilir," diye karşı çıktı Liam. "Nüfuz sahibi insanlar tanıyoruz..." Ve bundan hoşlanmadı, çünkü kralın Starling için bir işi vardı.

Herkes ona ders veriyordu; Kellan araba kullanmayı, Milo ve Kellan ateş etmeyi, Liam kendini savunmayı öğretiyor, Vaughn da güç antrenmanı yapmasına yardım ediyordu. Daha fazla dans ediyordu.

Onu fuar alanına götürdüğümüz gece çok yardımcı olmuştu. Onu tekrar götürmemiz gerekiyordu. Onunla uçmayı seviyordum. Bu, onun için düşündükleri işin yapmak isteyeceği bir şey olduğu anlamına gelmiyordu.

"Bunu tartışacağız," dedi Kellan. "Bunların hiçbirine inanmıyorum. Üzgünüm, Sparrow. Vazgeçmiyoruz ama şu anda riskler ödüllerden daha ağır basıyor."

"Annemi almak için içeri girebilirim," dedi, sesi sabit ve gözleri sertti. Hiçbirimizin gitmek istemediği gerçeği onun gözünden kaçmamıştı.

"Çok fazla risk var," dedi Kellan ona. "Onu oraya koyanın amcan olup olmadığını bilmiyoruz ve ya senin orada olduğunu öğrenirse?"

Ürperdi ve Liam Kellan'a kötü kötü baktı ama bir şey söylemedi. "Kellan haklı," dedim. "Gitmen senin için çok büyük bir risk. Seni kaybetmek istemiyorum." Bunu itiraf etmek o kadar da zor değildi. "Tekrar incinmeni istemiyorum. Bir yolunu bulacağız."

Yüz ifadesi değişti. "Adil dövüşmüyorsun."

"Dövüşmüyorum." Etmezdim.

"Ben dövüşeceğim," dedi

Liam. "Ben de," dedi Jasper.

"Üzgünüm, Boo-Boo," dedi Freddie. "Bu konuda da seninle mücadele edeceğim." Kellan sert bir sesle, "O gitmiyor," dedi. "Bu kadar yeter kavga. Bodhi, teklifin için teşekkürler. Bunun üzerinde düşüneceğiz. Şimdi bize izin verirseniz, konuşmamız gereken başka işler var..."

İçeri girip annesini almamız ve çıkmamız gerekiyordu. Bir yolu olmalıydı. Her zaman bir yol vardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32

OceanofPDF.com

EMERSYN

T Soyunma odamın kapısı çarparak açıldı ve Eric'in orada dikildiğini görmek için sarsıldım. Yüz ifadesi gök gürültüsünü andırıyordu. Eric'in

Şirketin geri kalanı da oradaydı, bu yüzden onun ruh hali hakkında o kadar endişelenmedim, ancak değişken mizacı kötüleşiyordu.

"Henüz hazır değilim," dedim ona hissettiğimden çok daha kararlı bir sesle. "Tatilden" döndüğümünden beri Eric'ten kaçıyordum. Hemen hemen hepsinden kaçıyordum. Vücudumun her yeri ağrıyordu ama pratik yapmanın faydası olmuştu.

Gösteri yapmak yardımcı olur.

Kendimi müziğin ve hareketin içinde kaybetmek şüphesiz yardımcı olacaktı. Kapı kararlı bir gümbürtüyle kapandı ve irkilmemi zar zor kontrol edebildim. Aynada makyajımı yapmıyor olsaydım bile, arkamda durmak için gelen adamın sıcaklığını görmezden gelmek zor olurdu.

Eric üzerimde yükseliyordu, o rahatlıkla 1.80 boyundaydı ama ben kesinlikle değildim. Titreyen ellerimle parıltıyı doğru yapmaya odaklandım. Yüzümün mükemmel olması gerekmiyordu. İpek dansının güzelliği vücudumun hatlarındaydı, yüzümde değil.

Ensemden kavradığı gibi göğsümün etrafında bir mengene kapandı. Bana ters ters bakarken parmaklarının baskısı beni ayak parmaklarımın üzerine çekti.

Hayır.

Bana değil. Göğsümdeki morluğa. Kalbimin her sert atışında dehşet kanıma karışıyordu.

"Kim bu lanet olası..."

Midemden safra fişkırdı. Buna cevap veremezdim. Bunu ona söylemek onu öldürtecek olsa bile. İstesem bile...

Hayır. Bunu isteyemezdim. Boynumdaki baskı arttı ve kollarımdan aşağıya acı inerken kozmetik fırçası parmaklarımdan düştü. Beni duvara çarpmadan ve alanıma doluşmadan önce nefesimi toparlamak için bile zar zor zamanım oldu.

"Kim. O. O."

Eric'in yüzü yüzüme bastırıldığında ve eli mayomun önüne gittiğinde acı dehşetle birleşti. Yırılacaktı. Gözlerim kapalıydı.

başka bir yerde. Öfkeliydi ve önce kolumu, sonra göğsümü tutuşu çok acı vericiydi. Rahatlamam gerekiyordu. Nefesimi yavaşlatmaya çalıştım. Bir kez işi bittiğinde... bir kez işi bittiğinde...

"Serçe."

Hayır, o ses buraya ait değildi. I lo-

"Sparrow!" Bu emir göz ardı edilemezdi ve gözlerimi açtığımda Kellan'ın kollarımı nazikçe kavradığını gördüm. Elleri sıcak prangalar gibiydi, oturmama yardım ederken bile beni topraklıyordu.

Endişe, gölgelerin gizlemediği yüzünün çizgilerini kazımişti. Banyodaki tek ışıktan odaya ışık yayılıyordu. Hareket algılandığında beyaza dönen mavi bir gece lambasıydı. Karanlığı sevmezdim. Çoğumuz sevmezdik.

Ben orada değildim.

Eric burada değildi.

Nabzımın hızlı atışı, oksijeni içeri çekmeye çalıştığım sırada nefesimin keskin soluklarının altında yankılandı.

Kellan ellerini kollarımda gezdirirken yumuşak bir sesle, "Güvendesin, Sparrow," dedi. Parmaklarındaki ve avuç içlerindeki nasırlar tenimi pürüzlendiriyordu. Nerede olduğumu ve kiminle birlikte olduğumu hatırlatan bir başka şey.

Yüzümü avuçladığında, başparmaklarının yanaklarımdaki gözyaşlarını silmesine hazır değildim. Panik yatışmak istemiyordu. Aksine, midemde acı sos gibi yanıyor gibiydi.

"Ben buradayım," diye devam etti o alçak, yatıştırıcı sesiyle. "Tam buradayım. Sen.

Ben. Çocuklar dışarıda. Sen güvendesin. Kimse sana ulaşamaz."

Kelimeler, içimde nefret ettiğim hastalıklı sürünmeyi bastırıyordu. Hâlâ Eric'in kokusunu alabildiğime yemin edebilirdim... öleli aylar olmuştu ve sanki az önce oradaydı.

"Sparrow." Kellan'ın sesindeki keskinlik bakışlarımı ona çevirdi. "Gözlerini benden ayırma." Ellerimden birini tuttu ve çıplak göğsüne bastırdı. "Beni hissediyor musun?"

Henüz sesime tam olarak güvenemediğim için başımı salladım.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Gözlerimi arıyor gibiydi. Yutkundüğümde ve yatak odasının etrafına baktığımda, iç çekişi çiğ sinirlerimi kazıdı.

"Evet," demeyi başardım. İstediğimden daha gıcırtılı çıkmıştı. "Özür dilerim."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok," dedi bana kararlı bir şekilde. "Bana ne olduğunu anlatmak zorunda mısın?"

"Kötü bir rüya," dedim ona. Son rüyamın üzerinden epey zaman geçmişti. Onlara sahip olmamaya biraz alışmıştım. Onlardan biri, bazen ikisi, her zaman benimle uyurdu ya da ben onlarla uyurdum. Bu genellikle rüyaları uzak tutuyordu.

Kellan hiçbir şey söylemedi, sadece kollarımı yavaşça ovdu ve sonra beni kendine çekti. İkimizin de üzerinde giysi yoktu. Ondaki yayılan sıcaklık beni kollarından bile daha sıkı sarıyor gibiydi.

Kollarımı ona doladım ve yüzümü boğazına bastırdım. Çenesindeki kirli sakalların dikenleri alnıma batıyordu. Yavaşça onlara süttümdüm, neredeyse o acı ısırığını arzuluyordum.

"Konuş benimle, Sparrow." Aleti kıkımın altında sertleşirken bile elini sırtımda yavaş bir daire çizerek ovuşturdu.

Bunu Dicks yaptı.

İçimden küçük bir kahkaha kaçtı. Sulu bir kıkırdama olabilirdi ama beni ezmekle tehdit eden geçmişin kayasını yerinden oynatmaya yardımcı oldu. "Kötü bir rüya," diye tekrarladım, sonra burnumu çektim. "Ben... Bir gösteri için hazırlanıyordum ve amcamı görmekten yeni dönmüştüm."

O anı çukurdan çıkarken ağzım kurudu. O morluktan daha fazla morluğum vardı. O-

"Onu düşünme," diye emretti Kellan, sesi sertti ama çenemi kaldırıp ona bakarken gözleri nazikti. "Burada benimle kal."

Tekrar özür dilemek için ağzımı açtım, sonra yutkundum. Az önce soyunma odamdaymışım gibi hissederken Bradley Amca'yı düşünmemek, acısına ve morluğuna kadar zordu.

Eric'in artan zalimliği ve şiddeti bile, her ne kadar istemesem de, amcaminkine tercih edilebilirdi. Bu nasıl bir sapkınlıktı böyle?

"Geri dönecektim ve Eric'ten kaçacaktım." Dudaklarımı yalamaya çalıştım ama her şey çok kuru ve kül tadındaydı. "Ben... soyunma odasıdaydım, hazırlanıyordum. Bir gösterimiz vardı. Gelişimle birlikte işi bitirmiştik."

"Etkileşimi sınırlamak istediniz."

Başımı salladım. "Ağrım vardı ve..." Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Sanki her yer çürümüş gibi kokuyordu. Üzerimdeydi. İçimdeydi. Ben- "İz bıraktı... Bradley Amca." Belki onun açıklamaya ihtiyacı yoktu ama benim vardı. "Çürükler. Her zaman yapardı, sadece bazen dikkatli olurdu. Bu sefer dikkat etmemişti ve benim daha önce görmediğim bir morluk vardı.

örtbas ettim. Bir tane olmasına rağmen diğerlerini almıştım ve mayonun onu gizleyeceğini düşünmüştüm."

Başımı kaldırmaya ve gözlerimi açmaya zorlayarak Kellan'ın yüzündeki ciddi ifadeyle karşılaştım. Bir sonraki nefesim titrekti, çünkü boğazımda yine safra yanığı vardı.

"Eric soyunma odama hücum etti. Çoktan öfkelenmişti. Ne telefonlarına cevap vermişim ne de onu görmeye gelmişim. Sonra morluğu gördü... ve sanırım aklını kaçırdı. Beni yakaladı..."

Kellan'ın gözleri düzleşirken yüzümü buruşturdum.

"Bunu duymak istemezsin," dedim ona.

"Hayır," dedi. "Bilmiyorum, ama sen bunu yaşadın, bu yüzden pekâlâ dinleyebilirim. Çıkar onu içinden, Sparrow. Yarayı mızrakla ve dışarı çıkar. Eğer o zavallı kışını tekrar kazıp hayata döndürebilseydim, senin için onu çok daha yavaş öldürürdüm."

Gülümsemem sallansa da oradaydı. "Ölmüş olması hoşuma gitti." Bu düşünce aklımdan ilk kez geçmiyordu.

"Ona işkence etmeniz de hoşuma gitti." Ve gördüklerime dayanarak mı? Ona cehennemi yaşatmışlardı. Onun kaderi için içimde zerre kadar sempati yoktu.

"Onu öldürdüğümüz için mutluyduk; ancak onu tekrar öldürmeyi çok isterdim."

Bu benden bir gülümseme daha aldı. "Biliyor musun... Bu sefer yardım edebilirim." Onu görme fikri bile yüzümü buruşturmama neden oldu. "Belki."

"Ne istersen, Sparrow." Ben onun kucağına kıvrılana ve o da yatak başlığına yaslanana kadar bizi yatakta kaydırды. Benim yatağıma da minderli bir yatak koymuşlardı, böylece orada oturup kitap okuyabilir ya da film izleyebilirdim. Bu yatakta oturarak çok fazla zaman geçirmedi.

Orada otururken saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Hızla atan kalbim nihayet sakinleşmeye başlamıştı. Kolumda aşağı yukarı yavaş ve eşit vuruşları yardımcı oldu. Kalbinin düzenli atışı yardımcı oldu.

"Bu ilk sefer değildi," diye itiraf ettim. "Eric gittikçe sertleşiyordu. Hem de daha acımasız. İlk seferinde ona hayır dedim çünkü ağrım vardı, nedenini söyleyemedim ve bu onu kızdırdı."

Bu sadece bir modele yol açtı.

"Çoğu zaman onu bu ruh halinden çıkarabiliyordum. Ve onunla sadece kendim için bir şey istediğim için seks yapmıştım. Eğlenceli bir şey... Acıtmayan bir şey." Yüzümü buruşturdum. "Bu pek işe yaramadı."

"O bir pislikti," dedi Kellan açıkça. "Onun seçimleri seni ilgilendirmez. Vücudunu seçtiğin kişiyle paylaşmak istemen senin ayrıcalığın. Biriyle bir kez yattın diye tekrar yatmak zorunda değilsin. Sparrow... kiminle ve ne sıklıkta sevişeceğin senin kararın. Kimseye bir *bok* borçlu değilsin. Eğer senin acını göremeyecek kadar kendine güvensizse

-O zaman ona verdiğimizden daha kötüsünü hak ediyordu."

Başımı arkaya yatırarak ona baktım. "Söylenecek doğru şeyi her zaman nasıl biliyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi bana özür dilemeden. "Eğer bilseydim, tüm bunlar konusunda bana güvenmen için seni çoktan ikna ederdim."

"Bence bu işte düşündüğünden daha iyisin. Ben sadece inatçıyım."

Yumuşak kıkırdaması göğsünde gümbürdedi, sonra ben sırtınca büyüdü.

"Belki birazcık," dedi, neşesi tüm sert noktaları yumuşatıyordu. "Birazcık."

Gülmemek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Omzumda bir parmağını gezdirdi.

"Daha iyi hissediyor musun?" Bu sorunun altında çok fazla duygu yatıyordu.

"Biraz," dedim bir süre sonra. Bunu gerçekten düşünmem gerekiyordu. Ve aynı zamanda... "Yine de uykuya geri dönmek istemiyorum."

"Sorun değil. Zaten yaklaşık dört saat sonra kalkmam gerekiyor." Bu sözlerin altında yatan tembel gülümseme her şeyin üzerine çöken kasveti delip geçti.

"Erken kalkan yol alır."

"Vaktinde olan geç kalır," diye alay etti.

"Ve geç demek yatakta kalmak demektir."

Kahkahası, rüyanın huzursuz ettiği o kırık, pürüzlü parçaları daha da yatıştırdı. "Sparrow, beni istediğin zaman yatakta tutabilirsin."

"Ne zaman istersen?" Bu bir testten çok bir sataşmaydı.

"Ne zaman istersen," diye söz verdi, parmak eklemlerini yanağımda gezdirirken. Dokunuşu çok hafif ve nazikti, neredeyse hiç yoktu ama yine de ruhumun derinliklerine kadar hissettim. "Benim için bir şey yapabilir misin?"

"Herhangi bir şey."

"Bir şey var mı?" Kaşlarını kaldırdı ama dudaklarının seğirmesi beni gülümsetti.

"Elimden gelen her şeyi yaparım," diye söz verdim. "Fark ettiğimden daha fazla şey yapabileceğimi öğreniyorum." Zevk almanın ve vermenin daha fazla yolu olduğunu öğrenmiştim. Kel bunu geri almam için bana yardım etmişti ve Liam yolun geri kalanını almadıysa lanet olsun.

Hatırladıkça içimi bir ürperti kapladı.

"Soyunma odasındaki gün," diye devam etti Kellan, sesi hâlâ yumuşak ve tonu yatıştırıcıydı. "Seni nerede incitti?"

"Bir şey vardı... Sana anlatmamı ister misin?" O anıyı bir kenara atmaya çalışıyordum.

"Hmm," diye mırıldandı Kellan, parmaklarını çenemde gezdirdikten sonra başparmağını alt dudağıma sürttü. "Ondan saklanmak ona senin üzerinde güç verir. Hiçbir şeyin senin üzerinde güç sahibi olmasını istemiyorum."

Başparmağını dişlerimin arasına aldım ama tam olarak ısırmadım. Geri çekilmedi, sadece beni biraz öne kaydırды, ta ki ben onun ereksiyonunun tam üzerine oturana ve amıma yaslanana kadar.

Başparmağını bırakarak avuçlarımı omuzlarında gezdirdim. "Analda olduğu gibi."

"Bir bakıma," dedi Kellan. "Bir şey rüyayı tetikledi. Kötü bir anı, annen hakkında yaptığımız konuşma..."

O balık tutmuyordu ama ben yine de kendimi aşağı bakarken buldum. "Bir parçam onun benim yüzümden orada olduğunu düşünüyor."

"Bunu görebiliyorum," dedi ve yüzümü kaldırıp ona bakmam için bir parmağını çenemin altına dokundurdu. "Peki ya geri kalanınız?"

"Eğer amcam beni geri çekmek için onu oraya koyduysa, bu benim yüzümden olabilir. Ama ya bir şeyler hep yanlış gittiyse ve... orada olması gerektiği için oradaysa? Ya bunun benimle ya da amcamla hiçbir ilgisi yoksa?"

Bunu sorgulamaktan bile nefret ediyordum.

"Onu yakalayana kadar bilemeyiz." Onun kararlı tavrı bana bunu yapacağımızı söylüyordu. Planlamanın nasıl gittiği önemli değildi, onu yakalayacaktık. "Şimdi bana seni nerede yaraladığını söyle."

Elimi ensesine doladım. "Beni buradan yakaladı..." Kel'in gözleri düzleşti.

Dikkatle ve gerçekten sıkmadan parmaklarımı ensesine doğru uzattım. "Sıktı, sonra beni geriye doğru sürükledi ve duvara çarptı..."

Bunu tarif ederken bile, sadece o birkaç kelime bile kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Kellan elini boğazıma doladı. Benim gibi o da sıkmadı. Bir kolye gibi oraya yerleşen elinin sıcaklığı nabzımın çılgınca atmasına yardımcı oldu.

"Bir şeyi hatırlamanı istiyorum, Sparrow," dedi Kellan sert bir sesle. "Burada, benimlesin. O hıyar öldü. Diğer hıyar da yakında ölecek. Onlar hiç kimse değil. Sana sahip olamazlar ya da üzerinde bir iz bırakamazlar."

Yutkundum. "Onu geri alıyoruz."

Yavaşça başını salladı. "Hepsini geri alıyoruz."

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım ve Kellan'ın kokusunu içime çektim. Tam oradaydı, sıcak ve biraz da misk kokuyordu. Ellerini temizlemek için kullandığı sabundan hindistan cevizi kokusu alabiliyordum.

Kellan'ın bakışlarına karşılık vererek, "Bana o morluğu kimin yaptığını bilmek istedi," dedim. "Buradaydı." Yeni Vandals dövmemin hemen sağındaki bir noktaya dokunuyorum. "Daha fazlası vardı ama mayoyu yırtana kadar mayo yüzünden onları göremedi..."

Kel'in yüz hatlarında oynaşan mavi ışık ona neredeyse huzurlu bir çehre veriyordu ama bu, altındaki vahşi adam için sadece bir maskeydi. Her kelimenin tadı tebeşir ve kış gibi olsa da, paylaştığı güçten ve Eric'in artık bir anı olduğu gerçeğinden güç alarak devam ettim.

BÖLÜM 33

OceanofPDF.com

F Reddie duvara yaslandığı yerden sırtarak aşağıdaki sokağı taradı. Vaughn Emersyn'i omuzlarına almış, o da sabitlenmiş ışıklar. Kliniğin üst katının tamamı bir araya geliyordu. Jasper bir afiş getirmişti ama Roma'nın o sabah bitirdiği duvardaki parça tek kelimeyle muhteşemdi.

Steph'ti, ama çocukluklarından kalma. Biraz daha gençti ama yarı gülümsemesi ve nazik gözleri iyilik saçıyor gibiydi. Ayrıca etrafı çocuklarla çevriliydi. Onun için mükemmel bir duvar resmiydi. Asla değiştirmeyecektik.

"Arabasını görüyorum," diye seslendi Freddie.

"Ne kadar zamana ihtiyacımız var?" Kellan saatini kontrol ederken sordu.

"Yemekler hazırlandı, Milo pastayı aldı, Liam birayı getirdi ve bu da son ışık dizisi." Vaughn sağ ayağının parmaklarını kıvrırken döndü.

Çok sevimliydi.

"Hepinizi öldürecek," diye haber verdim onlara. Steph'in öfkesi inanılmaz olurdu. Sürprizlerden kesinlikle nefret ederdi ve sürpriz bir parti onu çileden çıkaracaktı. Ama hepsinin gösterdiği sevgi dolu ilgiden de çok etkilenecekti.

Milo birkaç yıldır ilk kez doğum gününde evdeydi. Little Bit'in de onunla birlikte ilk doğum günüydü. Liam'ın geri dönmesi de yardımcı oldu.

"Hayır," dedi Jasper omzuma vururken, yüzünde boktan bir sırıtış vardı. "Seni öldürecek çünkü bunu yapmamıza izin verdin."

Little Bit bir kahkaha patlattı ve ben başımı salladım. Haksız değildi.

"Bakalım bize beş dakika ayırabilecek misin?" Liam mutfaktan seslendi. "Acılı biber hazır, peynir kızartması da öyle, ama sarımsaklı ekmeği bekliyoruz."

Her yer harika kokuyordu.

"Hallediyorum." Kellan koşarak aşağı indi. Freddie, "Ben yardım ederim," diyerek onu takip etti.

"Kahretsin," diye güldü Jasper. "Sonunda yirmi dakikan olacak."

"Yardım etmek için aşağı ineyim mi?" Little Bit bir bacağına kaldırıp Vaughn'un başının üzerinden geçirdikten sonra aşağı kayarken sordu. Vaughn onu kolayca yakaladı ve yere bıraktı.

"Hayır." Başımı salladım. "Freddie çok çalışıyor ve onu burada çalışma konusunda bilgilendiremedi. Ve övgüleri hak ediyor."

Bu Steph'in de gününü güzelleştirirdi. Özellikle de kaç gündür temiz olduğunu düşünürsek. Bu onun tüm yılını doldururdu. Bugün erken saatlerde destek gruplarından bile bahsetmişti, yani belki de hazırды.

Sonunda.

Bir insanı temiz ve ayık hale getiremezsiniz. Sorunlarını çözemezsiniz. Onları sadece destekleyebilirsiniz. Bunu istemeleri gerekirdi.

Bunu istemeleri, bunun için çalışmaları ve çalışmaya ve istemeye devam etmeleri gerekiyordu. Little Bit, Rome ona bira getirirken Vaughn'un söylediği bir şeye güldü. Milo gözlerini devirdi ama yüzünde hoşgörölü bir gülümsemenin izleri vardı.

Liam mutfaktan kafasını uzattı. "Acılı biber, peynirli patates kızartması, ekmek neredeyse hazır... başka bir şey var mı?"

"Hayır," dedim başımı sallayarak ve mutfağa doğru yöneldim. Partiyi nerede vereceğimizi tartışmıştık. Klinikteki topluluk odası mükemmeldi. Bunu beklemeyecekti ve doğum gününde onu yemeğe çıkarmak *istemem* ya da geç saatlere kadar çalışmam o kadar da alışılmadık bir durum değildi.

Kendisi de geç saatlere kadar çalışmıştı. Sonra mesaj attı. Bugün zor bir gündü. Kullandığı kelime seçiminden her zaman anlayabilirdim. Sözcükleri ne kadar resmiyse, günü o kadar karmaşıktı.

En kötü günler, çocukları uzaklaştırmak zorunda kaldığı zamanlardı. Onların güvenliği ve sağlığı için ne kadar gerekli olursa olsun, bu onu her zaman içten içe yıpratırdı.

"İyi misin?" Liam sordu ve elimi yüzümde gezdirdikten sonra yıkamak için lavaboya yöneldim.

"Evet," dedim ve o karanlık düşüncelerden sıyrıldım. Hepimiz yeterince acı ve ıstırap çekmiştik, bunları ödünç almamıza gerek yoktu.

Jasper kapıda durduğu yerden, "İçerideler," dedi. "Ve yukarı geliyorlar."

Işıkları söndürmedik ya da onun üzerine atlamak için dağılmadık. Sürpriz partiler başka bir şeydi. Onu korkutmak tamamen başka bir şeydi.

"Doktor'a dedim ki, tuvaletleri temizlemem için bana para ödemek isterseniz, kesinlikle varım. Ama odaların parasını ödemek için tehlikeye ihtiyacım vardı. Ve ofisine yaklaşmayacaktım." Freddie'nin sözleri Steph'in kıkırdamasıyla birlikte merdivenlerden yukarı taşındı.

"Şey, ben çok gurur duyuyorum-"

Freddie kapıdan ilk giren oldu ve hepimizin beklediğini görmesi için kenara çekildi.

"Sürpriz!" Bağırış hepimizden geldi ve Little Bit konfeti atarken bir parti kornası bile çaldı. Çok saçma ve tatlıydı.

Çok komik olduğundan bahsetmiyorum bile.

Şaşkınlık Steph'in yüz ifadesini anlatmaya yetmiyordu.

"Mutlu yıllar, Bayan Stephanie." Roma'dan gelen bu sessiz selam tüm dikkatini çekti ve ona gülümsedi. Gözlerindeki yaşlar daha sonra beni öldürtecekti.

Ama üstesinden
gelebilirdim.

"Teşekkür ederim,
Rome."

"Mutlu yıllar, Bayan Stephanie," dedi Vaughn, yanağına bir öpücük kondurarak.

"Doğum günün kutlu olsun," diye araya girdi Jasper ve ona tek koluyla sarıldı. Ardından Liam öne çıktı ve ona tamamen sarıldı.

Hepsi teker teker ona mutlu yıllar dileyip bir öpücük ya da sarılma verirken buğulu gözler daha da kötüleşiyordu. Kellan ceketinin içinden ona vermek için bir gül çıkarırken hepsini gösterdi.

"Mutlu yıllar," dedi ona.

"Ah, sizi sefil çocuklar," diye mırıldandı burnunu çekerek ve gözlerini hızla kırıştırdı. Duygulara karşı verdiği savaşı kaybediyordu ve Milo ona sarılmak için yaklaştığında eline bir mendil sıkıştırdı.

İyi adam.

Burnunu çekti, sonra bana ölümcül bir bakış attı. "Başın çok büyük belada." Ellerimi açtım. "Bana oy verilmedi."

"Bana bir parti verilmesine *karşı* mı oy kullandınız?" Sahte öfke tüm odadan gerçek kahkahalar yükselmesine neden oldu. "Katlandığım şeyler-"

Duvar resmini gördüğü anda anlamıştı. Bir elini dudaklarına götürdüğünde gülümsemesi bozuldu ve gözleri yeniden nemlendi.

"Roma mı?" diye sordu, dürüst bir soru olduğundan değil. "Sensin," dedi ona. "Yaptığın şeyi yapıyorsun."

Çok gerçek gözyaşları yanaklarına döküldü. "Ve sen ne yapıyorsan onu yapıyorsun, seni güzel çocuk. Sana sarılmayı çok isterdim."

Genelde olduğundan daha fazla düşünmüş gibi göründü ve sonra "Tamam" dedi.

Hepimizin burada olduğunu fark ettiğinde yüzünde belirenden daha fazla bir şok dalgası oluştu. Kollarını açtı ve ona doğru adım attı.

Steph'in Roma'ya sarılışını izlemek bana biraz kişisel geldi, bu yüzden bakışlarımı Little Bit'e çevirdim. Gülümsemesi çok genişti ve bunu ruhumda hissedebildiğime yemin edebilirim. Bana baktığında gözleri dans ediyordu.

Sanki herkes nefesini tutmuş gibiydi. Sarılma uzun sürmedi ama ona sarılmıştı ve bildiğim kadarıyla daha önce hiç sarılmamıştı.

"Vay canına," dedi Freddie gülerek. "Bu bir doğum günü mucizesi."

Söylediğim doğru bir şeydi çünkü grubun içinden taze kahkahalar yükseldi ve Roma uzaklaşırken Steph ıslak gözleriyle doğruca bana yöneldi. Buna hazırlandım ve sarılmak için bana çarptığında güldüm. "Tüm bunlar hakkında sağlıklı bir şekilde ağladıktan sonra, senin kıcını tekmeleyeceğim," gözyaşlarıyla ıslanmış bir sesle mırıldandı.

Arkama yaslanarak ona kendini toparlaması için biraz zaman kazandırdım. "Ben de seni seviyorum, kardeşim."

Öfkelendi. "Sen küçük bir pisliksin."

Little Bit kıkırdadı ve Milo'ya doğru eğildi, Milo da kolunu ona doladı ve kıkırdadı. Bu şakanın neyle ilgili olduğunu öğrenmem gerekecekti.

Sonunda Steph onlarla yüzleşmek için döndü ve yüzlerindeki ifade duyduğu utancın her zerresine değdi. Buna bahse girerim. "Hepinizi sevmem iyi bir şey."

"Biz harıkayız," dedi Freddie ona. "Biliyoruz." Bu yeni bir kahkaha tufanına yol açtı.

Steph hâlâ kıkırdarak, "Yemek kokusu alabildiğime sevindim," dedi.

"Sana yemek sözü vermiştim," diye takıldım. "Sadece nerede olduğunu söylemedim." "Hmm." Gözlerini kıstı. "Kendini zeki sanıyorsun."

"Sanırım acılı ve peynirli kızartma var."

"Michael James," diye mırıldandı. "Bu diyetim için berbat bir şey."

Liam mutfığa doğru başıyla işaret ederken, "İşte bu yüzden sadece senin için özel bir yemek," dedi. "İlk porsiyonu senin alman için her şey hazır. Sonra da masada aile usulü yiyeceğiz."

Son iki kelime diğer itirazları bastırdı.

"Doğum günlerinde kalorilerin sayılmadığını duymuştum," diye ekledi Little Bit. "İyi ve kötü şeylerin de sayılmadığını düşünüyorum."

Steph ona baktı, dudakları bir an için büzüldü. "Biliyor musun, sanırım bunu ben de duymuştum."

Milo ona kolunu uzatarak, "O zaman bir zararı olmaz," dedi. "Bayan Stephanie." "Oh, kes şunu," dedi Stephanie içten bir kahkaha atarak ve gözlerini devirerek ona vurdu. "Hadi hepiniz masaya gidelim. Yemek ve sarımsaklı ekmek var ve ben açlıktan ölüyorum."

"Bayan Stephanie," dedi Freddie, Little Bit'in yanında durmak için hareket ederken. "Acıktınız mı? Şeker ister misiniz?"

Ben inledim ama o güldü ve Freddie sırttı. Little Bit ona hafifçe dirsek attı ve sonra kolunu onun omuzlarına doladı. Kız ona doğru eğildi ve Freddie sırtarak ona baktı.

İçimdeki huzursuzluk yatışmıştı ve rahatlayan tek kişi ben değildim. Freddie'nin bir şeyleri çözmek için önce kendini ortaya koyması çok önemliydi ama Little Bit'in onu, onun da Freddie'yi özlediği gerçeğini göz ardı etmek mümkün değildi.

"Michael," dedi Steph sert bir ses tonuyla ve ona baktım. Yüzündeki sırtıma çok sevimliydi. Evet, tam adımla çağrılmaktan nefret ediyordum. Hayır, onun umurunda bile değildi. Onu bir partiyle tuzağa düşürmüştüm, bu yüzden adım benim cezamdı.

Bununla yaşayabilirim.

"Hanımefendi?" Ben de karşılık verdim ve o da mükemmel bir olgunluk göstererek dilini bana doğru uzattı, bu da çocukların şamatalı kahkahalarına yol açtı.

Herkesin sıralanması biraz zaman aldı. Milo masanın bir ucuna, Steph onun sağına, Jasper da diğer tarafına oturdu. Ben Milo'nun solunda, Steph'in karşısındaki koltuğa oturdum. Liam masanın diğer ucuna, Rome soluna ve Kel sağına oturdu. Vaughn, Kel ve Jasper'ın arasına, Little Bit'in karşısına oturdu. Little Bit, Roma'nın yanına, Freddie de onun diğer yanına oturdu.

Onların üçüne karşılık bizim dört kişiyle bu tarafa daha rahat sığmamız gerekirdi ama Little Bit neredeyse hiç yer kaplamadı. Ayrıca içimden bir ses, gerekirse kucağımıza oturacağını söylüyordu. Bu giderek daha fazla oluyordu.

"Kim peynirli patates kızartması ister?" Milo masanın etrafında dolaşmaya başladı. Bu arada hepimiz kaselerimizi acı biberle dolduran Liam'a uzatıyorduk.

Ardından sarımsaklı ekmek geldi. Şarabı almak için geri döndüm ve Steph için bir bardak doldurdum.

Başının tepesine bir öpücük kondurduğumda, "Sadece bir tane," dedi. "Hâlâ araba kullanmam gerekiyor."

"Hayır, yok," dedi Kellan. "İstersen iç ve eğlen. Jas ve ben seni ve arabayı eve götüreceğiz."

Kıkırdadım. "Gördün mü, içip eğlenebiliyorsun."

"Git başımdan. Henüz seninle konuşmuyorum," dedi sert gülümsemesinin acısını yok eden bir sırıtışla. "Ama şarabı bırak."

Vaughn homurdandı. "Başka bir şeye ihtiyacı olan var mı? Dove? Bir bira daha ister misin?"

"Hayır demeliyim," dedi başını iki yana eğerek. "Ama o zaman ben de araba kullanmak zorunda değilim."

"Hayır," dedi Liam ve Vaughn aynı nefeste ve Milo gözlerini devirirken ben bir kahkaha daha gizledim.

"İstersen bir içki iç Ivy. Burada alkolü emecek bolca yiyecek var." Milo'nun yüzünü ona çevirirkenki ifadesi beni yakaladı. Oradaki memnuniyet o kadar uzun zamandır yoktu ki, neye benzediğini unutmuştum.

Ama Steph'in şarap kadehini kaldırıp gözlerini hızla kırpıştırması da en az onun kadar hoşuma gitti. Little Bit'in Milo'suz evlat edinilmesi onu her zaman kızdırmıştı. Hem nefret etmiş hem de büyük umutlar beslemişti. Bu da aklıma Bradley Sharpe'ı getirdi.

Şerefsiz. Lanet olası pedo-tecavüzcü. İnternette bir fotoğrafını bulmuş ve ezberleyene kadar ona bakmıştım.

O pisliği hiçbir yerde kaçırmadığımdan emin olmak istedim. Peşinden gitme konusunda tartışmalar olmuştu ama her şeyi sağlamlaştırıyorduk-

"Hey," dedi Milo, kaşlarını hafifçe çatarak. "İyi misin?" "Evet, sadece iş hakkında düşünüyordum."

"Dur bakalım," dedi Little Bit, Freddie'nin etrafından bana bakmak için öne doğru eğilerek. "Bu bir parti. Sert suratlar yok, iş hakkında düşünmek yok. Hepsi mutlu düşünceler. Ya da en azından aptalca eğlenceli olanlar."

"Aptalca bir eğlence mi?" Steph yemeğinden bir ısırık daha aldıktan sonra sordu. "Aptalca eğlenceyi tanımla."

"Şey..." Little Bit'in bu kelimeyi uzatma şekli bir şeylerin yaklaşmakta olduğu konusunda beni uyardı. "Küçük kardeşler hakkında utanç verici hikâyeler aptalca eğlenceli olabilir."

İşte oradaydı.

Jasper birasını yutarken boğuldu ve Kellan sırttı ama Freddie kahkahalarla güldü.

"Biliyor musun, haklısın. Bayan Stephanie'den Doktor'la ilgili hikâyeler isteyeceğim hiç aklıma gelmemişti." Freddie ona baktı. "Bu sürpriz partiyi o verdi."

senin için."

"Et tu, Freddie?" Ben çizdim. "Otobüsü üzerime mi süreceksin?"

Roma hiç vakit kaybetmeden "Bip bip," dedi ve masadan daha fazla kahkaha yükseldi.

"Birkaç hikâye biliyorum," dedi Bayan Stephanie, "tüm oğullarım hakkında." "Kahretsin," diye mırıldandı Vaughn ve Milo homurdandı. Sırıltma sırası bendeydi.

"Otobüsün alt tarafına hoş geldiniz çocuklar," diye kadeh kaldırdım. Little Bit'in giderek genişleyen gülümsemesi, amcasının hikâyelerinin ortaya çıkarmaya başladığı o karanlık mağarayı doldurmaya yardımcı oldu.

Bir zamanlar içinde büyüdüğüm bir karanlık ve eğer mecbur kalsaydım, bunu onun fazlasıyla hak ettiği intikamı almak için kullanırdım.

"Nereden başlamalıyım?" Steph sordu ve ben uzun bir içki daha aldım. "Alfabetik olarak mı yoksa yaşa göre mi?"

"İlk ben gideceğim," diye gönüllü oldu Freddie. "Yani en küçükten en büyüğe. Çünkü onların hikâyelerinin benimkilerden çok daha utanç verici olduğunu biliyorum."

"Doğum günü kızının seçimi," diye teklif ettim. Göz göze geldiğimizde Steph'in sırtışı büyüdü. "Biliyorsun... benimle tekrar konuşmaya başladığında."

Kaba kahkahası ruhumdaki boşluğu doldurmak için bir parça daha ekledi.

Steph şarabından bir yudum daha almadan önce, "Yaşı ilerliyor," dedi. "Freddie altı yaşındayken, o gün derse gitmek istemediğine karar verdi ve yaşça büyük bazı çocuklar kaçak havai fişek getirmişlerdi."

"Oh," dedi Freddie gülerek arkasına yaslanırken. "Bu iyi bir tane."

"Tuvaleti sen mi havaya uçurdun?" Little Bit tahmin etti.

"Tuvaletler," diye düzeltti Steph. "Üç farklı katta." Freddie haklıydı, bu iyi bir taneydi.

BÖLÜM 34

OceanofPDF.com

EMERSYN

Ms. Stephanie'nin doğum günü partisi çok güzeldi, kadının kendisi de çok hoştu. Milo beni tanıştırdığı günden beri bunu düşünüyordum. Tarif edilmesi zor bir şekilde son derece rahatlatıcıydı. Milo onunla daha fazla konuşmamı, hatta belki ona sırrımı açmamı istese de... o benim için asla onun ya da diğer çocuklar için olduğu gibi olmayacaktı.

Jasper için, vekil bir anne değilse bile, sevilen ve değerli bir teyze gibiydi. Mickey içinse sevgili kız kardeşiydi. Liam, Kel ve Vaughn içinse neredeyse yarı vaftiz annesi, yarı arkadaş gibiydi.

Rome'la olan ilişkisini tam olarak anlayamıyordum ama az önceki kucaklaşma onun için dünyalara bedeldi ve Rome bunu umursamış gibi görünmüyordu. Bu onu oldukça özel yapıyordu. Freddie mi? Freddie onun onayını arzuluyor ve onu güldürmek istiyordu. Ona *değer veriyordu*.

Ya Milo?

Sadece onu seviyordu. Ona karşı yıllar boyunca beslenmiş olması gereken bir inanç ve bağlılık vardı. Eğer bunu etiketleyecek olsaydım, bunu ve aileyi aşmasına rağmen buna arkadaşlık derdim. Belki de annemiz öldükten sonra hayatındaki tek güvenilir şey o olduğu içindir.

Anlattığı hikayeler homurdanmalara ve kahkahalara neden oluyordu, ama aynı zamanda bana kardeşimin ve en yakın arkadaşlarının büyürkenki hayatlarına sihirli bir pencere açıyordu. Onlara başka bir zaman ve mekanı hatırlatırken mizahla aydınlanmalarını sağlayan hikayeler.

Tüm bu ortak deneyimi sevdim. Mickey'ninki bile... Onun yolu onlarınkinden ayrılıyordu ama onları bir arada gördükçe yollarının nasıl birleştiğini daha iyi anladım. Hikayelerin hiçbir rotalarının karanlık kısımlarını yansıtmıyordu, sadece daha renkli yönlerini yansıtıyordu.

"On iki yaşındayken araba mı çaldın?" Kellan'a baktım. "Ben çalmadım-" dedi.

Liam, Milo, Jasper ve Vaughn koro halinde, "Ödünç aldı," dediler.

"Aynen öyle." Sırttı, ifadesi neredeyse kendini beğenmiş gibiydi. "Güzel bir arabaydı.

Hatta bana yüz dolarlık bir bulma ücreti bile ödediler."

Bayan Stephanie başını salladı. "Sonun ıslahevi olabilirdi."

Kellan parmağıyla onu göstererek, "Ayakların üzerinde hızlı düşünüyorsun," dedi. Yemeği bitirmiş, pastanın mumlarını yakmış, mutlu yıllar şarkısını söylemiş ve şekerli canavarı kesmiştik.

Aşırı çikolata kahve yüklemesinden çok mutlu bir şekilde ölecektim. Kremalı mus üst katmanı düpedüz sarhoş ediciydi. Bu haliyle midem neredeyse fazlasıyla doluydu. Kanepede öylece uzanmaktan mutluydum, başımı Vaughn'un kalçasına yaslamıştım, o da parmaklarını saçlarımda gezdiriyordu.

Böyle giderse bayılacaktım. Karnım tok. İyi bir arkadaş. Herkes buradaydı, Freddie bile. Daha önce kolunu bana doladığında, bu pek çok korku ve endişeyi bastırmıştı. İhtiyacı olan şeyi almasını istiyordum ama ben de bencildim.

Onu özlemiştim.

Başka pek çok şey oluyordu ama bu gece... bu gece her şey durmuş ve bir nefes almıştı. Hepimizin ihtiyacı olan bir nefesti bu. İnleyerek doğruldum. Vaughn bana elini uzattı, sonra omzumu ovdu.

"İyi misin, Dove?"

"Böyle yapmaya devam edersen uyuyakalacağım ve yürümem gerek." Jasper banyoya gitmişti, ben de başımla merdivenleri işaret ettim. "İşemek için aşağıya ineceğim."

Vaughn bana "İçeride kal," dedi ve ben de sırtarak ona küçük bir selam verdikten sonra herkesin konuşmak, hasret gidermek ya da birbirlerine laf atmak için ikişer üçer ayrıldığı küçük gruplaşmaların yanından uzaklaştım.

Bayan Stephanie ve Milo, herkesin onlara tanıdığı mahremiyeti hak eden yoğun bir konuşma yapıyorlardı. Roma'nın yeni duvar resmine baktım ve sırttım. Çok yetenekliydi. Beni "eski" mahallede görmeye götürdüğü bazı resimler gibi, bu da bana çocukluklarına açılan başka bir pencere sunuyordu.

En iyisi değildi ama en kötüsü de değildi. Hepsi için değil. Freddie'nin hikâyesi aklımın bir köşesinde fısıldıyordu. Bir şey yapamayacak kadar küçükken çocukluğunun bu şekilde geçmiş olmasından nefret ediyordum.

Ya da onu takip ettiğini.

Alt kattaki karanlık alana indiğimde neşemin bir kısmı kaçtı. Gece lambaları bol miktarda aydınlatma sağlıyordu. Banyo kapısı açıktı ve hareket sensörüyle birlikte iç aydınlatma da yanıyordu.

Tezahüratın ardından bir rahatlama hissi geldi. Ellerimi yıkarken tüm bunlardan sıyrılmaya çalıştım. Güzel bir gün ve güzel bir gece geçirmiştım. Anlaşılan kral beni bir iş için istiyordu ve Liam'a benim için de bir telefon göndermişti.

Bir tanesini Liam daha sonra halletmek üzere evinde "unuttu". Kralın neden onun için çalıştığıma karar verdiğini hâlâ anlamamıştım. Ya da Kraliyet için.

The Royals. Kral. Adam bu yüzden mi Lainey'e karşı hep piç gibi davranıyordu? Ve Lainey, birkaç haftadır konuşmamıştık. Son birkaç aydır çok meşguldüm.

Telefonumu cebimden çıkarıp hâlâ konuştuğumuz uygulamaya gittim. Biz de mesajlaşıyorduk ama mesajlarımızı silen uygulama ikimizin de vazgeçmek istemediği eski bir alışkanlıktı.

BEN:

Boktan bir arkadaş oldum. Sen iyi misin? Senden haber alamadım.

Cevap vermesini sağlayacakmış gibi ekrana baktım. Mesajlara geçerek ona bir öpücük emoji gönderdim. Bu en azından onu düşündüğümü bilmesini sağlardı.

Ondan haber alıp almadığını öğrenmek için yarın Milo'yu köşeye sıkıştıracaktım. Liam'da Ezra'nın numarası vardı ve bir sonraki durağım orasıydı. Kapıyı açtığımda, elini kaldırmış duran Mickey'ye neredeyse çarpıyordum.

"Vay anasını," dedim telefonumu kaburgalarımın çarpan kalbimin üzerine bastırarak. "Mickey."

"Üzgünüm, Küçük Bit," dedi alçak bir sesle, ama dudaklarının hafifçe seğirmesi *o kadar* da üzgün olmadığını gösteriyordu. "Seni korkutmak istememiştım."

"Kapının dışında pusuya yatmış birini bulmayı beklemiyordum," diye azarladım.

"Gizlenmek mi?" Ön kolunu kapının pervazına dayadı ve başını eğerek bana baktı. "Pusuya yatmak için biraz fazla dikkat çekeceğime eminim."

Mickey ve ben böyle yalnız kalmayalı uzun zaman olmuştu. Gönüllü olmaya geldiğim günlerde bile etrafta başkaları vardı. Kaşlarını kaldırarak onu şöyle bir süzdüm. "Bilmiyorum, sende bir tür 'kaypaklık' havası var."

"Kaypak mı?" Gözlerini kısmıştı. Kapıyı iterek benimle birlikte banyoya girdi. "Benim neyim kaypakmış, Küçük Bit?"

Bu soru içimde böylesine keyifli bir ürperti yaratmamalıydı. Mickey'e bir süredir kızgındım ve... iyi nedenlerim vardı. Sonra o

Jasper'ı kurtardı. Ve özür diledi. Ve bana en kötüsünü yapmamı söyledi.

"Bir titreşim olduğunu söyledi," dedim ona, sonra geri geri giderken telefonumu cebime yerleştirdim. Mickey ilerlemeye devam etti. "Hisler somut değildir." Duvara çarptım.

Bana doğru eğildi, bir eliyle başımın yanındaki duvara bastırdı. Başını eğip alanımı işgal ederken bile ona bakmak için çenemi kaldırmak zorunda kaldım, ta ki ondan gelen enerjiyi hissedebildiğime yemin edene kadar.

"Senden nasıl bir elektrik alıyorum biliyor musun?" Burnunu boğazımın kenarından geçirdi ve ağzım kururken bile kalçalarımı sıktım.

"Benim şeker ve baharat olduğumu... ve her şeyin güzel olduğunu mu?" Bu da nereden çıktı, hiçbir fikrim yoktu ama gözlerinde kahkahalar parlıyordu. Uçurumun üzerinde sallanırken, düşüş beklentisinin tadını çıkardım.

"Bunun için fazla baharatlısın, Küçük Bit. Keskin ve ekşisin ve dengem ve muhtemelen akıl sağlığım için kesinlikle tehlikelisin." Kapı aniden kapandı ve ayağıyla kapattığını fark etmek bir an aldı.

"Yani, ben-" Soruyu cevaplamayı bile bitiremeden ağzımı kapmak için üzerime çullandı. Bunu bir beyan ve talep olarak algılamak yanlış olmazdı. Başımın yanındaki eli hiç hareket etmedi ama boştaki eli çeneme geldi. Başparmağı ağzımın köşesine bastırdı ve diliyle ağzımı işgal ederken daha da genişletti.

Her şey sıcak ve ateşliydi, dişler ve dil. Vücudunun uzunluğu üzerimi örtüp beni duvara hapsederken göğsümde istek patladı. Hiç bu kadar kötü bir tuzak kurmak istememiştim.

Dudaklarımı yutarken boynumdaki baskı arttı. Dilinin itişi ve çıkardığı alçak ses arasında alevler içinde kalacaktım. Kollarımı boynuna dolayarak kendimi yukarı çektim ve o da bir elini kığımın altına sokarak yüzlerimiz eşitlenene kadar beni kaldırdı.

Bir kez bile dudaklarımı bırakmadı. Aldığım her nefes, onu benden yemeye çok kararlı görünmeden önce izin verdiği tek nefesti. Kemerinin metali karnıma baskı yapıyordu ama kendisini ona sürtünemeyeceğim kadar geride tutuyordu.

Dişlerinin alt dudağıma sürtünmesi amımı sıkımda neden oldu. Bu... en kötüsünü yapan ben değildim. Siktir...

Nefesim keskin, sert küçük pantolonlarla geldi. "Ben de öyle düşünmüştüm," diye dudaklarıma üfledi beni ayaklarımın üzerine yatırmadan önce. Neyse ki beni sabitlemek için bir elini kalçama koydu.

En azından etkilenen tek kiři ben değildim. "Ne dūřünüyorsun?" Kelimeleri bir araya getirmek bile bir anımı aldı, belki de sesimden kaynaklanıyordu ama yine de boğuk çıkıyordu.

"Hmm?" Geri çekildi ve elini kapıya doğru uzattı.

"Ben de öyle düşünmüştüm' dedin." Dudaklarımı yaladım. Az önceki tokluk ve uyuşukluk hissi gitmiş, yanmaya başlamıştım. "Ne düşünmüştün?"

"Unuttun," dedi kapıyı çekip açarak. "Yapman gereken En kötüşü." Sonra banyodan ve benden ayrılmadan önce göz kırptı.

Biraz aptalca onun olduğu yere bakarak, bunu bir araya getirmeye çalıştım. Bu kesinlikle en kötü anım değildi. Oldukça derin bir şekilde öpülmüştüm ve bu bende bir etki bırakmıştı. Dudaklarım hâlâ karıncalanıyordu ve onun tadı dilimde kalmıştı.

Sikeyim.

Kalçalarımı sıkarken başımı duvara vurdum. Meme uçlarım bile gerilmişti ve bu *ihitiyaç* midemde daha da sıkılaşmıştı.

Beni öperek mi? Tamam. Beni azdırdı mı? İki kere kontrol et.

En kötüümü mü istedi? Oh, onu alacaktı. şükürler olsun ki erkeklerden biri her zaman benimle yatarđı ama bu noktada ellerimle idare edebilirdim çünkü neredeyse titriyordum.

Bir öpücükten.

Beni bir öpücük yüzünden neredeyse titreyerek bırakmıştı.

Duvarı iterek lavaboya yöneldim, ellerime soğuk su tuttum ve sonra yüzüme sıçrattım. Gerçekten de serinlemeye ihtiyacım vardı.

Hemen yukarı çıkmazsam çocuklar endişelenecekti. Belki de Mickey izlerken gidip Liam ya da Vaughn'la öpüşmeliydim. Sırf Mickey kıvransın diye bunu yapmak onlara pek adil gelmiyordu. Yine de onlarla öpüşmek için bir bahaneye ihtiyacım yoktu.

İçimi kaplayan heyecanla dudaklarımı bir sırtış kapladı. Mutlaka bir nedene ihtiyacım yoktu.

"Hey, Boo-Boo," dedi Freddie son basamağa ulaştığında. "Ben de tam seni bulmaya geliyordum."

"Üzgünüm, işemem gerekiyordu. Bir dakika sürdü." Ellerimi iki yana açtım ve biraz yüzümü buruşturdum çünkü bu çok kötü bir bahaneydi.

"Sen de kaka yaptıysan sorun değil." Yüzündeki donuk ifade hiçbir şeyi ele vermiyordu. "Herkes kaka yapar."

Birbirimize baktık. Benim dudaklarım kıpırdadı, o da kaşlarını oynattı. Sonra ikimiz de gülmeye başladık.

"İzniniz için teşekkür ederim," diye kıkırdadım. "Bir daha asla benimle kakam hakkında konuşma, lütfen."

Sırıttı. "Bahse girerim senin bokun onun kadar kokmuyordur-" Elimi dudaklarına bastırdım. "Hayır. Sakın y a p m a . Kimse kaka yapmaz. Hiçbir şey kötü kokmuyor. Ve bu konuşmayı yapmayacağız."

Gözlerini şaşı yaptı ve ben yine kıkırdadım. Elimi yakaladı ve ağzından çekmeden önce avucuma bir öpücük kondurdu. "İyi, zaten seninle saçma sapan konuşmak istemiyordum."

"Aman Tanrım, Freddie. Bu çok saçma."

Sonra birbirimize yaslanıp tekrar gülmeye başladık. "Sen en iyisisin, Boo-Boo."

"Sen de öyle."

"Seni bir randevuya çıkaracak kadar iyi mi? Sadece sen ve ben, Jas olmadan? Yani ben onun randevusunu mahvettim, o da bizimkini mahvedebilir ama... Ben seni dışarı çıkarmak istiyorum. Aptalca şeyler yap-" Yüzünü buruşturdu ve ben de güldüm. "Aptalca şeyler. Belki eski oyun salonlarından birine gideriz. Old Willow Park'ta bir tane var, sokak satıcıları ve müzik de var. Bilirsin işte... dışarı çıkıp bizim yaşımızdaki insanların yaptıklarını yapabiliriz."

"Bizim yaşımızdaki insanlar ne yapar?" Fikri kulağa harika gelmediğinden değil, çünkü öyleydi.

"Biliyorsam ne olayım, bahse girerim sıkıcı bir şeydir. Ama biraz eğlenebiliriz, biliyor musun?" Hâlâ elimi tutuyordu ama boştaki eliyle saçlarının bir kısmını geriye itmek için kıpırdanıyordu.

"Seninle bir randevuya çıkmayı çok isterim ama-" Yüz ifadesi düştü ve parmaklarını sıktım.

"Hepsini dinler misin lütfen?"

Bir nefes verdi ama başını salladı.

"Ama kendini zorlamayı istemiyorum. Bunu daha önce de yaptık ve istediğin kadar sabırlı olabilirim. Sadece senin yanında olmak istiyorum. Arkadaşın olmak ve sonra... bilirsin... ne olursa olsun. Ben senin arkadayım. Bununla birlikte, randevu kulağa harika geliyor. Ama henüz ikimiz yalnız dışarı çıkabilir miyiz bilmiyorum."

Bir süre bana baktı. "Evet, bunu düşünmüştüm. Eğer istersen bunu başarabiliriz."

"İstiyorum ama sadece kendini zorlamadığın sürece. Canının yanmasını istemiyorum."

"Tamam."

"Tamam mı?"

Tekrar başını salladı. "Evet... Boo-Boo, terapiye gitmek istiyorum ve senin de benimle gelmeni istiyorum..."

"Evet."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin, senden konuşmanı istemezdim. Bu kişisel bir şey..."

"Evet."

"Ama bence sen orada olursan daha kolay olabilir çünkü biliyorsun ve güvendesin."

"Freddie?"

"Evet?"

"Gideceğim. Ne zaman, nerede olursa. Ben varım."

Hayatımda verdiğim en kolay karardı. Terapi beni hep korkutmuştu ama Pinetree'den sonra nedenini anladım. Ne kadar korkutucu olduğu umurunda değildi, Freddie'nin bana ihtiyacı varsa giderdim.

Beni kucakladı ve ben de ona sıkıca sarıldım. "Bu iyi mi?" Sorusu neredeyse kalbimi kıracaktı.

"Her zaman sorun değil," diye fısıldadım ona, sarılışımı sıkılaştırarak. "Bırakmamı istersen söyle yeter."

"Sen de." Ama

biz yapmadık.

İkimiz de bırakmadık.

BÖLÜM 35

OceanofPDF.com

JASPER

"H "Liam seslendi. Sigaramdan bir nefes çekerken bana fırlattığı beyaz ceketini tek elimle yakaladım. "Her zaman sonunda gerçek beyaz önlükleri değil deli gömleklerini giyeceğimizi düşündük."

Homurdandım. Liam da benim gibi beyaz pantolon ve beyaz düğmeli bir ceket giymişti. Ceketler standart tıbbi sınıftı ve üzerinde özel bir hastanenin adı işlenmişti: Harbor View Wellness Collective.

"Burası gerçek mi?"

"Beş saat önce itibariyle," dedi Liam ceketini silkerken. Partiden sonraki sabah yola çıkmış, doğrudan Pilgrim Hills'e gitmiştik. Doc arkamızdan gelmişti ama benim aracım ile gelmiştik ve yine aracımızla geri dönecektik.

Doktor da bizimle gelecekti ama bu onun için üç günlük bir yokluk olacaktı. Liam ve ben sürüşü paylaşabilirdik ve özel bir kargo taşıyorduk - Emersyn'in evlatlık annesi - ve zaten yüklenmiş ve gitmeye hazır tıbbi ekipman vardı.

Sabahtan beri bunu yapıyorduk. "Doktor bir saatten az bir süre içinde burada olacak. Erken bir uçuş yakaladı." Bu bir haberdir. Bunu kabul ediyorum.

Southside Dale'in dışında, Pilgrim Hills'in yaklaşık bir saat kuzeyinde bir nakliye deposu vardı. En yakın havaalanı Charlotte'du. Yol doksan dakikadan biraz fazlaydı, bu yüzden Doc bindi, bir araba kiraladı ve doğrudan bize doğru yola çıktı.

Farklı türden bir evrak izi bırakıyordu. Doktor Charlotte'ta havaalanına yakın bir otelde düzenlenen tıbbi bir konferansa gidiyordu. Liam karanlığa gömülmüştü, Emersyn tecrit altındaydı ve ben yoldaydım.

Eğer izleniyorsak, ki aksini düşünmek için hiçbir nedenimiz yoktu, kimsenin olağandışı bir şey fark etmesini istemiyorduk. Liam sık sık kraldan ve bizden kaybolurdu. İşi onu farklı yönlerle götürüyordu. Yolda geçirdiğim zaman çok iyi belgelenmişti. Şirketin evraklarında adım vardı. Doc çok fazla konferansa gitmiyor olabilir ama davet ediliyordu.

Varış noktamıza daha yakın bir ambulansa "katılabileceği" anlaşıldı. Beyaz önlüğümü giydim ve ambulansın yanına gittim.

Liam satın aldı.

Bir sağlık tesisinin evrakları, bahse girerim ki gerçek bir bina olmasa bile arazisi bile vardı. Boyanmış ve özelleştirilmiş bir ambulans.

Arka kapıları açıp kendi görsel incelememe başlarken ona, "Sana hiç bu kadar parayla fazla rahat olduğunu söyleyen oldu mu?" diye sordum. İçeri silahlı giriyorduk ama soğukkanlı davranıyorduk.

Bizi ele verecek hiçbir şey istemedim. Satmaya çalıştığınız bir illüzyona ihanet edebilecek en aptalca hataydı. Yanlış bir çift ayakkabı. Pahalı bir saat. Liam'ı çoktan kontrol etmiştim, saat takmıyordu.

Homurdandı. "Biliyorsun, annemle babamın varlıklı olması onlarla gitmek istememde sadece bir rol oynadı."

"Biliyorum," dedim. Ona bok atabilirdim ama bu konuda değil. "Bir aile istediğin için senin bir pislik olduğunu hiç düşünmedim."

"Sadece Royals'a gittiğim için bir pislik." Kelimelerin ardındaki sırtış devam ediyordu ve önce sedyeyi, sonra da dolapları kontrol ederken omuz silktim. Stoklanmışlardı. Aslında ihtiyacımız olan şeyler değildi ama çatlak da yoktu.

İçeriden memnun bir şekilde aşağı indim ve arka cebimden sigaraları çıkardım. "Bunun için ailemizi terk ettin."

Ben olsam bu konuda fazla zorlamazdım.

"Bize ihanet ettin. Evet, Milo'ya iyilik yapıyordun. Evet, onları araştırıyordun. Onun ve bizim arkamızı kollamaya çalışıyordun. Bunu *şimdi* anlıyorum." Sigaramı söndürürken ona baktım.

Ele geçirdiğimiz büyük depoda aramızda bir soğukluk esti. Ya da belki Liam da satın almıştı. Kim bilir.

"Ama o zaman değil," dedi Liam, bakışlarımdan kaçmayarak. "Başka bir şeyim olabileceğine *inanacak* kadar bile güvenemedin bana."

"Güven kazanılır."

"Peki ben bunu ne zaman hak etmedim?"

"Milo'nun anlaşmayı kabul etmesinden ve senin Vandalların üzerine gerçekten yürümenden sonraki gün." O bana bakarken sigarayı yaktım. Yüzündeki donuk ifadeyi çözmek zordu ama gözlerinde titreşen şaşkınlık öyle değildi.

Bunu hiç konuşmamıştık. Bir kere bile. Evet, bizim için gelmişti. Milo için bir iş yapıyordu. Kraliyet'e olan bağlılığının başından beri bir sis perdesi olduğu ortaya çıktı.

En etkili sis perdesi. Bizim inandığımız. Roma bunu hiç sorgulamamıştı. En azından bizim önümüzde.

seçin.

Liam yavaşça, "Eşyalarımı alıp kulüp binasından taşındığım gün," dedi. "Resmi olarak."

Parmağımla onu işaret ettim. "Bingo. Bir arama yaptın. Bağları kopardın. En düşük noktamızdaydık. Milo bizi korumak için kılıcını çekti ama anlamayı *neden* kabul ettiği konusunda bize tek kelime etmedi ve sen de lanet olası kapıdan çıkıp gittin."

O kapının çarpması, Milo'nun hapsedilmesinin açtığı yarayı daha da derinleştirmişti.

"Sırtımdaki bıçağı çıkarıp seninkine sokmak istedim."

"Evet," dedi Liam yavaşça, bir elini ensesine sürterek. "Bunu görebiliyorum. Doktor çoktan gitmişti."

"Öyleydi. Üzerimize yürüdü. Sonra Milo... ve son olarak da sen." "Milo'nun o saçma anlamayı neden kabul ettiğini biliyorsun."

Evet, beğendim. Buna saçmalık demesi de hoşuma gitti. "*Artık* biliyorum. O zaman bunu seninle paylaştı mı? Rollerimizi oynayabileceğimizden emin olmadığın için bizi çıkarmanı isterken bile."

Son kısım yanık izi bıraktı mı? Evet. O yaranın altında yara dokusu vardı. Öyleydi. Muhtemelen hep olacaktı. Ama yaralar kapandı. Kemikler birbirine kaynadı. Geri dönmüştü.

Önemli olan kısım buydu. En azından kendime söylediğim buydu. O ve Doc geri dönmüşlerdi, Milo da öyle. Bunun bir değeri olmalıydı, özellikle de Emersyn hepimiz için her şeyin tam merkezindeyken.

"Bu güvenle ilgili değildi..."

Ona el salladım. "Hayır, kesinlikle öyleydi." Uzun bir nefes daha çektim ve ardından bir duman üfledim. "Ben öfkeli biriyim. Savunma modunda savaşıyordum. Freddie yine raydan çıkıyordu, her zaman güvenebileceğimi düşündüğüm iki kişi aniden ortadan kaybolmuştu ve dışarıdakilerle Vandalların geri kalanı arasında duran tek kişi bendim."

İddia ettiğim bir pozisyon. Asla pişman olmayacağım bir pozisyon. Onlar benim kardeşimdi. Birbirimiz için kanımızı dökerdik. Hep öyle oldu. Her zaman da öyle olacaktı.

"Ama acıttı," dedim ona açıkça. "Benden daha fazla acıdı. Kel ve Vaughn sana bir şans vermek istediler ama onlar bile bir süre sonra yan gözle bakmaya başladılar ve Freddie?"

İlk sigarayı söndürmeden önce bir sigara daha yaktım. Bu gerginliği atmaya ihtiyacım vardı. Bu patikada dolaşmamalıydık.

kara mayınlarıyla.

"Freddie her zaman mücadele ediyor ve seni suçlamıyorum ama Milo ile yaptığınız seçimler? Yardımcı olmadılar. O zaman değil."

Son birkaç kelime aramızdaki uçuruma indi, parlayan çubuklar gibi düştü ve ne kadar derin olduğunu gösterdi.

"Üzgün olduğumu söyleyebilirdim," dedi Liam. "Ama ben bir seçim yaptım. Uzun vadede doğru olanı yapmak istedim ve kısa vadeyi göz ardı etmek zorunda kaldım."

Cevabı dürüsttü. Saygı duymak için sevmek zorunda değildi.

"Seni incittiğim için üzgünüm," diye devam etti Liam. "Sen her zaman çok sert birisin. Bunu göremedim."

Omuz silkerek kollarımı açtım. "Kim olduğumuz için özür dilemiyoruz. Ne yaptıysan bizi korumak için yaptın. Ben de öyle yaptım."

"Eğer bu öfkeyi taşıyorsan Hellspawn'ı benimle paylaşmana şaşırdım."

"Asılı değil." Takılmıyordum. "Sadece bu konuda konuşmadık. Elimden gelse bu pisliğin Swan'a dokunmasına asla izin vermezdim. Aramızda olanlar hepimizin arasında. Hepimizin hemfikir olduğu tek şey o."

Liam homurdandı.

"Tamam, Milo kabul etmiyor ama ona sormayacağız." Bu onun içten bir kahkaha atmasına neden oldu ve ben de kıkırdadım.

"Liam... geçmişe tutunmayacak. Ama olanları da görmezden gelmeyeceğim. Hepimiz sıçtık batırdık. O zaman kaybedecek çok şeyimiz vardı..."

"Artık kaybedecek daha çok şeyimiz var." Bu ağırbaşlı ifade, konuyla ilgili hissettiğim her şeyi yansıtıyordu.

"Var."

Artık kaybedecek *her şeyimiz* vardı. Ama aynı zamanda bin kat daha fazla savaştık. Sigarayı bitirdim ve daha sonra atmak üzere iki izmariti toplamadan önce söndürdüm. İz bırakmamıza gerek yoktu.

"Bunu telafi etmemin bir yolu var mı?" Liam sordu.

Başımı salladım. "Telafi edecek bir şey yok. Olan oldu. Nedenini kabul ediyorum. Nedenine saygı duyuyorum. Sevmiyorsan, sevmek zorunda değilsin. Şimdi mi? Şimdi biliyorum ki affetmeyeceğim tek şey senin asla yapmayacağın tek şey."

Swan'ı ilk sıraya koyardı. Tıpkı benim yapacağım gibi.

Tıpkı hepimizin yapacağı gibi. Aramalarımız onun güvenliği ve mutluluğu etrafında şekillenecekti.

"O zaman aynı fikirdeyiz." Liam'ın sesi neredeyse şaşırmış gibiydi ve ben de sııttım.

"Senin gibi yavaş okuyan birinin başına bir gün mutlaka gelmiştir." Bu küçük iğnelemeye karşı koyamadım ve keskin kahkahası beni sırtıtmaya itti.

"Siktir git, Jas." Ama sırtıyordu.

Doc oraya vardığında hala sırtıyorduk. Takım elbise giymiş ve kravat takmıştı ve bu beni duraksattı.

Bana ters ters baktı. "Kapa çeneni," dedi tek parmağını bana doğrultarak. "Garip görüldüğümü düşünüyorsan, git aynada kendine bak."

Neyse ki ağzı açık kalan tek kişi ben değildim. Liam başını salladı. "Biz hastabakıcılara benziyoruz. Sen cenaze levazımatçısı gibi görünüyorsun."

Doktor sırtıttı ve bizi tersledi. "Muhtemelen iyi bir bakış. Kimsenin bizimle tartışmasını istemeyiz. Evraklar sende mi?"

"Evet. Her şey yolunda. Tesis evrakları güncel. Web sitesi hazır. Gizlilik siparişleri ve onay için bir telefon hattı."

Liam'a bakmak için döndüm. "Telefon hattı mı?"

"Tek kötü plan, planlamadığımız taşınma. Eğer onu yeni tesise taşımak için kontrol etme konusunda geri adım atarsak, arayıp siparişleri kendileri kontrol edebilirler."

"Ya ailesine ulaşırlarsa?" Doktor sordu. "Planlayamadığımız tek değişken bu."

"Yapmayacaklar." Sesi emin geliyordu. Neredeyse çok emindi.

"Açıkla," dedim, çünkü ona güvenmeme rağmen yine de bilmek istiyordum. "Cavendish'in bu yerlerle ilgili söylediklerini bir düşünün. Bu yerler

Zenginler kirli küçük sırlarını gizlilik anlaşmaları ve doktor-hasta gizliliği duvarlarının arkasına saklarlar. Tıbbi kayıtlar doğası gereği özeldi. Bu kalkan örtü ve güvenlik sağlıyordu. Kimse doğrudan bir aile üyesini dahil ederek bunu delmek istemez."

"Ailesiyle temasa geçerek belgelerin izini sürebiliriz." Doktor yüzünü buruşturdu. "Zenginler *boku* yemiş durumda," dedim kararlı bir şekilde.

"Evet," diye kabul etti Liam. "Ama partilerde eğleneliyizdir."

Komik değildi. Gerçekten komik değildi. Yine de Doktor'un ya da benim kahkahalarla gülmemizi engellemedi.

"Bu kadar eğlence ve oyun yeter. Onu ne kadar çabuk kontrol ettirsek ve geri kalanımız yola çıkarsa, kendimi o kadar iyi hissedeceğim. Little Bit'e gideceğimizi söylemedik..." Saatini kontrol etti.

"Kel, biz temize çıkar çıkmaz bugün ona söyleyecek." Planımız buydu. Umulanmasını istemedik. Biz de burada olmasını istemedik. Bu

Plan düşük teknolojili, düşük ateş gücüne sahip ve teoride düşük riskliydi. Yine de onu riske atmıyorlardı. Çok sert ve kararlıydı.

"Güzel," dedi Doktor. "Kızacak. Ama Little Bit'in bu işin ortasında olmasındansa kızgın olmasını tercih ederim."

"Katılıyorum," dedim Liam'la aynı nefeste.

"Annesini görmek onun için yeterince zor olacak." Liam haklıydı. "Eğer onu görmesine izin verirsek."

"Belli olacak," dedi Doc tartışmaya girmeden. Ve haklıydı da. Bu başka bir günün kavgasıydı. "Hazır mısınız çocuklar?"

"Artık çocuk olmadığımızı biliyorsun, değil mi?" Liam yüzündeki ifadeyle sordu.

Sırıttım. "Evet, ama o hâlâ yaşlı bir adam. Bir şekilde kendini daha iyi hissetmesi gerekiyor."

Doktor gözlerini devirdi. "Kapa çeneni ve ambulansa bin ve oraya vardığımızda unutma..."

"Evet, çenemizi kapatıp kas gücü olacağız. Doktor olan sensin." Liam onun omzuna vurdu. "Biraz daha kaşlarını çat, henüz tam olarak bir sik gibi görünmüyorsun."

Ambulansın şoför mahalline doğru ilerlerken Liam'a neşeyle, "Kendine gel," dedim. Sürüşün o kısmını ben halledecektim. Liam yolcu koltuğuna geçerken Doktor da içerideki koltuğa tırmandı. "Bütün bunlardan emin misin?"

"Eminim," dedi Doc. "Ne dediğimi hatırla. Onu yakalamanın en iyi yolu hakkında konuştuk ve Freddie'nin arkadaşı bana bu fikri verdi."

Liam homurdandı. Bodhi'den gerçekten hoşlanmıyordu ama bunu görmezden geldim.

"Bu yüzden nakil evraklarımızla birlikte geliyoruz, sizin gözetiminize bırakılmasını talep ediyoruz, onu ambulansa yüklüyoruz ve yola çıkıyoruz." Bunu onlar için değil, kendim için okuyordum.

"Buna yan gözle bakmamak zor. Kulağa çok kolay geliyor." Liam benimle aynı fikirde görünüyordu.

"Little Bit'i Pinetree'ye getirmek ve orada tutmak için gereken tüm insanları düşünün. İşin içindeki tüm tıp uzmanlarını. Hepsinin yolsuzluk yaptığını düşünüyor muyum? Muhtemelen hayır." Sözlerinin altında sert bir çelik çekirdek vardı. "Ama bu sistemde, sonuca hizmet etmek için yozlaşmış olmanıza gerek yok."

"Gizlilik yasaları. Hekim uygulamaları. Gizlilik." Liam bunları sıraladı. "Ve para."

"Para genellikle her şeyin başladığı yerdir. Tek yapmanız gereken bir profesyonel satın almak. Birkaç tane aldıktan sonra, çok yakından bakmamak daha iyidir." Burada bir hikaye vardı ama şu anda tartışmamız gereken bir hikaye değil.

Saatimi kontrol ettim. "Saat ikide gündüzden öğleden sonraya vardiya değişimi var.

Sahada iki kat daha fazla hasta bakıcı, doktor ve hemşire olacak."

"Dikkat süresinin yarısından daha azıyla," diye beni temin etti Doktor. "Güven bana. Vizitelerimi yaptım. Acil serviste olmadığınız sürece vardiya değişimi en kaotik olanıdır."

Liam'a baktım. "Ben varım. Peki ya sen?" "Ben de varım," dedi.

Dış kapıyı açıp ayağımı gaza bastım. Annesini ve belki de bazı cevapları alma zamanı.

BÖLÜM 36

OceanofPDF.com

H Ellerimi kalçalarımaya koyarak Kellan'a dik dik baktım; o da yatak odasının kapısına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, geri çekilmiyordu.

"Bunu birlikte yapacağımızı sanıyordum." Öfke içimde bir yol yaladı. Bunun bir grup çalışması olması gerekiyordu. Konuşacaktık, plan yapacaktık ve bunu birlikte yapacaktık. "O *benim* annem."

"Evet," dedi Kellan sakın bir sesle. "Öyle. O senin annen. Onu dışarı çıkarmamızı istediniz ve biz de bunu yapıyoruz. Onu bir saat önce aldılar ve seni içeri almak için tesisin dışına çıkmalarını bekledim çünkü onu *çıkartabileceklerinden* emin olmak istedik."

"Bunu yaptıklarını bana söylemek için bile bekledin." Tek ayağımın üzerinde döndüm. Oda adım atacak kadar büyük değildi. Bir yanım hışımla ondan uzaklaşmak istiyordu ama o kapıyı kapatmışken bunu yapmak zordu. "Bu nasıl birlikte oluyor?"

"Öyle değil," diye itiraf etti bir nebze bile özür dilemeden. "Ancak haftalardır oyun planları yapıyoruz. Daha önce başardıklarımızın en iyisi son derece yüksek riskliydi. Ayrıca Cavendish'e güvenmeyi ve içerideyken sorun yaşamamasını ummayı gerektiriyordu."

"Bize bilgiyi getiren Bodhi'ydi," dedim. "Güvenmek istemediğinizi anlıyorum-"

"Sparrow," dedi Kellan, sesindeki emri görmezden gelmek zordu. "Bu güvenle ilgili değildi. Bu Bodhi Cavendish'e güveniyor muyum? Hayır, güvendiğimi söyleyemem. Senin ve Freddie'nin güvendiğini biliyorum, bunun bir önemi var. Liam kesinlikle güvenmiyor. Bunun da bir ağırlığı var."

Çılgılık atmak istedim.

"Anneni almak önemliydi. Kimsenin ciddi şekilde yaralanmasına neden olmadan onu kurtarmak çok daha önemliydi. Özellikle de sen gönüllü olmak isterken."

"Hepiniz bana bunun kötü bir fikir olduğunu söylediniz," diye karşı çıktım, öfkemi bastırmaya çalışarak. "Anladım. Orada amcamla ya da başka biriyle karşılaşma düşüncesi isteyeceğim son şeydi."

Bir ürperti, buz gibi parmaklarla omurgamdan yukarı tırmandı. Midemdeki çukurlaşma hissi, boğazımdaki yanmayla birleşince gözlerim yaşardı.

Gözler.

Yumuşak bir iç geçirdi. "Serçe..."

"Başarılı olmasalardı bana söyler miydin? Benim bilmediğim başka girişimlerde bulundun mu?" Bundan nefret ediyordum... Kanımda öfke kabarıyordu. "Tüm kurallara göre oynadım. Benden yapmamı istediğin her şeyi yaptım. Seninle attığım her adımı kontrol etmek zorunda kaldığım için sinirlenmiyorum. En az ikiniz olmadan ya da bir devir teslim planı olmadan hiçbir yere gidemeyeceğimi biliyorum."

Lanet olsun. Gözyaşları dökülmeye başladı.

"Araba kullanıyorum ve ateş etmeyi öğreniyorum ve Freddie bana bıçak kullanmayı öğretmeye çalışıyor. Bu konuda gerçekten berbatım. Liam ve ben daha fazla dövüş üzerinde çalışacaktık ama o meşguldü ve sonra... kralla olan tüm bu şey ve Adam'ın bana evlenme teklif ettiği için Adam'ı öldürtmesi. Öyle bir şey değildi ve bununla hiçbir ilgisi yoktu..."

"Paran ve statün mü? Evet, öyleydi, Sparrow. Aynı zamanda seni korumak içindi. Kral'ın seçimlerinden sen sorumlu değilsin. Bizim seçimlerimizden de sorumlu değilsin." Ağzının köşeleri sert çizgisinden yumuşadı. "İnanılmazdın, Sparrow. Kararlı. Güçlü. Ve vahşi. Cesaretin kesinlikle söz konusu değil."

"O zaman neden benden saklıyorsun?"

"Çünkü geri dönerken annenin yanında olmak için gitmek isterdin." Benim itiraz etmemem üzerine başını salladı ve şöyle dedi: "Çünkü işe yararsa ne durumda olacağını bilmiyorduk. Bununla başa çıkabileceğinden, onunla başa çıkabileceğinden şüphem yok ama canının yanacağından da şüphem yok. Onu buraya getirene ve yerleşmesini sağlayana kadar bunu görmene ya da bununla uğraşmana gerek yoktu."

Yatağının kenarına oturduğumda gözlerimin arkasında bir baş ağrısı zonkluyordu.

Sanki biri iplerimi kesmiş gibiydi. "Onun bu işe karışmasını istemiyorum."

"Biliyorum," dedi Kellan tam önümde diz çökerken usulca. Soğuk ellerimi avuçlarının arasına aldığına yanağımdan bir damla yaş daha süzüldü. "Bilmediğini biliyorum. Hepimiz bunu biliyoruz ve hiçbirimiz onun bu işe karışmasını istemiyoruz çünkü bunun sana hissettireceklerinden nefret ediyoruz."

Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için yukarı çektim. O masmavi gözleriyle çok fazla şey görebildiğine yemin edebilirdim ama aynı zamanda o gözlerin içine düşmek ve bir daha asla çıkmamak istiyordum. O sularda güvenlik vardı, güvenlik ve sıcaklık. Ayrıca bize zarar verenlerin üzerine salınacak bir fırtına da vardı.

Onun bu yönünü seviyordum.

"Eğer orada olsaydınız, ilk önceliğiniz onun iyi olduğundan emin olmak olurdu. Onu korumak için kendinizi riske atarsınız. Bunu yapmak için çok şeyi riske atardınız, bilmeseniz bile..."

"O benim annem." Başka nasıl açıklayabilirdim ki? Basmakalıp bir anne-çocuk ilişkimiz yoktu ama beni severdi. Bazı anlarımız oldu.

"Evet, öyle." Ellerimi kaldırarak parmak eklemlerime öpücükler kondurdu. "Seni kucağıma alabilir miyim? Donuyorsun ve üzgünsün. Bundan hoşlanmadım."

"Ben de hoşlanmıyorum," diye itiraf ettim, sonra ona doğru uzandım. Kollarını bana doladı ve ben kollarımla boynunu çevrelerken beni yataktan kaldırdı. "Ama açık olmak gerekirse, sana hâlâ kızgıyım."

Alnıma bir öpücük kondurmadan önce saçlarıma doğru "Not edildi," diye mırıldandı. Onun sıcaklığına gömüldüm. "Ben sana sarılırken bana bağırıma devam edebilirsin."

"Bağırıyordum." Somurtkan bir surat ifadesiyle söylediği gerçeği yardımcı olmadı. "Ben sadece... hayal kırıklığına uğradım. Lainey birkaç gündür konuşmıyor. Ezra'nın morali bozuk ve krala karşı beni korumaya çalışıyor ama bir yandan da koruyor gibi görünmemeye çalışıyor. Adam'ın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Milo hiçbir şey hakkında konuşmuyor ve o da ortadan kaybolmaya başladı. Hepiniz annemi ele geçirmek için bir plan yapıyorsunuz ama bana bundan bahsetmiyorsunuz ve... Herkes risk alırken ben burada, güvenli bir yerde oturuyorum."

Beni kendisine yaslayarak dengeleyen Kellan, odanın köşesinde duran büyük koltuğa doğru ilerledi. Koltuğa gömülerek beni kucağına oturttu. "Neye kızgınsın, Sparrow? Değer verdiğin insanlar söz konusu olduğunda kendini çaresiz hissettiğin için mi? Yoksa güvende olanın sen olduğuna mı?"

"Evet," diye itiraf ettim, her şeyi bu şekilde özetlemesinden hoşlanmamıştım. "Bu adil değil... Hepinize yardım edebilmek istiyorum. Adam'ın bana yardım etmeye çalıştığı için başı belaya girdi. Lainey dışarıda tek başına. Ezra iki ucu da ortaya karşı oynamaya çalışıyor ve şimdi Mickey, Liam ve Jasper annemi yakalamak için dışarıdalar ve bu üçü için endişelenmediğimi sanmayın. Anlaşamayan üç kişi."

Hafifçe kıkırdadı. Ona ters ters bakmak için başımı kaldırdım. Ancak uzaktan azarlanmak yerine gülümsemesi arttı. "Üçünün tartışmasından mı endişeleniyorsun?"

"Jasper Mickey'nin çenesine silah dayadı," dedim.

"Yaptığı en kötü şey değil," dedi Kellan omuz silkerek. Ben daha itiraz edemeden parmağını dudaklarıma bastırdı. "Onlar yetişkin adamlar. Kendi sorunlarını çözebilirler. Birbirleriyle yaşadıkları sorunlar mı? Sen aramıza katılmadan çok öncesine dayanıyor. Sen onların iyi geçinmeleri için bir sebepsin, kavga etmeleri için değil. Ayrıca, sanırım Doc senin iyi tarafına geçmeye çalışıyor."

Gözlerimi devirdim ve parmağını ısırdım. Gülümsemesi büyüdü. "Dikkatli ol, Serçe. Ben de ısırırım."

Tüm çabalarıma rağmen dudaklarım titredi.

Beni bu konuda uyarmak yerine ellerini kollarımdan aşağıya, sonra da belime doğru kaydırды. Atlet ve bol bir eşofmanla dans etmekten çok kas antrenmanı için giyinmişim. Fizik tedavi yardımcı oluyordu ama gerçekten uçmaya devam etmek istiyorsam kendimi daha iyi bir şekle sokmam gerekiyordu.

Bağları çekiştirerek gevşetti. "Bu kararın seni mutsuz etmesine üzıldüm ama bu şekilde yaptığımız için üzgün değilim."

Duymak istediğim kelimeler değildi. Yukarı doğru çekiştirirken parmaklarının sıcaklığı atletimin altından kayıyordu. Yukarı çekebilmesi için kollarımı kaldırmak zorunda kaldım.

"Basit gerçek şu ki Sparrow, senin güvenliğini her zaman ön planda tutacağız. Eğer seçim seninle başka biri ya da bir şey arasındaysa? Hepimiz seni seçeceğiz. Bunun seni incitmesinden ya da üzmesinden nefret ediyorum ve bize kızmakta sonuna kadar haklısın. Ama beni affet Sparrow, seni her zaman ilk sıraya koyacağız. Zihinsel olarak. Duygusal olarak." Spor sütyenimin askısında bir parmağını gezdirdikten sonra ellerini etek ucunun altından geçirdi. Sütyeni çekiştirdi ve sonra kollarımı, pazılarımı bağlayana kadar geriye doğru bastırdı. "Fiziksel olarak."

"Ne yapıyorsun?" Göğüslerimi ona doğru itmeye karşı olduğumdan değil ama bir tartışmanın ortasındaydık. "Kıyafetlerimi çıkarıyorsun."

"Hmm," diye mırıldandı, bir parmağını göğsümden aşağı bir meme ucuna doğru fırçaladıktan sonra etrafında hafif daireler çizdi. Oda sıcaktı, bu yüzden cildimin çakıllaşmasına ya da meme ucumun gerilmesine neden olan bir ürperti değildi.

Bir eliyle beni bağlayan sütyeni yerinde tutarken kalçalarım sıkıştı. Serbest eliyle göğsümü kavradı ve meme ucumu ısırdı. Hem keskin hem de tatlıydı. Dişlerinin sürtünmesi, ateşlediği özleme bir acı kıvılcımı ekledi. İçimden hafif bir ses çıktı ve kıkırdadı, sonra da dilini yavaş bir daire çizdirerek öptü.

Kalçalarım zedelenirken yoğun emme hissiyle sarsıldı. "Seni uyarmıştım," diye mırıldandı tenime karşı. "Ben de ısırırım."

"Öyle yaptın," diye kabul ettim nefes nefese bir sesle ve bu hiçbir şekilde öfkem hala yerinde olduğunu göstermiyordu.

Ben kucağında kıvranmaya başlayana kadar dikkatle meme ucumu ısırdı ve emdi. Başını yerinde tutmak istedim ama bana istediğim baskıyı vermedi. Ne de çok uzun süre oyalandı.

"Kellan," diye inledim. "Kavga ediyoruz."

"Tamam," dedi, beni ayağa kaldırdı ve yatağa doğru yürüttü. Kollarım hâlâ bağlıydı ya da o sütyenimi indirip fırlatana kadar öyleydi. Ben ona uzanamadan beni yatağa bıraktı. Sonra elimi yakaladı ve kürk kaplı deri bir kelepçe sağ bileğime dolandı.

O sıkarken bir süre ona baktım. Sonra durdu ve bakışlarımı kendisine çevirmemi bekledi. "Her şey yolunda mı?"

"I-" Bilmiyordum.

"Sözün nedir, Sparrow? Eğer bir şey istemiyorsan, sözün nedir?"

"Dur."

"Aferin kızıma," diye fısıldadı, yanımdan geçip duvardaki bir şeye doğru uzanarak. Kayışın üzerinde bir klips vardı ve o da bunu kelepçenin halkalarından birine taktı. Yerine oturduğunda, kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Hâlâ tartışıyoruz, değil mi?" "Kesinlikle."

Gülümsedi. "Nasıl istersen."

Dudaklarımı büzerek, sol bileğime kürk kaplı deri bir kelepçe daha geçirirken hiçbir şey söylemedim. O da yatak başlığından çıkardığı bir kayışa bağlıydı.

"Bunların orada olduğunu bilmiyordum," diye itiraf ettim.

"Sürpriz oldu," dedi ve beni uzanmam için dürterek. Bacaklarımı nazikçe çekiştirdiğinde, yarı yarıya onları da zincirlemesini bekledim, ama tek yaptığı, çıplak kalana kadar eşofmanımı ve külotumu soymak oldu.

Başımı eğerek dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim. Bu şekilde yayılmışken, ne kadar tahrik olduğumu saklamanın bir yolu yoktu. Elini karnımın üzerinde gezdirdi ve ben ona uzanacakken bir düğmeye bastı ve kayışlar kollarımı hapsedecek şekilde genişledi.

Göz kırptım.

Bana ölçen bir bakış attı. Tek yapmam gereken dur demekti. İçimde hiç şüphe yoktu. Eğer o tek kelimeyi söylersem, onları çıkaracaktı. "Yani, onu almak ve benden saklamak için telefon ettiğin için üzgün değil misin, yoksa sadece üzüldüğüm için mi üzgünsün?"

"Aşağı yukarı," dedi ve sağ bacağını kaldırıp bileğimi omzuna yasladıktan sonra uyluğuma masaj yapmaya başladı. Gerilmenin, kısıtlamaların ve parmaklarının gergin kaslarıma sıcak bir şekilde girmesinin birleşimi beni yolumdan saptırdı.

"Bunu yapmandan hoşlanmıyorum," diye inledim son kısmı, özellikle gergin bir düğümü bulduğunda. Bacağımın arkası boyunca yaydığı sıvı ısı cennet gibiydi.

"Biliyorum."

"Gerçekten tutulmaktan hoşlanmıyorum... *Siktir!*" Sadece o düğümü çözmekle kalmadı, kalçamın iç kısmında çalışmaya başladı. Amımın hemen yanında duran ve aslında hiçbir şeye dokunmayan elinin alaycı fırçası cennet ve cehennem gibiydi.

Yumuşak kıkırdaması başlı başına bir okşayışla üzerimden geçti. "Niyetim var, Sparrow. Kesinlikle niyetliyim ama bana bağırmanı bitirmene izin vermek istedim."

Kapanmaya başlayan gözlerimi zorla açtım ve onu gözlerindeki alevle bana bakarken buldum. "Çırılçıplak, azgın ve senin için ıslanmışken sana bağırmana izin mi vereceksin?" Bu konuda yalan söyleyebilirdim ama gerçekten söylemek istemiyordum.

"İhtiyacın olduğu ya da istediğin sürece," diye kabul etti, masajına ara verip bir parmağını amcığıma götürdü, sonra da klitorisimin etrafında yavaş, ölçülü ve tam bir işkence olan bir vuruşla dönmeye başladı. Kalçalarımı dikleştirdim, serbest bacağımı gerdim, böylece dokunuşunu engelleyecek hiçbir şey kalmadı.

Üzerine çullandığında hangi kelimeleri kullanacağımı bulmaya çalışıyordum ve ağzı klitorisime kilitlenmeden önce kirli sakalının dikenini sanki beni tekrar ısıracaktı gibi kalçamı sıyırdı.

Tereddüt yok, yavaş vuruşlar yok, içeri girmesini kolaylaştırmak yok. Hayır, Kellan en sevdiği yemekmiş gibi amımla ziyafet çekti ve beni yaladıkça, *ısırdıkça* ve hatta *ısırdıkça* düşüncelerim parçalandı.

İlk orgazm beklenmedik bir dalgayla üzerime çöktü. Benden kaçan nemi yalamaya devam etmesi, sistemimde başka bir heyecan yarattı ve sonra iki parmağını içeri bastırıp onları bağladığında görüşüm beyazlaştı.

Kumaşın düşme sesiyle gözlerimi açtım ve Kellan'ın sikini okşarken en hoşgörülü gülümsemesiyle beni izlediğini gördüm. Ben de bunu yapmak istiyordum. Dudaklarımı yaladım.

"Kellan?"

"Evet, Sparrow?"

"Tartışmayı şimdilik erteleyebilir miyiz?"

Gülmedi, sadece gülümsedi. "Kesinlikle yapabiliriz."

"Bu konuyu daha sonra tekrar gündeme getirme hakkımı saklı tutuyorum."

"Anlaşıldı."

Nefes nefese kalmıştım ve zaten zorlanıyordum ama kayışlar kollarımı T şeklinde tutuyordu. Hareket edemiyordum.

"Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı, Sparrow?" Gözlerinde şeytani bir pırıltı belirdi.

"Becer beni," diye fısıldadım. "Lütfen."

"Benim için zevkti," dedi, kalçalarımı kaldırdı ve kendini hizaladı. Eve çarparken ve bacaklarımı kalçalarının etrafına sararken başka kelime yoktu. Söz yoktu.

Ama beni yine ısırmazsa lanet olsun.

Sonra kavga edebiliriz.

Çok daha

sonra. Belki

de.

37. BÖLÜM

OceanofPDF.com

R Ome eskiz defterinin üzerine eğilmişti. Koridorda sadece bir ışık yakmıştık, böylece onu kaldırması gereken kadın Korunan Dove rahatsız edilmedi. Moira Sharpe hiç de beklediğim gibi görünmüyordu.

Haberlerde ve tüm internet sitelerinde resmedilen kadın göz alıcı bir güzelliğe sahipti, soğuktu belki ama tertemiz ve kusursuzdu. Saçları hiç bozulmamıştı ve mükemmel bir kozmetiği vardı. Dove solgun görünmeye meyilliiken, Moira düzenli olarak bronzlaşıyor gibiydi ya da...

Solgun, zayıf ve neredeyse Dove'un Pinetree'den döndüğünde görüldüğü kadar kötü görünen Moira Sharpe, cehennemi yaşamış bir kadın görünümündeydi. Doktor ona bir serum taktı ve akması için kan aldı. Yolda geçirdiği dört gün henüz vücudunu iyice temizlememişti.

Ara sıra göz kapakları titriyor ve uyanacakmış gibi görünüyordu, ama asla uyanmadı. En azından tamamen değil. Jasper ve Liam onun yolda da aynı olduğunu söylemişlerdi.

"Bu," dedi Roma ve karalama defterini görmek için ona baktım. Elimi uzattığımda bana verdi. Eskizleri kalın kurşun kalemle yapmıştı. Çizgiler farklı renk derecelerinde olabilirdi.

Görünüşlerine bakılırsa bir çift uzun tüy, bir ana tüy ve bir kuyruk çizmişti. Kuyruk biraz daha "hasarlı" görünüyordu, ancak tüyün daha yırtık parçalarının yaralarını gösterdiği yerlerde, her birinde yedi tane olmak üzere başka kuşlara dönüştüler.

Ana tüyde kuşlar yandan döküldü. Kuyruk tüyünde ise uçtan kaçtılar. Kuyruk tüyü daha iyi durumdaydı. Mantıklı. Bir kuşun primerlerini keserek onu kırptınız.

"Hoşuma gitti," dedim yavaşça. İkisi de farklı hikâyeler anlatıyordu. Ona baktıkça ne yaptığını daha iyi anladım. Evet, kuyruk tüyünden kaçan kuşlar vardı ama bunlar onun ana tüyünden kaçmıyordu. Onu dolduruyorlardı. Onu yukarı kaldırıyorlardı.

"Düzeltiyorum," diye devam ettim, ona bakarak. "Bayıldım. Tam renkli mi yoksa sadece siyah mı?"

"Bırakalım Starling karar versin. İkisi de güzel olur."

Yanılmamıştı. İleri geri fikir alışverişinde bulunuyorduk. Dove kollarının iç kısmındaki yara izlerinden nefret ediyordu. Gittikçe küçülüyorlardı ama asla geçmiyorlardı. Onları acı sembollerinden hayatta kalma işaretlerine dönüştürmeye yardımcı olacak bir şey bulmak ikimizi de zorladı.

"Peki ya alevler içinde başka bir versiyon yapsak? Anka kuşu gibi?"

Kendini küllerinden yeniden inşa eden bir Anka kuşuydu. Ateşi sönmüş olabilirdi ama asla sönmemişti. Ona eskiz defterini geri uzattım ve o da sayfaları çevirdi. Yataktan bir ses geldi.

Ayağa kalkarak zayıf kadını inceledim. Dove'u onu görmeye götürmeye niyetlenmemiştik, durumu hakkında daha kesin bir bilgiye sahip olana kadar. Zaten bir kavgayı ateşlemişti, bu yüzden Kel yumuşadı.

Dove'un onu görmesinin ne kadar zor olduğu gerçeği hiçbirimizin gözünden kaçmamıştı. Doktor ona kullandıkları ilaçlar hakkında bilgi verdi. Onu öylece kesip atamazdı, bu yardım etmekten çok zarar verirdi.

Onun yerine serum taktı ve yavaş yavaş serumu azalttı.

Dönüş yolunda başlamışlar ve burada devam etmişler.

Yazlık tatil köyünde koca bir villa kiralamıştık. Braxton Limanı'ndan yeterince uzaktaydı ve geçmişimizi bilmediğiniz sürece bizimle doğrudan bir ilgisi yoktu.

Ve biz hala grup evindeyken kim bizim yaz işlerimizle ilgilenecekti ki? Hızlı göz hareketleri geri geldi ve bir şeyler mırıldandı. Kelime ya da kelimeler anlaşılmazdı.

Yedi gündür bizdeydi, üç gün de onu almaya geldiklerinden beri. Doktor bir kateter takmıştı ve ben onun yanına bile yaklaşmıyordum. Sıvıları ve beslenme çantası vardı. Daha fazla devam ederse, beslenme tüpüne ihtiyacı olacağını belirtti.

Bu cidden boktan bir durumdu. Evraklarda onu hastaneye kimin yatırdığını gösteren hiçbir şey yoktu. Aslında, tüm ifadeler onu ailesinin değil bir doktorun hastaneye yatırdığını gösteriyor gibiydi.

Yine de, neden onu böyle tutuyorsun? Bu beni iğrendiriyordu.

"Geldiler," dedi Rome, dikkatimi yataktan çekerek. Rahatlamamız yaklaşıyordu. Bu hafta hepimiz hasta bakımı konusunda hızlandırılmış bir ders alıyorduk. Eskiz defteri ortadan kaybolmuştu ve Rome kapıya doğru ilerlerken ben de bir elimi silahıma koydum.

Kısa mesajlar diğerlerinin ne zaman geldiğini bize bildirmek için mükemmeldi, ancak yine de önlem alıyorduk.

"Onlar," diye onayladı Rome ve o kapıyı açarken ben de silahı bıraktım. Liam ve Kellan, Dove'la birlikte geldiler. Dove kollarını Rome'a doladı, onu kucaklayarak selamladı ve Rome da hemen kabul etti.

Dokunmak Rome'un hiç aradığı bir şey olmasa da, Dove ile farklıydı. Hepimiz farklıydık. Hepimizin ona kendi yöntemlerimizle ihtiyacı vardı ve hepimiz onunla ilgilenmek istiyorduk.

Şükürler olsun, hepimize ihtiyacı vardı. Roma'yı bırakır bırakmaz kollarımı açtım ve bana çarptı. Onu kucağıma aldım, yakınlığının tadını çıkarıyordum. Çikolata, vanilya ve birazdan fazla şeker kokuyordu.

"Dondurma almaya mı gittin?" Yumuşakça sordum.

"Hayır," diye fısıldadı, başını geriye yaslayarak bakışlarımı bırakmadan karşıladı. "Liam bana hayatında görebileceğin en büyük dondurmayı getirdi. Sonra da ona benimle birlikte yedirdim."

Liam'ın kardeşiyle birlikte durduğu yere başımı sallayarak, "Yalakalık yap," dedim.

Liam beni tersledi. Hepimiz onunla yaptığımız küçük aldatmacayı telafi etmeye çalışıyorduk. Özellikle de annesini gördükten sonra, o aramayı yaptığımıza memnun olmuşum.

"O nasıl?" Dove onu yere bırakmam için kolumu sıvazlarken sordu. Onu sonsuza kadar kucağımda tutmaktan çok memnun olsam da, onu ayaklarının üzerine yatırdım. Dikkati yatağa kaymıştı. Gözleri endişeyle dolmuştu.

"Doktor birkaç gün daha sürebileceğini söyledi. Hâlâ detoks yapıyor." Bunu söylemenin nazik bir yolu yoktu. "Açıkladı, değil mi?"

"Evet," dedi iç çekerek. "Onunla biraz zaman geçirmemin sakıncası var mı?"

"Hayır," diye cevap verdi Kellan hiçbirimiz cevap veremedi. "Yok ama biz diğer odada olacağız. Kapı ve pencerelerden uzak duralım mı?"

Ona bir gülümseme bağısladı. "Söz veriyorum."

Alnına bir öpücük kondurdum ve yatağın yanına oturabilmesi için bir sandalye çektim. "Hemen şuradan geçeceğiz."

"Teşekkür ederim."

Kapı aralığında duraksadım, annesinin elini tuttuğu yere baktım ve öne doğru eğildim. Dove çok küçük görünüyordu ve onda nefret ettiğim derin bir hüznü vardı.

"Ona biraz zaman ver," dedi Kellan ve ben de homurdanarak onları küçük mutfağa kadar takip ettim. Villa güzeldi, biraz daha tenhaydı ve sahilden uzaktaydı. Erişimden çok mahremiyet için tasarlanmıştı ve ihtiyaçlarımıza mükemmel bir şekilde uyuyordu.

"Evet." Mini mutfağa tamamen girdiğimde, odadaki gerginlikten hiç şüphe yoktu. "Ne oldu şimdi?"

Liam vakit kaybetmeden, "Emersyn'in eski grubu haberlere konu oluyor," dedi. "Birkaç gündür öyleydiler ama birkaç saat önce haberlerde bir hikâye yakaladı ve sonra aramaya çıktı."

Tamam, o kadar da kötü değildi, değil mi?

Kellan sesini Liam gibi alçaltarak, "Görünüşe göre birkaç ölüm olmuş," dedi. "Kazalar olur. Ama beş tanesi mi?"

Beş mi?

"Kim?"

Liam üç isim saydı: Marjorie Carter, Christian ve Jaime de la Cruz. Hiçbiri benim için bir şey ifade etmiyordu. Ancak Marta Phillipose... "Bu ismi neden biliyorum?" Kellan'a bir bakış attım.

"Şirret refakatçi."

Oh, lanet olsun. "Tamam, ölmüş olması umurunda değil." O amcık Dove'a kötü davranılmasına izin vermişti. Gösteri sırasında etkileşime girdiklerini gördüğüm birkaç kez, ona karşı taş gibi bir kaltak olmuştu.

"Kadın umurunda değil," dedi Kellan, Dove'un annesiyle birlikte olduğu diğer odaya bir bakış fırlatmadan önce bana bir bakış attı. "Ben zamanlamayı önemsiyorum. O isimlerden birkaçı Sparrow'un değer verdiği insanlardı."

Sikeyim.

"Ne biliyoruz ki?"

"Yeterince değil," diye itiraf etti Liam. "Daha önce birlikte olduğu grup dağıldı ve farklı yönlere gitti. Bildiğim kadarıyla, şirket dışında gerçek bir bağlantıları ya da başka bir bağlantıları yoktu."

"Ve Starling." Rome tahmin etmiyordu. Bu kelimeleri sanki Liam'ın eklemeyi unuttuğu kelimelermiş gibi araya sıkıştırmıştı.

"Oldukça fazla." Kellan'ın ifadesi düşünceli olduğu kadar karanlıktı da.

"Onları öldürmenin ne anlamı olabilir ki? Eğer olan buysa oluyor... ama kazaların örüntüsü bunun kazadan çok daha fazlası olduğunu gösteriyor."

Tesadüfler bir yere kadar.

Elimi yüzümde gezdirdim.

"Güvercin," dedim, açıklamalarını beklemeden.

"Etrafındaki insanlar aracılığıyla ona ulaşabileceğini söylüyor." Liam'ın sesindeki düz ton, gözlerindeki gerçek öfkeyi örtüyordu. "Mesela

hepimizin lanet olası resimleri."

Rome diğ er odaya baktı. "Peki ya Lainey?" "Ezra'yı aradım," diye itiraf etti Liam. "Onu yakaladı."

"Onu yakaladı derken gerçekten yakalayıp kaçırdı mı diye sormuyorum," dedim. "Kız konusunda ona g uveniyor musun?" Milo bunu umursamayacaktı ve ben de onu su lamıyordum ama Ezra ve Adam hem Dove hem de bizim için ellerinden geleni yapmışlardı.

"Lainey ile mi? Evet," dedi Liam. "Ona bir şey olmasına izin vermez."

Kendine g uvenini takdir ettim. "Onun grubu hakkında ne yapmamız gerekiyor?"

"Yapabileceğimiz pek bir şey yok," dedi

Kellan. "Starling'e kimi sevdiğini sorun."

Roma'nın  onerisi ikizinin dikkatini çekti.

" onemsediğı kişileri koruyup diğ erlerini becermek mi?" Bu şekilde söyleyince kulağı soğuk geldi.

"Diğ erlerini koruyabilir miyiz?" Roma sordu ve Kellan başını sallarken ben de i  çektim.

Kel kaşlarını çatarak, "* u anda* elimizdekileri karşılayacak kaynağımız olup olmadığını bile bilmiyorum," dedi. "Onu taşımamız gerekebilir." Başıyla diğ er odayı işaret etti. "Ya da alternatif düzenlemeler yapmalıyız."

Çok gergindik. "Onun zaten gördüğü bir yerde olmasını istemiyoruz."

"Hayır," diye kabul etti Liam. "Eğ er kirli i lerini kendi yapsaydı, oltaya yem takmaktan çok mutlu olurum."

Ama amcasının kiralık katiller, ödül avcıları ya da daha kötüsünü gönderme ihtimali çok daha yüksekti. Onu açıkta bırakmayı göze alamazdık ve eğ  annesiyle onun arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsak...

Hayır, bunun bir seçim olmasına izin veremezdik.

"Belki de Dove'u taşımalıyız," dedim yavaşça. "Kulüp binası yapabileceğimiz kadar güvenli, ama onu ve annesini taşırsak yeni bir yer bulabiliriz." Liam'a baktım.

"Evi düşündüm ama kralın da bundan haberdar olma ihtimali var. Onu mümkün olduğ unca uzun süre kraldan uzak tutmak istiyorum. Bazıları soğuk savaş olsa bile çok fazla cephede sava ıyoruz."

Liam ensesini ovu turuyordu ve bitkin görünüyordu. Bu hepimizi yıpratıyordu.

"Onu kulüp binasına geri götürün," dedi Kellan. "Liam ve ben bunu bu gece halledeceğiz. Ben alternatifler üzerinde çalışacağım. Her ne kadar onu orada istemesek de, eski yatak odalarından birinde güvenliğini sağlayabilir, hatta onu güvenli odaya kilitleyebiliriz."

İdeal değil...

"Ekipmanı yerleştireceğiz," diye gönüllü oldum. "Muhtemelen Dove'un orada olması onu mutlu edecektir."

Liam ve Kellan'ın aynı kıyafeti giymesi neredeyse komikti.

Neredeyse.

Roma'nın ifadesi çok uzakta değildi. "Onun ne bildiğini bilmemiz gerek."

Evet. Bildik.

"Doktoru arayacağım," dedi Kellan. "Ona bir on beş dakika daha ver ve sonra onunla geri dön."

Kan dökmeden bu işin içinden çıkamazdık. Açıkçası, bunu yapmaya hazırdım. Tahtanın etrafındaki taşların yerini değiştirmeye yönelik manipülasyon oyunu beni rahatsız ediyordu. Bana haftanın herhangi bir günü bir hedef ve düz bir dövüş verin.

"Çocuklar," diye seslendi Dove ve hareket eden tek kişi ben değildim. "Uyandı... Selam anne."

BÖLÜM 38

OceanofPDF.com

EMERSYN

"Yemek yemeliyiz," dedi Mickey, annemle birlikte odaya yerleştığım yerin yanına çömelerek. Kısa bir süre sonra Kulübede akli başına gelince, çocuklar onu kulüp binasında tam olarak istemeseler bile geri getirmenin daha iyi olacağına karar verdiler. Ayrıca herkesin onunla ilgilenmek için dağılmasını da istemiyorlardı.

Evet, yorgundum ama yemek yeme fikri pek cazip gelmiyordu. Annem beni gördüğünde gözlerini açıp ağlamaya başladığından beri... O gözyaşlarının ne anlama gelebileceğinin ıstırabından kurtulamıyordum.

Kendime onun gözyaşlarına anlam ya da motivasyon yüklememeye çalıştığım da bile, çeşitli senaryoları hayal etmekten kendimi alamadım. Bunların çoğu kötüden daha kötüye doğru sıralanıyordu. Hiçbir dünyada uyanıp da bana duymak isteyeceğim bir şey söylemezdi - her şeye kör olsa da olmasa da.

Bu ihtimalden ne kadar korktuğumu fark etmemiştim ta ki-

"Little Bit." Mickey sandviçi uzatırken elini dizime koydu. Salatalığın kokusunu alabiliyordum ve...

"Salatalık ve krem peynir mi?" Şaşkınlık içimde dalgalandı. Uzun zamandır bunlardan yememiştim.

"Roma bize bunun en sevdiklerinizden biri olduğunu hatırlattı."

Roma nereden biliyordu? Soruyu sorar sormaz cevap ortaya çıktı. Tüm röportajlarımı okumuş ve izlemişti. En sevdiğim dans ayakkabılarımı, en sevdiğim performansları ve hatta sevdiğim filmleri ve şovları bile bu şekilde biliyordu. Yıllar boyunca verdiğim bir dizi düşüncesiz ve aceleci cevaptan elde ettiği bilgilerdi bunlar.

Mickey dizimi nazikçe sıktı. "Endişelendiğini biliyorum ama ona verdikleri ilaç kokteylinin etkisi azalıyor. Potansiyel olarak tehlikeli yoksunluk semptomlarından kaçınmak için bunu yavaş yavaş yapıyoruz."

"Biliyorum," dedim sandviğin üzerinde durduğu soğuk porseleni kabul ederken. Hatta üçgenler halinde kesmişti. Çok şirin bir şeydi. "Her şeyi açıkladın ama..." Yatağa tekrar baktım.

Mickey hiçbir şey söylemeden elini bacağımın üzerinde tuttu ve bu güç, sıcaklığından bahsetmiyorum bile, üzerimi örten soğuk bir kısmını geri itmeme yardımcı oldu.

Ben. Tabağı bacağımin üzerinde dengeledim, sonra bir elimi Mickey'ninkinin üzerine koydum.

"Daha önce uyandığında..." Kontrol etmek için bir an durdum. Çocuklar sırayla benimle oturuyorlardı, Freddie bile, gerçi anneme bakışlarından ciddi çekinceleri olduğu anlaşılıyordu.

Mickey, "Uyandığında," diye söze başladı. "İfadeni bitir, sonra bir ısırık al."

Burnumu kırıstırdım ama yüz ifadesi değişmedi, kararlılığımdan etkilenmiş gibi de görünmüyordu. Gözlerindeki gölgeleri incelerken elinin bacağımyı nazıkçe sıkması beni sakinleştirmeye yardımcı oldu.

"Beni gördüğünde ağladı." Bu çok küçük bir şeydi. Sadece o kadar çok ağlamıştı ki kelimeleri neredeyse anlaşılmıyordu.

"Ve nedenini bilmiyorsun," dedi, buradaki nezaket yaralı acıma partime tuz ekti.

Başımı salladım, sonra sandviçten bir üçgen aldım ve bir ısırık aldım. Tadının kül ya da karton gibi olmasını bekliyordum. Ama öyle değildi. Salatalıklar çıtır çıtırdı ve krem peynir pürüzsüz ve biraz tatlıydı. Ekmek yumuşaktı ve hatta güzel kokuyordu.

Bir ısırık ikinciye, sonra da üçüncüye dönüştü. İlk üçgeni hızla bitirdim ve ikincisine uzandım. Sanki açlığımı uyandırmak için sadece bu kadarcık yemek yetmiş gibi midem gurulduyordu.

"Uyanana kadar gözyaşlarına neyin sebep olduğunu bilemeyeceğiz." Mickey yerden kalkarak yanıma oturdu.

Sandalyeler Freddie tarafından bir araya getirilmişti, böylece birlikte bir el oyunu oynayabilecektik. Elini hareket ettirirken, dokunuşunu tamamen geri çekmedi.

"Mesele şu ki, Little Bit, ne kadarının tepki verdiğini ve ne kadarının ilaçlardan kaynaklandığını bilmiyoruz. Ona verdikleri ilaçlar güçlü anti-psikotiklerdi. Bunlar daha çok ciddi anti-kişilik sorunları, psikoz ya da şizofreni hastaları için tasarlanmış. Bildiğim kadarıyla anneniz bu durumlardan hiçbirini yaşamıyordu."

İkinci bir üçgeni bitirdim ve başımı salladım. "Hayır, o her zaman... mutlu doğru kelime olmayabilir, daha çok iyimserlik konusunda kararlıydı." Bu onun kişiliğinin bir yönüydü ve benim kişiliğimi de sık sık teşvik ederdi. Çenemi dik tutmak, pozitif olanı aramak ve bulamazsam kendiminkini yaratmak.

"Ben öyle düşünmemiştim. Ancak, bu tür sakinleştiriciler, hiçbir şeyin size dokunmadığı ve dünyayı bile bulamadığınız pamuk şekerle dolu bir dünyaya girene kadar tüm dünyayı köreltebilir."

Korkutucu bir şekilde, bu duyguya çok aşınaydım. Mickey'nin bakışlarıyla karşılaştığımda, oradaki anlayışı okudum. Elbette biliyordu.

"Kan tahlili yaptığınızda bunu toksikoloji raporlarımda gördünüz."

Ağzı düzleşti ve orada can veren öfke bana yönelik değildi. "Ben yaptım. Bu yüzden nasıl hissettirdiğini, ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu bildiğini biliyorum. Keşke onu daha hızlı detoks yapabilseydik, ama ilk etapta onu nasıl yüklediklerini bilmeden, yarardan çok zarar verebiliriz."

"Hayır, yavaş olması daha iyi." Sandviçten biraz daha yerken dikkatimi tekrar yatağa verdim. İlk geldiğinde her ne kadar bana çekici gelmemiş olsa da, şimdi ikinci bir tane alıp alamayacağımı merak ediyordum. Muhtemelen ilkinin bitirmek ve bitirdiğinde nasıl hissettiğimi görmek daha iyiydi.

"Küçük Bit, ne yapabilirim?" Bu soru etrafımda dolaşan endişe balonunu delip geçti. Tabağı kenara koymadan önce yemek için son üçgeni aldım.

Kucağına kaymak için hareket ettiğimde dikkati beni izledi. Sandalyede arkasına yaslandı ve ben ona doğru kıvrılıp başımı omzuna yaslarken bir kolunu bana doladı. Hepsi benden çok daha büyüktü ve şu anda bunu istiyordum. Etrafımın sarılmasını ve bana sarılmasını istiyordum.

Uyandığında ne olursa olsun her şeyin yoluna gireceğini bilmek istiyordum. "Onun iyi olmasını istiyorum," dedim son üçgeni düşünürken.

Mickey kolumu ovdu, avucunun sertliği daha önce dizime koyduğu elinin yaptığını yapıyor, beni olduğumuz yere bağlıyordu. "İstedğini biliyorum. O da bunu bilecek. Onu çıkardık çünkü sen çıkmasını istedin. O iyi olacak, sadece zaman alacak."

"Onun bilmesini istemiyorum," diye fısıldadım son kısmı, sonra aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. "Ben sadece... Ben sadece onun Milo'nun benim için istediği tek iyi parça olmasını istiyorum."

Milo için olduğu kadar *benim* için de onun iyi bir rol oynamasına ihtiyacım vardı.

Mickey dudaklarını şakağıma bastırarak iç çekti. Ama bana herhangi bir söz vermedi. "Ben de senin için bunu istiyorum."

Sandviçin son parçasını dudaklarıma götürmem için kolumu yukarı doğru ittiğinde, ona bir bakış attım. "Teşekkür ederim."

"Seni yemeye zorladığım için mi?" Kelimelere eğlence renk kattı. "Güvende, sıcak ve tok olmanızı sağlamaktan her zaman mutluluk duyarım."

"Annemi almaya gittiğin için. Bunun senin için, Liam için ve Jasper için bir risk olduğunu biliyorum."

"Seni bunun dışında bıraktığımız için bize hala kızgın mısın?"

"Hayır," dedim başımı yavaşça sallayarak. "Öyleydim. Sanırım kızgın olduğumdan biraz daha fazla incindim ve belki de daha fazla endişelendim, ama ben bunların hiçbirisi değilim." Artık değilim. Kellan haklıydı. Beni dışarıda tuttukları fikrini aklımdan çıkarıp beni bilgilendirdiğinde onu dinlediğimde her şeyi daha iyi anladım.

Bunu sorun etmediğimi söyleyebilir miyim? Hayır. Beni dışarıda tutmalarından memnun değildim. Bu bana yalana çok yakın geliyordu ama beni korumaktan başka bir şey için dışlamamışlardı.

Onları korumayı çok istediğim için bu mantığa karşı savaşmak zordu. Muhtemelen tekrar kavga etmeyeceğimden değil, Kellan'a da söylemiştim.

"Bunu duyduğuma sevindim," diye mırıldandı Mickey, bir öpücük daha kondurarak alnıma. Zar zor dokunuşlardı, sadece rahatlık ve nezaket. Tutkunun beni kucaklama şekliyle hiçbir ilgisi yoktu.

Son üçgeni de yedim, tadı hâlâ güzel olduğu için rahatlamıştım. Bitirdiğimde Mickey'nin içine kıvrıldım ve bakışlarımı annemden ayırmadım.

"Yapabileceğim başka bir şey olmadığına emin misin?" Uzun bir iç çekti. "Seni mutsuz görmekten nefret ediyorum."

"Bunu itiraf etmekten de nefret ediyorsun." Gülmek istememiştim ama sesindeki hırıltı içimi ılık ılık zevkle titretti.

Sevinç, çünkü önemsiyordu ve maskesini bıraktığında bu çok insani ve somuttu. Her zaman hepimizle ilgilenirdi, her zaman "doktor", akıl hocası, ağabey olurdu...

Yüzümü buruşturdum. Mickey'yi asla kardeşim olarak görmeyecektim ve görmek de istemiyordum.

"Bunu itiraf etmekten nefret etmiyorum," diye homurdandı, kolunu daha sıkı sararak. "Düzeltemediğim için nefret ediyorum."

İç çekerek bir parmağımı gömleğinin üzerinde gezdirdim. Tişörtünün pamuğu yumuşaktı ama aynı zamanda her zaman giydiğinden daha vücuda oturuyordu. Mickey'nin kıyafetleri daha bol olma eğilimindeydi ve bunun her zaman yara izleriyle ilgili olduğunu düşünmüştümdür. Dar kıyafetler o kadar rahat olmayabilir.

Şimdi mi? Pek emin değildim ve muhtemelen sormak için doğru zaman da değildi.

"Kimsenin bunları öylece *düzeltebileceğini* sanmıyorum," dedim. "Aynı zamanda hepiniz yardım ediyorsunuz. Beni ittiğinizde ya da kızdırdığınızda bile." Ona bakmak için başımı kaldırdım. "Ya da benimle alay ettiğinizde."

Ağzının köşesi biraz daha yukarı kalktı. "Bu bir şikayet mi?"

Ben cevap veremeden kapı açıldı ve Milo içeri girdi. Mickey'nin yanından geçip ona gülümsedim. Sandalyelerin etrafında döndüğünde, terk ettiğim sandalyeye oturmadan önce başını sallayarak homurdandı.

"Çekilmem gerekiyor mu?" Sevgim için özür dileyeceğimden değil ama Milo'yu rahatsız etmek istemediğimden sordum.

"Hayır," dedi başını sallayarak, yine de Mickey'ye eğlenen bir gülümseme attı. "Başa çıkabilirim. Annen nasıl?"

"Annen" dediğinde dudaklarında her zaman belli belirsiz bir bükülme olurdu. Ortak bir annemiz vardı ama benim onunla ilgili hiçbir anım yoktu, oysa Milo'nun ona karşı derin bir sevgi beslediği açıktı, zayıflıkları ve her şeyiyle. Bir de evlat edindiğim annem vardı; beni, onun benim için istediği zengin hayata götüren kadın. Daha iyi olduğuna inanmaya devam ettiği bir hayat.

Gerçi artık buna o kadar inandığını sanmıyordum. Benim için hiçbir zaman hayal ettiği gibi olmadığı konusunda onu aydınlatmak istemedim.

"Hâlâ uyuyor," diye cevap verdim. "Mickey öğleden sonra kontrolünü yapmadı."

Ama bana yemek getirdi ve yediğimden emin olmak istiyordu."

"Güzel," dedi Milo. "İstersen bir süre seninle oturacağım." "Zorunda değilsin ama bana eşlik etmen hoşuma gider."

Mickey hafifçe, "Görünüşe göre kovuluyorum," dedi. Ben itiraz edemeden parmağını dudaklarıma bastırdı. "Öyle demek istemediğini biliyorum, Küçük Bit. İkinizin konuşması iyi olsa da, her zaman bir dinleyiciye ihtiyacınız yok, özellikle de Milo hepimizin önyargılı olduğunu düşündüğü için."

Milo ise homurdandı. "Ve ben haklıyım."

Kıkırdadım. Elimde değildi. İkisi arasında kin içermeyen, kuru bir "siktir git" havası vardı. Hayır, sessiz terslemeleri bile sevgi ve sadakatle doluydu. Artık kıskanmama gerek yoktu çünkü o çemberi açmışlar ve etrafımı sarmışlardı.

"Özür dilerim," dedim Milo'ya. "Ancak ben senin arkadaşlarını çalmıyorum. Seni asla dışlamam. Sadece gitmelerine izin vermek istemiyorum."

Mickey altımda hafifçe kıpırdandı, sanki sözlerim kaydedilmiş gibi. Kafamı kaldırdığımda beni incelediğini gördüm. Evet, ne söylediğimi biliyordum.

Hala birbirimizin etrafında dans ettiğimizi anladım. Beni incitmişti. Ben de karşılık verdim.

Sonra beni en kötüsünü yapmaya davet etti. Bunun için gerçekten hiç zamanımız olmamıştı. İhtiyacımız olduğu gibi değil, Mickey ve benim yapmamız gereken başka konuşmalar vardı. Bu konuşmalar.

"Emersyn?" Annemin yumuşak sesi beni Mickey'nin kucağından bir makaraya geri çekmeye basmış gibi çekti.

"Anne?" Yatağının yanına doğru ilerledim, serum için port taktıkları elini itmeye dikkat ettim. Son uyanışının aksine, ağzı hiç gevelemiyordu. Yavaşça gözlerini kırptırırken gözlerinde bir berraklık vardı.

"Bebeğim, sensin," diye fısıldadı, sesi çok sert ve kuruydu. Her hecede bir öksürük çıkarıyordu ve ben pipetli küçük bardağa uzandım. "Ona su verebilirim, değil mi?" Mickey'ye baktım, o da çoktan Yatağın etrafında dönmek için ayağa kalktı ve hayati değerlerini ölçen cihazları kontrol etti.

"Yapabilirsin, sadece birazcık. Önce ona bazı sorular sormak istiyorum," dedi anneme bakarak.

Pipeti dudaklarının arasına bastırırken bana bir vuruş yaptı. Su soğuk değildi ama pipeti bırakmadan önce iki ya da üç yudum içti.

"Bayan Sharpe," diye devam etti Mickey, ben suyu geri tutarken. "Ben Doktor James. Kızınızın isteği üzerine sizi Pilgrim Hills'ten özel bir tesise naklettik."

Bunların hepsi doğrudu. Annem Mickey'den bana baktı. Bana bakarken gözleri daha da donuklaştı. "Bana yardım etmek zorunda kalmamalıydın..."

"Tabii ki yaptım. Senin orada olduğun düşüncesine dayanamadım."

"Bayan Sharpe," Mickey onun dikkatini tekrar kendisine çekti. "Benim için odaklanmanızı istiyorum... bana tam adınızı söyleyebilir misiniz?"

"Moira," dedi yavaşça. "Moira Emersyn Sharpe." Bir damla gözyaşı serbest kalırken boşta elini yüzüne bastırdı. "Bebeğimize ailemin adını verdik..." Bana baktı.

"Buradayım," diye söz verdim ona. Ellerindeki ve alt dudağındaki titreme, gözlerindeki yaşlardan bahsetmiyorum bile, kasırga kişiliğiyle hayat dolu annem değildi. "İyi olacaksın..."

"Bu iyi, Bayan Sharpe." Mickey yine onun dikkatini çekmişti. "Nerede olduğunuzu hatırlıyor musunuz?"

Ona yeni bir tesisten bahsetmiştik ama Mickey kaşlarını çatmama cevap vermedi.

"Yeni bir yer dediniz... özel bir tesis. Adını söylemediniz."

"Güzel." Mickey ona gülümsedi. "Pilgrim Hills'e neden kabul edildiğinizi söyleyebilir misiniz?"

Yutkundu, sonra bana baktı. Yüzünde panik ifadesi belirdi. "Bilmiyordum," diye fısıldadı ve kalbimdeki çatlak bir yarığa dönüştü. "Yemin ederim... bebeğim, hiçbir fikrim yoktu ve sonra..." Elimi tutarken sıcak gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü ve sonra bir hıçkırık daha kopararak doğrulmaya çalıştı. "Benden çok nefret ediyor olmalısın, çok özür dilerim..."

Onu daha sıkı kavradım, ağlarken ona tutundum. Ondan çıkan ses o kadar bozuktu ki tüm duyularımı tırmalıyordu. Gözlerim yaşlarla doldu ve ben de onunla birlikte ağlamak istedim ama tırnaklarını neredeyse çılgınca kollarıma geçirirken sesi daha da yükseldi.

"Bebeğim, çok üzgünüm... Beni asla... affedemezsin... Çok üzgünüm..."

Sözleri giderek daha anlaşılabilir hale geliyordu. Milo ellerini üzerimden çekiyordu ve Mickey de oradaydı, bir şırınga kullanarak serum girişine bir şey takıyordu. Annemin gözyaşları yavaşlamadı ama sarkmaya başladıkça sesi de azaldı. Milo onu yatırırken dikkatli davranıyordu.

Kalbimdeki yarık daha da genişledi. Neredeyse histerik bir haldeydi ve Mickey'nin verdiği sakinleştiriciye rağmen ifadesindeki vahşilik yatışmamıştı. Gözlerindeki kalp kırıklığını okudum, kendi kendimden nefretimi ve mutsuzluğumu bana geri yansıtıyordu.

Kaçmak isteyen gözyaşlarımı bastırmak için bir elimi ağzıma götürdüm. Mickey bana baktı, ama Milo bir kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine doğru çekti.

"Seni yakaladık Ivy," dedi, sesi sert ve nazik arasındaki sınırda yürüyordu. Kısmen bilmediği için rahatlatarak, kısmen de onu öldürdüğü için acı çekerek gözlerimi kapatmak istedim. Sakinleştirici onu bayıltana kadar buna cesaret edemedim. Sonra ruhumun şüpheli bir parçası amcamdan bahsedip bahsetmediğini öğrenmek istedi.

Sikeyim.

Gözleri yavaş yavaş kapanırken ve ifadesindeki acı hafiflerken hepimiz orada durduk. Ne kadar kısa olursa olsun, bu bir s o l u k l a n m a y d ı .

Er ya da geç tekrar uyanacaktı ve konuşmamız gerekecekti... "Mickey, neden bahsettiği hakkında bir fikrin var mı?" Milo sordu,

ve bu sefer gözlerimi kapattım. Ona söyleyemezdin. Şu anda söyleyemezdin.

Belki de hiç.

BÖLÜM 39

OceanofPDF.com

"Milo," dedi Mickey emredici bir sesle. "Bırak gitsin."

Annem uyuyordu ve hepimiz sesimizi alçaltıyorduk, Ama Milo'nun yüzündeki endişe içimi sızlattı. Hayallerinden geriye çok az şey kalmıştı. Dünyanın ona verdiğinden çok daha fazlasını hak ediyordu. Belki bunca yıldır onu tanı mıyordum ama artık tanıyordum.

Hayatta kaldım. Önemli olan tek şey buydu. Hayatta kalıyordum ve iyileşiyordum. Milo'nun bunu bilmesine gerek yoktu. Hayır, bunu bilmesini istemiyordum. Bilmesi gerekmemekle aynı şey değildi bu. Sıkıca tuttuğum gözyaşlarım göğsümü ağrı tıyordu.

"Yani biliyorsun," dedi Milo yavaşça ve tüm sorularını Mickey'ye yöneltirken bir kolunu da bana doladı.

Mickey ona "Ne bilip bilmediğim önemli değil," dedi ve sesi sertleşti. "Şu anda önümüzde duran sorunla ilgileniyoruz. Küçük Bit annesi için endişeleniyor ve üzgünüm Küçük Bit, ama annen..."

"Berbat durumda," dedim usulca, Milo'dan ayrılıp annemin saçlarını parmaklarımla yüzünden geriye doğru taradım.

Kendini böyle görmekten nefret ederdi. Saçları terden yer yer keçeleşmişti. Diğerleri ise yattığı yerden dolayı kabarmıştı. Dünyaya her zaman sadece mükemmel yüzünü göstermeyi tercih ettiğinden, kozmetik eksikliği onu çıldırtacaktı. Ne göreceklerini ve nasıl göreceklerini o belirlerdi.

Onda böyle bir kırılganlık vardı. Kalbimi ve ruhumu onun için sızlatan acı verici bir kırılganlık. Amcama ne olduğunu öğrenmiş miydi? Bu yüzden mi onu oraya koymuşlardı? Bradley Amca mıydı?

Boğazımın arkasındaki safra yandı.

Yoksa babam mıydı?

Anneme bakarken ellerimi birbirine bastırdım. Ona bunların yaşatılmış olmasından nefret ediyordum. Amcamdan nefret ediyordum.

Ondan *nefret ettim*. Her şey ona geri döndü. Onun sapkın ihtiyaçlarına ve arzularına. Manipülasyonlarına ve gerçeği çarpıtmasına. Bunu öğrenen insanları öldürmekteki rahatlığına.

Annemi öldürmek muhtemelen o kadar gençken düşündüğümünden daha zordu. Ama onu içeri tıktı, deli gibi görünmesi için her şeyi ayarladı. Bu, suçlamalarının ilgi çekmesini engelleyecekti.

Babam tüm bunların neresindeydi?

Bunu kafamda evirip çevirdikçe daha da sinirlendim.

"Milo," diyordu Mickey. "Ona bak." Sözcükler dikkatimi çekti ve annemden onların durduğu yere baktım. Mickey Milo'nun omzunu kavramıştı. Onu geri mi tutuyordu? Milo bir ara beni bırakmıştı ve ben fark etmemiştim bile.

Koyu kahverengi gözlerinde endişe parlıyordu ve kaşları çatılmıştı. "O iyi olacak, Ivy." Kelimeler kalın ve ağır, ama ölümcül bir ciddiyetle çıkmıştı. "Sen ona sahipsin, biz de sana sahibiz."

Dönerek ona doğru gittim ve göğsüne çöktüm. Milo kollarını bana doladığında Mickey Milo'yu bıraktı.

"Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum," diye mırıldandı, beni sıkıca kavrayarak. "Bana her şeyi anlatabilirsin, söz veriyorum. Seni yargılamayacağım. Ama bana anlatmak zorunda da değilsin. Ne olursa olsun, ikinizin de güvende olduğundan emin olacağız."

Anneme hiçbir şey borçlu değillerdi. Yine de, Milo için beni korudukları gibi onu da koruyacaklardı.

"Sana anlatacağım," dedim yavaşça. "Sadece şu anda değil. Çok fazla şey oluyor ve... ve önce daha fazla kendisi olması gerekiyor."

Hepimizin soruları olduğu için çocukların da olduğundan şüphe etmedim. Mickey kendi ilgisini ya da soracak soruları olduğunu gizlemek için hiçbir çaba göstermedi. Doğruyu söyleyip söylemediğini bilmek isteyeceklerdi.

Gözlerindeki korku hiç de yapmacık değildi. O karanlık yollarda yürümüş ve birden fazla kez kovalanmış biri olarak korkuyu tanıyordum. Onu tatmış, onun tarafından boğulmuş ve o kadar uzun süre kapana kısılmıştım ki, korku ve ben uzun zamandan beri samimi tanıdıklar haline gelmiştik.

Milo bakışlarımı karşılamak için geri çekilirken Mickey'ye bakmadım. "Her ne ise şu anda canını yakıyor mu?" Bu soru beni zor durumda bıraktı ama aynı zamanda cevaplayabileceğim bir soruydu.

"Artık değil." Neyse ki bu bir yalan değildi. "Uzun zamandır güvendedim." Hepsiyle güvende. "Bunu fark etmem biraz zaman aldı ama hiçbir yere gitmiyorum."

Beni dikkatle inceledi, bir yalana dair kanıt mı arıyordu? Ya da sakladığımı her neyse onun için mi? Ya da belki de sadece bana inanıp inanamayacağını bilmek istiyordu.

Ne dedim ben?

"Tamam," dedi yavaşça. "Sırrını saklayabilirsin."

Dudaklarımı yaladım.

"Bana söylemeye hazır olana kadar." Ona söylemek onu çok incitecekti. "Ve her ne ise, icabına bakacağız. Sen ve ben. Mankafaların yardım etmesine izin verebilirim ama ben senin arkadayım. Bana inanıyor musun?"

Bu, direncimin büyük bir kısmını eritti. "Tabii ki sana inanıyorum."

"*Elbette* yok, Ivy. Dışarı çıktığımdan beri bana güvenmemen için sana pek çok neden verdim. Bunun üzerinde çalışıyorum. Bu hayatı seçmiş olmanı asla sevmeyeceğim ama burada olmandan da nefret etmiyorum."

Burnumu çektim. "Kendini tutma," diye takıldım ona. "Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

"Deniyorum. Kolay kolay güvenmem. Daha da az sır veririm. Aynı işaretleri sende de görmeliyim. Ama ne olduğu umurumda değil. Sana zarar vermiş ya da veriyor olması umurumda. O yüzden hazır olduğunda bana söyle. İcabına bakarız."

Tüm gözyaşlarım boğazıma tırmandı ve ona tekrar sarıldım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Bana teşekkür etmene gerek yok," diye söz verdi, ama neredeyse Mickey'ye baktığını hissedebiliyordum. Onu merakta bırakmaktan nefret ediyordum ama şu anda değil, o kadar çok şey oluyordu ki.

Kellan içeri bakmadan önce kapıya vurulan yumuşak bir ses bizi uyardı. "Böldüğüm için üzgünüm," dedi, bakışları herhangi bir yara olup olmadığını kontrol eder gibi üzerimde geziniyordu. "Liam burada ve yapmamız gereken bazı planlar var."

"Mickey," dedim ona bakarken.

"Sen git, ben onunla kalırım." Elimi tuttu, sonra yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildi, son anda kayarak dudaklarımı nazik ama sert bir öpücükle yakaladı. Dudaklarında gözyaşlarımın tuzunu, aynı zamanda şefkatin sıcaklığını ve belki de biraz kahve tadı aldım.

Başını kaldırmadan önce alt dudağımı ısırdı. Bu kadar yakinken gözlerindeki endişeyi ya da vaadi kaçıramazdım.

"Ben iyiyim," dedim elini sıkarak. Benim yanımdan Kel ve Milo'ya doğru bir bakış fırlattı.

"Ona göz kulak ol," diye emretti ve ben usulca kıkırdadım.

"Onlara göz kulak olmamı söylemeyecek misin?" Bu bir meydan okumaydı ama beni kendine çekti ve tekrar öptü. Bu sefer dilden çok dişleri vardı. Ağzıma sokulurken ona tutundum, dişlerini tekrar üzerinde gezdirirken alt dudağımı okşadı.

"Uslu dur, Küçük Bit," dedi alçak bir sesle. "Onlara göz kulak olacağını biliyorum. Sadece onların aynı zamanda sana da göz kulak olduklarından emin olmam gerekiyor."

Göz kırptı ve ben de parmak uçlarımda yükselip onu bir kez daha öptüm, ancak dilimi yaranın üzerinde gezdirmeden önce dudağını ısırdım. Onu bıraktığımda bir kahkaha beni kovaladı. Getirmemi söyledi ve bu çok uysalca olsa da unuttuğumu düşünmesini istemedim.

Döndüğümde Milo'nun başını sallayarak bize baktığını gördüm. "Beni delirtmeye kararlısın."

"Uzun bir yolculuk olduğunu düşünme," dedim ve Kellan'ın neredeyse hoşgörülü, yumuşak bir gülümseme takındığı yere doğru giderken göğsünü okşadım. Elbette beni yatağa zincirledikten sonra onu daha fazla şımartmakla ilgileniyordum.

Kellan beni kolunun altına alırken Milo'nun iniltisi ve Mickey'nin kıkırdaması bizi takip etti. "Her şey yolunda mı?" diye sordu yumuşak bir sesle, diğerleriyle buluşmak üzere merdivenlerden inerken.

"Evet," dedim. "Sanırım öyle." Başımı kaldırıp ona baktım. "Biraz uyandı ama gerçekten üzgündü." Gözlerimi aradı ve sonra yavaşça başını salladı. "*Gerçekten* üzgündü... Mickey ona sakinleştirici verdi. Ama onunla daha sonra, sakinleştğinde konuşmamız gerekecek."

Uzun bir nefes verdikten sonra kolunu bana doladı. "Bunu yapabiliriz, Sparrow." Yapabiliriz.

"Ama şimdilik beklemek zorunda."

"Maalesef," dedi. "Ortaya çıkan başka bir sorunumuz var."

Aşağıda çocuklar pizza kutularını ve taze bira, soda ve hatta su şişelerini açmışlardı. Bodhi içkisini bana doğru kaldırdı.

"Hey, PPG. Uzun zaman oldu."

Homurdandım. "Sadece bir hafta oldu."

Sırıttı. "Bu uzun bir süre. Özellikle de biriyle yatmadıysan."

Jasper bu yorum üzerine arkasını dönüp ters ters bakmaya başlayınca Liam gök gürültüsü gibi baktı.

"O zaman senin yerinde olmak üzücü olmalı," dedim Bodhi'ye göz kırparak, kollarımı Liam'a dolamaya giderken. Jasper ve Liam'ı aynı anda durduramazdım ama içimden bir ses Bodhi'ye gerçekten zarar vermek isteyen Liam olduğunu söylüyordu. "Benim yaşadığım bir sorun değil."

Bir süre sessizlik oldu ve sonra Liam bana baktı. Ağzının kenarları eğlenceyle kıvrıldı. "Başka bir şaplak mı arıyorsun, Hellspawn?"

"Belki," dedim ona, birasını almadan önce. "Ya da belki sadece bir içki içmek istemişimdir." Liam homurdandıktan sonra başını sallayınca gülerек birkaç adım geri gittim. Vaughn bir kolunu bana doladı ve boğazıma bir öpücük kondurdu.

"Ondan kurtulamadık," dedi. "Yani ayrıntı yok."

Ona bakmak için başımı arkaya yasladım. "Tamam." Biradan biraz içtikten sonra Kellan'ın oturduğu yere gittim. Bu kez onun sandalyesinin koluna tünedim. Eğer bir tur atmaya başlarsam, beni tekrar dolaştıracaklardı.

Pizza harika kokuyordu ve Freddie bizimkinin yanındaki sandalyenin koluna otururken bana da iki dilim pizza uzattı.

"Teşekkür ederim."

"Hoş geldin, Boo-Boo." Bodhi'ye öyle bir baktı ki Bodhi sandalyesinde arkasına yaslanırken onu görmezden geldi. Bodhi'yi hiçbir şey rahatsız etmiyor gibiydi. Freddie'nin kalçasına çarpacaktım ama ellerim doluydu ve diğer herkes yiyecek ve oturacak yer kaparken Kellan bir elini bileğime doladı.

"Kısa bir toplantı olacak," dedi Kellan. "Misafirimiz var." "Beni görmezden gel," dedi Bodhi. "Burada değilmişim gibi davran."

Liam, "Gidersen yapabiliriz," diye önerdi. "Aslında, neden kapıyı açıp işini kolaylaştırmıyorum?"

Bodhi, muhtemelen neşesiyle Liam'ı kızdıracak bir sırıtışla, "Hayır," diye karşılık verdi. "Ama teklifin için teşekkürler."

"Şimdilik," diye devam etti Kellan, Jasper araya girmeden önce. "Siz bir misafirsiniz Bay Cavendish. Gitme zamanının geldiğine karar verdiğimizde gideceksiniz. Anlaşıldı mı?"

"Tamamdır patron." Bodhi ona bir başparmak işareti yaptı. "Ama sadece PPG seni daha çok seviyor gibi görüldüğü için."

Gözlerimi devirdim ama tek gülmeyen ben değildim. Vaughn ise gülmemeye çalışıyormuş gibi bir elini ağzına bastırmıştı. Jasper ve Liam'dan çok Bodhi'ye gülmek istediğini sanmıyordum. Vaughn gözümü yakaladığında onlara başıyla işaret etti. Yüzlerinde aynı kızgınlık ifadesi vardı.

Dudağımı ısırmak zorunda kaldım.

"Ne olursa olsun," dedi Kellan. "Liam'ın bu hafta sonu bir etkinliği var ve hepimiz davetliyiz."

Kulüp açılışı...

Milo ağzını açtığı anda Kellan, "Ve bence gitmeliyiz," diye devam etti. "Herkes itirazlarını şimdilik bir kenara bıraksın. Önemli olan görülmek. Kulübün açılışı basına kapalı olacak. Biz gidiyoruz"

şehirden ve diğerlerinden bazı nakliyeciler var. Ayrıca o kalabalığın içinde bizi ölçen ve zayıflıklarımızı arayan gözlerimiz de olacak."

Sessizlik odayı doldurdu. Son birkaç cümle omurgamdaki buzları eritti.

Liam benden Milo'ya bakarak, "Kral orada olabilir," dedi. "Sanırım ilk kez hepimizin onu iyice görebileceği halka açık bir yerde olacak. Hellspawn ve ben onu tanı mıyorduk. Ezra da tanı mıyordu. Bu hiçbirimizin tanımadığı anlamına gelmiyor."

Hiçbirimiz derken Milo'yu kastediyordu. "Ve Ivy'nin de bunun için orada olması mı gerekiyor?" "Ne yazık ki," dedi Kellan elini kaldırarak. "O bu işte bir oyuncu, biz

bunu daha önce biliyordum. Orada yalnız olmayacak." Hayır, herkesle birlikte orada olacaktım gibi görünüyordu.

"Burası hâlâ bir striptiz barı mı?" Bu soru odanın ortasına düşmüş ve tüm yan konuşmaları durma noktasına getirmişti. Milo bir elini yüzüne bastırды ama Freddie gülmeye başladı. Vaughn kıs kıs güldü. Sonra Jasper. Son olarak Liam başını salladı.

"Evet, Hellspawn, ama biz buraya centilmenler kulübü diyoruz. Lüks. Daha iyi bir müşteri sınıfı bekliyoruz ve dansçılar her yönden korunacak. Artık kulüpte uyuşturucu satılmayacak ve kimse fahişeleri oradan geçirmeyecek."

"Bu harika. Bazı striptizciler gerçekten yetenekliydi."

"Her neyse," diye devam etti Kellan ve ona baktığımda, gözleri geleceğimde bir şaplak vaat ediyordu. Harika. Pizzadan bir ısırık aldım. "Mesele şu ki, bu gece dışarı çıkıyoruz. Görmeye ve görülmeye gidiyoruz."

Elini bileğime doladı.

"*Hepimiz* önlem alıyoruz. Kimse tek başına bir yere gitmiyor. İşemen gerekse bile Sparrow, bir ya da ikimiz seninle geleceğiz."

"Kulübün tuvaletinde seks," dedi Bodhi spekülâtif bir şekilde. "Kulağa çok şık geliyor."

Liam bir hırıltı çıkardı ama aralarına giren Rome oldu. İkizler birbirlerine baktı, Rome'un ifadesi kardeşininkinden çok daha sakindi.

"Eleştiri değil," dedi Bodhi. "Sadece hayranlık duyuyorum. Çünkü klas bir mekânın temiz bir banyosu olur. Sikişmek için çok daha iyidir. Özellikle de PPG ise. Şık bir mekânı hak ediyor."

Oh, kahretsin. Bu kez hamle yapan Jasper'dı ve Vaughn onu güçlükle yakaladı. "Bodhi," dedi Freddie ayağa kalkarken. "Dostum... gerçekten mi?"

"Ne?" Bodhi ellerini iki yana açtı. "Son zamanlarda kimseyi öldürmedim. Bir dövüş kulağa eğlenceli geliyor."

Bu sefer inleyen tek kişi ben değildim. "Bodhi?"

"Evet, PPG?"

"Lütfen hiçbirini kışkırtmaz mısın? Senden hoşlanıyorum. Ama onlardan daha çok hoşlanıyorum."

Bodhi bir süre bana baktıktan sonra rahatlamış bir şekilde koltuğuna geri oturdu. "Tamamdır, sorun değil. Sadece burada olduğumu unut."

Evet, bunun mümkün olabileceğini gerçekten düşünmemiştim. Freddie'ye bir bakış attım ve bu muhtemelen bir hataydı çünkü onun da dudakları seğiriyordu. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Tam olarak neden burada?" Milo sordu. Kellan içini çekti. "Grup birliği mi?"

Evet, o anda kendimi kaybettim, Freddie de öyle. Grup birliği.

Sanırım Liam ve Jasper onu öldürmek istiyorsa, Bodhi grup birliğini destekliyordu.

BÖLÜM 40

OceanofPDF.com

LIAM

M Telefonum ailemden gelen bir mesajla çaldı. Annemin mesajı kısa ve özdü.

ANNE:

Perşembe akşamı sen ve Emersyn ile yemek yiyeceğiz. Roma'yı gelmeye ikna edebileceğini söyledi. Eğer öyleyse, doğum gününü üçünüzle birlikte kutlamayı gerçekten çok isterim.

Mesaja kıkırdadım. Kurnaz olmaya bile çalışmıyordu. Bunu takdir ettim.

BEN:

Dört gözle bekliyorum. Özel bir şey yapmamıza gerek yok.

ANNE:

İkinizle birlikte ilk kez doğum gününüzü kutlayacağım, bu da onu özel kılacak.

Bazen Roma'yı ailemizin bir parçası yapmak için ne kadar özenle çalıştığını gözden kaçırmak kolaydı, o orada olmak istemediğinde bile. Her zaman kendi odası vardı. Ona hediyeler alırdı. Onu sordu. Hatta istemediği bir sanat akademisinde onun için bir pozisyon bile ayarlamıştı. Aynamın hakkını vermeliyim ki, sonuncusu için hayır derken bile ona teşekkür etmişti.

Üstümü değiştirmek için Roma'nın odasını ödünç almıştım. Kulüp açılışına hep birlikte gidiyorduk. Bu bir birlik gösterisiydi ve krala göre yersizdi ama yine de bir gösteriydi.

Başlangıçta bana verdiği görev onlara göz kulak olmaktı. Milo ve dolayısıyla diğerleri hakkında bilgi almak için. Ne olursa olsun Vandallara yakın olmam gerekiyordu. Eğer bu konuda ısrarcı olursa, işimi yaptığımı belirtecektim. Her ne kadar bu gece orada olabileceğini söylese de, gerçekten orada olmamasını umuyordum.

Kapı çalındı ve Hellspawn'ın odaya doğru eğildiğini görmek için döndüm. Kapıyı içeri doğru iterek elbisesini ilk kez görmemi sağladığında aletim tamamen sertleşti.

Ya da ne varsa.

Vücudunu saran elbise onu boynundan baldırlarına kadar örtüyordu ama dantelden yapılmıştı. Siyah dantel aynı zamanda tamamen *transparandı*.

"Ne giyiyorsun lan sen?"

Bakışlarımı başından ayak parmaklarına kadar üzerinde gezdirdim. Topuklu ayakkabılardan pek hoşlanmadığı için ayakları sade babetlerle kaplıydı. Dantel kıyafetinin altındaki iç çamaşırı simsiyahtı ama yine de göğüslerinin kabarıklığına ve karnının o tatlı amcığına doğru inen çizgisine baktığımız belliydi.

"Bir elbise," dedi, ifadesi ve ses tonu mülayimdi. Bir eli kalçasında, bakışlarımı karşıladı. "Tam da istediğim etkiyi yaratan bir elbise."

"Beni tahrik mi ediyorsun?" Çünkü şu anda tek yapmak istediğim onu bu durumdan kurtarmaktı.

Vaughn onun arkasında belirirken, "Bir tek sen değilsin," dedi. "Buranın arka tarafındaki manzara da en az ön taraftaki kadar sıcak."

Ağızımdaki tüm nem gitmişti. Aklımda sadece cinsel ve yoğun düşünceler vardı.

"Dikkat dağıtma," dedi Hellspawn bana yavaşça sırtarak. "Bu gece bir gösteri yapıyoruz, Kel'in söylediği buydu. Ne kadar güçlü olduğunu göstereceğiz. Bu gücün bir parçası da oradan çıplak geçebileceğim ve hepiniz orada olduğunuz için kimsenin bana dokunamayacağı anlamına geliyor."

"Sen de parmağını koparırsın," dedim hiç kuşku duymadan. "Yatağıma girmedğin sürece hiçbir yere çıplak gitmiyorsun."

"Ya da benimkini," diye gönüllü oldu Jasper diğer odadan.

"Ya da benimkini," dedi Kellan. "Ama işin bu kısmına odaklanmayalım. Sparrow'u o elbisenin içinde görmek bana her ne kadar müstehcen fikirler verse de, o haklı."

Ona ters ters baktım. "Milo seni öldürecek."

"Hayır," dedi Hellspawn yanıma geçerken. O benim yerime geçtiğinde kravatımı takmak üzereydim. "Yapmayacak. Bu tamamen sahneyi hazırlamakla ilgili. Bir mesaj göndermek istiyorsun ve bunu böyle yapıyorsun."

Bakışlarını benimkilere kilitledi ve haklı olmasından nefret ettim.

Bunu bu şekilde yapmak zorunda olmamızdan nefret ediyordum. "Seni vücudun için kullanmıyoruz."

"Hayır," dedi kravatı düzelterek. "Sen değilsin. Oyunun nasıl oynandığını biliyorum, hiç oynamak istememiş olsam bile."

Amcasının oyunu nasıl oynadığını.

Çenemde bir kas kasıldı. Bu hiç de ideal bir durum değildi. "Hellspawn," dedim iç çekerek.

"Bunu yapmak istiyorum." Bir adım geri atıp kollarını açtı ve küçük bir dönüş yaptı. Kahretsin, Vaughn haklıydı. Arkadan görünen manzara da en az önden görünen kadar güzeldi. Dantel elbise her yerini sarıyordu. Geri gelmeye başlayan kıvrımlarını öne çıkarıyordu. "Ve bunun içinde kendimi çok güzel hissediyorum."

Son altı kelime beni tekrar yüzüme bakarken yakaladı. "Çok güzelsin," dedim ona. "Bunun elbiseyle bir ilgisi yok."

"Ama elbise de çok güzel," diye gönüllü oldu Rome banyodan nemli saçlarıyla çıkarken. Duş almış ve kısmen giyinmişti. Ne önerirsem önereyim takım elbise giymeyecekti.

"Belki bu gece kalkıp senin için dans bile edebilirim," diye teklif etti alaycı bir tonda. "Geçen sefer hoşuna gitmiş gibiydi."

"Kulübü kapatıp kardeşin dahil herkesi dışarı attıktan hemen sonra bizim için dans etmenle ilgili bir sorunum yok, Hellspawn."

"Orada kim olacak?" diye gönüllü oldu Freddie. "Raptor'a fazla yüklenme ya da bırak da biz yapalım."

Güldü. "Sorun değil, ben sadece bunun bir plan olduğunu ve bir örnek oluşturacağımızı biliyorum ama ben de biraz eğlenmek istiyorum."

Annesi buradaki bir odada iyileşiyordu. Geçmiş hakkında hepimize içini dökmüştü. Kral onu kendi işine dahil etmek istiyordu. Amcasının izini bulmamız gerekiyordu ve benim de Roma'yı ve onu kaçıran kişiler hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı.

"Peki," dedim, elimi uzattım ve tereddüt etmeden tutup onu kendime çekmeme izin verdiğinde, içimdeki gerginliğin bir kısmı hafifledi. Bize duyduğu güven, boşa harcamayacağım bir hediye idi. "Biraz eğlenelim, ama sana bizden başka biri, ama *biri* dokunursa, ceset torbasıyla dışarı çıkar."

Başını eğerek beni düşündü. Tuhaf bir şekilde, arkasındaki adamların yüzlerini ya da söylediklerim karşısında başlarını salladıklarını göremiyordu.

"Bununla yaşayabilirim." Beni öpmek için parmak uçlarına doğru yükseldiğinde başımı eğdim ve ağzının benimkinin altında yumuşamasının tadını çıkardım. Halka açık gösteriler giderek daha sık ve daha zahmetsiz hale geliyordu.

Diğer erkeklerle sevişmesi ya da onların orada olup beni izlemeleri beni rahatsız etmiyordu. *Onun* için sorun olmadığı sürece onu paylaşmayı bile umursamıyordum.

onu. Ama ona dokunmasına izin vereceğim sadece altı erkek daha vardı.

Bunu tartışmamıştık ve tartışmamıza da gerek yoktu. Hellspawn söz konusu olduğunda hepimiz aynı fikirdeydik. Roma'nın mükemmel kızı... kadını. Hepimiz için mükemmel kadın ve Raptor'un küçük kız kardeşi bir ve aynıydı.

Hayatın bir ironisi olmalıydı.

"Gidelim... Hellspawn, sen benimlesin."

"Hey şimdi," diye karşı çıktı Jasper. "Onu arabaya bindirmene kim karar verdi?"

Bu soru, aklımda onu arabamda becerdiğime dair bir imge uyandırdı. Çok çekici bir imgeydi. Evet, bunu daha *sonra* keşfedecektik. "Bunun için tartışmayacağız. Yolda Liam'l a Sparrow. Sparrow dönüş yolunda benimle. Vaughn bu gece için onun yatağını istedi bile. Tartışmaya devam ederseniz bize bir angarya çizelgesi hazırlarım." Kellan'ın sesi çok ciddiye.

Hellspawn süitten çıkıp Milo'nun koridorda beklediği yere doğru ilerlerken, "Ben angarya değilim," diye itiraz etti.

"Hayır," dedi elini kaldırarak. "Bilmek istemiyorum."

Sırıttı, sonra yanağına bir öpücük kondurdu. "Gitmeden önce annemi kontrol edeceğim." Çocuklar merdivenlerden iniyordu, ben de onu odaya kadar takip ettim. Annesini Jasper'ın eski yatak odasına yerleştirmiştik, çünkü orada yer vardı ve şimdi tıbbi ekipman da vardı.

Doc onu, çölde aniden buz gibi bir suyla karşılaşan bir adam gibi seyretti. Evet, durumu kötüydü. Hellspawn'ın ona olan sevgisini tekrar bulduğu için mutlu olmalıydı. Eğer biraz olsun karşı çıksaydı...

Evet, şu anda bunun için endişelenmeme gerek yoktu. Doc'a bir öpücük verdi, Doc onu yakalayamadan kaçtı ve sonra bana doğru süzüldü. Bu kesinlikle bir sashay'di. Doc'un bakışları kızın kalçalarının nefis salınışına takılmıştı.

Eğlence beni mızrakladı. Annesini kontrol etmekten daha fazlası için gelmişti. Doktor onun ne kadar iyi görüldüğüne maruz kalıyordu. Bana ulaştığında sıırıttı, sonra omzunun üzerinden baktı.

"En kötüsünü yapmamı söylemişsin." Sonra da ona bir öpücük kondurdu.

Doc yavaş bir sırıtışla, "Evet, öyle," dedi. Bu eğlenceli bir oyun olabilirdi. Ona kolumu uzattım ve Doc'a doğru çenemi kaldırdım. Önce ona sonra bana baktı. *Arkasını kolla.*

Soru bile sormazdım. Onun her santimini izlerdim. "Sonra görüşürüz."

Çocuklar arabalarla bizi bekliyorlardı. Bir arabaya iki kişi gidecek şekilde ayrıldık. Gidiş ve dönüş seçeneklerimiz olsun istedik. Depodan Inferno'ya kadar olan yol uzun değildi.

Hava karardıktan sonra gelmemiz, kulübü duyuran yeni ateşli tabelayı en iyi şekilde görmemizi sağladı. Ayrıca çok kalabalıktı ama arka tarafta bizim için güvenli bir park yeri vardı.

"Inferno?" Hellspawn bana sırıttı.

"Orada sahneyi yaktın."

Kahkahası tam da istediğim şeydi. O sahneye çıktığı gece kanımı ateşe vermişti. Aynı zamanda onu ne kadar çok istediğimi de ilk kez itiraf etmiştim. Gerçi hemen ardından vurulmak berbattı.

Park ettikten sonra, ben yolcu kapısını açmak için dönerken o bekledi. Erkekler arabalarından dökülüyordu. Dürüst olmak gerekirse, oldukça iyi görünüyorduk. Yeni bir eğlence ve gurur dalgası beni vurdu.

"Her şey yolunda mı?" Hellspawn sordu ve ben de başımı salladım.

"İyiden de öte," dedim ona. "Zorluklarımız var ama... güzelce temizleniyoruz."

"Geri kalanınızı iyi gösteriyorum," dedi Freddie açık bir sırıtışla. Jas gözlerini devirdi ama Hellspawn gülerken ona göz kırptı. Evet, bu iyiydi.

"Gidip bir görünelim." Eğer şanslıysak, bir saat içinde girip çıkabilirdik. O zaman bu gece Hellspawn'ı kimin yatağa atacağını görebilirdik. Vaughn tek başına karar veremezdi.

Kulübün arkasındaki güvenli alanda sadece personel için kilitli ve şifreli bir giriş vardı. Kodu girdim ve Hellspawn için kapıyı açtım.

İçeri girerken göz kırparak "Teşekkür ederim," dedi. Onda kesinlikle inkâr edilemeyecek bir oyunculuk vardı. Burada şikâyet yok.

Kulübün arka tarafında, ön taraftaki müzikten gelen sesleri bastırmak için ek ses yalıtımı vardı. Tommy'nin burada kapıyı tutuyor olması gerekiyordu. Adamlar içeri girerken güvenlik pedini kontrol ettim. Freddie ve Rome, Hellspawn'ın iki yanında olmak için süzöldüler.

Son bir saat içinde kimse gelmemişti. Ben daha telefon edemedim Tommy koridorun sonunda belirdi ve aceleyle bize doğru geldi. "Kusura bakma patron," diye seslendi. "John ön tarafta sorun yaşadı ve ben de ona destek olmaya gittim."

"Ne tür bir sorun?"

Bir olay nedeniyle uzaklaştırılmak kabul edilebilir bir nedendi. Bir fedai daha eklememiz gerekiyordu, bir alanı terk etmeden hareket edebilen bir yüzücü

korumasız. Evet, tüm kapılarda kameralar vardı. Soyunma odasının *içi* hariç her yeri gözetlemek için kablo döşemiştim ama tüm giriş ve çıkışların kapalı olduğundan emin olmuştum.

Jasper beni desteklemek için durduğum yere doğru ilerlerken, Vaughn da Freddie ve Hellspawn'ı Rome'la birlikte korumak için harekete geçti. Kel ve Milo aramızda sıralandı. İşte bu, Royals'la koşarken özlediğim şeydi: anlayış ve destek.

"Sadece sarhoş bir adam fazla eli sıkı davranmış ve sonra da tek yapması gerekenin bize para ödemek olduğunu düşünmüş." Tommy'nin yüz ifadesi bu konuda ne düşündüğünü tam olarak ortaya koyuyordu. "Biz de ona yardım edecektik ama ambulans çağırmak zorunda kaldık."

Homurdandım. "Bunu rapora yaz ve o herifi ömür boyu men et."

"Tamamdır. Masanız hazır. Size etrafı göstermesi için John'u kapıya kadar geçirmemi ister misiniz? Dışarısı oldukça kalabalık."

Teklifini takdir ettim. "Biz hallederiz. Kapıda bekleyin." Tommy de puan kazanmıştı çünkü herkese bir bakış atmasına rağmen Hellspawn'la oyalanmamış ya da ona profesyonelce bakmaktan başka bir şekilde bakmamıştı.

Tam da bu yüzden onu ve diğer fedailerimi işe almıştım. Dansçıları becermek yok. Molalarda oral seks istemek yok. Onlar kulübü ve çalışanları koruyacaklardı.

Telefon elimde, giriş yaptım ve gözetim kayıtlarını kontrol ettim, Tommy'nin kalkış anına kadar geri gittim, sonra da varışımıza kadar ileriye doğru taradım.

Kimse girip çıkmadı.

Başımı kaldırdığımda Hellspawn'ı beni izlerken yakaladım. "Bir fotoğraf çek," diye takıldım. "Daha uzun süre dayanır."

Sırıtarak yanıma geldi, telefonumu kaptı, sonra önüme bastırarak şekilde eğdi ve bir selfie çekti. O gülerken ben de suratımı buruşturdum. Sonra bir sonrakinde dilini çıkardı.

Kellan hoşgörölü bir sırıtışla, "Gelin çocuklar," dedi. Tommy'nin kayıp olduğunu öğrendiğimiz an yaşadığımız gerginliğe rağmen iyi durumdaydık.

"Anladın *baba*," diye karşılık verdim. "Hellspawn mı?"

Teklif ettiğim kolu tuttu, sonra da boştaki eliyle Kel'in elini yakaladı. Jasper önden gidip kapıyı açarken müzik üzerimizden akıp gidiyordu. Vaughn onun önüne geçti ve hepimiz harekete geçtik, Hellspawn ve Freddie'yi merkeze doğru tutuyor, geri kalanımız da onların etrafına dağılıyorduk.

Ana sahnenin ötesinde kulübün etrafında beş sahne sıralanıyordu. Üçünde direkler vardı. Diğer ikisi ise kızların isterlerse uzanabilmeleri için tasarlanmıştı.

ya da jimnastik yapmak için. Ancak ana sahnede olduğu gibi, erkeklerin onlara dokunmasına izin verilmedi.

Hem de hiç.

Tommy haklıydı. Burada tıklım tıklım bir kalabalık vardı. Hellspawn'ın ani sıçrayışı dikkatimi ona çekti ve bakışlarını ana sahneye doğru takip ettim. Tüm dansçıların isimlerini ve geçmişlerini öğrenmeye özen göstermişim ve bu da... Jasmine'di. Arkadaşlık kurduğu dansçı.

"Hiç yirmiliğin var mı?" Hellspawn sordu. "Nakit para çıkarmak aklıma bile gelmedi." Henüz kabine varmamıştık, bu yüzden kıkırdadım.

"Ben seni korurum. Herkes otursun, sonra gidip onu görebilirsiniz."

"Teşekkür ederim." Mutluluğun parıltısını görmezden gelmek zordu ve sırtıttığında ateşim yükseldi.

"Kimi görmeye gidiyorsun?" Freddie onun elini tutmak için geri çekilirken sordu ve Kel'le beni onların peşine taktı.

"Her şey yolunda mı?" Kellan sordu, ben de başımı salladım. "Biz iyiyiz. Sadece..." Nasıl açıkladım?

"Evet, benim de sırtım kaşınıyor," dedi Kel omzumu tutmadan önce. "Çok sessizdi."

Çok sessizdi. Ama başımı salladım. Masaya vardığımızda, kapalı alanı açan garsona başımla işaret ettim. Üst kata da çıkabilirdik ama ben bu gece yerde olmak istiyordum.

Masa danslarına üst katta ve alt katta izin veriliyordu, ancak görülmek ve iş yapmak istediğim zamanlar için özel bir balkon vardı.

Ya da belki Hellspawn'ı özel bir gösteri için ikna edebilirdi. Freddie'nin kalçasını kendi kalçasıyla çarpıştırırken attığı kahkaha onu parlattı.

Cebimdeki telefonum çaldı. Ekranda annemin adı yanıp sönüyordu. Muhtemelen doğum günü için arıyordu. Onu sonra ararım. Nasıl olsa buradan duyamazdım.

Milo bana ters ters baktı ve ben de dönüp bize doğru gelen adamın başka bir yerde olması gerektiğine karar verdiğini gördüm. Gülmedim ama Milo sadece omuz silkince sırttım.

Dediğim gibi, burada kimse ona dokunmuyordu. Hayır. Bir kişi bile.

"İçkiler geliyor," dedi bana, sonra dönüp elini uzattı. "Bunun için sana kesinlikle geri ödeme yapabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum," dedim onu şımartarak. "Ama gerçekten yapmak zorunda değilsin.

Sadece gülümsemeniz bile buna değer."

"Em. Yukarı." Jasper bir sandalyeyi çektiği yerden sırttı. Kabin büyüktü ama çoğumuz hareket özgürlüğü için sandalyeleri kullanabilsin diye bir masa eklemiştim. Kimin kabinin dışında olduğunu değiştirebiliyorduk.

Hellspawn'a beş yirmilik uzattım ve sonra başımı beklentiyle yana eğdim. Dudaklarını yanağıma bastırmadan önce bir elini göğsüme bastırdı. "Teşekkür ederim."

"Git ve seni görebileceğimiz bir yerde kal."

"Evet, efendim." Göz kırpması ve büzülmüş dudaklarının birleşimi sikime doğru bir nabız gönderdi. Evet, onu en başından beri istiyordu. Ben de öyle.

"Hey," dedi Milo, onun peşinden giderken ve ben de bu gösterinin tadını çıkarmak için yer değiştirdim. "Nereye gidiyorsun?"

"Jasmine'i görmek için..." Onlar uzaklaşırken gerisini yakalayamadım. Dansçı Hellspawn'ı çoktan görmüştü ve gülümsemesi Hellspawn'ın onu görmekten mutlu olduğu kadar geniş ve misafirperverdi.

Jasper yanıma sürüklendi. Onun da dikkati benimki gibi kızımızın üzerindeydi. "İyi miydi?"

"Evet," dedim. "Sen mi?" "Evet."

İkimiz de yalan söylüyorduk. Bu kadar sessiz olmasının gerginliğini hisseden sadece Kel ve ben değildik. Etkili olmak bir şeydi, ama...

"Milo'ya bak," dedi Jasper, sesi kahkahalarla doluydu.

Milo'nun, Jasmine'in tam önlerindeki bir yarığa kayarken sergilediği bir çift göğse bakmamaya kararlı olduğu yere doğru izledim.

Jasmine onun için dans ederken Hellspawn ve Jasmine sohbet ediyorlardı ama Jasmine birbirlerini duyabilmeleri için vücudunu alçakta tutuyordu. Yakınlarda oturan adamlardan biri ayağa kalktı ama Milo'nun bir bakışıyla hemen yerine oturdu.

Bir kıs kıs güldüm.

Milo kollarını kavuşturup kız kardeşi ve Jasmine'den uzaklaşarak kalabalığa bakarken Jasper kahkahalarla güldü.

"Sana iş kaybettirecek." Belki, ama umursamadım.

Ancak yirmiliklerin hepsini verdikten sonra Hellspawn bize doğru geri döndü. Kalçalarını sallaması dikkatleri üzerine çekti. Ama Milo'nun bakışları kimsenin yaklaşmasını engelledi.

Vaughn'un kucağına kayarak içkisine uzandığında telefonum tekrar titredi. "Jasmine harika biri ve setten sonra bizimle biraz oturmaya gelebilir."

Ekranı kontrol ederken başımı salladım. Annem arıyor. Kulüpte olduğum için önemli olup olmadığını sormak için ona bir mesaj gönderdim.

Elimde tutarak, Freddie sahnede yeni bir dansçıyı izlerken masanın etrafında dönen kahkahalara odaklandım.

"Boo-Boo? Bunu yapabilir misin?"

"Bu soruya cevap verme," dedi Milo inleyerek. "En azından seni duyabileceğim bir yerde."

Kız güldü ve kasvetli, ters bakışlı tavrına rağmen Milo'nun dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Kız kardeşiyle daha fazla zaman geçirmeye ihtiyacı vardı. Kız kardeşi onu yumuşatmıştı. Lainey Benedict de öyle, ama bu onun değerinden çok daha fazla sorun yaratabilirdi.

Annem mesaja cevap vermedi. İç çekerek telefonu bir kenara koydum. Daha sonra beni azarlayacaktı ve ben de özür dileyecektim. Babam haklıydı, heyecanlanmıştı ve onları uzak tutmak istesem bile beni özlediğini unutmamalıyım. Bu onları da incitiyordu.

İki saat. Dansçıların ve kulübün ambiyansının tadını çıkararak iki saat geçirdik. Hellspawn Inferno'ya bayılmıştı ve dansçıların onu bu kadar etkilemesi erkekleri eğlendirmişti. Yine de bir vücudun nasıl hareket ettiğini izlemeyi seviyordu, bu onun sanatının bir parçasıydı.

Vücudunun hareketini izlemek de hoşuma gitti.

Jasmine kısa bir süreliğine bize katıldı ve Hellspawn ile konuşmalarına izin vermek için dağıldık. Kral hiç ortaya çıkmadı ama bu burada birisinin olmadığı anlamına gelmiyordu. Geceyi bitirmek üzereyken, kürek kemiklerimin arasındaki kaşıntıyı atamıyordum.

"Hey," dedi Vaughn biz kapıdan çıkarken. "Lauren dükkânın anahtarlarını unutmuş ve dükkânı açmamış, o yüzden aşağı inip kilitlemem gerekiyor."

Kellan yüzünü buruşturdu. "Dükkâna gitmem gerekiyor. Alarm sisteminde bir çağrı vardı ama muhtemelen yanlış alarmdır. Polisler çoktan gelip geçmiştir."

"Ama kontrol etmezsen rahatlamayacaksın."

Rahatlamayacaktı.

"Ben Vaughn'la gideceğim," diye gönüllü oldu Rome.

Milo, Freddie'ye Jasper'la gitmesini işaret ederken, "Kel'i ben alırım," dedi.

"Peki o zaman..." Bir kolumu Hellspawn'a doladım. "Görünüşe göre sen ve ben kaldık."

"Kulüp binasına geri dönüyoruz," dedi Kellan bana işaret ederek. "Oraya varacağız," diye söz verdim. "Eninde sonunda."

Bana dirsek attı ama tartışmıyordu.

Arabaya bindiğimizde önce diğerlerinin gitmesine izin verdim, sonra da ben onları takip ettim. Jasper hemen arkamda yer alacağı için kenarda duruyordu ve işte oradaydı.

"Eğlendin mi, Hellspawn?"

"Yaptım," dedi iç çekerek. "Harikaydı. Ria'yla birkaç hafta sonra öğle yemeğinde bir araya geleceğiz. Rahat edeceğin daha güvenli bir yer yoksa muhtemelen kulüpte."

Bunu sormasına bayıldım. Ben bir şey söyleyemeden telefonum tekrar çaldı ve ekranda annemin aradığı belirdi.

"Kahretsin, bu üçüncü arayışı. Hellspawn, bekle." Direksiyondaki cevap tuşuna bastım. "Anne?"

"Korkarım aileniz telefona gelemiyor, Bay O'Connell." Adam ortalama bir sesle ve nötr bir aksanla konuşuyordu. Duygudan tamamen yoksun olması da yardımcı olmadı.

Tüm vücudum kaskatı kesildi. "Kim lan bu?" İçimdeki her şey boşaldı. Bu annemle ilgiliydi... babamla. Benim seçtiğim ebeveynler. Beni seçmiş olanlarla. Telefondaki adam ölecekti.

"Ben bir elçiyim diyelim. İşverenime ait değerli bir şeyi aldınız. Şimdi o da her birinizden değerli bir şey alıyor. İyi akşamlar dilerim."

Telefonun diğer ucundaki her kimse telefonu kapattı ama bunun bir önemi yoktu. Her birimizden değerli bir şey alarak.

Bir patlama geceyi yırttı ve Hellspawn bir çığlık attı. Dikiz aynasındaki ateş parıltısı Jasper'ın arabasından geliyordu. Farlar ön camı doldururken direksiyonu kırdım.

Üzerimize doğru gelen bir kamyon vardı.

BÖLÜM 41

OceanofPDF.com

KELLAN

"Y Biliyorsun," dedi Milo gülerek. "Hayal ettiğim son şey kız kardeşimi bir striptiz barına götürmekti."

"Centilmenler kulübü," diye düzelttim yarı gülerek. Milo yolcu koltuğunda arkasına yaslanırken başını salladı. İkimiz de kravat takmamıştık. Aslında, kravat takan tek kişinin Liam olduğundan oldukça emindim ve bu sorun değildi.

İş için giyinirken rahattı. Bu onun dünyası haline gelmişti, bizimkine uymadığından değil. Sadece biraz daha gösterişliydi. Bu da iyi bir şeydi - parrow'un da biraz cilaya ihtiyacı vardı. Bunu hak ediyordu.

Takım elbiselerimi severdim. Onları giymeyi seviyordum. Onları giymek için doğru fırsatın olmasını seviyordum. Ama kravatlar? Evet, pas. Bağlayabileceğim bir sürü başka şey vardı ve ipek kravat kullanmazdım, çünkü ipek ipleri ve deri manşetleri tercih ederdim.

"Ve onu siz götürmediniz," dedim. "Biz götürdük. Sen sadece peşime takıldın." Homurdandı. "Anlambilim. O dansçıyı tanıdığını biliyor muydun?"

"Ondan daha önce bahsetmişti. Liam'ın kulübün hemen dışında vurulduğu gün onunla tanışmış." Beni soğukta bırakan bir gündü. Neyse ki Liam çelik yelek giymişti ve ona ateş eden pislikler kafasından vurmaya çalışmamıştı.

"Sadece garip görünüyor..." Bu düşüncenin sonunda daha uzun bir iç geçirdi.

"Neden?" Geçtiğimiz bir yıl boyunca Sparrow'un sahip olduğu sayısız eşsiz özelliğin farkına varmış ve tadını çıkarmıştım. O hiçbirimizin hayal ettiği ya da tahmin edebileceği gibi biri değildi.

"Uyuyor," dedi Milo yavaşça. "Hepinize uyuyor... Bundan nefret ediyorum ve aynı zamanda bunun için minnettarım. Sizler en iyisini hak ediyorsunuz."

"Ama o senin küçük kız kardeşin," diye teklif ettim. Anlamıştım. Bunu aşması gerekiyordu ama anlıyordum. Hepimiz kendi yöntemlerimizle onun etrafında camın üzerinde yürümüştük. Onun güvensizliğinin yarattığı uçurumu kapatmak zaman almıştı.

Acısı hakkında konuşmasını sağlamak daha da uzun sürmüştü.

"Evet. Ama demek istediğim, kulüpte o kızla konuşuyordu ve çok uyumluydular. Sonra onu Mayhem ile gördüm ve Mayhem ile aynı zarif kumaştan kesilmiş gibiydiler."

"Kız arkadaşına *Mayhem* demen hakkında tek kelime etmeyeceğim." Hayır. Bunu nasıl bulduğunu bilmek bile istemiyordum. Şüphesiz bir hikâyesi vardı.

Dükkâna giden yolun çoğunda kırmızı ışıktaki durduk ama acelem yoktu ve yağmur yağmaya başlamıştı.

"Liam, Ivy'ye Hellspawn diyor."

"Evet, seviyor. Hoşuna gidiyor." Doc'un bana anlattığına göre, kız onun yüzüne de yumruk atmıştı, yani Hellspawn kesinlikle uyuyordu.

Milo kıkırdadı. "Demek istediğimi anlamıyorsun. O hem bizim dünyamıza hem de diğerine uyuyor. Onu geri göndermek için bir neden bulmak istiyorum."

Tepkimi kontrol ederek ellerimi direksiyonun üzerine koydum. "Sonra da geri dönmesini istemediğim için kendimi lanet olası bir pislik gibi hissediyorum.

Onun burada olması

hoşuma gidiyor."

Daha iyi.

"Ve sonra kendime sormam gerekiyor, onun için en iyi olanı mı yoksa kendim için en iyi olanı mı düşünüyorum?" Bir elini yüzünde gezdirdi. "Kahretsin, bilmiyorum. Bir şeyler saklıyor. Sharpe denen kadının ona bilmemek ve çok üzgün olmakla ilgili söylediği bir şey. Ivy bana söylemek istemiyor, şu anda değil. Buna saygı duymak istiyorum..."

"Ve sen onu korumak istiyorsun," dedim yavaşça. Burası tehlikeli mayınlarla dolu bir yerdi. Sparrow Milo'ya söyleyeceğini söylemişti ama o da bundan kaçınıyordu. *Nedenini* anlıyordum ve keşke ikisini de bu konuşmayı yapmaktan koruyabilseydim. Ama bu her an patlayabilecek canlı bir mermiydi.

İkisi de bu serpintiyi hak etmedi.

"Milo, o senin küçük kız kardeşin. O senin kafanda kurduğun tek kişi, onun hayatı, hayalleri, hedefleri, hatta kişiliği. Neredeyse on altı yıldır onun bu imajına sahipsin. Her şey berbat olduğunda seni ayakta tutan şey buydu. O bir rüyaydı. Ama o bundan daha fazlası. O aynı zamanda bir insan."

Kendi umutları, hayalleri, korkuları ve kâbusları olan bir insan. Hızla aşık olduğum biriydi ve aşık olan tek kişi ben değildim.

"Bunu sevgiyle söylüyorum kardeşim," dedim ona. "Onu kendinden uzaklaştırma. O seninle savaşır, ben de öyle."

Milo yarım bir gülümsemeyle, "Hepiniz yapardınız," dedi. "Hepiniz öyle yaptınız. Buraya uyum sağladığı için hepiniz adına mutluyum. Burada olmak istediği için. Geri kalanını nasıl yürüttüğünüzden emin değilim ama... ne var biliyor musunuz, bilmiyorum, beynimi temizlemek zorunda değilim."

Gülme sırası bendeydi. "Biliyor musun, konuyu değiştirip kız arkadaşın hakkında konuşabilirsin."

"Benim bir kız arkadaşım yok," dedi Milo. Ona bir bakış attım ama pencereden dışarı bakıyordu ve yüz ifadesinden pek bir şey anlayamadım.

"Bundan emin misin?"

"Evet. Oldukça eminim. Onu kendi dünyasına geri gönderdiğimde de aynı şeyi söyledim."

Hayatımı sikeyim. "Milo, bana o kelimeleri kullanmadığını söyle?"

"Orada daha güvende," dedi ve ben iç çektim. "Belki de orada olması gerekiyordur."

Onun da küçük bir kız
kardeşi var." Lanet
olsun.

"Burada olmak, benim dikkatimi dağıtmam, onunla geçirdiğim zamandan çalışıyordu. Kardeşini her şeyden önce koruman gerektiğini anlıyorum. Seçim yapmak zorundaymış gibi hissetmesini istemedim."

Böylece seçimi onun elinden aldı. Bu kadar üzücü olmasaydı gülerdim. Ama bu haliyle onu yumruklamak istedim. "Bu yüzden ortalıkta görünmüyor ve Sparrow da ondan pek haber alamıyor."

Evet, o kısma cevap vermedi.

Arabayı köşeden döndürdüm ve dükkânın bulunduğu kentsel alana doğru ilerledim. Dükkânların çoğu kapalıydı ve cadde sessizdi. Bu bölgenin çoğu altıdan önce kapanırdı.

Otoparka girdikten sonra arabadan indim. "Bir dakikaya geliyorum."

"Desteğe ihtiyacın var mı?"

Başımı salladım. "Muhtemelen olmaz. Sadece buradan izlemeye devam et." Bir kez başını salladı.

Arabasının kapısı arkamdan açıldı. "Hey, Kel," diye seslendi Milo, ben kapıya doğru yarı yoldayken. Ellerini açtığını görmek için arkama baktım. "Onu gitmek istemediği bir yere göndermekten bahsederken bir pislik gibi konuştuğumu biliyorum. Bunun üzerinde çalışıyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum," dedim. "Pisliğin teki olman benim için yeni bir şey değil."

Güldü, ancak yüzündeki ifade dondu ve sonra dünya etrafımda alevlere dönüşürken tanınmaz bir şeye dönüştü ve

Bir devin yumruğu gibi hissettiren şey sırtıma çarptı ve beni bir bez bebek gibi öne fırlattı.

Kaldırım beni karşılamak için yükseldi. Ya da öyle hissettim. Ağzıma kan doldu, kulaklarım çınlıyordu ve dünya yanıyordu.

Sonra ışıklar söndü.

VAUGHN

DÜKKÂNA GITMEK ZAMAN ALDI. ÇOK FAZLA TRAFİK VARDI.

köye ve o mahallenin her yerinde ortaya çıkan gece mekânlarına doğru ilerliyordu. Roma yolcu koltuğunda sessizdi. Düzenli olarak konuşkan biri olduğundan değil.

İhtiyacı olduğunda ihtiyacı olanı söyledi ve bu iyiydi. Kulüpteyken sadece bir bira içmiştim. Arabayı kullanan herkes hafif içti. Freddie hiç içmemişti, Dove ise iki bira içmişti. Rome bir tane içmiş olabilirdi ama saymadım. Ağır içici olduğumuzdan değil.

"Bir sorum var," dedi Rome. "Annelerle ilgili. Sorsam rahatsız olur musun?"

"Hayır," dedim yavaşça, neden sorduğunu anlayabilsem de. "Anneme oldukça düşkündüm. Tabii bu da uzun zaman önceydi. Bu Dove hakkında mı?"

"Hayır." Ayrıntı vermeyince başımı salladım ve bekledim. Hazır olduğunda soracaktı. "Liam'ın annesi doğum günümüz için yemeğe gitmemizi istiyor."

Ah.

"Gitmek istemiyorsun." Bu bir soru değildi.

Roma omuz silkti. "Umurumda değil."

"Yemek hakkında mı yoksa doğum günün hakkında mı?" Dürüst olmak gerekirse, ikisi de olabilirdi... "İkisi de."

Ya da bunu.

"Ama onun için önemli görünüyor. Starling brunch'a gitmemin benim için önemli olduğunu söyledi. Yemek güzeldi. Starling oradaydı. Liam da öyleydi. Ailesi de..."

Bekledim.

"Onlar her zaman oldukları kişilerdi. Starling onu sevmemi istediğini söyledi." Onun belli belirsiz şaşkın havası içimden bir gülümseme daha çıkardı. "Ondan hoşlanmıyor değilim."

"Doğru, bunun nereye gittiğini anladım. Anneler ihtiyaç duyulduklarını hissetmek isterler. İşleri daha iyi hale getirmek isterler. Liam'ın annesi seni oraya götürmeye çalışıyor çünkü Liam için orada olmanı istiyor ve böylece seninle de ilgilenilecek."

"Liam'ı görüyorum."

"Evet, görüyorsun. Ama onu görmüyorsun. Ya da daha uygun bir ifadeyle, o senin onu gördüğünü görmüyor."

"Yani yemeğe gidersem, Liam'la görüştüğümü görür ve kendini daha iyi hisseder mi?"

"Eminim doğum günün için de sana bir hediye vermek isteyecektir ama evet, hepsi bu kadar. Çoğu ebeveyn... iyi olanlar? Fazla bir şeye ihtiyaçları yoktur. Liam şanslıydı. İyi bir ailesi vardı. Bunca yıl sonra hâlâ seni evlat edinmeye çalışıyor olması bana senin de şanslı olduğunu söylüyor."

"Ona ihtiyacım yok." İç çekti. "Ama Liam'ın var." Sanki bulmacanın etkisinden kurtulmuş gibi koltuğa biraz daha yerleşti. "Starling bunun onları mutlu edeceğini söylüyor. Yemeğe gidebilirim. O kadar da zor değil."

"Hayır, sen de Dove'la akşam yemeği yiyeceksin."

Roma buna gülümsedi.

Evet, bu hissi biliyordum. Trafiğin bir kısmını atlatmak için bir ara sokağa girdiğim de duman kokusu burun deliklerime çarptı. Yangın mı vardı?

Trafik bu yüzden mi bu kadar yoğundu? Dükkânın yanında durdum ve donakaldım. "911'i ara," dedim Roma'ya, arabayı park edip dışarı fırladığımda. onu. Kapı girişin üzerine indirilmişti ve yangın içerideydi.

İçeriden de çığlıklar geliyordu. Ellerimin üzerinde kullanmak için gömleğimi çıkardım. Kapı sıcaktı ama anahtarı içeri soktum ve yukarı doğru çekmeye başladım ki yukarıdan bir vınlama sesi geldi. Bir pencere açılmıştı.

Lanet olsun.

Patlama tüm camları kırdı ve sıcaklık dışarı fırlayıp ciğerlerimdeki tüm havayı emdiğinde ellerimi başımı örtmek için zar zor kaldırdım.

Çığlıklar. Kırılan camlar. Sirenler.

Sessizlik.

DOKTOR

Moira Sharpe'ın numaralarını kontrol ettim. Kesinlikle uyuyordu. Değerlerinin sürekli düşmesini sağlamıştım ama daha önce kullandığım sakinleştirici onu bayıltmıştı. Bu iyiydi. Kilosu oldukça düşüktü ve berbat görünüyordu.

Bana Little Bit'in Pinetree'den geri getirildiğinde nasıl görüldüğünü hatırlattı. Cinsel saldırı olup olmadığını ne sormuştum ne de kontrol etmiştim. Uyandıktan ve kendine geldikten *sonra* bunu annesiyle kontrol edecektim.

Uyanıp uyanmadığını duyabilmek için dahili telefonu açık konuma getirdim ve kahve yapmak için aşağı indim. Çocuklar bir gün önce Çin yemeği sipariş etmişlerdi. Muhtemelen yumurtalı ekmekleri yeniden ısıtabilirdim.

Ek binanın iç kapısı çalındığında fincanı daha yeni doldurmuştum. Fareler artık bizden biri olmadan içeri giremiyorlardı ve benim için sorun yoktu. Küçük pisliklerin burada olmasına gerek yoktu. Telefonum ekranda beliren ilk mesajda 9-1-1 ile çalarken bile kapı vuruşu vurmaya dönüştü.

Kapıyı çekerek açtım ve adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmayan sığana baktım, o kadar yeniydi ki nefes nefese kalmıştı. Yüzünde ter lekeleri vardı ve korkunun keskin kokusu yüzünden yayılıyordu.

"Gelmelisin, Doktor. Biri üzerimize bir ceset attı." "Ne?"

"Bilmiyorum. Söylentilere göre şehir merkezinde yangın çıkmış, ama sonra bir araba içeri dalmış, neredeyse Manny'yi eziyormuş, bir cesedi dışarı itecek kadar durmuş ve kaçmış. Plakayı alamadım, denedim."

İki büküm olmuştu. Arabanın peşinden koşuyordu. "Kal," diye emrettim.

Kapıyı kapatarak çantamı ve silahımı almaya gittim. Bayan Sharpe hâlâ uyuyordu ve birkaç dakika daha iyi olacaktı. En azından yakın zamanda uyanacak gibi görünmüyordu.

Dışarı çıktığımda Manny beni bekliyordu. Silahı saklamakla uğraşmadım, sadece omuz kılıfını çektim. Kemerimin arkasında bir tane daha vardı. "Nerede?"

"Ön tarafta," dedi başparmağını sallayarak. "Koca Göbek ve Bulldog onunla birlikte dışarıda."

Onunla.

Harika. Muhtemelen müşterinin biri bir fahişeyi terk etmiştir. Çifte zamanlama yaptım. "Kimse ona dokunmadı mı?"

"Hayır, dostum, o her türlü kanlı, gerçi. Ama ona zarar vermek istemedim. Ya da yakalanmak."

Evet, anladım.

Bulldog ve Koca Göbek ön taraftaydı, biri projektörleri yakmıştı ve avluyu kamyonlardan biriyle kapatmışlardı.

Bu zekiceydi.

Kadının nerede olduğunu tespit etmek zor olmadı. Yerde yatıyordu, bir battaniyeye sarılmıştı ya da belki de çöp torbasıydı.

Kahretsin, insanlardan nefret ediyordum. Zorlu nefes alışları havayı hışırıdatıyordu. Onu hareket ettirmem gerekiyordu ama aynı zamanda boyun omurgasını da izole etmem gerekiyordu, yoksa yarardan çok zarar verebilirdim. Biraz zaman aldı ama onu sırt üstü yatırdım ve iç çektim.

Orospu çocuğu. Ona gerçekten çok zarar vermişlerdi. Yüzündeki çürükler sayısızdı, şişmişti ve yüz hatlarını bozuyordu. Her iki kulağında ve burnunda kan vardı.

Stetoskobu çıkardım. "Ambulansa ihtiyacımız olacak," dedim orada durup bir şeyler yapmak için bekleyen Manny'ye.

"Gidip birini arayacağım."

Ciğerleri sıvıyla doluyordu. Emme, nefes alma sesi... hayır, bu akciğerlerin dolması değil, etraflarındaki boşluğun dolmasıydı. Akciğerlerinden biri çökmüştü.

İşkence ve istismar izleri taşıyan eliyle koluma dokunduğunda çantamı almaya gittim. İniltili bir ses çıkardı.

"Hey, güvendesin," dedim ona. "Ben Dr. James ve sana yardım edeceğim..."

Konuşmaya çalıştı ama havası yoktu.

Çantamı karıştırırken ona "Sanırım akciğerin çökmüş," dedim. Göğüs tüpü takmam gerekiyordu, böylece sıvıyı çıkarabilecektim. Bu pek hoş olmayacaktı. "Benim için dayan."

Kolumdaki hırpalanmış elinin tutuşu sıkılaştı ve tekrar ona odaklandım.

"Korktuğunu biliyorum." Dudakları kıpırdıyordu, zar zor ama kıpırdıyordu. Öne doğru eğildim, kulağımı ağzına dayadım.

"Mickey..."

İçime bir ürperti çöktü. Başımı kaldırıp nefes almakta zorlanan dayak yemiş kadına baktım.

Hayır. Hayır. Hayır.

* * *

Vandallar Reckless Thiefte geri dönecek.

OceanofPDF.com

KAYITSIZ HIRSIZ

Şimdi Ön Sipariş Verin

Akıl hocası.

Doktor.

Vandal.

Ablamın burnumu temiz tutmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen sokaklarda büyüdüm. Daha iyisini bildiğimi sanıyordum. Çok çalıştım ve para kazandım. Yaptığım şeyin biraz yasadışı olması kimin umurundaydı?

Sonra küçük bir çocuk dikkatsizliğimin bedelini ödedi. Küçük bir çocuk ve onun küçük kız kardeşi. Bedeli çok ağır olsa da ihtiyacım olan uyandırma çağrısıydı.

Zor seçimler zor sonuçlar doğurur ve ben de orduya katılma ya da hapse girip düze çıkma şansım varken orduya gittim.

Düşüncesiz davranışlarımın bedelini bilinçli davranarak ödedim. Açgözlülüğümün bedelini hizmet sunarak ödedim.

Daha iyi bir yaşam şansımın bedelini kan, ter ve ateşle ödedim.

Bu hizmet beni yaralı ama kararlı bıraktı. Tıp fakültesi ve eğitim bana hizmet etmeye devam edebileceğimi öğretti.

Sokaklardan, kandan, şiddetten ve iş yapmanın maliyetlerinden uzaklaştım. Bir değil, iki kez çaldığım bir hayatı yaşayarak yardım etmeye, korumaya ve iyileştirmeye odaklandım.

Ta ki o hayatıma geri dönene kadar.

Bu savaşı ben başlatmadım, ama ben bitireceğim.

Benim adım Mickey James. Little Bit her şeydir. Uzak kalmak için savaştım ve kalmak için de savaşacağım. Düşmanlarımız benim yeteneklerimin

Kırık cesetleri iyileştirmek beni onlara zarar vermekte de yetenekli yapıyor. Kan akıttılar, onları gömeceğiz.

Pervasız Hırsız, düşman-sevgili/aşk-nefret temalı, karanlık, yeni yetişkin romanıdır. Bu hikayenin karanlık romantizm yönleri devam ediyor. Lütfen bazı durumların okuyucular için rahatsız edici olabileceğini unutmayın. İhtiyaç duymanız halinde tetikleyici uyarılar önsözde bulunabilir. Bu bir neden seçim romanıdır, yani ana karakterin birden fazla aşk ilgisi vardır. Bu serinin sekizinci kitabıdır.

OceanofPDF.com

SON SÖZ

Bahse girerim biraz zamana ihtiyacın var. Belki bir mendil? Biraz sıcak çay? Sarılmaya?

Tamam, susup
bekleyeceğim. Evet,
biliyorum.

Gerçekten biliyorum.

Öyle oldu. Geri dönüp okuyacak ve hâlâ öyle olup olmadığını kontrol edecek misin? Evet, bekleyeceğim.

Üzgünüm, kesinlikle yine de oldu.

Doğru, evet, şuraya oturup ne yaptığımı düşüneceğim. xoxo

Heather

Okuyucu grubu:

facebook.com/groups/heatherspack

Spoiler grubu:

facebook.com/groups/teammadatheather

OceanofPDF.com

HEATHER LONG HAKKINDA

Kitapları *severim*. Sadece biraz değil, çok seviyorum. Ben büyürken kitaplar benim en iyi arkadaşlarımdı. Bir kasabada ya da bir sınıfta yeni olmam kitapların umurunda değildi. Her zaman yanımdaydılar, en güvenilir yoldaşlarımdı. Ta ki bana sırt çevirip onları yazmam gerektiğini söyleyene kadar.

Size kendi kişisel sonsuza dek mutlu sonumun kitap yazmayı içerdiğini söyleyebilirim. HEA'nın devam eden bir çalışma olduğunu her zaman söylemişimdir. Bu evliliğim, arkadaşlıklarım ve kariyerim için de geçerli. Yeni masallara, yeni mecazlara, yeni karakterlere ve daha fazlasına daldıkça ilham perimi sürekli besliyorum.

Teksas'ta geçirdiğimiz on yedi yılın ardından mevsimler, yeni deneyimler ve yeni bir coğrafya arayışıyla Kuzeybatı Pasifik'e taşındık. Hayatın (ve ilham perimin) benim için neler sakladığını keşfetmek için sabırsızlanıyorum.

Belki de yazmak her zaman benim kaderimdi ve romantizm benim kaderimdi. Ne de olsa büyükannem resimli kitapları pek s e v m e z d i ve bana Harlequin aşk romanlarını okurdu.

Heather'ı takip edin ve bültenine kaydolun:

www.heatherlong.net

[TikTok](#)

OceanofPDF.com

AYRICA HEATHER LONG TARAFINDAN

82. Sokak Vandalları

Vahşi Vandal

Gaddar Asi

Acımasız Hain

Kirli Şeytan

Acımasız

Savaşçı

Tehlikeli Hain

Acımasız Casus

Pervasız Hırsız

Her Zaman Bir Denizci Serisi

Bir Kez Onun Erkeği, Her Zaman

Onun Erkeği Geri Çekil Cehennem!

Buraya Yeni Geldi Denizciye Anlat

Denizcisine Hizmet

Etmekten Gurur

Duyuyor

Pişmanlık Yok, Teslimiyet

Yok Denizci Kovboy

İki ve Gururlu Bir Denizci

ve Bir Centilmen

Combat Barbie Viski

Tango Foxtrot

Denizciliğin hangi kısmını anlamadınız?

Bir Denizci İlişkisi

Sonsuza Dek Denizci

Rüzgarda Denizci

Menfaatleri Olan

Denizci Bereketli Bir

Denizci

Bir Denizci İçin Mum

Ökseotu Altında Denizcilik
Eski Denizciler Unutulmasın Diye
Kendinize Bir Denizci Noel'i Yaşayın
Denizci Koruması Smoke &
Marines

Bravo Team Wolf

Tehlike Isırdığında
Ateş Altında

Kardinal

Günahlar

Öldürür Şarkısı
İlk Koro
Yüksek Nota

Chance Monroe

Toprak Cadıları Kolay Değildir
Şehir Dışından Plan Cadı Kötü
Cadı Yükseliyor

Elit Varlıkları

Featuring:
Saf Bakır Hedefi:
Tungsten Varlık:
Arsenik

Ateşli Kalpler

Hel Dorado Mareşali
Cesurlar Yalnızdır
Micah & Bayan Miller
Bir Avuç Hayal Raising
Kane
Aranıyor: Fevered or Alive

Vahşı ve Ateşli
The Quick & The Fevered
Wyatt Adında Bir Adam

Kraliyete Doğru

Bazıları Kraliyet Gibi
Bazıları Skandaldan
Hoşlanıyor Bazıları Ölümcül
Bazıları Gizli Sever
Bazıları Kolay Sever
Denizci Prensi
Engellendi

Nebula'nın Kalbi

Kraliçe Yapıcı
Anlaşma Bozucu
Taht Alıcı

Lone Star Leathernecks

Semper Fi Kovboy
Olduğunuz Gibi, Kovboy

Sihir ve Kargaşa

Cadı Şarkıcı Bridget'in
Cadı Günlüğü Büyülenmiş
Gelin

Mongrels

Mongrels, Mischief & Mayhem

Zincirlenmiş Ruhlar

Zincirlenmiş Succubus
Zincirsiz Succubus
Succubus Kutsanmış

Zincirlenmiş Ruhlar (Omnibus)

Uzay Kovboyu

Uzay Kovboyu Hayatta Kalma Rehberi

Dokunulmaz

Kurallar ve Güller

Değişimler ve Çikolatalar

Anahtarlar ve Öpücükler

Fısıltılar ve Dilekler

Akşamdan Kalmalar ve

Tatiller Arsız ve Nefessiz

Denemeler ve Taçlar

Mezuniyet ve

Hediyeler

Meydan Okuma ve

Adanmışlık Şarkılar ve

Sevgililer Miras ve Aşıklar

Elvedalar ve Sonsuza Dek

Willow Bend'in Kurtları

Kanundaki Kurt

Kurt Isırığı

Kafesteki Kurt

Kurt İddiası

Yandaki Kurt

Serseri Kurt

Bayou Kurdu

Evcilleşmemiş

Kurt

Menfaatleri Olan Kurt

Nehir Kurdu

Tek Kötü Kurt Çöl

Kurdu

Kar Kurdu

Gemideki Kurt

Holly Jolly Wolf

Gölge Kurt
Ay Çarpmış Kurdu
Şimşek Kurdu
Hayalet Kurt
Kanunsuz
Kurtlar Kurt
Serbest

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.